

BANGAI X QUATOK DANGYEU NHAT TRENDOL

TRUYENFULL.COM

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Giữa mùa hè, mặt trời treo cao. Hai bên con đường trong trường đại học C lá cây rậm rạp xanh tươi, được sắp xếp gọn gàng chỉnh tề. Tiếng lá kêu xào xạc cùng trận ve kêu không dứt.

Ngẫu nhiên có ngọn gió thổi qua như là một đợt nắng nóng thổi vào người. Cả thành phố có thể so với một cái lồng hấp lớn.

Lộc Viên Viên mang theo một cái dù màu đen, có thể ngăn cản một chút ánh nắng mặt trời, nhưng không thể cách được nhiệt độ đang liên tục truyền vào cơ thể cô càng lúc càng cao.

Cô một tay bung dù ra, một tay khác từ trong túi váy móc chiếc di động ra. Mở ra ứng dụng Wechat, nhìn thấy có tám tin nhắn trong nhóm ký túc xá chưa đọc.

Cô từ trong một đồng tin tức cùng biểu tượng cảm xúc trong đó, chính xác lấy ra được tin tức có ích nhất.

- -- Chuyên mục chia sẻ của giáo sư sẽ ở trong phòng học B101 Khoa Quản lý.

Lộc Viên Viên bước chân chậm lại, có chút bối rối.

Cô một tay cầm dù, không thuận tiện đánh chữ. Vì thế ấn vào nút [Giữ để trò chuyện], sau đó cúi đầu xuống một chút, tiến đến phía dưới điện

thoại, phát ra giọng nói nho nhỏ.

“Mình mới từ nhà trở về, khu nhà khoa quản lý ở đâu vậy?”

Sau đó buông tay, gửi đi.

Bởi vì còn chưa bắt đầu chia sẻ, trong nhóm mấy người mấy giây đã hồi âm lại.

Cô nhìn tin tức các cô ấy gửi tới, đối chiếu với bảng hướng dẫn trong trường tìm được khu nhà B. Bỏ ra trọn vẹn mười lăm phút, cô mới đi đến phòng học.

Bước vào phòng B101, đập vào mặt là hơi lạnh làm cho cô giật mình một cái. Lộc Viên Viên vừa liếc mắt liền thấy bạn cùng phòng ký túc của mình.

Cô đi qua, ngồi vào chỗ trống bên trên, cùng các cô ấy cười một cái chào hỏi.

Sở dĩ có thể nhanh chóng từ một đồng người trong này phân biệt nhận ra bạn cùng phòng của mình, cũng là vì bắt nguồn từ những kiểu tóc dễ thấy của mấy người bạn này.

Sóng lớn màu nâu, màu đen trơn đầu, còn thêm năm màu ngũ sắc.

Ngược lại, vền vền tóc dài đen thẳng Lộc Viên Viên càng đặc biệt có vẻ canh sông quả nước.

Sóng lớn thân thiết mà ôm vai Lộc Viên Viên, “Quên mất Viên Viên là một người mù đường, ngay cả khu dạy học ở đâu còn không nhớ được chứ nói gì mà khoa quản lý.”

“Đúng thế. Nếu ngày nào đó tập thể bọn mình cúp học, vậy cậu làm sao bây giờ.”

Hai người kia cũng cười trêu chọc cô.

Đây là một phòng học xếp theo hình bậc thang, không gian lớn, đầy đủ thiết bị, điều hòa mở khí lạnh so với phòng học bình thường còn mát mẻ hơn.

Lộc Viên Viên nhìn quanh bốn phía một chút, chọ chọc bên người sóng lớn:

“Thiến Thiến, làm sao tới....đa số đều là con gái vậy?”

Phòng học to như vậy, cô nghiêng đầu một bên nhìn, lọt vào tầm mắt đều là con gái.

Hơn nữa nhìn qua, có không ít người có diện mạo xuất chúng, trang điểm ăn mặc rất tỉ mỉ.

“Chậc chậc, cái này cậu không biết đâu.” Lâm Thiến xê dịch người hướng sang bên cô, “Ngày hôm nay tọa đàm chia sẻ kỳ thật không có nội dung gì quan trọng. Chủ yếu là đàn anh, đàn chị chia sẻ kinh nghiệm cho chúng ta. Nhưng mà nghe nói, có một vị học trưởng nổi tiếng cũng tới.”

Cô ấy dừng một chút, thay đổi một giọng điệu bất quái, “Nghe nói dáng dấp đặc biệt rất đẹp, ăn mặc cũng rất đặc biệt phong cách, đặc biệt có khí chất, và mẫu chốt là còn đặc biệt học giỏi!”

“....”

Lâm Thiến dùng bốn chữ “đặc biệt”, sau đó ngữ khí đột nhiên thay đổi trượt xuống dưới mặt đất: “Aiz, đáng tiếc là mình đều không có ảnh chụp, chỉ thấy qua hình dán.”

Sinh viên năm nhất trước khi nhập học phải huấn luyện quân sự hai tuần. Hiện tại là tuần đầu tiên chính thức khai giảng ở trường.

Trải qua nửa tháng huấn luyện quân sự ở chung, Lộc Viên Viên cùng ba cô gái cùng phòng ký túc xá có thể coi là quen thuộc. Lâm Thiến tính cách tương đối tùy tiện, chuyện gì đều cũng không để trong lòng. Phản ứng của cô ấy như vậy, ngược lại khiến Lộc Viên Viên sinh ra một chút lòng hiếu kỳ.

“Học trường kia....có tốt như vậy không?”

“Ách!” Lâm Thiến trợn tròn mắt, nghiêm túc phổ cập khoa học cho cô, “Đây không phải là vấn đề có được hay không? Mình nghe nói anh ấy kỳ thi cuối kỳ trước đó, giúp cho bạn học lớp anh ấy giải đề. Người theo anh ấy ôn tập, cuối cùng đều là điểm B trở lên. Đó không phải là thần tiên sao!”

“....”

Lộc Viên Viên rất cho mặt mũi nói: “Oa....”

“Kỳ thật thì học trường nổi tiếng như vậy, chủ yếu vẫn là bởi vì anh ấy đẹp trai đi!” Lâm Thiến cảm khái, “Dù sao trường học chúng ta điểm đầu vào cao như vậy, khoa quản lý so với khoa chúng ta phỏng chừng còn phải cao hơn thật nhiều điểm. Có một người đẹp trai như thế, liền bị truyền thành danh nhân cũng phải.”

Lộc Viên Viên gật đầu.

Đại học C cực kỳ khó thi vào. Khi học cấp ba thành tích của cô vẫn luôn được chú ý, vậy mà ở chỗ này cũng không có nhiều nổi bật.

Khoa quản lý kia, càng là nơi Trạng Nguyên tụ tập mà.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô đã đổi với vị học trưởng không biết tên này ần ần sinh ra bội phục.

Lại đợi thêm một hồi, đã đến thời gian bắt đầu bài giảng, mấy vị giáo sư trước mặt lại chậm chạp không có bắt đầu.

Lâm Thiến có chút ngồi không yên, “Lần này chia sẻ chủ yếu là người diễn thuyết cũng có anh ấy, không biết như thế nào còn chưa tới chứ....Nóng ruột chết mình!”

Lộc Viên Viên nhìn vẻ mặt cô ấy không kiên nhẫn, buồn cười mà vỗ lên cánh tay cô ấy, mềm giọng nói: “Đừng nóng vội. Một lát liền nhìn thấy thôi.”

Lâm Thiến nhìn chăm chăm Lộc Viên Viên một chút.

Thật sự nhịn không được, đưa tay ra vuốt vuốt tóc cô, nhỏ giọng thăm thì:

“Viên Viên, cậu đừng bán manh* được không?”

(*: đại khái là giả bộ đáng yêu để người ta thích)

“....” Lộc Viên Viên không rõ lắm mà nhìn cô ấy.

A.....

Chính là loại ánh mắt này.

Lộc Viên Viên đôi mắt sinh ra rất đẹp, đen trắng rõ ràng, lại mang theo cảm giác chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu mọi ngọn nguồn. Lúc nhìn người giống như là mang theo ánh sáng linh động.

Khuôn mặt của cô rất nhỏ, chiếc cằm thon dài mười phần tinh xảo. Làn da trải qua huấn luyện quân sự nắng gắt cũng không có đen đi nhiều, vẫn là vừa trắng vừa mềm.

Cả người nhìn tựa như một con búp bê sứ đang di chuyển.

Thời điểm Lâm Thiến lần đầu tiên nhìn thấy Viên Viên, cô đang khom lưng trải giường chiếu. Nhìn thấy Lâm Thiến tiến vào, có chút ngượng ngùng mà tự giới thiệu, còn biểu thị có thể giúp cô ấy sửa sang lại giường một chút.

Lúc ấy, Lâm Thiến nhìn cô gái nhỏ nhỏ trước mặt, đôi mắt vừa lớn vừa đẹp, giọng nói mềm mại ngọt ngào.

Cô ấy là một người con gái, cũng nhịn không được mà cả người rung động.

Phòng học phát ra giọng nói thừ của giáo sư, Lâm Thiến thu lại tay đang sờ lên tóc của Lộc Viên Viên.

Phòng học to như vậy an tĩnh lại, so với trước đó âm ỉ giống như chợ bán thức ăn, cuối cùng cũng có một chút bầu không khí trước khi bắt đầu tọa đàm.

Lộc Viên Viên cũng ngồi thẳng, không chớp mắt nhìn vài người đứng đằng trước.

Giáo sư Lưu khoa Quản lý đã bước vào tuổi trung niên, nhưng dáng người được bảo dưỡng khá tốt, mang theo mắt kính không gọng, ở chỗ kia mà đứng liền rất có vài phần bộ dáng của giáo sư nho nhã.

Nhưng mà lúc này biểu tình ông ấy không được tốt lắm.

“Cùng các bạn học nói một chút. Hôm nay sớm định ra năm vị diễn thuyết, có một vị ---“ Nói đến đây, giáo sư Lưu hít một hơi sâu, đỡ đỡ gọng kính, mới tiếp tục nói, “--- Không thể xuất hiện. Hi vọng mọi người thông cảm và chuyên tâm nghe bốn người còn lại chia sẻ nội dung. Sau đây xin mời những tràng pháo tay...”

Mặc dù giáo sư Lưu không có khe hở mà nói chuyện liên tục, nhưng dưới đài vẫn có một chút người phát ra âm thanh thổn thức nho nhỏ.

Cách bên tay phải Lộc Viên Viên một chỗ ngồi, liên tiếp có mấy nữ sinh ngồi đó, âm thanh các cô ấy phàn nàn vô cùng rõ ràng truyền vào lỗ tai cô.

“Trời, tôi đến thật sớm là vì muốn nhìn Tô Lâm nha, kết quả anh ấy không tới?”

“Lão tử từ khoa âm nhạc tới nghe tọa đàm khoa quản lý, dễ dàng lắm sao...”

“Cậu nhìn xem phía trước mặt của giáo sư đều đen. Tôi cảm thấy phỏng chừng là Tô Lâm đáp ứng rồi, lại bỏ cậu.”

Tô Lâm.....Chính là vị học trưởng trong miệng của Lâm Thiển?

Lộc Viên Viên chú ý động tĩnh trên đài, đồng thời nâng đôi tai nghe mấy nữ sinh bên cạnh nói chuyện.

Mấy người kia oán giận không bao lâu, lại bắt đầu nhỏ giọng bát quái: “Tôi có một người bạn học năm nhất cùng Tô Lâm chọn cùng một môn tự học. Nghe nói cuối kỳ thi cậu ấy trực tiếp ngủ quên, không có đi.”

“Tôi dựa vào, không phải chứ!”

“Ha ha, như cậu vừa nói, cái tọa đàm này cậu ấy không tới giống như cũng bình thường.”

“....”

Cuối kỳ thi ngủ quên....?

Vị học trưởng không lộ diện kia, sự tích thật đúng là đủ truyền kỳ.

Lộc Viên Viên không nhìn được, khóe môi nhếch lên một biên độ nhỏ.

Sau đó chỉnh đốn lại bản thân, chuyên tâm nghe người trên đài đang nói.

Buổi chiều sau khi lên lớp xong mới ba giờ hơn, Lộc Viên Viên không cùng mấy người bạn cùng phòng trở về ký túc xá mà lại muốn đi thư viện nhìn một chút.

Móc ra bản đồ trong trường mang theo người, cô liên tục xác nhận phương hướng vị trí, sau đó mới xuất phát.

Đại học C đã xây dựng rất nhiều năm, về sau trải qua mấy lần sửa chữa. Không chỉ bảo lưu lại phong cách cổ xưa ban đầu, khắp nơi đều có thực vật tươi tốt, những con đường trong vườn trường vừa dài lại vừa rộng. Thịnh thoảng có sinh viên cùng giáo sư đi ngang qua, tiếng nói chuyện, nụ cười cùng nơi này hết thảy đều rất tương xứng.

Tâm trạng của Lộc Viên Viên bỗng dưng trở nên tốt hơn.

Cô là một người dễ dàng thỏa mãn. Cuộc sống trong khuôn viên ngôi trường này, mặc kệ là bạn học, giáo viên, hay là bạn cùng phòng. Cô đều rất thích.

Sau khi qua nơi đỗ xe đạp của sinh viên. Cô rẽ ngoặt, trên đường đi chỉ có một mình cô.

Lại đi mấy phút, ần ần truyền đến tiết tấu tiếng bước chân.

Cô đem dù hướng lên trên giơ một chút, nhìn thấy rõ con đường phía trước.

Vượt qua cô là một người có vóc dáng rất cao.

Là nam sinh.

Anh....đang chạy.

Động tác nhìn rất đẹp, tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc liền từ cuối con đường đến bên người cô.

Nam sinh mặc áo thun màu trắng, thời điểm chạy qua người Lộc Viên Viên, như là mang theo một trận gió mạnh trong phạm vi nhỏ.

Trong không khí có một loại mùi nhàn nhạt, cô không nói rõ được mùi hương này.

Cô chỉ liếc qua được sườn mặt chột lóe qua, chỉ có thể xác nhận một điều đó là màu da rất trắng.

Bởi vì anh chạy quá nhanh, ngũ quan không thấy được rõ ràng.

Nam sinh kia chạy qua một lúc, Lộc Viên Viên không nhận được, quay đầu nhìn thoáng qua.

Còn thấy được bóng lưng của anh.

Cô xem xét vài giây mới quay đầu lại, sau đó cúi đầu nhìn xem chính mình.

“....”

Người ta sao có thể lớn lên cao như vậy.

Chân sao có thể dài được như vậy.

Aizzz.

Lộc Viên Viên cảm xúc tụt xuống trong chốc lát, cảm khái một chút, mấy người lớn lên cao lớn, đại khái đều là được trời cao chiếu cố. Sau đó

bước chân ngắn nhỏ tiếp tục đi tiếp hướng tới thư viện.

Không đi được hai bước, lại lần nữa dừng lại.

Dưới lòng bàn chân dẫm phải thứ gì đó, rất cứng rắn.

Cô thu lại bước chân, cúi đầu nhìn.

-- Là một cái chìa khóa.

Sau khi nhặt lên, cô nhìn xung quanh một lần.

Vài phút sau khi cô đi vào con đường này, ngoại trừ nam sinh vóc dáng cao lớn kia chạy qua, cô không có gặp được người nào khác.

Lộc Viên Viên hơi nhú mày.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, cô cầm ra nhìn.

Là Lâm Thiến.

Cô ấy gọi tới là nhờ Lộc Viên Viên trước khi trở về ký túc xá thì mua kem giúp cô ấy.

Lộc Viên Viên đồng ý, lại nhìn chìa khóa trong tay, hỏi người đầu kia: “Thiến Thiến, cậu có biết...trong trường học có nơi nào nhận đồ vật linh tinh bị mất hay không?”

“.....”

“A, là trái ngược hướng thư viện sao?”

“....”

Lộc Viên Viên theo chỉ huy của đầu kia điện thoại, tùy ý cùng Lâm Thiến nói chuyện phiếm: “Cậu làm sao lại biết được rõ ràng như vậy? Đi

qua sao...”

“....”

Chờ đem chìa khóa đưa đến, lại mất thêm nửa giờ mới đến được thư viện.

Thuận lợi mượn được cuốn sách mà cô muốn, lại nghĩ đến hôm nay ở trên đường giúp người khác nhặt đồ vật. Lộc Viên Viên cảm thấy thu hoạch tương đối khá, hài lòng trở về ký túc xá.

Phòng 401, tòa nhà số 3, khu ký túc xá nam.

Một tiếng sập cửa thật lớn hù dọa ba người đang ở trong phòng.

Tần Phóng đang đánh trò chơi, bị dọa đến thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại.

Sau khi ổn định, cậu ta hướng về phía cửa cao giọng phàn nàn: “Chuyện gì xảy ra vậy? Ai lại khiến ngài trở về trút giận lên bọn tôi?”

Hai người khác cũng theo phụ họa: “Đúng thế, Lâm ca, bọn tôi cái gì cũng không có làm. Rất ngoan đấy.”

“....”

Mấy người nói qua nói lại cũng không đáp lại.

Chỉ một lát sau, trong phòng tắm riêng truyền ra tiếng nước âm âm.

Mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng Tần Phóng rất nhanh lại đưa lực chú ý lên trên trò chơi trên điện thoại trong tay.

Mười mấy phút sau, trò chơi kết thúc. Tần Phóng nhìn trên màn hình “Đại cát đại lợi, đêm nay ăn gà”, tâm trạng rất tốt.

Quay đầu đã nhìn thấy Tô Lâm đầu tóc ướt sũng.

Tần Phóng nhớ tới mục đích ngày hôm qua thiếu gia này ra ngoài, hỏi anh: “Ài, ngài thi lại thế nào?”

Tô Lâm học kỳ sau năm nhất chọn môn tự học, cuối kỳ thi lại bị anh ngủ quên, mà đại học C thống nhất thi lại an bài ở học kỳ đầu.

Chính là ngày hôm nay.

“....”

Nghe vậy, Tô Lâm tay cầm khăn lông trắng dừng lại, quay đầu nhìn cậu ta.

Một năm ngủ chung phòng, Tần Phóng thật sự có thể lý giải được trái tim của những cô gái theo đuổi Tô Lâm.

Liền khuôn mặt này, cả người phát ra khí chất tự phụ “Lão tử đây có tiền lại còn mê người”, đặt cái nào cũng đều là tiêu điểm.

Lúc này, Tô thiếu gia có khuôn mặt đẹp trai với đường nét rõ ràng, mặt không biểu cảm mà nhìn chăm chăm cậu ta.

Con người đen kịt, ánh mắt sắc bén.

Tần Phóng nuốt một ngụm nước miếng: “....”

Bị anh nhìn chăm chăm đến sau lưng lạnh toát, cậu ta thật cẩn thận hỏi:

“Cho nên đây là....thi....không tốt?”

Những lời này như là đâm trúng điểm của Tô Lâm.

Tần Phóng nghe được anh thấp giọng mắng một câu “Mẹ nó”. Đem cái khăn ném trên bàn cạnh giường ngủ, theo sau truyền đến giọng nói còn mang theo buồn bực, “Chìa khóa xe đạp bị mất, không kịp tới để thi.”

“Hả?” Tần Phóng không kịp phản ứng lại.

Tô Lâm dừng một chút, nói tiếp: “Quay lại tìm cũng không có, phỏng chừng là rớt trên đường, bị người ta nhặt rồi.”

Khu vực thi lại được bố trí trong tòa nhà giảng dạy cách xa ký túc xá nam nhất. Với khoảng cách đó, nếu như không đi xe đạp thì khả năng phải mất 30 phút đi bộ.

Đến trễ buổi thi mười phút là không được phép thi.

Dựa vào hai chân mà đi đến, thì món ăn cũng đã lạnh rồi.

Cho nên anh dứt khoát trực tiếp không thèm đi nữa.

“....”

Không khí trong phòng ký túc xá giống như là bị đình trệ.

Sau đó, Tần Phóng trước không nhịn được, bắt đầu cười to: “Ha ha ha ha ha ha ha ha Lâm ca, cậu thật sự là trâu bò, con mẹ nó, ha ha ha, chìa khóa lại mẹ nó bị mất.”

Tần Phóng nằm trên giường thăm dò: “Lâm ca cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ông trời đều không muốn cho cậu qua.”

Tô Lâm ở trên giường thò đầu ra.

“Không sao. Học kỳ này còn chọn môn. Mấy anh đây sẽ giám sát ngài.”

Tô Lâm: “....”

Tô Lâm nhìn ba người kia cười đáp run rẩy, lạnh lùng nhếch khóe môi,

“Còn mẹ nó cười. Về sau bài tập về nhà của lão Lưu, đừng đến cầu xin tôi.”

Mặc dù bị treo, những cũng không phải không có phương pháp để khắc phục.

Đại học C một năm chỉ cần chọn một môn tự chọn là đủ học phần. Cho nên kỳ thi này bỏ lỡ, ở học kỳ khác nhiều thêm một môn, bổ sung vào học phần liền có thể.

Nhưng mà.

Cái này mang ý nghĩa là anh sẽ phải học môn tự chọn vào năm hai của mình.

Tô Lâm trầm mặc ngồi ở trước bàn, một tay kéo máy tính qua. Trong khi chờ đợi máy tính khởi động, ngón tay thon dài gõ một chút lên mặt bàn.

Sau khi khởi động xong, anh đăng nhập vào website trường, mắt nhìn những môn tự chọn còn có chỗ trống.

[Cơ sở kế toán học]

[Giới thiệu xã hội học]

[Tiếng Pháp]

“....”

Một cái cũng không muốn học.

Môn học tốt hơn sớm đã bị người ta đoạt hết. Cho tới bây giờ lúc này không còn có lớp nào bị tuyển đầy, ngấm lại cũng có biết bao nhiêu nhàm chán.

Cuối cùng cân nhắc một chút, anh chọn [Trùng tu] – [Tiếng Pháp] – [Xác định]

Sau khi hệ thống nhắc nhở thành công, anh liền tắt máy.

Tô Lâm bực bội cào tóc.

Càng nghĩ càng giận.

Mẹ nó.

Rốt cuộc là ai nhật đi cái chìa khóa? Rảnh rồi?

Tác giả có lời muốn nói: Về sau.

Tô Lâm mỗi ngày ngóng trông giờ học môn tiếng Pháp: Cái chìa khóa này bị nhật thật tốt. Thật sự con mẹ nó rất tốt =))))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chọn xong lớp, tâm trạng nóng nảy của Tô Lâm có chút hoãn trở lại.

Anh nhìn tản tựa lưng ra phía sau, chơi với điện thoại, thất thần. Phía sau âm thanh mấy người bình luận truyền tới lỗ tai.

"Aiz, thật đúng là đừng nói, mấy em gái ở phía nam cùng với nơi của bọn tôi thật sự là không giống nhau." Trước hết khơi mào ra lời nói là người nằm phía trên giường Tô Lâm.

Theo sắp xếp tuổi tác, người ở giường trên Tô Lâm trong ký túc xá là lão đại. Là một người đàn ông Đông Bắc thuần khiết. Mấy ngày nay ở trong trường học nhìn một nhóm em gái mới vào năm nhất, không khỏi phát ra cảm khái.

Một bên Tần Phóng nghe được cái này, cũng có hứng thú, lại không có ý định chơi game. Anh ta ngẩng đầu nhìn lão đại: "Làm sao lại nói là không giống?"

"Là..." Lão đại nhăn nhin nửa ngày, cũng không nghĩ ra từ gì hình dung tốt.

Vẫn là lão nhị nói tiếp: "Chính là tương đối đáng yêu đi, nói chuyện cái gì mà nhỏ nhẹ dịu dàng, dáng người cũng nhỏ nhắn xinh xắn."

Lão đại vô đui, "Đúng thế! Chính là ý này! Em gái ở vùng đất phương nam thật là đáng yêu!"

Lão nhị là người địa phương, Tần Phóng cùng Tô Lâm đều là người thành phố B. Ở thành phố B không phân biệt giữa người bản địa cùng người nơi khác, người trong cả nước từ nơi nào tới cũng đều có.

Nhưng mà Tần Phóng vẫn rất là đồng ý với quan điểm của lão đại lão nhị:

"Đúng đúng đúng, tôi cũng cảm thấy vậy. Không phải tôi đã tới đây sớm hai ngày sao, lúc đấy huấn luyện quân sự tôi nhìn thấy mấy người đàn em rất đáng yêu, chặc chặc chặc."

Cậu ta vừa nói xong, lão đại lại nói tiếp:

"Hôm qua tôi còn gặp được một đàn em hỏi đường. Đôi mắt to, dáng người lại nhỏ, toàn bộ biểu cảm kia chính là đơn thuần. Tôi thiếu chút nữa không khống chế được mà đi xin Wechat."

Tần Phóng lập tức vạch trần: "Con mẹ nó cậu muốn là xin được sao. Tô Lâm còn tạm được...."

"Liên cái đức hạnh kia của cậu ta, còn muốn đi xin Wechat?" Lão nhị giống như là nghe được trò cười, "Cậu nói cậu ta cô độc cả đời thì tôi còn tin được."

"....."

Ba người khí thế ngất trời mà bình luận về em gái đáng yêu, vô cùng thỏa mãn. Chờ đến khi yên tĩnh lại, Tô Lâm vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên cười nhạt một cái.

Một nụ cười rất khinh thường.

Mấy người mang về mặt ngọc: "???"

"Hừ." Âm thanh nụ cười kia của anh ở trong phòng ký túc xá phá lệ rõ ràng, "Đáng yêu?"

Tô Lâm nguyên bản vẫn đang dựa vào đầu giường, liền ngồi dậy, không mẫn không nhạt mà nhìn về phía giường của Tân Phóng, "Theo tiêu chuẩn này của các cậu chính là, đáng dấp xinh đẹp, lại có chút ngu ngốc, đều gọi là đáng yêu?"

"...."

Ba người bỗng nhiên bị nói như vậy, trong lúc nhất thời không kịp lấy lại tinh thần.

"À." Tô Lâm giống như lại nhớ tới cái gì, khóe môi nhếch lên tăng thêm một câu.

-- "Còn phải là một tên lùn."

Biểu lộ hững hờ thì không nói, còn chậm rãi ung dung kéo dài âm thanh.

Nghe qua phá lệ, mười phần muốn ăn đòn.

"...."

Anh nói xong lời này, lão đại tức giận tròn vện ba giờ.

Đến giờ thứ tư, đến thời gian thường ngày xếp hàng để được ăn thịt gà, lão đại mới lựa chọn quên đi trước đó Tô Lâm còn nói lời giễu cợt mình.

Mở ra hình thức thường ngày là ôm chặt đùi Tô thiếu gia.

Đánh xong trò chơi, đã là sau nửa đêm.

Lão đại lão nhị hai người nằm ở giường trên đã ngủ, chỉ còn lại Tần Phóng cùng Tô Lâm còn thức.

Tần Phóng suy nghĩ một chút về biểu hiện trước mặt các cô gái của vị đại ca Tô Lâm này.

Khi ấy còn là sinh viên năm nhất, anh là người rất nổi tiếng. Mỗi ngày anh đều được đưa lên diễn đàn trường học một lần, đặc biệt là nữ sinh ở các khoa thể thao khoa nghệ thuật, có thể gọi là mạnh mẽ điên cuồng so với như theo đuổi minh tinh.

Nhưng mà giống như, cao thấp, thành thực hay là đáng yêu, anh một chút cũng không có hứng thú.

Tần Phóng nằm ở trên giường, đột nhiên thở dài: "Aizz, Lâm ca đúng là vô dục vô cầu."

Giọng nói cậu ta rất lo lắng: "Cậu là muốn thành Phật sao?"

Tô Lâm: "...??"

Tô Lâm xoay người: "Ngửa da nói thẳng."

Lớp đại học so với lớp mười hai thật sự mà nói thì số lượng quá ít. Sau ba ngày Lộc Viên Viên lên lớp, cảm thấy quả thực quá hạnh phúc.

Thời điểm buổi sáng thứ tư, Khốc Ca cùng Thái Hồng Biện có lớp học khác phải lên. Trong phòng ngủ chỉ còn lại Lâm Thiển cùng Lộc Viên Viên ở lại.

Mấy cô gái dành nửa tháng lên Taobao mua một loạt những đồ vật nhỏ, gì mà một chuỗi đèn ngôi sao, rèm cửa đẹp, còn có trên mặt đất trải một tấm thảm bọt biển. Đem ký túc xá trang trí vừa đẹp mắt lại thoải mái.

Lâm Thiến cột tóc đuôi ngựa, đang ngồi trên thảm, đặt máy tính lên đùi, vừa gặm quả táo vừa nói chuyện phiếm câu được câu không với Lộc Viên Viên.

"Viên Viên." Lâm Thiến vừa tìm kiếm trên diễn đàn trường, trong miệng không nhàn rỗi, "Hôm trước cậu không nhìn thấy học trưởng, thật sự là mất mát rất lớn."

Lộc Viên Viên đang ngồi trước bàn nhìn vào cuốn sách mà cô mượn về, nghe được cô ấy nói, trong đầu tự động hồi tưởng lại chuyện ngày đó nghe được liên quan tới người học trưởng này.

Cô nở nụ cười, "Ừm."

Lại an tĩnh mười phút.

"A a a a!"

Lộc Viên Viên giật nảy mình, cô quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng: "Làm sao vậy?"

"Tìm được rồi, tìm được rồi. Mình tìm được cái bài đăng kia rồi." Lâm Thiến hai tay chống đứng lên, một tay đem máy tính đưa tới trên bàn của Lộc Viên Viên, "Nhìn này!"

[Chủ đề] #Mẹ của tôi! Sinh viên năm nhất năm nay có một đàn em siêu cấp đẹp trai, a a, tôi điên rồi các chị em!!! #

[Hình ảnh] [Hình ảnh]

Cái đầu tiên là một gói biểu tượng cảm xúc anime với trái tim màu đỏ.

Lộc Viên Viên kéo xuống tấm thứ hai, thấy được ảnh chụp mà Lâm Thiên nói.

Người chụp hình tựa hồ rất khẩn trương, cho nên ống kính bị rung lên.

Quả thực...có chút mơ hồ.

Nhưng đại khái hình dáng vẫn thấy rõ.

Đó là một bên khuôn mặt, bối cảnh ánh nắng rất đẹp, người trong hình cũng không biết mình bị chụp lén. Đôi mắt nửa khép, đôi mắt hẹp dài, đôi môi thẳng, đường cong từ mũi đến cằm trôi chảy mà xinh đẹp.

Không biết đang nhìn cái gì, một dáng vẻ hờ hững.

Phía dưới bình luận cùng lâu chủ không sai biệt lắm, tất cả đều là dấu chấm than cùng một chuỗi dài "A a a a."

"Thế nào thế nào?" Lâm Thiên không kịp chờ đợi mà hỏi cô.

Mặc dù ảnh chụp không rõ ràng, nhưng Lộc Viên Viên vẫn bị khuất phục ra sức gật nhẹ đầu, "Rất đẹp."

Có thể được nhiều người nhớ thương như vậy, quả nhiên không phải là không có đạo lý.

Lớp học buổi chiều chỉ là tiết tự chọn, Lâm Thiên chọn môn Thẩm mỹ sân vườn. Thời gian hai người lên lớp là giống nhau, chỉ là phòng học thì không giống.

Ăn cơm trưa xong đi ra khỏi ký túc xá, Lâm Thiên kéo tay Lộc Viên Viên khoe khoang với cô, "Mình ở trên diễn đàn sớm điều tra, nghe nói giáo viên môn thẩm mỹ sân vườn này rất tốt, khai giảng lên lớp chỉ lần đầu tiên điểm danh, sau đó bình thường bài tập ít, còn không có trắc nghiệm. Mình thật sự có thể cướp được một đại vận lớn."

Nói xong, cô ấy hiếu kỳ hỏi: "Giáo viên tiếng Pháp của cậu là giáo viên nào? Mình giúp cậu kiểm tra xem có bài đăng nào trong diễn đàn nói về giáo viên đó không."

"Ừm." Lộc Viên Viên mở ra ảnh chụp màn hình thời khóa biểu của mình, phóng lớn lên nhìn, nghiêm túc đọc lên hai chữ: "Nghiêm Xuyên."

"Chờ mình một lát." Lâm Thiến nói xong, ở trên màn hình mà gõ lách cách.

Sau một lúc lâu, Lộc Viên Viên cảm giác được người bên cạnh đôi tay nắm thật chặt.

"Viên Viên."

"Ừm?" Cô vừa quay đầu, đã nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy đồng tình của Lâm Thiến.

"...."

Lâm Thiến trực tiếp đưa di động qua: "Tự cậu xem đi."

[Chủ đề]: #Đến đây đàn chị này nói cho các bạn biết, nếu môn học bắt buộc không có Nghiêm Xuyên, vậy môn tự chọn cùng nhất định không cần chọn thầy ấy a a a!#

[Lâu chủ]: Tôi là đàn chị già trong trường, năm nhất chọn môn tự chọn, đã chọn môn tiếng Pháp, Diêm Vương gia (biệt hiệu Nghiêm Xuyên) trình độ chuyên nghiệp đó là không thể chê.

Nhưng mà thầy ấy tự hồ không hiểu được trình độ sinh viên chúng ta.

Bọn chị mấy người đoàn kết cùng nhau đi học tiếng Pháp, cảm thấy loại ngôn ngữ này giáo viên khả năng tương đối dễ nói chuyện.

Sau đó....

Năm người bị rớt bốn.

.....

Lộc Viên Viên: "....."

Phía dưới, đàn chị trong trường này còn đặc biệt miêu tả một chút giáo viên này biến thái như thế nào. Sau khi đọc xong bài đăng, đã ra khỏi ký túc xá.

Lâm Thiến cầm lại điện thoại của mình. Nhìn một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộc Viên Viên chìm trong đau khổ. Nhịn không được đưa tay ra nhéo nhéo, "Không sao đâu. Trong bài đăng không phải đàn chị kia nói rồi sao, thầy ấy thích đặt câu hỏi những sinh viên ngồi hàng phía trước. Cậu nhớ kỹ lên lớp đừng ngồi quá gần hàng trước là được."

"Aizz, mình biết rồi." Lộc Viên Viên gật gật đầu, cùng Lâm Thiến vẫy vẫy tay, "Cậu mau đi đi."

Cô cùng Lâm Thiến ở hai hướng ngược nhau, vì sợ bản thân đi trễ, nên cô buổi sáng còn đặc biệt tìm hiểu trước một lượt vị trí cụ thể của khoa ngoại ngữ.

Trong nháy mắt bước vào phòng học, cô sợ ngây người.

Nhân số các môn tự chọn cao hơn so với các lớp học thông thường. Cho nên bình thường là một phòng học lớn.

Mười mấy hàng chỗ ngồi, ba hàng đầu tiên không có bất kỳ ai, đằng sau lại kín chỗ.

Lộc Viên Viên: "...."

Rõ ràng cô đã tính toán xong thời gian, đến sớm mười phút.

Cô do dự đứng ở cửa một lát, nghĩ đến vừa rồi đọc qua bài đăng, trong lòng phát lạnh.

Vẫn không có can đảm ngồi ở hàng phía trước.

Cô ở bên ngoài hành lang bước nhanh vòng qua cửa sau. Khi nhìn rõ hàng cuối cùng, cô thở phào một hơi.

Phía dưới là một hàng ghế ngồi dựa vào tường. Ở hàng cuối cùng có ba chỗ ngồi, và chỉ có một chàng trai mặc bộ đồ đen đang nằm sấp trên bàn. Anh ngồi ở phía ngoài lối đi và bên trong còn hai chỗ trống.

Ở hàng ghế sau rất đông người, trông rất kỳ lạ.

Mặc kệ là bởi vì cái gì, có chỗ ngồi là được rồi.

Lộc Viên Viên rất vui vẻ đi qua.

Nam sinh ghé vào trên cánh tay, mặt hướng xuống, chân dài dưới bàn cong lên.

Lộc Viên Viên đi đến bên cạnh anh, do dự một chút.

Nhưng nghĩ đến ngồi ở phía trước có thể bị đặt câu hỏi. Cô vẫn là lấy dũng khí, duỗi đầu ngón tay ra ---

Chọc vào anh một cái.

Tối hôm qua Tô Lâm cùng mấy người bạn cùng phòng chơi game tới nửa đêm. Sáng hôm nay hai tiết học tất cả đều cúp. Vốn dĩ tưởng một ngày học đều không cần lên lớp. Nhưng giữa trưa sau khi ăn xong thì mới nhớ tới còn có môn tự chọn, thời gian vừa vặn cách vào giờ học còn nửa giờ.

Mỗi môn học không thể cúp vượt quá bốn tiết. Anh cảm thấy bản thân còn tỉnh táo nên liền đi lên.

Thời điểm anh đến phòng học còn không có người nào. Chỉ có mấy nữ sinh ngồi ở hàng sau. Trong nháy mắt nhìn thấy anh, các cô lên tiếng bình luận to nhỏ, cho đến khi biến mất.

Tô Lâm tập mãi thành thói quen.

Anh chọn cái nơi hẻo lánh tầm thường nhất, đặc biệt ngồi ở phía ngoài cùng, lại không ngồi sát bên người nào.

Hơn nữa còn nằm xuống giả vờ ngủ.

Anh không tin còn có người sẽ có người dám đánh thức anh, nói anh đi chuyên.

Cảm nhận được một lực nhẹ trên lưng, anh cau mày.

Không nghĩ tới....

Vẫn có.

Anh chậm rãi ngồi dậy, quay đầu nhìn sang bên trái.

Cách anh một khoảng không gần không xa, đứng đó là một....cô gái nhỏ.

Vóc dáng không cao, mặc dù đang đứng nhưng anh không cần quá ngửa đầu liền có thể nhìn thấy khuôn mặt cô.

Đôi mắt của cô ở trên khuôn mặt nhỏ lại lộ ra vẻ rất lớn. Tròng mắt đen nhánh, ánh nhìn trong suốt. Màu da trắng nõn, cánh tay tinh tế trần trụi bên ngoài, mái tóc đen dài rủ xuống tới khuỷu tay.

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô gái nhỏ, trong chớp mắt liền bối rối.

Sau đó, anh nhìn thấy trên mặt cô hiện lên một tia ngại ngùng, nâng lên ngón tay trắng nõn nắm một chút tóc mình, đôi môi phẩn nộn khép mở: "Bạn học, cái kia....Bạn có thể hướng vào trong một chút không?"

Nghe được giọng nói của cô.

Tô Lâm bỗng nhiên hiện lên một loại cảm giác đương nhiên.

Giống như sau khi nhìn thấy vẻ ngoài của cô, giọng nói của cô cũng vốn nên là dạng này.

Mềm mại ôn nhu, vừa mịn lại nhỏ.

Giống kẹo đường.

Đầu óc của anh hiện tại không biết vì sao, có chút hỗn độn, cứ như vậy nhìn cô, suy tư nên làm cái động tác gì, thuận miệng đáp một tiếng: "Ừm?"

Đôi mắt nai lớn của cô gái nhỏ lóe lên vẻ lúng túng.

Hai má của cô hiện lên một chút màu hồng, bỗng nhiên cô cúi người --

-

Cách anh càng gần hơn, hai người cơ hồ là nhìn thẳng vào nhau.

Cô nói: "Bạn học, có thể làm phiền bạn hướng vào bên trong một chỗ ngồi hay không?"

Không những cách anh càng gần, âm lượng cũng gia tăng.

Khả năng cô cho rằng, vừa rồi anh không nghe rõ ràng.

Bỗng nhiên kéo lại gần khoảng cách, anh ngửi được trên người cô có một mùi hương ngọt ngào rất dễ ngửi.

Khuôn mặt cô tràn đầy chờ mong, âm cuối không biết vì cái gì, mang theo một chút e sợ, giống như một chiếc lông vũ nhỏ quét qua tai anh, có chút ngứa.

Anh đứng dậy.

Lúc này mới phát hiện, cô chỉ cao tới lồng ngực anh.

Mới vừa rồi bị cô nắm qua, lông xù trên đầu, đang ở rất gần trước mặt anh.

Tô Lâm nheo mắt lại.

Nhớ tới hôm trước khi ở phòng ký túc xá, chính anh đã nói.

Ngu ngốc? Đáng yêu? Thấp lùn?

Dáng vẻ xinh đẹp?

"...."

Tất cả đều đúng.

Dừng vài giây, anh nhìn thẳng cô, nhẹ gật đầu.

Sau khi rời đi chỗ ngồi, nghiêng người sang để cho cô vào chỗ, ổn định lại giọng nói ---

"Vào đi."

Tác giả có lời muốn nói:

Tô thiếu gia: Thật mẹ nó đáng yêu. Thật là thơm.

Editor: Tốc độ tự và mặt của bạn Tô Lâm thật là nhanh =))))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 3

...Vào?

Lộc Viên Viên sửng sốt một chút.

Bởi vì còn chưa đến giờ học, xung quanh đều là tiếng nói chuyện, rất ồn ào, nhưng cô vẫn nghe rõ lời nam sinh này nói.

Sau khi anh đứng dậy, cao hơn cô không chỉ một cái đầu. Cô kim lòng không đậu lui về sau một bước.

Sau đó chớp mắt nhìn: "...A?"

Nam sinh trước mặt nhe răng mỉm cười.

Hình dạng đôi mắt của anh nhìn rất đẹp, bên trong nhìn hẹp nhưng đuôi mắt rất rộng, lộ ra con mắt hẹp dài. Nét mặt của anh nhìn lạnh nhạt, nhưng ngũ quan lại kỳ dị nhu hòa, làn da trắng, lại mang theo cảm giác mười phần giống thiếu niên.

"Không phải muốn ngồi?" Thân hình anh lại nghiêng đi một chút, lộ ra chỗ ngồi bên trong, đối với cô mở miệng lần nữa, "Vào đi."

Vừa rồi anh chỉ nói hai chữ "Ừm, vào đi", cho nên Lộc Viên Viên không chú ý đến giọng nói của anh. Hiện tại phát hiện, giọng nói của anh mang theo thanh thanh gió mát, lại có một ít giọng mũi. Nghe qua phá lệ dễ chịu.

"À..." Cô lúc này mới phản ứng được.

Anh đang để cho cô đi vào.

Lộc Viên Viên lập tức cúi đầu xuống, cảm thấy xấu hổ vì không hiểu ý của người khác, trên khuôn mặt lập tức nóng bừng lên.

Thời điểm khi đi ngang qua anh, vẫn không quên nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Một loạt chỗ ngồi gồm ba cái ghế, giống như hàng ghế dựa loại kia ở trong rạp chiếu phim.

Nhớ về chỗ ngồi trước của anh, đoán chừng là không muốn người lạ ngồi sát bên mình. Lộc Viên Viên tự nhận vô cùng thức thời đi vào ghế trong cùng nhất, muốn cùng anh ngăn cách một chỗ ngồi.

Vừa sửa sang lại váy, chuẩn bị ngồi xuống ---

"Nơi đó có côn trùng." Vẫn đem giọng nói như cũ nói ra.

Đầu gối Lộc Viên Viên nửa cong nửa cứng đờ.

Sau đó rất nhanh đứng thẳng lên, rời đi nơi gần bức tường, một bước trở lại ghế giữa.

Cô sợ nhất là loại vật nhỏ như côn trùng. Chỉ là nghe anh nói thôi, toàn bộ lông tơ trên người đều muốn dựng lên.

Trong lòng cô vẫn còn sợ hãi nhìn về phía cái ghế, phía trên....

Cái gì cũng không có.

Lộc Viên Viên nghi hoặc quay đầu: "Côn trùng...ở đâu vậy?"

Ở đâu?

Làm sao anh biết nó ở đâu.

"...Bị tôi đập chết rồi." Tô Lâm nói láo mà mặt không đỏ tim không đập nhanh.

"...."

Cô gái nhỏ đứng ở bên cạnh anh, giống như là do dự một hồi, trên mặt đỏ ửng lại sẫm thêm một tầng, lúng túng nói:

"Chuyện đó....Bạn học, bạn có để ý mình ngồi bên cạnh bạn không?"

"Không để ý."

Vừa mới dứt lời, liền thấy cô giống như là thở phào một hơi, đối với anh nở nụ cười: "Cảm ơn bạn nha."

Nói xong, trực tiếp ngồi xuống, đem cái túi nhét vào trong hộp bàn, bắt đầu lấy cuốn sách và vở ra.

Khi cô cười, bên phải gương mặt tựa hồ có một cái lúm đồng tiền rất nhỏ.

Chợt lóe lên.

Tô Lâm đứng một lúc mới ngồi xuống, vẫn là chỗ ngồi trước đó ở bên ngoài lối đi.

Cùng lúc đó, một người đàn ông trung niên tiến vào cửa chính phòng học. Ở bên cạnh bục giảng, tay cầm theo micro bên người. Sau khi treo nó và tai, giọng nói của ông ta phóng đại truyền đi khắp toàn bộ phòng học.

Mà tất cả lực chú ý của Tô Lâm lại đều đặt ở người bên cạnh.

Cô gái này có thể là không biết đến một người có hào quang này như anh.

Mặc dù anh nhìn qua giống như đang nhìn thẳng về phía trước, nhưng động tác của cô anh đều có thể biết rõ.

Sau khi ngồi xuống, rõ ràng cô vẫn có chút đứng ngồi không yên.

Đầu tiên là quay đầu nhìn về phía bên tay phải của mình --- cũng chính là cái ghế bị anh bôi nhọ "Có côn trùng chết" liếc mắt một cái.

Sau đó, quay đầu qua bên trái, nhìn anh một cái.

Cuối cùng, dùng động tác có biên độ rất nhỏ, hướng bên cạnh anh dịch sang một chút.

"...."

Tô Lâm đưa tay, chống ở trên má phải, nghiêng đầu hướng về phía bên ngoài.

Che lại một chút ý cười anh không giữ được.

-

"Tôi là Nghiêm Xuyên, dạy các bạn môn tiếng Pháp. Không cần nói nhảm nhiều lời vô nghĩa. Sau đây tôi nhấn mạnh những việc cần chú ý trong lớp học của tôi."

"Thứ nhất, mỗi tiết học tôi đều điểm danh, tự mình tính toán, bỏ bốn tiết thì trực tiếp không cần tới nữa."

Lời này vừa nói ra, phía dưới đã có rất nhiều âm thanh cảm thán rất lớn.

Dù sao sau khi lên đại học, phần lớn giáo viên sẽ không lần lượt gọi tên một trăm người, lại thêm những học sinh có thể thi vào được đại học C, kỷ luật tự giác cũng sẽ không kém, các giáo viên cũng vui vẻ đến nhà, nhiều lắm là ba bốn buổi học lại điểm danh một lần.

Nghiêm Xuyên như không nghe thấy, nói tiếp:

"Thứ hai, bài tập về nhà của tôi phải được hoàn thành. Tôi mặc kệ các bạn làm được kết quả thế nào, nhưng mà không thể không làm. Không làm, không nộp bài tập, tôi coi giống như sinh viên trốn học mà xử lý."

"...."

"Một điểm cuối cùng, tiếng Pháp rất khó, hi vọng các bạn học tập thật tốt, lên lớp tôi sẽ ngẫu nhiên đặt câu hỏi."

"....."

Sinh viên trong phòng học không hện mà cùng nhau không có tiếng vang.

Điểm danh, bài tập, đặt câu hỏi.

Đây là đang học cấp ba sao?

Nghiêm Xuyên mở ra máy chiếu cùng máy tính liền bắt đầu điểm danh, một chút thời gian giảm xóc cũng đều không cho.

So với phòng học đầy những tiếng xì xào bàn tán, Lộc Viên Viên nghe được những lời này cũng không kinh ngạc.

Cái này đều phải quy do công sức cô đã nhìn thấy bài đăng trên diễn đàn trước đó.

Cô biết rằng Nghiêm Xuyên không riêng chỉ biến thái ở những phương diện này, ông sẽ còn làm những bài kiểm tra trắc nghiệm đột xuất, điểm số sẽ được tính trong bài kiểm tra cuối cùng.

"Lộc Viên Viên."

Chẳng được bao lâu, liền nghe tên của mình bị điểm danh, Lộc Viên Viên giơ cao tay lên, "Có."

Cô biết giọng nói của mình nhỏ, cho nên chỉ có thể hết sức nâng cánh tay lên. Chờ khi nhìn thấy Nghiêm Xuyên gật đầu, ở bên trên cuốn sổ vẽ một nét, cô mới buông cánh tay xuống.

Quá trình điểm danh thật sự là vừa dài dòng lại nhàm chán, Lộc Viên Viên ở trên bàn bày xong sách vở cùng bút, mắt nhìn vào điện thoại di động không có tin tức gì.

Cô không có việc gì làm, tùy ý nghiêng đầu hướng bên cạnh quét qua.

Ánh mắt vừa vận dụng vào nam sinh đang ngồi sát bên trái.

Nửa khuôn mặt của anh hiện lên rõ ràng trong tầm mắt của cô.

Đường vòng cung từ lỗ tai đến cái cằm vô cùng xinh đẹp, xương mũi cao thẳng tắp, môi mỏng khẽ nhếch, thần sắc nhàn nhàn, con người đen nhánh mang theo ánh sáng.

Cái góc độ này....

Cái sườn mặt này....

Lộc Viên Viên càng xem càng cảm thấy giống, tên liền ở bên miệng.

Đây không phải ---

Cô vừa định thử thăm dò hỏi anh, liền nghe thấy giọng nói của Nghiêm Xuyên: "Người cuối cùng, Tô Lâm."

Nam sinh chậm rãi nâng cánh tay trái lên, thu lại tầm mắt đang dừng ở trên khuôn mặt cô, quay đầu nhìn về phía trước, "Có."

Anh ấy chính là Tô Lâm....

Ngày đó thứ hai nghe được bát quái, hơn nữa hai ngày nay luôn bị Lâm Thiển vẫn luôn mài bên lỗ tai, cái danh từ học trưởng Tô Lâm này ở trong lòng cô đã vô cùng xa không thể chạm tới.

Không nghĩ rằng, anh thế mà thành bạn ngồi cùng bàn lớp học môn tự chọn.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lộc Viên Viên là, về sau Lâm Thiển biết, khẳng định là phát điên luôn đi.

Cái ý nghĩ thứ hai.

Anh so với trên tấm ảnh còn đẹp hơn.

Cô đang miên man suy nghĩ, trong phòng học truyền đến một âm thanh làm cho cô tỉnh táo lại.

"Cái ppt tiết học này tôi đã chuyển đến tập tin chia sẻ khóa học, cũng đã gửi email để nhắc nhở các bạn, mọi người đều đã in chưa?"

"...."

Lặng ngắt như tờ.

Ai sẽ đi kiểm tra hòm thư rác cả ngày chứ?

Ai sẽ vì môn học tự chọn mà chạy đến thư viện đánh ròi in nó ra?

Tô Lâm nhíu lông mày, cảm thấy có chút đau đầu.

Anh chỉ muốn chọn lớp học cho đủ học phần, không nghĩ tới đại học C còn có giáo viên như vậy.

Nhìn sang bên phải xem xét, người mới ngồi cùng bàn của anh bày ra một đồng hồ vật đặt ở trên bàn. Notebook, túi bút, một chồng giấy.

Cái chồng giấy kia, nhìn qua giống như là cái ppt trong miệng Nghiêm Xuyên.

....Lại còn có người ngoan ngoãn đi đánh.

Có thể là thời gian anh nhìn chăm chăm có hơi lâu, cô chú ý tới ánh mắt của anh, trên khuôn mặt lộ ra biểu cảm bưng bình.

"...."

Tô Lâm không biết đột nhiên cô lĩnh ngộ được cái gì rồi.

Sau đó, anh thấy cô hướng về phía trước thò đầu một cái, đem cái chồng tài liệu kia chuyển qua trên khe hở giữa hai cái bàn, đôi mắt đen chớp chớp, dùng âm thanh rất nhỏ đối với anh nói:

"Học trưởng, anh muốn nhìn sao? Em có in."

Cực kỳ cẩn thận, thoát như như một tên trộm.

"...."

Nhìn động tác của cô, anh nhin một chút mới ngăn chặn được khóe môi đang giương lên, đối với cô nhẹ gật đầu, "Vậy cảm ơn em."

Rồi lập tức nhìn vào tập tài liệu cô đẩy tới.

Ở phần trên cùng của tờ giấy trắng, giống như học sinh cấp ba nhất định phải viết tên mình lên đầu quyển sách, cẩn thận mà nắn nót viết ba chữ nhỏ.

Lộc Viên Viên.

Trong lòng anh yên lặng đọc lại một lần.

Nguyên lai là viết như vậy.

Một buổi học là một tiếng rưỡi, ở giữa có thời gian nghỉ giải lao năm phút.

Nghiêm Xuyên giảng bài mặc dù có chút buồn tẻ, nhưng mà không thể không nói, tất cả đều là trọng điểm. Nếu nghiêm túc nghe tiết của ông, sau một học kỳ nhất định có thể học được không ít.

Ví dụ chăm chú học như Lộc Viên Viên.

Tô Lâm không có chút dụng tâm nào nghe giảng bài, cơ bản là vào tai trái ra tai phải. Thế nhưng cô gái ngồi bên cạnh anh vẫn đang múa bút thành văn ghi lại ngữ pháp trọng điểm mà thầy giáo nói, cái tư thế kia quả thực là làm cho người khác xấu hổ không dám quấy rầy.

Lúc giải lao, Tô Lâm nhìn cô rất cuộc để bút xuống, đột nhiên ý thức được một việc.

Cô mới vừa rồi gọi anh là "Học trưởng."

Tô Lâm một tay chống ở trên bàn, nghiêng đầu nhìn cô: "Làm sao em biết anh không phải là năm nhất?"

Lộc Viên Viên ngơ ngẩn.

Cũng không thể nói là bạn cùng phòng lôi kéo nhìn ảnh chụp, lại còn nghe lén người khác bình luận về anh được....

Cô có chút chột dạ nói: "Bởi vì em có đi cái kia...Chính là, buổi tọa đàm chia sẻ do khoa quản lý tổ chức, thấy được tên của học trưởng...cho nên mới biết."

Lông mi dài của cô nhếch lên, khi chớp mắt giống như cái bàn chải nhỏ, quét qua quét lại.

Nghe vậy Tô Lâm hờ hững "Ừ" một tiếng.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, so với hơn bốn mươi phút trước, nửa buổi học sau trôi qua thật nhanh.

Hai giờ bắt đầu học, hiện tại đã nhanh gần đến ba giờ rưỡi.

Cũng chính là, lập tức liền sẽ tan học.

Nghiêm Xuyên bắt đầu tiến hành tổng kết lại các kiến thức, Lộc Viên Viên nên nhớ cũng đã nhớ xong, không lại động bút.

Hơi suy tư một chút.

Tô Lâm đưa tay gãi tóc, giống như lơ đãng mà duỗi tay, chạm một cái lên bàn của Lộc Viên Viên, "Về sau đều ngồi ở đây sao?"

"Hả?" Cô quay đầu lại nhìn anh, trong mắt mê mang.

"...."

Anh dừng một chút, giải thích nói: "Ngồi chỗ này, sẽ không bị thầy ấy đặt câu hỏi."

Anh quan sát thấy Nghiêm Xuyên tựa hồ chỉ thích hỏi những người ngồi phía trước, vài hàng cuối chưa bao giờ được gọi tên lên.

Mặc dù, mục đích của anh không phải cái này.

Nhưng mà đó là cái lý do rất tốt.

"A, vậy tốt quá, vậy liền...."

Lúm đồng tiền bên má phải của Lộ Viên Viên ẩn ẩn hiện hiện, mắt thấy liền muốn gật đầu ---

"...Liền Tô Lâm đi."

Tô Lâm: "?"

Nghiêm Xuyên buông cuốn sổ điểm danh xuống, ngữ điệu vẫn bình thường như cũ, "Bạn trả lời một chút vấn đề của tôi vừa rồi."

Tô Lâm: "...."

Trời mới biết thầy hỏi cái gì?

Anh siết chặt quai hàm, mắt khép hờ một chút, đang muốn đứng lên.

Một góc áo bỗng nhiên bị một lực nhỏ giật một chút.

Ngay sau đó, anh nghe được bên cạnh truyền đến một giọng nói mềm mại dịu dàng.

Âm lượng nhỏ, tốc độ lại rất nhanh.

- --"Học trưởng, anh đừng sợ, em biết đáp án!"

Nói xong.

Lộc Viên Viên bắt đầu ở trên vở rất nhanh viết cái gì đó.

Sau mười giây đồng hồ, anh đứng thẳng người dậy. Mà đầu cô đều không nâng lên, đem đáp án viết trên vở cấp tốc đặt ở trước mặt anh.

Tô Lâm nhìn cuốn vở trên bàn, lại nhìn đỉnh đầu đen nhánh của cô một chút.

Mí mắt trái lại nhảy lên một cái.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Lâm: Nhanh nhanh đi thu thập Nghiêm Xuyên dùm tôi một chút =)))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lúc Tô Lâm trở lại ký túc xá không sai biệt lắm gần 4 giờ.

Anh đẩy cửa ký túc xá ra, gặp phải ba người bạn cùng phòng đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Hai bên đều sửng sốt.

Tần Phóng mặc một bộ đồ thể thao, bên tay phải kẹp lấy quả bóng rổ, bên tay trái cầm ly nước.

"Lâm ca." Cậu ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, vỗ vỗ lên quả bóng rổ, "Cùng đi chơi bóng không?"

"Với ai?"

"Mấy cái người trong khoa thương mại quốc tế, vừa vận nhân rồi không có chuyện gì làm nên đi."

"...."

Tô Lâm trầm mặc một lát.

Không bao lâu, gật gật đầu: "Được, đợi tôi thay quần áo."

Phòng ký túc xá 401 thuộc khoa tài chính.

Nửa sau học kỳ năm nhất, lớp thể dục của bọn họ vừa vận cùng với khoa thương mại quốc tế xếp cùng lịch với nhau. Hai lớp đánh bóng rổ với nhau mấy lần, cảm thấy thực lực ngang nhau. Sau một học kỳ cũng coi như là quen thuộc không ít.

Buổi chiều bốn năm giờ, thời gian này trên sân thể dục rất ít người. Hầu hết các khoa đều có các hoạt động lớp học cộng đồng hoặc là các câu lạc bộ có hoạt động.

Sân bóng rổ rất vắng, hai đội đánh rất vui vẻ. Đến cuối cùng cũng không nhớ bao nhiêu điểm, thuần túy là đánh chơi.

Đến giờ cơm mới dừng lại.

Tô Lâm uống nguyên một chai nước xong, mấy người tiên phong của khoa thương mại quốc tế đến trêu ghẹo anh:

"Lâm ca, một kỳ nghỉ hè không gặp, làm sao đánh càng quyết liệt hơn vậy."

Không phải là một cú cắt bóng ba điểm, khó lòng mà phòng bị.

Tô Lâm vừa mới đánh bóng xong, tâm tình không tồi.

Anh kéo kéo khoe môi, mồ hôi theo thái dương chảy xuống dưới, ngữ khí không mặn không nhạt.

"Là thức ăn của cậu."

"...."

Mấy người nam sinh vừa trò chuyện vừa đi ra khỏi sân bóng, thời điểm khi đi qua nhà ăn, đột nhiên Tô Lâm bước chậm lại.

Anh nheo cặp mắt lại, cố định nhìn tại một chỗ.

Ở ngay phía trước, là người ngồi cùng bàn với anh trong lớp học tự chọn, đang kéo tay nữ sinh bên cạnh, hướng quẹo vào nhà ăn.

Áo phông cùng váy của cô cũng chưa đổi, chỉ là bên ngoài tăng thêm một chiếc áo khoác vải sợi màu trắng gạo, tóc dài đen nhánh rũ xuống bên mặt, bên dưới lộ ra bên ngoài là bắp chân trắng nõn tinh tế.

Cả người nhìn qua có vẻ thực nhu hòa.

Lộc Viên Viên cùng người bên cạnh vừa cười vừa bước vào nhà ăn.

Nhìn thấy cô, Tô Lâm nhớ tới thời điểm hai giờ trước.

Sau khi anh bị gọi lên, cô cấp tốc đẩy tới cuốn vở bên trên có viết hai hàng chữ.

"Chọn 1

2 là ý xin lỗi."

Đáp án rất rõ ràng.

Thị lực của anh rất tốt, cô viết chữ rất rõ, chỉ quét mắt liếc một cái liền hiểu.

Cứ như vậy sau khi đáp xong, Nghiêm Xuyên cho anh ngồi xuống, rồi tuyên bố tan học.

Lộc Viên Viên đem cuốn vở thu lại, bắt đầu thu dọn giấy bút vào túi sách.

Bởi vì cúi đầu, tóc che lại một bên khuôn mặt, anh có thể nhìn thấy hàng mi dài theo cái chớp mắt mà không ngừng run run.

Ma xui quỷ khiến, anh mở miệng hỏi cô:

"Vừa rồi thầy ấy hỏi cái gì?"

Lộc Viên Viên vừa muốn đứng lên, động tác liền dừng lại.

Sau đó lại ngồi trở lại chỗ ngồi, mắt đen nhìn qua, vẻ mặt thành thật:

"Thầy ấy hỏi là, thời điểm hỏi đường thì phải dùng pardon hay là désolé."

"...."

Muốn dùng cái gì? Cùng cái gì?

Có thể là trên mặt anh sự nghi hoặc quá rõ ràng, Lộc Viên Viên lại mở ra túi sách, lấy ra một cuốn vở ghi.

Cô lật đến trang đầu tiên, chỉ vào một dòng,

"Chính là hai cái từ này, pardon mang ý giống như excuse me trong tiếng anh, désolé là mang ý sorry hoặc biểu đạt ý tứ tiếc nuối. Cho nên khi hỏi đường là dùng pardon."

Bởi vì đang giờ tan học, xung quanh tiếng người nói chuyện ồn ào. Tuy rằng âm thanh vẫn mềm mại nhỏ nhỏ như cũ, nhưng nhìn ra được cô đang rất cố gắng phóng đại âm lượng của mình nói cho anh nghe.

Dùng sức đến trên mặt đều có chút phấm hồng.

-

Mấy người đánh bóng cả người đầy mồ hôi, về ký túc xá tắm xong mới đi ăn cơm.

Từ nhà ăn đi ra, lão đại và lão nhị đi ở phía trước, Tân Phong cùng Tô Lâm hai người đi ở đằng sau.

Mắt thấy phía trước chính là lầu ký túc xá. Tần Phóng hào hứng dâng trào,

"Đêm nay lại ăn hai con gà, liền sẽ lên thành át chủ bài."

"Lâm ca" Tần Phóng đặt tay lên bả vai Tô Lâm, "Một lát nữa nhờ vào cậu đó, biểu hiện tốt một chút."

Sau khi khai giảng, mấy ngày nay, mấy người thời gian sau bữa tối đều rất quy luật, rất cố định mà ngâm mình ở trong chiến trường kích thích.

Không ngờ, Tô Lâm một tay kéo tay cậu ta xuống, giọng nói thản nhiên:

"Đêm nay không đánh."

Tần Phóng sửng sốt.

Sau đó hỏi: "Cậu có việc?"

"Ừm."

"Việc gì vậy?"

"Đi thư viện."

"...Hả? Đi đến đó làm gì?"

"Đọc sách."

Tần Phóng lại sửng sờ lần nữa.

Mấy giây sau, cậu ta lại đặt tay trên vai Tô Lâm:

"Lâm ca, cái này không buồn cười đâu. Đầu óc của ngài như vậy còn xem sách làm cái gì chứ? Không bằng tranh thủ thời gian trở về ăn gà."

"Mình cậu ăn đi." Tô Lâm lần nữa lấy cánh tay cậu ta xuống.

Tần Phóng nhìn anh, có chút không kịp phản ứng.

Nói ai đi thư viện cậu ta đều tin.

Nhưng mà cái vị trước mặt này, hai học kỳ ở năm nhất, thời điểm cuối kỳ ôn tập cũng mới vài lần bước vào thư viện, lại còn phải bị mấy người bọn họ cường ngành mà kéo đi để giảng bài cho bọn họ ôn tập.

Hơn nữa.

Tô Lâm này yêu thích rất ít, chơi game cũng xem như là một cái.

Đêm hôm khuya khoắt, có trò chơi không đánh, muốn đi thư viện làm cái gì?

Tần Phóng cậu ta làm sao lại có thể tin được chuyện này.

"Không phải...." Bất tri bất giác đi tới dưới lầu ký túc xá, Tần Phóng nhìn anh vẫn không có ý tứ muốn đi vào, lần nữa lên tiếng:

"Cậu thật sự muốn đi thư viện?"

"...."

Tô Lâm lần này không để ý một chút nào đến cậu ta, trực tiếp hướng về phía trước bước đi.

"Con mẹ nó." Tần Phóng đứng tại chỗ mắng một tiếng, mấy bước liền đuổi theo tới, hỏi: "Được rồi, vậy cậu có thể nói cậu muốn đi thư viện học cái gì không?"

Cậu ta thật sự không tin.

Nghe vậy, Tô Lâm dừng bước lại, trầm mặc mấy giây.

Sau đó, nhìn cậu ta một cái, mở miệng nói:

"Tiếng Pháp."

Tần Phóng: "...."

Thời khóa biểu của mấy người Lộc Viên Viên rất có quy luật.

Thứ hai là học môn chuyên ngành, thứ tư là môn học tự chọn, thứ năm thứ sáu chính là lớp học cộng đồng.

Môn chuyên ngành bên trên đã được cố định phòng học dành cho lớp, người ít nhất. Môn học tự chọn cùng lớp học cộng đồng không cùng môn học chuyên ngành lẫn lộn, phòng học vì vậy cũng phải thay đổi qua lại.

"Viên Viên."

Buổi chiều thứ năm, hai người đang trên đường đi tới phòng học, Lâm Thiển bỗng nhiên gọi cô một tiếng.

Lộc Viên Viên nghiêng đầu: "Ừm?"

"Cậu có nhớ lúc trước hai ta đăng ký câu lạc bộ không?"

"À, mình nhớ."

Thời điểm tuần đầu tiên huấn luyện quân sự, có câu lạc bộ tổ chức hoạt động chiêu sinh. Khoảng thời gian nghỉ ngơi thường xuyên sẽ có hai ba đàn anh, đàn chị tới tuyên truyền. Cô khi đó bị nóng đến suýt ngất đi. Lâm Thiển lôi kéo cô thương lượng cái gì đó cô đều nghe mơ mơ hồ hồ.

Chỉ nhớ rõ cuối cùng hình như là đăng ký vào câu lạc bộ âm nhạc.

"Phiếu đăng ký của hai chúng ta không phải là mình điền sao. Mình chỉ để lại số điện thoại của mình. Vừa rồi nhận được tin nhắn, nói là năm giờ chiều có thể đi phỏng vấn."

...Phỏng vấn?

Lộc Viên Viên nghi hoặc lên tiếng:

"Vào câu lạc bộ....Còn phải phỏng vấn sao?"

"Đương nhiên phải!" Lâm Thiến giải thích với cô, "Mặc dù câu lạc bộ so với hội sinh viên thấp hơn một cửa, nhưng cũng không thể điền phiếu là có thể vào."

Cô gật gật đầu:

"Được rồi, tan học chúng ta cùng đi."

Sau một buổi học, vừa vặn bốn giờ rưỡi.

Cảm giác phương hướng của Lâm Thiến vô cùng tốt, thời gian nửa tháng đem những nơi mà sinh viên Đại học C thường đi cơ hồ đều nắm bắt rõ, xác nhận qua địa điểm, không bao lâu đã tìm được tòa nhà chỉ định.

Địa điểm phỏng vấn là một phòng học xếp theo hình bậc thang ở dưới mặt đất.

Khi thang máy "Đỉnh" một tiếng, hai người đi ra ngoài.

Cửa phòng học đối diện với cửa thang máy đang rộng mở, ở cửa được đặt một tấm biển, bên trên viết "Chiêu sinh vào câu lạc bộ âm nhạc"

Đằng sau tấm biển, dọc theo bức tường, một hàng người xếp dọc theo hành lang.

Hai người đi đến cuối hàng.

Vừa đứng không được bao lâu, có người ôm một chồng văn kiện tới hỏi tên các cô. Sau khi tìm được phiếu đăng ký, phát cho hai người.

Lộc Viên Viên vừa định cùng Lâm Thiến nói chuyện ---

Trong phòng học truyền đến một tiếng hát dị thường chấn động.

Đó là một giọng nữ cao vút, hùng hồn mà khí thế.

Lộc Viên Viên yên lặng nghe trong chốc lát, phát hiện cô gái đó đang hát bài, 《 Tôi yêu bạn, Trung Quốc 》 .

Không lâu sau khi người hát xong, dưới mặt đất vẫn còn tiếng vang của cô ấy ở lui tới quanh quẩn ở trên hành lang.

Làm cho chút lòng tin kia của Lộc Viên Viên đều biến mất.

Cô gái này hát quá hay rồi. Quả thật cùng với bài hát rất hay mà cô đã nghe qua ở tiết mục cuối năm giống nhau như đúc.

Trong lòng Lộc Viên Viên tiếng trống đánh lui quân bắt đầu vang lên.

Nếu tới phỏng vấn đều là loại trình độ này, cô vẫn là đừng nên mất mặt xấu hổ mà tham gia đi....

Chờ sau khi tiếng hát ngừng lại, trên hành lang một trận âm thanh ồn ào kèm theo tiếng huýt sáo.

"Thiến Thiến..." Lộc Viên Viên chọc vào người bên cạnh một chút, "Bằng không thì mình không vào phỏng vấn nữa, mình ở ngoài chờ cậu...."

"...."

Lâm Thiến đang thò đầu ra muốn nhìn một chút vị nào lại trâu bò như vậy liền nghe Lộc Viên Viên nhỏ giọng nói.

Quay đầu lại, trông thấy cô hơi nhú lông mày, mắt to ướt sũng.

Lâm Thiến cảm thấy, nếu cô là con thỏ, khẳng định hiện tại đôi tai sẽ tiu ngiủ xuống dưới, ừ xừ mà kêu ba ba.

"Phì." Cô ấy bị ý nghĩ của chính mình chọc cười, thuận tiện đưa tay vuốt hai lần sợi tóc dài của Lộc Viên Viên, "Người tài giỏi như thế vẫn chỉ là số ít thôi, hai ta nhất định có thể qua."

"Nhưng mà ---"

Lâm Thiến lại trấn an nói:

"Cậu yên tâm đi. Mình đã sớm điều tra. Vòng phỏng vấn này chủ yếu mặt chính là ca hát. Nhạc cụ đều là tới chỉ là đi qua sân khấu thôi, vòng hai mới có thể đi phòng âm nhạc phỏng vấn."

Trước khi điền vào phiếu đăng ký ở kỳ huấn luyện quân sự, cô ấy đã đặc biệt hỏi Lộc Viên Viên có thể chơi được nhạc cụ gì hay không. Lộc Viên Viên cơ hồ là không do dự mà đáp ứng. Cô ấy lúc này mới ghi tên của hai người.

Bởi vì theo thông tin đáng tin cậy ở trên diễn đàn trường học, trên cơ bản biết ca hát hoặc là chơi được loại nhạc cụ nào đó. Thì ở câu lạc bộ âm nhạc đều rất dễ chịu.

Thời điểm tới lượt của Lâm Thiến, cô đi vào không tới vài phút liền ra, còn đối với Lộc Viên Viên làm một động tác tay cổ lên.

Lộc Viên Viên hướng cô ấy nhẹ gật đầu, cầm phiếu đăng ký của mình, hít sâu một hơi liền tiến vào phòng học.

Phòng học to như vậy nhưng chỉ có hàng thứ nhất là có người ngồi.

Ba người, hai nam một nữ.

Chào hỏi xong, sau đó cô tự giới thiệu. Nam sinh ngồi ở giữa mở miệng trước tiên.

"Tôi nhìn thấy trong danh sách đăng ký bên trong phiếu đăng kí của bạn là...nhạc cụ phải không?"

"Vâng."

"Loại nhạc cụ nào?"

"Harmonica."

"..."

Hả?

Chuyện này đương nhiên Tần Phóng cảm thấy hình như chính mình nghe lầm.

Anh nhớ lại một chút phát âm vừa rồi của Lộ Viên Viên, thử dò xét hỏi:

"Là dương cầm có phải không?"

"Không phải, học trưởng." Cô gái trước mặt lắc đầu, khuôn mặt nghiêm túc, giọng nói nhẹ nhàng lại chắc nịch: "Em sẽ thổi kèn Harmonica."

"..."

Vào câu lạc bộ âm nhạc cũng một năm. Hiện tại Tần Phóng cũng là phó chủ tịch. Anh đã phỏng vấn qua không ít sinh viên, liền Hồ Lô Ti anh

cũng gặp qua không ít.

Nhưng mà cái này vẫn là thứ nhất, tài nghệ là thổi kèn Harmonica.

Đây không phải là một nhạc cụ sao? Đúng là nhạc cụ.

Đây không phải là một tài nghệ sao? Hình như cũng đúng.

Trong lúc nhất thời, cậu ta không biết nên làm cái phản ứng gì.

"Chuyện này, như vậy đi. Bạn học, trước tiên bạn chờ một chút. Tình huống của bạn tương đối đặc thù. Tôi hỏi chủ tịch câu lạc bộ một chút."

Tần Phóng cùng hai người bên cạnh nói một tiếng, lập tức đi đến đằng sau phòng học gọi điện thoại cho Tô chủ tịch.

Tô chủ tịch cách thật lâu mới nhận điện thoại, giọng nói vừa thấp lại khàn, mang theo nhiều vẻ mệt mỏi.

"Ai?"

"Là người để cho cậu có thể ở lại ký túc xá mà thanh thản ổn định ngủ." Tần Phòng nói lời này có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Loại chuyện phỏng vấn này, chưa từng gặp qua câu lạc bộ nào mà chủ tịch không lộ mặt, cậu ta chỉ là phó chủ tịch lại ngồi cả một buổi sáng và một buổi chiều, cái mông đều đã tê rần.

Tô Lâm may mắn không có cảm giác áy náy:

"Có rắm mau thả."

"..." Cậu ta nhin.

Tần Phóng chưa quên chính sự:

"Lâm ca, thổi kèn Harmonica có tính là tài nghệ không? Có thể qua không?"

"...Thổi cái gì?"

"Kèn Harmonica."

"...."

Bên kia trầm mặc một lúc.

Sau đó truyền đến giọng nói mang theo không kiên nhẫn:

"Cậu mẹ nó cái này cũng hỏi tôi? Cậu còn không biết?"

Ách, nghe giọng điệu này, khẳng định là không tính.

Cũng đúng, câu lạc bộ của bọn họ hằng năm đều phải biểu diễn, loại hình là nhạc cụ độc tấu hay hợp tấu, kèn Harmonica...Làm sao cũng giống như đều không được.

"Aiz." Nhưng Tần Phóng vẫn còn bất mãn, "Cậu làm sao lại hung bạo như vậy. Tôi nhìn chính là cô gái nhỏ người ta rất không dễ dàng mà tới đăng ký."

"Xùy." Bên kia truyền đến một tiếng cười trào phúng của Tô chủ tịch, "Đây là thần tiên phương nào?"

Anh đáp một lời, tinh thần của Tần Phóng liền tỉnh táo:

"Cậu khoan hãy nói, người ta dáng dấp xinh đẹp, họ còn thật đặc biệt. Họ Lộc, không phải là lộc của đất, mà là lộc trong con hươu nai kia."

"...."

Bên kia quỷ dị mà trầm mặc một hồi.

Tô Lâm đột nhiên hỏi cậu ta:

"Tên đầy đủ?"

"Lộc Viên Viên."

Tần Phóng đáp xong, hoài nghi nói:

"Cậu hỏi cái này làm ----"

"Được." Bên kia bỗng nhiên nói.

"...Hả?"

Giọng nói Tô Lâm tỉnh cả ngủ:

"Cậu đây còn mẹ nó hỏi tôi, Harmonica đương nhiên là được rồi."

"...?"

"Cô ấy qua. Cậu làm cho cô ấy tham gia vào vòng hai cuộc phỏng vấn đi."

Tần Phóng: "....???"

Không đợi cậu ta kịp phản ứng, bên kia lại truyền tới một câu.

- --"Vòng hai không cần cậu, tôi sẽ trực tiếp đi."

Tác giả có lời muốn nói:

Tô chủ tịch [mặt đứng đắn]: Bách khoa Baidu nói, người ta là kèn Harmonica một loại nhạc cụ thổi loại nhỏ. Nhất định phải cho qua.

Tần Phóng: ===..... Vậy xin hỏi mặt cậu có đau không?

=))))))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trong phòng học rất yên tĩnh, nhưng không gian cũng đủ lớn. Tần Phóng ở đằng sau nói chuyện, hoàn toàn không cần lo lắng có thể bị người khác nghe thấy.

Cuộc điện thoại này gọi có chút lâu, anh một bên vừa nghe, lại nhìn thấy hai người trong câu lạc bộ ngồi ở hàng phía trước vẫy tay với cậu ta.

Cô gái thổi kèn Harmonica còn đang đứng ở đó.

Tần Phóng không trả lời, cũng không tắt điện thoại.

Không bao lâu, Tô Lâm ở bên kia lại hỏi một lần:

"Cậu có nghe được hay không vậy?"

Nghe một chút, giọng điệu này.

Nhìn lại xem cậu ta đây là đang làm việc cho ai chứ?

Tần Phóng cảm thấy chính mình có phải tính tình quá tốt rồi hay không.

Trong thời gian nghỉ ngơi lại không đánh game, ở chỗ này làm cái gì mà phỏng vấn, càng nghĩ Tần Phóng càng nuốt không trôi được cục tức này, bên cạnh vừa đi trở lại vừa nói:

"Cậu tối nay tự giác một chút, mang tôi lên con át chủ bài."

"...."

Trước khi Tô Lâm mở miệng, Tần Phóng đã đi trước một bước nói:

"Đây là cậu thiếu nợ tôi."

Nói xong lập tức cúp điện thoại, điều chỉnh lại sang chế độ yên lặng.

Mẹ nó, hôm qua nói với cậu ta cái gì đi học tiếng Pháp.

Đây gọi là thù một lại trả một.

Phát tiết xong, Tần Phóng thần thanh khí sáng về lại chỗ ngồi, đưa cho Lộc Viên Viên phiếu ghi tên phỏng vấn vòng hai:

"Điền xong cái này là được. Đến lúc đó thời gian phỏng vấn sẽ được thông báo. Không sai biệt lắm thì là tuần tới cũng vào thời gian này. Nhớ để ý kỹ tin nhắn một chút."

"Được. Cảm ơn học trưởng."

Sau khi Lộc Viên Viên điền xong phiếu, lần nữa nói cảm ơn rồi mới ra ngoài phòng học.

Cô đi rồi, nhưng Tần Phóng vẫn còn có dư vị.

Cậu ta không biết Tô Lâm vừa rồi đang làm cái quỷ gì, hay là bị con ma nào nhập vào.

Dù sao để ý qua dáng dấp của em gái thật đẹp, cậu ta cũng rất là hoan nghênh.

Ách.

Có thể làm cho Tô Lâm động kinh, cô gái nhỏ rất có phúc khí.

-

Cô gái có phúc khí kia sau khi tham gia phỏng vấn xong, trở lại ký túc xá liền nhận được điện thoại.

Là thông báo nhận học bổng.

Đại học C thiết lập rất nhiều loại học bổng. Lộc Viên Viên đến đây đã giành được ba giải thưởng hàng đầu cho mỗi chuyên ngành. Số tiền này so với tất cả các học bổng hơi thấp, nhưng mà cô vẫn rất vui vẻ.

Sau khi hỏi rõ địa điểm, cô cúp điện thoại xong, cùng Lâm Thiển liền đi ra ký túc xá.

Tòa nhà có kiến trúc nổi bật nhất là khán phòng lớn. Chỉ có một tầng và đỉnh chóp hiện lên hình vòm. Cách cổng trường không xa. Đây là một trong số ít các tòa nhà mà Lộc Viên Viên không cần nghĩ trước lộ trình tuyến đường đi, liền thẳng một mạch mà đi tới.

Học bổng chính là nhận ở nơi này.

Đẩy ra cánh cửa được chạm khắc, các sinh viên đứng thành một hàng, nhìn qua giống như đang đăng ký. Lộc Viên Viên cầm thẻ sinh viên cùng thẻ căn cước của mình, cũng đi tới xếp phía sau hàng bọn họ.

Qua nửa giờ mới đến phiên cô. Sau khi hoàn tất thủ tục, cô chuẩn bị rời đi, liền bị một vài người chặn lại.

"Xin chào bạn học." Đứng đầu là nam sinh lịch sự đối với cô gật đầu, "Làm phiền rồi, mình là Lý Nghiêm, là thứ trưởng của Phòng công tác sinh viên ở Hội Sinh Viên."

"À," Lộc Viên Viên hơi mơ hồ, nháy mắt, biên độ nhỏ nhẹ gật đầu, "Chào thứ trưởng."

"Không có chuyện gì, đừng lo lắng." Lý Nghiêm nở nụ cười, "Là thế này, có một phần trên diễn đàn trường học là dành riêng cho những người đạt được học bổng. Theo truyền thống của trường từ trước đến giờ, là muốn làm video của mỗi người rồi đưa lên. Bọn mình muốn xin phương thức liên lạc với bạn, thuận tiện để sau phỏng vấn, có được không?"

Lộc Viên Viên lần này nghe hiểu.

Cô cho bọn họ lưu số điện thoại di động vào, mới đi ra khỏi khán phòng.

Trên đường đi bộ về ký túc xá, cô không nhìn được lật qua lật lại xem đồ cầm trên tay.

Là một cái phong thư rất nhẹ, phía trên in một hình ảnh khuôn viên rộng của trường đại học C, còn có thêm con dấu chuyên môn.

Bên trong có hai ngàn nhân dân tệ. (=6.754.962,46 VNĐ)

Lộc Viên Viên mấp má môi, trong lòng không nói ra được vui vẻ.

Vừa rồi cô nghe được âm thanh mấy người bạn xếp hàng phía trước phàn nàn.

Nhưng cô cảm thấy, hai ngàn nhân dân tệ đã rất nhiều rồi.

Thời điểm vừa khai giảng rất khó tìm được công việc gia sư, cho nên số tiền kia....

Đối với cô rất quan trọng.

Sáng thứ sáu lúc bảy giờ hai mươi.

Tô Lâm tắt chuông báo thức, tháo miếng bịt mắt cùng nút bịt tai. Trong mấy tiếng ngáy liên tiếp của mấy con heo vọt vào đi tắm, rồi thay quần áo đi ra ngoài.

Lớp học tự chọn có hai buổi học trong một tuần.

Vào lúc hai giờ chiều thứ tư cùng tám giờ sáng thứ sáu.

Đêm qua Tô Lâm đã đưa Tần Phóng đến con át chủ bài, đánh tới một người cuối cùng, vừa mới bắn xong nên đôi mắt có chút hoa lên.

Nửa đêm ba giờ mới nằm xuống, buổi sáng bảy rưỡi liền bò dậy.

Kỳ thật anh cảm thấy cả người đều có chút mơ màng.

Trong quá trình học, Tô Lâm lúc bình thường đều có thể bỏ qua nhiều hoặc ít tiết. Giống như tình huống tối hôm qua, nếu không phải có chuyện gì lớn, anh chắc chắn hôm nay sẽ không đi học.

Sau đó, anh đi trên tuyến đường lớn đến tòa nhà giảng dạy.

Không tính là quá buồn ngủ, chỉ là vẫn còn chưa thoát ra khỏi trạng thái sau khi tỉnh dậy, có chút vẫn chưa trở lại bình thường.

Thời gian còn dư dả, anh liền chậm rãi mà lắc lắc đầu. Sáng sớm, trong đầu cái gì cũng không có.

Tô Lâm cứ liên tục lắc như vậy đến tòa nhà dạy học, tiến vào cửa sau phòng học xếp theo hình bậc thang. Tầm mắt quét qua, chỗ ngồi đều còn trống.

Không có mấy người.

Anh lại nhìn về phía vị trí ngồi lần trước.

Lộc Viên Viên đang thu thập túi sách, ngồi ở vị trí giống như buổi học lúc trước.

Sự mơ màng của anh không hiểu sao giống như trong nháy mắt liền biến mất.

Tô Lâm đi qua, trước đem điện thoại di động thả trên mặt bàn, sau đó mới ngồi xuống.

Người bên cạnh nghe được động tĩnh, liền quay đầu lại.

Hôm nay Lộc Viên Viên mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu vàng nhạt, mái tóc đen dài được buộc thành đuôi ngựa. Một vài sợi tóc rũ xuống bên trên thái dương làm cho khuôn mặt của cô càng có chút nhỏ hơn.

Khung xương của cô vốn nhỏ, không có tóc dài làm áo choàng che đi, lộ ra một tầng bả vai mong manh gầy yếu hơn.

So với lần thứ nhất, nếu như xem xét, cảm thấy tuổi của cô càng nhỏ hơn.

Tô Lâm đối diện với hai con người đen trong vắt của cô, nhẹ gật đầu:

"Chào buổi sáng."

Lộc Viên Viên biên độ nhỏ cong môi lên, lại là loại nụ cười mang theo ngượng ngùng kia, phía bên phải khuôn mặt lúm đồng tiền chợt lóe lên,

"Học trưởng, buổi sáng tốt lành."

"...."

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, liền không có thêm động tĩnh gì nữa.

Trên mặt bàn Lộc Viên Viên vẫn bày biện những vật như trước, chỉ có thêm mấy thứ đồ ăn sáng.

Bình thường giờ này, Tô Lâm vẫn còn trong mơ, đương nhiên là không cảm giác thấy đói.

Một đường tới đây, từ lúc rời giường cho tới bây giờ, dạ dày anh một chút cảm giác cũng đều không có.

Nhưng hiện tại, bên cạnh có mùi hương, anh cơ hồ là trong nháy mắt sinh ra cảm giác đói.

Anh thở dài.

Sau đó gãi gãi tóc trên trán, cầm điện thoại di động lên lướt vòng bạn bè, muốn di chuyển lực chú ý.

Một giây sau ---

"Học trưởng, anh ăn sáng chưa?"

"..."

Tô Lâm sững sốt một chút mới quay đầu.

Cô cũng nhìn qua, đang chờ câu trả lời của anh.

Anh do dự một chút, trong đầu hiện lên mấy cái ý nghĩ, cuối cùng vẫn là thành thật nói:

"Chưa ăn."

"VẬY..." Lộc Viên Viên đem cái túi cầm trong tay xách tới trước mặt anh, thử thăm dò hỏi:

"Anh có muốn uống sữa đậu nành không?"

"....."

Anh lại sửng sốt.

Đây là....Muốn mời anh uống sao?

Đôi mắt của cô gái nhỏ trong veo như nước đang nhìn anh, mặc dù trong lớp học vẫn còn sớm, cô gái trước mắt cũng không có nhan sắc gì, nhưng xem qua tinh thần đều rất tốt.

Có thể là bởi vì vừa uống nước xong, trên đôi môi phấn nộn có một tầng sáng bóng, đầy đặn và tươi sáng.

Tô Lâm bất động thanh sắc di chuyển ánh mắt, đưa tay đem cái túi nhận lấy, giọng nói có chút khàn:

"Được."

"Ống hút ở bên trong." Lộc Viên Viên chỉ vào cái túi, "Là ống mới, em chưa động tới."

Tô Lâm gật đầu, cầm ống hút rồi nhấp một ngụm.

Cảm nhận được trên tay ấm áp, anh nuốt một ngụm nước bọt, trầm mặc vài giây, mới nói:

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Không biết có phải là ảo giác hay không, lại cảm thấy trong giọng nói của cô mang theo vui vẻ.

Cô hỏi:

"Học trưởng, uống ngon không?"

"..." Kỳ thật số lần anh uống sữa đậu nành cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, không thể chia ra thích uống hay không thích.

Nhưng mà....Cái này là cô mua.

Thế là Tô Lâm gật nhẹ đầu:

"Ngon lắm."

"Thật sao?" Lộc Viên Viên lộ ra vui mừng:

"Em nói anh nghe nhé học trưởng, cái sữa đậu nành này là gần đây nhà ăn của trường mới tham gia vào hoạt động, phàm là bảy giờ rưỡi đến mua đều sẽ được đưa thêm. Em đối với các sản phẩm từ đậu đều bị dị ứng, lại cảm thấy ném đi thì quá lãng phí, liền một đường mang tới."

Đôi mắt của cô sáng lấp lánh, phảng phất như là giải quyết được một cọc đại sự,

"Học trưởng, anh có thể uống, thật sự quá tốt rồi."

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm: "Ồ." (Ăn tưởng bỏ hả anh =))))))

Lộc Viên Viên vẫn hào hứng như cũ không giảm:

"Sữa đậu nành được đưa cho đến tận tháng mười một. Học trưởng nếu anh thích uống, nhất định phải nhớ kỹ mỗi ngày đi nhận nha."

Âm thanh mềm mại nhu hòa, lời nói giống như đang chào hàng.

Nhưng Tô Lâm vẫn là đối với cô như không có việc gì mà gật đầu,

"Anh đã biết, cảm ơn em."

Lời nói còn chưa dứt, anh mới ý thức được bên trong miệng mình còn lưu lại cặn hạt đậu của sữa đậu nành, có loại nói không ra được hương vị nước mật này.

Mẹ nó thật là chu đáo.

"...."

Thích?

Mỗi ngày bảy giờ ba mươi đi lấy sữa đậu nành?

Anh thích cái búa.

Tác giả có lời muốn nói: #nguyên lai là không nữ vút mới cho anh
=)))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 6

EDITOR: Xin lỗi vì dạo này m k post bài thường xuyên được. Vì m đang bận thi học kỳ. M sẽ cố gắng tranh thủ thời gian dịch rồi up lên. Nhưng mà lịch thì không cụ thể được. Qua đến giữa tháng 7 m mới thi xong. Khi đó m mới có thời gian. Mong các bạn thông cảm cho m:((((

Mặc dù mùi vị không ra gì, nhưng sữa đậu nành ấm áp uống vào trong dạ dày, vẫn là dễ chịu hơn rất nhiều.

Lộc Viên Viên vẫn luôn an tĩnh. Anh cũng không nói nữa, vừa lướt điện thoại, vừa nguyên lành đem sữa đậu nành uống xong. Thời điểm chuẩn bị đứng dậy đi vứt rác, Nghiêm Xuyên bước vào phòng học từ cửa trước.

Tô Lâm tùy ý đem ly sữa không đặt lên cạnh bàn, cơ thể hướng về phía sau dựa lưng vào ghế, buồn bực ngán ngẫm mà nhìn Nghiêm Xuyên lật ra sổ điểm danh. Bắt đầu đọc tên.

"Học trưởng."

"....."

Thình lình nghe được âm thanh quen thuộc, anh có chút sững sờ.

"Học trưởng." Lộc Viên Viên lại gọi một tiếng.

Tô Lâm quay đầu.

Nhìn thấy Lộc Viên Viên, cô đang đẩy một tập giấy nhỏ lên chiếc bàn trống của anh, tập giấy được cố định bằng một cái ghim ở góc bên trái.

Trên trang bìa viết: Demansème cours [Bài học thứ hai].

Đây là ---

Không đợi anh hỏi ra lời, tên của Lộc Viên Viên đã bị Nghiêm Xuyên gọi lên.

Sau khi đáp lại xong, cô hướng về phía anh lại gần hơn một chút.

Vốn là giọng nói của cô nhỏ lại bị cô ép tới càng nhỏ hơn:

"Thầy Nghiêm gửi email nói rằng những người không có bài ppt trong giờ lên lớp sẽ phải làm bài tập về nhà vào cuối tuần."

"...."

Tô Lâm nhìn cô sau khi nói xong, trên khuôn mặt trắng nõn hiện ra một chút màu hồng, "Cái đó....Em không biết anh có quên đánh hay không, cho nên liền đánh hay phần."

Biểu lộ có chút thẹn thùng, còn có chút xấu hổ.

Hôm qua lúc Lộc Viên Viên đi in, nghĩ đến cô cùng Tô Lâm xem như đã quyết định ngồi cùng bàn, mà trên giờ học, Tô Lâm chỉ mang theo cái điện thoại đi lên lớp.

Cô không khỏi cảm thấy, lần này anh chắc cũng sẽ không nhìn thấy email của thầy Nghiêm, tỷ lệ rất lớn là cũng không đánh ppt.

Cô ở trên lớp này cũng chỉ quen biết một người là anh, đơn giản liền dứt khoát đánh hai bản.

Cô quan sát thần sắc của anh, anh đang nhìn vào tập giấy mà cô đưa tới, lông mi ở trên đôi mắt, có chút run run.

Sau một lát, Tô Lâm mở to mắt, thẳng tắp mà nhìn cô.

Đôi mắt anh rất sâu bên ngoài vểnh lên, đuôi mắt có độ cong nhỏ, màu lục lam dưới đôi mắt cũng không làm mất đi vẻ đẹp của khuôn mặt này.

"Mỗi người một tuần." Môi mỏng của anh khép mở, bỗng nhiên tung ra một câu.

Cái gì mỗi người một tuần?

Lộc Viên Viên nghi ngờ nói: "...Hả?"

"Anh nói ppt tiếng Pháp." Tô Lâm nhìn cô, "Chúng ta thay phiên nhau đánh rồi in ra, cuối tuần này anh đánh."

"..."

Biểu cảm khi anh nói ra lời này nhàn nhạt, giọng nói cùng ngữ điệu đều giống như bình thường, giống như đang nói chuyện về "Sữa đậu nành hôm nay uống rất ngon vậy".

Lộc Viên Viên hiểu được. Nếu làm như vậy, bọn họ liền có thể mỗi người đi thư viện một chút.

Cô gật đầu: "Được. Vậy thì làm phiên học trưởng rồi."

Kế tiếp quả nhiên Nghiêm Xuyên đi xuống dưới kiểm tra từng người. Ông đem tất cả những người không mang ppt ghi tên vào bên trên cuốn sổ nhỏ, sau đó mới bắt đầu chương trình học hôm nay.

Trong giờ giải lao trên lớp học, Lộc Viên Viên muốn đi nhà vệ sinh. Vừa đứng lên, không nghĩ tới Tô Lâm cũng đồng thời đứng lên.

Anh cao hơn cô rất nhiều. Cô ngửa đầu, anh cúi đầu.

Hai người nhìn nhau một lát. Lộc Viên Viên hoàn hồn trước:

"Học trưởng, em...đi ra ngoài một chút."

Ngón tay cô chỉ ra ngoài hành lang.

Bởi vì chỗ ngồi của hai người là hàng ghế dựa vào tường. Cô ngồi ở bên trong, muốn ra khỏi chỗ, Tô Lâm phải đứng lên nhường chỗ cho cô đi ra.

Anh nhẹ gật đầu, nghiêng người sang để cho cô ra ngoài.

Lúc Lộc Viên Viên đi ngang qua người anh, ngửi được một mùi thơm dễ chịu.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy hình như mùi hương này có chút quen thuộc.

Nhưng thẳng cho đến đi ở trong nhà vệ sinh trở ra, cô cũng không nhớ được là đã ở nơi nào từng ngửi qua. Nghĩ không ra cô cũng không cố chấp nghĩ thêm, vung tay gạt những giọt nước trên tay đi, từ cửa sau tiến vào phòng học.

Khi cô đang muốn trở về chỗ ngồi, bước chân liền dừng lại.

Bên cạnh chỗ ngồi của Tô Lâm đang có mấy nữ sinh vây quanh.

Lộc Viên Viên cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, lấy tốc độ như rùa mà di chuyển tới.

Khoảng cách ngày càng gần, cô nghe được một giọng nói nũng nịu từ một cô gái trong đó:

"...Học trưởng, xin hỏi có thể thêm Wechat một chút không?"

"..." Lộc Viên Viên rất nhanh dừng lại không nhúc nhích.

Sau đó truyền đến giọng nói mang theo sự không kiên nhẫn của Tô Lâm:

"Tôi không dùng Wechat."

"..." Hà?

Lộc Viên Viên trợn to mắt.

Rõ ràng khi đi học cô đã nhìn thấy anh mở ra giao diện Wechat mà...

Mấy nữ sinh kia sững sờ đứng nguyên tại chỗ, hiển nhiên là không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy.

Nhưng mà các cô ấy vẫn không từ bỏ, tiếp tục đặt ra câu hỏi:

"Vậy học trưởng bình là là dùng QQ sao?"

Học trưởng Tô: "Không có, không dùng."

"...Vậy, số điện thoại di động được không?"

Học trưởng Tô: "Điện thoại tôi không cài đặt thẻ điện thoại."

Lộc Viên Viên: "..."

Chuyện này thật là lúng túng.

"Tất cả đều về chỗ ngồi lại đi. Chúng ta tiếp tục buổi học."

Ngay lúc hai bên đều đang im lặng, thời điểm Lộc Viên Viên đứng ở cửa sau đang bị tiến thoái lưỡng nan thì giọng nói của Nghiêm Xuyên

truyền đến.

Mấy nữ sinh trên khuôn mặt có chút hậm hực tản ra.

Lộc Viên Viên thở phào một hơi, cũng nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Sau khi buổi học kết thúc, Nghiêm Xuyên ra bài tập về nhà cho những người không đánh ppt phải làm, sau đó đúng giờ liền tan học.

Lộc Viên Viên thu dọn xong túi sách, muốn cầm túi rác đựng bữa sáng ném đi---

Bên cạnh đưa qua một cái tay.

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, vân tay sạch sẽ.

Cô nhìn về phía chủ nhân của cái tay, anh đang cầm theo cái túi đựng sữa đậu nành.

Anh nhìn cô, khuôn mặt thản nhiên:

"Giúp em cầm rác đi vút."

Lộc Viên Viên trừng mắt nhìn.

"....A." Sau khi bình tĩnh, cô lập tức đem cái túi đưa tới trên tay anh, "Vậy được, cảm ơn học trưởng."

Nói xong, cô có chút thất thần.

Nghe Lâm Thiển từng nhận xét, cô cảm thấy Tô học trưởng là người rất khó tiếp xúc và chỉ sống ở trong truyền thuyết.

Vào giờ giải lao giữa tiết lúc này, cô cũng đã hoàn toàn chính xác nhìn ra.

Tuy nhiên.....

Trong đầu Lộc Viên Viên tự động chiếu lại bóng lưng anh vừa đi đến trước cửa phòng học vút rác.

Rất khó tiếp xúc sao?

Giống như là...cũng không phải hoàn toàn là như vậy.

Tô Lâm hôm nay thức dậy quá sớm. Tối hôm qua lại ngủ quá muộn. Về ký túc xá liền vọt vào tắm rửa rồi nằm xuống chơi điện thoại, trong phóng tiếng nói chuyện câu có câu không mà vào trong tai anh.

Lão đại cuối tuần này chuẩn bị đi thành phố bên cạnh thăm bạn học cũ. Lão nhị vốn là nhà ở đây, cũng đang định đi về. Vào buổi chiều, mấy người ở phòng ký túc xá bên cạnh cũng vừa thu thập hành lý vừa nói chuyện phiếm.

Tần Phóng không về thành phố B, cũng không có ngôi gác một chỗ. Cuối tuần muốn ngâm mình trong ký túc xá, cùng với Tô Lâm ăn nhiều gà hơn một chút ở trên chiến trường trong game.

"Này, cuối tuần cậu về nhà, thứ hai còn phải nghỉ thêm một ngày. Cậu không cần làm cái phỏng vấn học bổng kia nữa à?"

Lão đại nằm trong bộ phận thông tin của Hội sinh viên. Tuần này học bổng đã được phát xuống, cơ bản mỗi người bên trong bộ phận phải phụ trách một hai cái nhiệm vụ phỏng vấn.

Cậu ta nghĩ tới chủ tịch giao nhiệm vụ cho mình, lập tức ỉu xìu:

"Có chứ...Thứ hai không giao video lên, chủ tịch chắc sẽ giết tôi....Này tôi hỏi hai người một chút, có thể giúp tôi đi phỏng vấn hay

không?"

Tần Phóng đang chơi game, nghe được lời này, còn phân tâm trả lời một câu:

"Không có thời gian! Đừng hỏi!"

Lão đại: "..."

Lão đại chưa từ bỏ ý định: "Giúp tôi đi, người tôi phụ trách phỏng vấn là em gái rất đáng yêu nha."

Tần Phóng bất vi sở động*.

(*: không có động tĩnh, không bị ảnh hưởng gì.)

Lão đại: "Chính là loại rất dễ thương kia, tôi đã thêm Wechat của cô ấy, nhìn qua ảnh một chút, không dễ nhìn thì đem đầu tôi chém đứt."

Tần Phóng do dự một hồi, cầm điện thoại di động vừa đánh vừa đi đến bên người lão đại,

"Cậu cho tôi nhìn hai tấm xem, nếu như thật sự đẹp tôi liền giúp cậu."

"Chờ chút."

Nói xong, lão đại cầm điện thoại ra, loay hoay không bao lâu sau, đưa tới trước mặt Tần Phóng:

"Xem đi."

Tần Phóng dùng ba giây đồng hồ cực nhanh nhìn lướt qua.

Vừa quét mắt nhìn qua, làm cho cậu ta giật mình:

"Mẹ nó."

Lão đại cũng bị giọng nói tăng cao đột ngột của Tần Phóng làm cho giật mình:

"Cậu làm gì vậy."

Động tác vừa rồi của Tần Phóng biên độ quá lớn, dẫn đến sai lầm làm thành cái hộp.

Cậu ta đóng giao diện trò chơi lại, tiến tới nhìn kỹ hơn vài lần.

"Đây mẹ nó không phải là em gái nhỏ thổi kèn Harmonica sao!"

Lão đại mơ hồ: "...Con mẹ nó cậu nói cái gì thế? Cái gì mà em gái nhỏ thổi kèn Harmonica?"

"Là ---"

Tần Phóng đang chuẩn bị nói với lão đại về cuộc phỏng vấn của câu lạc bộ âm nhạc ngày hôm đó, liền nghe thấy Tô thiếu gia luôn luôn không có động tĩnh gì kia đột nhiên lên tiếng:

"Ai?"

"...."

Không có ai trả lời, anh ngồi dậy lại hỏi một lần:

"Các cậu vừa rồi mới nói ai?"

Lão đại nhìn Tô Lâm tóc vẫn còn loạn, ánh mắt lại thanh tỉnh mà nhìn phía bên này.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, cậu ta vẫn là nói lại một lần.

Sau khi nghe xong, Tô Lâm vén chăn lên xuống giường, cào đầu đi đến bên cạnh lão đại và Tần Phóng, cứ như vậy nhìn qua.

Trên màn hình điện thoại di động của lão đại....

Là cô gái nhỏ ngồi cùng bàn với anh trong lớp tiếng Pháp.

Vừa rồi, lúc đầu anh nhanh chóng ngủ thiếp đi. Chợt nghe Tần Phóng nói cái gì mà hòa âm rồi lại kèn Harmonica.

Trong nháy mắt nghe cái từ này liền làm anh thức tỉnh.

Không nghĩ tới....Thật đúng là.

Trong lòng của anh có chút phiền muộn, càng dùng sức cào cào tóc, giọng nói ra khỏi miệng cũng khó chịu.

"Tôi giúp cậu đi."

Lão đại, lão nhị, Tần Phóng: "...."

"Người anh em, cậu tỉnh ngủ?"

"Con mẹ nó cậu bị quỷ nhập vào người rồi?"

"Mẹ nó cậu thật là bạn tốt của tôi!" Chỉ có lão đại là không có biểu hiện gì chất vấn. Cậu ta mặc kệ Tô Lâm vì cái gì, chỉ cần Tô Lâm chịu đi, vì cái gì cũng đều được!

Lão đại trực tiếp kéo anh qua:

"Tới đây, tôi cho em gái này phương thức liên lạc của cậu. lát nữa tôi sẽ nói chuyện với cô ấy, sau đó cậu lại thêm vào."

"Không cần."

"...A?"

"Cậu trực tiếp cho tôi là được."

"Vậy cũng được..." Lão đại mở khóa điện thoại ra, "Tôi gửi Wechat cho cậu."

Sau khi Tô Lâm nhận được, cũng không lập tức thêm vào.

Anh mấp máy môi, đột nhiên nói lên chuyện khác:

"Cậu có biết, gần đây có trò chơi so với ăn gà còn tốt hơn không?"

"??"

Lão đại đối với ăn gà nhiệt tình không thua kém một chút nào so với Tần Phóng, nghe xong câu này, hai mắt lập tức tỏa sáng:

"Là cái gì, là cái gì? Cậu mau nói đi!"

"Đưa điện thoại của cậu cho tôi, tôi cài nó cho cậu." Biểu hiện của Tô Lâm rất khéo léo hiểu lòng người: "Hành lý của cậu không phải còn chưa dọn xong sao?"

Lão đại cảm thấy hôm nay Tô Lâm quả thực như một thiên sứ.

Cậu ta vui như điên mà đem điện thoại mở khóa đưa cho Tô Lâm,

"Lâm ca ngư bực*."

(*: rất lợi hại, mạnh mẽ, trâu bò)

Lão nhị cũng tham gia náo nhiệt, đưa điện thoại di động đem tới giường Tô Lâm:

"Lâm ca ngư bực."

Tần Phóng cũng học theo bọn họ:

"Lâm ca ngưư bức! Đến cùng là cái trò chơi gì nhanh chóng cho mấy anh em biết đi!"

Tô Lâm mặc dù miệng độc, nói chuyện cay nghiệt, nhưng mà trên phương diện trò chơi vẫn làm cho người khác vô cùng bị thuyết phục.

Mấu chốt chính là, gần đây cũng không nghe nói có công ty lớn nào ra trò chơi mới. Cho nên bọn họ phá lệ hiếu kỳ anh nói đến cùng là cái gì.

Tô Lâm nhìn xem ba cái điện thoại, im lặng một cái chớp mắt.

Anh không lên tiếng, cầm điện thoại di động của lão đại, ấn vào giao diện Wechat, tìm tòi một chút cái tên kia.

Là một người có cái biệt danh gọi là "Lộc 00".

Đây có ý là....Hươu, tròn tròn?

Anh nhìn lại, nhịn không được cong môi.

Sau đó không chút do dự bấm nút xóa bỏ người liên hệ?

Bạn có muốn xóa liên hệ này không?

Có.

Sau khi làm xong, trong lòng anh lập tức dễ chịu không ít.

Tô Lâm đứng dậy đem ba cái điện thoại lần lượt đưa cho bọn họ.

"...Nhanh như vậy đã cài xong?"

"Hả?" Tần Phóng lật qua lật lại giao diện màn hình trên điện thoại mình, "Tôi không có trò chơi nào mới mà, Lâm ca cậu cài vào máy cái gì vậy?"

"...."

Anh mẹ nó làm sao biết trò chơi gì?

Anh chỉ là muốn điện thoại của lão đại, kết quả là hai cái người kia cũng thiếu điều mà đi theo tham gia náo nhiệt.

Lão đại vừa vặn thu thập xong hành lý, kiểm tra lại điện thoại một lần, không có nhiều hơn một cái phần mềm nào.

Lão đại vẫn còn mê mang: "Cái trò chơi nói tốt đâu? So với ăn gà còn tốt hơn đâu?"

Tần Phóng càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề:

"Lâm ca, cậu hẳn là bị mấy cái tin tức mù thối tới rồi. Lấy đâu ra trò chơi mới so với ăn gà còn tốt hơn? Làm sao tới bây giờ còn chưa nghe nói?"

"Thật sự có." Tô Lâm nói.

Mấy người gấp đến độ không được:

"Cho nên là trò gì vậy, cậu mẹ nó nhanh nói ra nghe đi!"

Tô Lâm híp mắt, chậm rãi ung dung phun ra hai chữ:

"---Ăn shit."

Tác giả có lời muốn nói: Tô thiếu gia: Con mẹ nó cậu ta còn muốn lưu wechat Viên Viên của tôi.

Tô thiếu gia: Năm mơ đi

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Editor đã trở lại và ăn hại hơn chưa. Đùa chứ mấy ngày nay ôn thi mình bị chữ đập cho sắp hôn mê đến nơi rồi. Nhưng mà vẫn còn 6 môn nữa:(:(:(:(:(

Trong ký túc xá quý dị trầm mặc mấy giây.

"Khốn kiếp!" Phản ứng trước là Tần Phóng, cậu ta nghĩ đến vừa rồi dáng vẻ của mình một bộ dạng chân chó, kém chút nữa là nhảy dựng lên.

"Cậu trêu chọc người khác như vậy, có thú vị không?" Lão đại lão nhị cũng buồn bực, Tô Lâm bình thường nhiều một câu cũng chẳng muốn nói, thế mà lại chơi một trò đùa con nít như thế này.

"Các anh em đâu, đánh cậu ta! Lên!"

"...."

Cuối cùng Tô Lâm vẫn không bị mọi người cùng đánh.

Dù sao thì trò chơi vẫn phải chơi, bài thi cũng vẫn phải làm. Chỉ cần bọn họ còn chơi, còn phải thi, thì vẫn phải ôm lấy đùi Tô thiếu gia.

Lão đại lão nhị thu thập hành lý, cùng nhau đi ra ký túc xá.

Lúc bảy giờ, Tô Lâm cùng Tần phóng đi đến nhà ăn để ăn tối. Sau khi ăn xong trở về tắm rửa ngồi ở trên giường, cầm điện thoại trong tay.

Là một giao diện thêm bạn bè trên Wechat.

Anh nhìn vào "Lộc OO" đã được tìm kiếm. Ảnh đại diện là một con thỏ hoạt hình, bối cảnh màu trắng, nhìn qua đúng là Wechat của một cô gái.

Do dự một hồi.

Anh chạm vào [Thêm vào danh bạ]

Sau đó nhập tên và gửi đi.

Sau khi làm xong hết thấy, tim anh đập nhanh hơn, trong bàn tay nháy mắt đổ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Anh không thoát ra mà còn ở trong Wechat lướt qua nhóm bạn bè của mình. Cách mỗi một phút, liền rời khỏi phòng bạn bè nhìn thông báo xem cô đã chấp nhận lời mời của mình chưa.

Rốt cuộc, mười phút sau.

[Lộc OO]: Đã thông qua yêu cầu xác minh bạn bè, hai người bây giờ có thể bắt đầu trò chuyện.

Tô Lâm có chút bực bội cào tóc.

Cô thật sự đã đồng ý xác nhận, anh lại không biết nên nói cái gì.

Làm thế nào để nói lời chào với cô....

Không đợi anh nghĩ ra bản thân nên nói cái gì. Trạng thái bên kia trở thành "Đối phương đang gõ chữ".

Tô Lâm chờ.

Chờ rồi lại chờ.

Chờ đến tận hai phút.

[Lộc OO]: Xin lỗi vì vừa về tới nhà. Tôi vừa ăn tối xong. Xin hỏi có phải là Tô học trưởng không?

[Lộc OO]: Chúng ta....trao đổi ám hiệu với nhau?

"...??" Ám hiệu?

Tô Lâm suy nghĩ, gõ chữ: Lớp học tiếng Pháp.

Bên kia nhập câu trả lời thật lâu.

[Lộc OO]: A, chào học trưởng! Em cứ sợ có người trùng tên ^^

...Cho nên liền muốn dùng ám hiệu?

Đôi mắt Tô Lâm có ý cười.

[Lộc OO]: Học trưởng tìm em có việc sao?

[Tô Lâm]: Ừm.

[Tô Lâm]: Người phỏng vấn em nhận học bổng có việc, cho nên hiện tại là anh phụ trách. Anh muốn hẹn em thời gian để phỏng vấn một chút. Cuối tuần này em có rảnh không?

Lần này, "Đối phương đang nhập vào" kéo dài một phút.

"...."

[Lộc OO]: Có ~ nhưng mà phải chủ nhật sau năm giờ chiều, có được không?

Tô Lâm đếm. Mười bảy chữ cái, đánh một phút?

Anh do dự một chút, không trả lời vấn đề của cô, gõ chữ hỏi:

"Hiện tại em thuận tiện nhắn tin Wechat chứ?"

Không biết đợi bao lâu.

[Lộc OO]: Thật xin lỗi học trưởng QAQ....Chỉ là em đánh chữ rất chậm. Còn kỳ thật em rất thuận tiện...

"...."

Nhìn cái câu nói này, trong đầu Tô Lâm bỗng ra biểu cảm lúc cô nói những lời này.

Nhịn không được mà cười lên.

Anh suy nghĩ, đề nghị với cô: Em có thể gửi giọng nói.

Sau đó, anh nhìn thấy ở trên trạng thái trong khung chat trở thành "Đối phương đang nhập lời nói".

Thế mà....lại nghe lời như vậy.

[Lộc OO]: [Tin nhắn giọng nói]

Tô Lâm ấn mở.

- --"Xin chào học trưởng, ngày thường em đều cùng với bạn bè mình gửi tin nhắn giọng nói. Nhưng em sợ anh cảm thấy kỳ quái mới không gửi. Chuyện đó, chủ nhật buổi chiều chừng 4 -5 giờ em mới trở về trường học, khi đó được chứ?"

Khung cảnh bên kia của Lộc Viên Viên rất an tĩnh. Tiếng nói mềm mại của cô rõ ràng mà truyền đến lỗ tai anh khiến anh giống như bị điện giật.

Nghe xong giọng nói này, Tô Lâm một lát mới đem điện thoại từ bên tai cầm xuống.

Sau đó chậm rãi mà sờ lỗ tai một chút,

Không biết vì cái gì....

Giống như có chút ngứa.

Vừa đúng lúc này, tiếng nước trong ký túc xá ngừng lại, Tần Phóng một bên vừa lau tóc vừa đi đến mép giường, ngồi xuống cầm điện thoại của cậu ta lên,

"Bắt đầu chưa Lâm ca?"

"Chờ tôi vài phút." Tô Lâm lấy lại tinh thần, nhanh chóng trả lời lại cho Lộc Viên Viên.

Chờ đến lúc sau khi cô trả lời "OK", anh nhìn đi nhìn lại cuộc trò chuyện của hai người, cảm thấy hình như nói thêm gì nữa sẽ trở nên kỳ quái.

Anh thoát ra khỏi Wechat, mở trò chơi ra, "Bắt đầu đi."

Tô Lâm ngày hôm qua gần 4 giờ sáng mới đi ngủ. Ban ngày cũng không nghỉ ngơi, đánh hơn một giờ liền có chút không chịu đựng nổi.

"Tôi mệt rồi, cậu đánh đi."

"Được rồi, được rồi, tôi mang tai nghe, cậu đi ngủ đi."

Sau khi nằm xuống anh mang bịt tai cùng bịt mắt lên.

Không biết vì sao, trong đầu óc đều là thanh âm của Lộc Viên Viên vờn quanh, lại còn mang theo hình ảnh của cô, giống như là đang xuất hiện

ở trước mắt anh vậy.

Lại đợi thêm một lát, vẫn là không ngủ được.

Anh tháo bịt mắt xuống, từ dưới gối mà lấy di động ra mở giao diện Wechat lên, lại nhìn lịch sử trò chuyện của hai người thêm một lần nữa.

Thuận tiện, lại nghe giọng nói của cô thêm một lần.

Anh không tiếng động mà cong cong môi, sau đó ấn vào di động, đè vào giọng nói kia.

Sau đó ấn [Lưu lại].

Đại học C ở tại thành phố S, nhưng nhà Lộc Viên Viên lại không ở thành phố S.

Sau khi cô tốt nghiệp cấp ba xong liền tới nhà của ông bà ở. Lên đại học, bởi vì cách xa nên mới ở trong ký túc xá của trường, nhưng vẫn như cũ mỗi cuối tuần đều trở về thăm ông bà.

Chủ nhật này, so với ngày thường cô đi sớm hơn một chút. Bởi vì buổi chiều còn có hẹn với học trưởng phỏng vấn.

Cô ngồi bốn mươi phút trên tàu điện ngầm trở về trường học. Bước vào ký túc xá, điện thoại di động trong túi liền vang lên.

[Tô Lâm]: Bốn giờ năm mươi gặp ở khu nghỉ ngơi công cộng trong thư viện, có được không?

Lộc Viên Viên đem cặp sách đặt ở mép giường, từng chữ từng chữ mà ấn xuống, gõ được ba chữ:

Được nha.

Cô tính toán thời gian, đúng bốn giờ bốn mươi liền đến thư viện.

Khu vực nghỉ có rất ít người, chỉ có một chỗ ngồi có ba nữ sinh đang ngồi đó.

Cô đi qua tùy ý mà tìm chỗ. Sau đó Lộc Viên Viên đợi không bao lâu, liền mơ hồ nghe thấy phía sau ba nữ sinh kia khe khẽ nói nhỏ.

"...Cậu mau nhìn ở cửa chính! Hướng 12 giờ! Mau nhìn đi!"

"A a a mẹ nó, đó có phải là Tô Lâm hay không? Có đúng không vậy? Sao anh ấy lại đến thư viện chứ?"

"Không biết. A a a, lần đầu tiên tôi thấy được người thật Tô học trưởng, mẹ nó chứ!"

"....."

Lộc Viên Viên ngẩng đầu mà nhìn về phía cửa chính.

Cùng với thời điểm hai lần trước học tiếng Pháp bất đồng, hôm nay Tô Lâm mặc một chiếc áo ngắn tay màu đen, mái tóc nhìn không còn quá tối, cửa chính thư viện đối diện với cửa sổ, 4 – 5 giờ chiều ánh nắng chiếu vào trên người anh, như là một vòng viền mạ vàng.

Cảm giác không giống như ngày thường, cả người anh trở nên nhu hòa rất nhiều. Khung cảnh này, lại kèm với một khuôn mặt không tỳ vết của anh, quả thực giống như là diễn phim truyền hình.

Tô Lâm cũng đã nhìn thấy cô.

Lộc Viên Viên thấy anh tạm dừng vài giây, sau đó lập tức hướng chỗ cô mà đi tới.

Mấy nữ sinh ngồi ở phía sau cô đã không áp xuống được đề - xi - ben.

"CMN a a a! Anh ấy đi tới! Mẹ nó! Anh ấy vì cái gì!"

"Thật là soái a...."

"....."

Tô Lâm giữa một tá ánh mắt thấy được Lộc Viên Viên ở phía sau mấy người kia. Ánh mắt như lang như hổ.

Anh nhìn ra biểu cảm của cô có chút xấu hổ,

"...Bằng không, đổi nơi khác?"

Vừa mới dứt lời, Lộc Viên Viên cơ hồ là lập tức liền gật đầu, đôi mắt to của cô hiện ra niềm vui sướng, giọng nói cũng có chút kích động,

"Được a học trưởng!"

Tô Lâm: "....."

Anh hơi quay đầu lại, có chút không rõ ràng mà nhếch lên khóe môi một chút,

"Đi thôi."

Ra khỏi thư viện, Tô Lâm mang cô đi đến khu dạy học khoa quản lý. Dọc đường đi hai người không biết nên nói chuyện gì với nhau.

Bởi vì là chủ nhật nên tất cả phòng học đều trống không,

Anh liền ở lâu một tùy ý chọn một phòng mở cửa đi vào.

Anh nhìn vị trí cửa sổ một chút, đi đến dựa bên cạnh chỗ ngồi xếp gần cửa sổ, quay đầu nói với cô:

"Tới đây ngồi."

"Được."

Lộc Viên Viên đi đến bên cạnh anh. Ngồi ở vị trí hàng thứ nhất anh chỉ, sau đó ngẩng đầu nhìn anh,

"Học trưởng, chúng ta bắt đầu bây giờ sao?"

"...Ừm."

Tối hôm qua anh hỏi lão đại các yêu cầu đối với quay video phỏng vấn có cái gì, lão đại trả lời rất tùy ý.

- - Có thể thấy rõ người là được rồi.

Sau đó, anh lấy chiếc máy ảnh đã dùng qua một hai lần vào năm nhất, một đêm sạc đầy điện.

Tô Lâm một tay xách ghế qua, đặt ở phía trước bàn Lộc Viên Viên ngồi, sau đó ngồi xuống.

Anh mở máy ảnh lên, trong máy ảnh xuất hiện lên khuôn mặt của Lộc Viên Viên.

Nhìn cô giống như là có chút khẩn trương.

Anh suy nghĩ, video khẳng định là cũng phải chỉnh sửa, cho nên dứt khoát trực tiếp nhấn nút bắt đầu quay,

"Em hãy thả lỏng một chút, vấn đề cũng không nhiều, đừng khẩn trương."

Nghe câu này xong.

Lộc Viên Viên bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Tô Lâm đang quay video: "....."

Anh ở trong máy quay nhìn cô, hết hít sâu một hơi lại thở ra, sau đó cực kỳ chậm rãi mà mở mắt.

Một khuôn mặt bình tĩnh đối với anh nói:

"Học trưởng, em không khẩn trương, có thể bắt đầu rồi."

"....."

Tóc của cô bị ánh mắt trời chiếu xuống thành màu vàng óng, làn da rất trắng, đôi mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào trong ống kính, lông mi đều đang run, ánh mắt có một tia sợ hãi.

Ngoài miệng nói không khẩn trương.

Trên khuôn mặt đều viết đầy hai chữ khẩn trương.

Anh kìm lại ý muốn nhếch khóe môi lên,

"Được rồi, bắt đầu thôi."

Tối hôm qua lão đại nói cho anh mấy cái vấn đề cần hỏi, anh nhìn một lần liền nhớ kỹ.

"Trước tiên mời bạn giới thiệu về chính mình một chút."

"...Tôi tên là Lộc Viên Viên, là sinh viên năm nhất ngành Toán học ứng dụng ở khoa toán. Năm nay 18 tuổi."

Cuối cùng cô còn "Ừm" một tiếng.

Giống như muốn xác nhận lời nói của cô là chính xác vậy. Khuôn mặt nhỏ kéo căng, một mặt nghiêm túc mà ừm một tiếng.

Tô Lâm dùng hết khí lực toàn thân mới không phát ra tiếng cười.

Anh nói tiếp:

"Cảm ơn lời giới thiệu của bạn. Xin hỏi bạn Lộc Viên Viên một chút, sau khi được học bổng thì bạn có lời gì muốn nói không?"

"Là...." Trên mặt Lộc Viên Viên xuất hiện một tia chần chờ.

Sau đó tiếp tục nói tiếp,

"Chính là....đặc biệt vô cùng vui vẻ, cảm ơn trường học đã cho tôi số tiền này...à không phải, học bổng này."

"...Khụ." Tô Lâm hắng giọng một cái, hỏi tiếp:

"Vậy xin hỏi bạn, bình thường ngoại trừ học tập, còn thích làm cái gì?"

Đôi mắt của Lộc Viên Viên sáng lên,

"Là hỏi tài nghệ của em sao?"

Tô Lâm sửng sốt một chút.

Nói như vậy hình như cũng đúng, thế là anh gật nhẹ đầu:

"Đúng."

Lúc cô trả lời vấn đề này, lại không có khăn trương như trước đó, một đôi mắt hươu sáng lên.

"Tôi có nha, tôi thích thổi kèn Hamornica."

"..." Tay Tô Lâm cầm máy ảnh hơi run một cái.

Anh một lần nữa hăng giọng, "Bạn có thể giành được học bổng, chứng tỏ bạn học tập rất ưu tú. Xin hỏi, cái kinh nghiệm học tập gì bạn muốn truyền đạt tới không?"

Lộc Viên Viên rõ ràng dần hòa vào trong cảnh quay.

"Trước hết tôi nói một chút về thời điểm học cấp ba đi. Tôi chính là người lên lớp sẽ nghiêm túc nghe giảng. Giáo viên phân chia bài tập nhất định sẽ hoàn thành. Hơn nữa còn muốn ngoài bài tập đó làm thêm nhiều dạng hơn. Còn ngữ văn cùng tiếng anh chỉ là chăm chỉ đọc thêm, khoa học tự nhiên...."

Cô gái vừa nói, thậm chí đem hai tay đặt ở trên mặt bàn, bắt đầu tách ra từng ngón tay vừa đan vào vừa nói.

Năm phút sau, học bá Lộc Viên Viên rốt cuộc cũng kể xong kinh nghiệm học tập khắc khổ của cô ở thời cấp ba.

"...Sau đó lên đại học, bởi vì tôi mới chỉ đi học chính thức được một tuần, cho nên không có gì có thể truyền thụ."

"....."

Cô đột nhiên hơi nghiêng đầu, giống như là suy nghĩ một chút.

Sau đó khăng định mà nhìn về phía ống kính,

"Ừm, đúng vậy."

Từ khi cô bắt đầu thao thao bất tuyệt, tay Tô Lâm có chút không được giữ ổn định.

Cô dùng giọng nói nhẹ nhàng mềm mại kia, kể về kinh nghiệm học tập cứng nhắc trong sách giáo khoa, còn muốn ra vẻ là một bộ dáng nghiêm túc, thật sự...

Anh rất nhanh nhẹn không nổi.

"Một vấn đề cuối cùng." Anh đè xuống sự run rẩy trong giọng nói của mình, "Có kỳ vọng cái gì đối với tương lai của mình không?"

"A...." Lộc Viên Viên nhú mày lại, dáng vẻ như là có chút hao tổn tâm trí. Suy nghĩ vài giây đồng hồ, mới mở miệng:

"Tôi muốn giành được càng nhiều học bổng hơn...Ừm, cũng sẽ cố gắng học tập hơn."

Sau đó lại nhìn vào ống kính bổ sung thêm một câu:

"Cảm ơn nhà trường."

"...Được. Cảm ơn sự phối hợp của bạn. Chúc bạn thực hiện được mục tiêu của mình."

Dựa theo lời thoại kia, sau khi nói xong, Tô Lâm lưu video lại và tắt máy ảnh.

Không đợi anh sắp xếp máy ảnh được tốt. Lộc Viên Viên đã nghi ngờ nói:

"Học trưởng, vừa rồi từ khi bắt đầu, anh liên tục cười cái gì vậy...."

"...Hả?" Động tác của Tô Lâm dừng lại, nhìn về phía cô, nghiêm túc hỏi lại: "Anh cười sao?"

Lộc Viên Viên: "....."

Bằng không thì thế nào?

Khóe miệng ngài là trời sinh đã nhếch lên sao?

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bù thêm một chương, hẹn mọi người cuối tuần sau lại có chương mới. An lại lặn đi cày sách đây:((((Phiên ngoại "VẬY không cần rời khỏi anh" An đang edit rồi sẽ up một lần hết luôn nha. Cảm ơn cả nhà đã ủng hộ. Yêu thương!!! <3

Nhưng câu nói kia cô cũng chỉ là nghĩ ở trong lòng, đương nhiên không thể nói ra miệng được.

Tô Lâm chọn nơi có ánh sáng rất tốt, anh cùng cô ngồi cách nhau một cái bàn, mặt đối mặt nhau, bên cánh tay đối diện với cửa sổ.

Cô hồi tưởng lại mấy lần gặp Tô Lâm.

Đại đa số thời điểm, biểu hiện của anh cùng Lâm Thiến nói cho cô nghe cũng không sai biệt lắm, cao ngạo lạnh lùng, mặt không biểu cảm, không có vẻ thích nói chuyện.

Hình như cũng không có vẻ thích nữ sinh.

Giống như lần đó được mấy cô gái hỏi xin số điện thoại, anh tình nguyện mở to mắt ra nói lời bịa đặt, cũng không muốn nói cho mấy người kia biết.

Mà bây giờ.

Trên trán anh mái tóc có chút loạn, khóe môi câu lên độ cong chứng tỏ tâm trạng rõ ràng đang rất tốt, trong đôi mắt cực kỳ đẹp kia giống như chứa đầy những ánh sáng tan vỡ lấp lánh.

Cười như vậy, mang theo chút chế nhạo, lại giống như một cái móc nhỏ.

Cô nhìn vào trong mắt anh, một cái sừng sốt chớp mắt.

Sau đó rất nhanh lấy lại tinh thần, cô cố gắng coi nhẹ đi cảm giác nóng bừng ở trên khuôn mặt, đổi chủ đề:

"Học trưởng, vậy xem như em phỏng vấn xong rồi sao?"

"Ừm."

Tô Lâm cười nhẹ một chút, tiếp tục động tác trong tay vừa rồi, đem máy ảnh cất lại,

"Đã xong rồi. Đợi sau khi gửi lên trang web trường, anh sẽ nói cho em biết."

Cô không nghĩ tới phỏng vấn lại đơn giản như vậy, dù trước đó có lãng phí thời gian tìm phòng học để phỏng vấn, thì toàn bộ quá trình cộng lại cũng chưa tới một giờ.

"Chuyện đó....Ngày hôm nay cảm ơn học trưởng." Lộc Viên Viên đứng lên, lưng đeo một cái balo, từ trên hướng xuống nhìn anh, "Vậy em đi trước, hẹn gặp lại học trưởng."

Tô Lâm đối với cô gật nhẹ đầu: "Ừm."

Anh nhìn cô, cứ như vậy ngồi ở trên ghế, lưng tựa vào sau, thần sắc nhàn nhạt, dáng vẻ không có tính toán muốn đi.

Chỉ là đôi mắt mang theo ánh sáng, bình tĩnh mà nhìn cô.

Trong lòng Lộc Viên Viên hơi nghi hoặc một chút.

Anh vì cái gì lại nhìn cô như vậy.....

Bước chân của cô muốn đi về phía trước dừng lại một chút, cô hơi nghiêng người qua, thử thăm dò hỏi anh:

"Học trưởng....anh không đi sao?"

Không nghĩ tới.

Tô Lâm vừa nghe được lời nói của cô, lập tức đứng lên.

"Ừm, cùng nhau đi."

-

"Viên Nhi, Viên Nhi ---!"

Lộc Viên Viên vừa mới tiến vào ký túc xá.

Đã nghe thấy một giọng nói rất có đặc biệt "Viên Viên".

Cô đi đến bên giường đem túi sách buông xuống, nhìn về phía giường trên:

"Làm sao vậy?"

Nằm ở trên chính là người có biệt danh Thái Hồng Biện, Vương Nhất Hàm.

Đại học C có quy định rất rõ ràng là cấm không cho phép mặc những bộ quần áo lố lăng, có thể nhuộm tóc nhưng không thể nhuộm màu quá sáng, chẳng hạn như màu hồng bạc này.

Kỳ thật những cái quy tắc này chủ yếu là nhằm vào khoa Nghệ Thuật.

Nhưng ai nghĩ được ngành toán học còn có thể có người gan lớn như vậy.

Thời điểm Vương Nhất Hàm huấn luyện quân sự, mũ liền không thể rời đầu. Mỗi sáng sớm đều rời giường sớm hơn mười phút, ở trên đầu đếm không hết bao nhiêu cái kẹp. Là vì sợ tóc bị bung ra, huấn luyện viên sẽ nhìn thấy cái mái tóc có màu sắc nổi bật này trên đầu của cô ấy.

Cô ấy đang ngồi xếp bằng trên giường trang điểm.

Đến đầu đều dám làm thành như vậy, trang điểm tự nhiên cũng sẽ không bình thường.

Khi cô ấy trang điểm xong một bên mắt rồi nhìn xuống.

Đường kẻ đen dài khiến Lộ Viên Viên nhìn mà cảm thấy choáng váng.

"Viên nhi, cậu đã nhờ mình hỏi về việc làm gia sư đã có tin." Cô ấy là người thành phố B, lúc nói chuyện âm cuối phá lệ kéo dài, gọi tên của mọi người trong phòng ký túc đều là trực tiếp gọi một chữ rồi thêm một chữ "nhi" ở cuối cùng.

"..." Lộ Viên Viên ngạc nhiên mở to mắt, "Có thật không?"

Sau khi huấn luyện quân sự xong. Lộ Viên Viên đã nhờ mấy người bạn cùng phòng giúp cô lưu ý một chút xem có người nào quen biết trong nhà muốn thuê gia sư dạy kèm hay không.

Không nghĩ tới, hiện tại mới chỉ cách một tuần đã có tin tức.

"Ừm," Vương Nhất Hàm bắt đầu vẽ một bên mắt khác, vừa trợn trắng mắt vẽ đường viền trong mắt, "Đứa bé đó là con của nhà thân thích với nhà

bạn của người thân thích nhà mình." (--)

"....."

Lộc Viên Viên ở trong lòng lặ lại một lần, mới hiểu rõ mối quan hệ này.

"Mình nhớ buổi sáng thứ tư cậu không có tiết học đúng không?"

"Ừm."

Vương Nhất Hàm bắt đầu sử dụng cọ trang điểm tạo khối ở hai bên cánh mũi, trong miệng cũng không nhàn rỗi, "Vậy được, bên đó không có yêu cầu gì khác. Người trong nhà nghĩ trước khi bắt đầu dạy kèm thì muốn gặp mặt cậu để nói chuyện một chút. Nếu cậu quyết định muốn làm, buổi sáng thứ tư đi gặp xem có được không?"

Lộc Viên Viên gật đầu: "Được nha."

Vương Nhất Hàm không nói nữa, làm cho cô một động tác tay "OK".

Lộc Viên Viên đang ngồi ở trên giường đứng dậy.

Cô ngửa đầu nhìn người đang tô son:

"Hàm Hàm, cậu chừng nào thì rảnh, mình mời cậu đi ăn cơm."

"Hả?" Vương Nhất Hàm nháy mắt không kịp phản ứng, chờ tới khi hiểu được là cô đang muốn cảm ơn mình, khoát tay áo nói,

"Không cần không cần. Cậu cũng đừng làm điều gì cả."

Mặc dù mới ở cùng một chỗ không đến một tháng, nhưng Vương Nhất Hàm đặc biệt thích Lộc Viên Viên.

Lộc Viên Viên nhìn người nho nhỏ, gầy gò, còn có bộ dáng không dám nói chuyện cùng ai. Nhưng thời điểm đang huấn luyện quân sự lại chủ động giúp cô ấy rất nhiều lần, cô ấy khi đó bị cảm nắng, cũng là Lộc Viên Viên là người đầu tiên phát hiện.

Cô ấy nhìn người rất chuẩn, thời điểm học cấp ba cũng coi như một nửa là cô gái hư hỏng, không thể xem là hoàn chỉnh đó là vì thành tích học tập của cô ấy rất tốt. Những người con gái cả ngày giả dạng bộ dáng đơn thuần, cô ấy đã gặp quá nhiều.

Cho nên cô ấy cũng nhìn ra được, cô gái Lộc Viên Viên này là thật sự đơn thuần.

Ở với nhau hơn nửa tháng, cô ấy cũng có chú ý quan sát. Lộc Viên Viên mặc dù sinh hoạt không đến mức túng quăn, nhưng khẳng định cũng không hề rộng rãi.

Nếu rộng rãi, cũng không có khả năng muốn đi làm gia sư.

Vương Nhất Hàm đem cái gương "Ba" một cái khép lại, xoay người theo cái thang dựng thẳng từ giường trên bò xuống dưới, giẫm lên dép lê, giọng điệu cà lơ phất phơ,

"Có thể kiềm chế một chút tâm tư muốn lấy lòng của em được không, chị đang bận, em cũng không phải không biết nha Viên Nhi."

"....."

Vương Nhất Hàm ngồi ở trên giường của Lộc Viên Viên đổi giày cao gót, làm nổi bật lên đôi chân vừa dài lại thẳng, cô ấy vịn vào cái thang nối giường trên và giường dưới, vừa muốn đứng dậy ---

Lộc Viên Viên đang đứng ở bên giường xoay người một cái, trong vòng một giây đồng hồ, nhanh chóng ngồi trở về trên giường của mình.

Vương Nhất Hàm: "...."

Vương Nhất Hàm đứng thẳng, cúi đầu nhìn cô:

"Không phải chứ....Đây là làm gì? Biểu diễn kỹ năng di chuyển trong chớp mắt?"

"....." Lộc Viên Viên mím môi, mắt to hướng xuống nhìn đến đôi giày cao gót của cô ấy, "Cậu đang đi đôi giày cao nhất."

"....."

"Cậu không còn chỉ 1m68."

"...."

Giọng nói của cô thêm vài tia phiến muộn, âm cuối mềm mại:

"...Cậu hiện tại cũng chắc một mét tám, mình không muốn cùng cậu đứng cạnh nhau đâu."

Trong ký túc xá yên tĩnh vài giây,

"Phụt ha ha ha ha ha ha ----!"

Cô đi vào cái đôi giày này, hoàn toàn chính xác là phải cao trên 1m75.

Nhìn cô gái nhỏ mang theo đôi mắt lên án, ở trong mắt đều là "Cậu biết rõ mình là một người có dáng vẻ hơi lùn", Vương Nhất Hàm cười tới mức gập cả người lại.

Cô ấy cười xong, đưa tay hạ xuống mái tóc đen mềm mại của Lộc Viên Viên,

"Mẹ nó, Viên nhi nhà chúng ta sao lại chơi vui như vậy a?"

"...."

Lộc Viên Viên bị xoa tóc, nhìn cô bạn cùng phòng váy ngắn chân dài, yếu ớt mà thờ dài một hơi.

Cô không muốn chơi tốt đâu.

Cô chỉ muốn cao lớn thôi!!!

- ---

Sáng thứ tư.

Lộc Viên Viên dựa theo địa chỉ cùng số điện thoại mà Vương Nhất Hàm đưa cho, thuận lợi tìm tới được nhà kia.

Cuộc gặp gỡ nói chuyện diễn ra mười phần thuận lợi, đối phương sau khi nghe nói về trường cô đang học cùng với thành tích lúc thi đại học, trong mắt rõ ràng đều có kinh hỉ cùng vẻ hài lòng.

Thuận lợi quyết định thời gian dạy kèm, Lộc Viên Viên liền trở về trường học. Ở trên đường tính toán thời gian, trước sau cộng lại cũng chỉ mới mất một tiếng rưỡi.

Cô luôn cảm thấy hôm nay mọi chuyện đều hết thảy quá mức thuận lợi.

Nhưng quả nhiên, đến buổi chiều cô liền xui xẻo.

Mặc dù Lộc Viên Viên mỗi ngày đi học trong lòng đều sẽ dặn dò bản thân phải chăm chú nghe giảng bài, nhưng cô luôn có thời điểm thất thần.

Trên lớp học Tiếng Pháp, giọng nói của Nghiêm Xuyên quả thật không quá thu hút được sự chú ý của mọi người, cô đều không ý thức được tình huống phía sau, trong đầu ý nghĩ đã sớm bay đi thật xa.

Sau đó -----

"Lộc Viên Viên, em trả lời câu hỏi này một chút."

Sau đó cô liền bị gọi lên trả lời vấn đề.

Lộc Viên Viên ngồi yên vài giây, nhận mệnh đứng lên, thời điểm đang chuẩn bị nói không biết.

Bên tay trái chợt có một xúc cảm rất nhỏ.

Cô rũ mắt xuống, lập tức nhìn thấy tờ giấy trắng có viết mấy chữ tiếng Pháp ở trên bàn.

Cô theo đó đọc ra, Nghiêm Xuyên hài lòng gật đầu.

Thẳng cho đến khi ngồi xuống, cô vẫn trong trạng thái có chút mơ hồ.

-

Vào lúc chạng vạng, khuôn viên trường được bao phủ bởi ánh sáng mặt trời màu vàng ấm áp, ở phía đường chân trời có một vài đám mây bồng bênh đẹp mắt.

Vừa rồi sau khi tan học, cô đi ở phía trước, phát hiện ra Tô Lâm đi theo ở phía sau, nói là cùng cô vừa vặn tiện đường.

Lộc Viên Viên hai tay trống trơn, trên lưng chỉ có cái balo.

Cô liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Trong tay anh cầm tập ppt đã được in ra, cặp cũng không có mang, trên tay cầm thêm cái điện thoại.

Trên khuôn mặt nhàn nhạt, không biết đang suy nghĩ gì.

Hai người trên đường đi không nói lời nào.

Gần đến nhà ăn trong trường, cửa hàng trà sữa trong trường đặc biệt phá lệ nóng.

Trong nháy mắt nhìn thấy kia, Lộc Viên Viên lập tức liền không nhắc nổi bước chân.

Hôm nay khi đi học cô quên mang theo nước uống, thời điểm nhìn thấy cửa hàng trà sữa cũng không phải là vô cùng khát, chỉ là nhớ tới cổ mùi thơm ngọt ngào của trà sữa kia, không hiểu sao lại đặc biệt muốn uống.

Cô quay đầu nhìn Tô Lâm,

"Học trường, nếu không anh đi trước đi."

Tô Lâm sững sờ: "Sao vậy?"

"Em...." Lộc Viên Viên mắt nhìn cửa hàng trà sữa, "Em muốn uống trà sữa, nhưng đoán chừng là xếp hàng đợi rất lâu...."

Sau khi nghe xong, trên mặt anh không có thay đổi gì, "Được, vậy anh ở đây đợi em."

"...."

Cái bộ dạng này của anh, ngược lại Lộc Viên Viên cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Hơn nữa, hôm nay anh lại là ân nhân cứu mạng cô trong giờ học tiếng Pháp.

Lộc Viên Viên suy nghĩ, cô có thể mượn cơ hội để bày tỏ lòng biết ơn của mình một chút.

Cô hỏi: "Học trưởng, anh thích uống trà sữa sao?"

"Hử?" Tô Lâm không hiểu.

"Chuyện kia," Gương mặt Lộc Viên viên có chút đỏ lên, đôi mắt mang theo trốn tránh, "Chuyện kia, cảm ơn anh trên lớp đã cho em nhìn đáp án, em mời anh uống trà sữa được không...."

"....."

Tô Lâm cảm thấy, hiện tại anh giống như đang ở trong một loại cảm giác trúng xổ số vậy.

Không.

Anh rất nhanh ở trong lòng phủ định.

Trúng xổ số thì có cái rắm gì đáng vui vẻ.

Cô đỏ mặt, dáng vẻ có chút thẹn thùng, nói muốn mời anh uống trà sữa.

Tóc cô gái nhỏ bị vén ra sau, lộ ra một bên đường cong khuôn mặt phá lệ nhu hòa, lông mi dài nhấp nháy rung rung.

Đột nhiên anh cảm thấy trong lòng đổ sụp một cái.

Anh liếm liếm môi, hầu kết nhấp nhô:

"Được."

Nghe được câu trả lời của anh, cô lập tức quay người, chạy chậm hướng tới cửa hàng trà sữa.

Ánh mắt Tô lâm liên tục đặt ở trên trang sức treo ở cặp cô, là một con thỏ nhỏ màu trắng, theo động tác của cô mà di chuyển theo.

Cùng với chủ nhân của nó giống nhau như đúc.

-

Mười phút sau, thỏ lớn cùng với thỏ con đã trở lại.

Tô Lâm nhìn bước chân của Lộc Viên Viên rõ ràng chậm rì rì, có chút kinh ngạc.

Cô cơ hồ là lấy tốc độ như rùa mà di chuyển đến trước mặt anh.

Chờ đến khi cách rất gần, Tô Lâm mới nhìn đến, trong tay cô chỉ mang theo một ly trà sữa.

Tựa hồ là chú ý tới ánh mắt của anh.

Lộc Viên Viên lập tức liền đem ly trà sữa đưa ra sau lưng.

- ---Đem giấu đi.

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm:???

Cái động tác giống như đang bao che cho con mình là có ý gì?

Không phải mới vừa rồi còn muốn mời anh uống sao?

"Học trưởng...." Lộc Viên Viên ngẩng đầu, lông mày nhíu lại, dáng vẻ nhìn rất sầu muộn.

"Em không mang đủ tiền, cho nên chỉ có thể mua một ly...."

"....."

"Thật sự xin lỗi anh nha học trưởng." Lộc Viên Viên cắn đôi môi phẫn nộ, nâng bàn tay không lên vuốt vuốt tóc, "Lần sau em lại mời anh được không?"

Cô ngửa đầu, mở đôi mắt vừa đen vừa to trong mà nhìn anh, nuốt nước miếng, trên khuôn mặt thành thật lộ ra khát vọng nồng đậm.

- --"Ngày hôm nay em thật sự là quá muốn uống trà sữa."

Tác giả có lời muốn nói: Lộc OO: Ăn ngon so với mọi chuyện khác đều quan trọng hơn.

Tô thiếu gia:.....Được được được, em nói cái gì cũng đều được.

Lâm ca của chúng ta hằng ngày bị Viên nhi mê đến thần hồn điên đảo!

Chậc chậc. Sao Tô thiếu gia anh lại mê nôm sớm quá vậy????

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cảm xúc hiện tại của Tô Lâm có chút phức tạp.

Kỳ thật anh đối với loại đồ uống trà sữa có vị ngọt này không có cảm giác gì, cũng không có loại chủ động muốn uống nó.

Nhưng mà là do cô chủ động muốn mời anh uống.

Kết quả, anh không nghĩ tới sẽ thành cái dạng này.

Ánh mắt của cô có chút khẩn trương, khuôn mặt nhỏ bị kéo căng, bộ dáng giống như rất gấp gáp.

Mái tóc của cô bị gió thổi có chút loạn, đôi mắt mở to, đen trắng rõ ràng.

Giống như một con vật nhỏ.

Là cái loại động vật có lông xù kia.

Bỗng nhiên Tô Lâm theo biên độ rất nhỏ nhếch môi, đôi mắt nhìn cô tràn đầy ý cười.

"Được." Anh nói.

Lộc Viên Viên thở dài một hơi.

"Em tính toán định đi đâu?"

"Đi....Thư viện nha. Giáo sư Nghiêm không phải giao bài tập sao..."
Lộc Viên Viên đem trà sữa từ phía sau lấy ra, cắn lên ống hút, vừa uống ngon lành vừa nói, "Vừa vặn đi làm luôn."

Nói xong, cô không kịp chờ mà hút một miệng lớn, từ bên ngoài ống hút trong suốt, có thể nhìn thấy một màu đen của hạt trân châu theo chất lỏng tiến vào bên trong miệng cô.

Yết hầu Tô Lâm có chút ngứa.

Anh hắng giọng một cái:

"....Anh cũng đi."

"...."

"Cùng nhau đi đi."

Trong miệng Lộc Viên Viên còn ngậm đầy trân châu, không nghe thấy anh nói gì tiếp, nhẹ gật đầu, liền bắt đầu đi hướng về phía thư viện.

Tô Lâm đi theo bên cạnh cô, anh phải thả chậm tốc độ một chút, mới có thể cùng cô đi song song với nhau.

Lực chú ý của cô gái nhỏ tựa hồ đều tập trung bên trên ly trà sữa trong tay.

Từ góc độ của anh nhìn, một bên khuôn mặt trắng nõn của cô phồng lên, cử động liên tục không ngừng nhai các hạt trân châu, con mắt hơi híp lại, biểu lộ cảm giác thỏa mãn.

Khóe môi không thể tránh mà bị dính một chút chất lỏng màu nâu.

Nhìn chăm chăm một lúc.

Anh có chút mất tự nhiên dời đi tầm mắt.

-

Học kỳ mới vừa bắt đầu không lâu, hơn nữa lúc này mới bốn giờ chiều, người ở trong thư viện rất ít.

Hai người tùy ý tìm ở khu vực tự học một cái bàn rồi ngồi xuống.

Nghiêm Xuyên bố trí bài tập là một mặt của trang giấy. Mặc dù chỉ có một mặt nhưng lại có chừng 30 câu hỏi trắc nghiệm.

Lộc Viên Viên lấy bút ra làm xong ba câu hỏi đầu tiên, lông mày liền có chút nhăn lại.

Cô phát hiện ra mọi thứ hình như không đơn giản.

Nhìn sơ qua bài tập, cô cảm thấy có một số câu không được tìm thấy trên ppt của Nghiêm Xuyên.

Trong đó có mấy câu hỏi, cô có ấn tượng, là khi đi học Nghiêm Xuyên dạy kiến thức mở rộng thêm.

Chỉ là một lớp học môn tự chọn mà thôi....

Ông ấy quả thật.....rất nghiêm.

Lộc Viên Viên thở dài, cắn cán bút, bắt đầu ngưng mi làm đề.

Lại viết thêm một đoạn, cô mới nhớ tới bên cạnh còn có một người.

Vừa quay qua nhìn, liền đụng phải tầm mắt của anh.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy vừa rồi Tô học trưởng.... biểu lộ giống như có chút mất tự nhiên.

"Học trưởng." Lộc Viên Viên nhìn trên bàn học chỗ anh bày bài tập về nhà, nhưng một câu trong đề cũng không làm, thử dò xét hỏi:

"Anh không mang bút à?"

"Ừm." Trả lời rất nhanh.

"...."

Lộc Viên Viên muốn nói học trưởng anh đến cả ppt đều in ra lại không mang theo bút đi học.

Anh làm thế nào lại có thể vẽ màu đỏ tím trong đó?

Nhưng cuối cùng, cô chỉ là thở dài một hơi thật khẽ, từ trong túi bên hông của cặp sách mình lấy ra một cái bút, đưa cho anh, "Này."

Tô Lâm nhìn trước mặt....

Vỏ bút có màu hồng nhạt, trên thân bút có hình một cái đầu heo ba chiều.

Sửng sốt một chút.

Lộc Viên Viên nghiêng đầu, cầm bút quơ quơ:

"Học trưởng? Này, cho anh."

"...." Tô Lâm chần chờ lấy cái "đầu heo" kia, nhìn đôi mắt lấp lánh của cô, nhẹ gật đầu, "....Cảm ơn."

Đôi mắt cô cong cong:

"Không cần khách khí."

Lộc Viên Viên quay đầu lại tiếp tục làm bài.

Làm hết cây này đến cây khác, gặp được kiến thức được giảng vào buổi chiều hôm nay.

Khi đó cô đang mơ màng, chính cô cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, đương nhiên giờ cũng không làm được.

Sau đó cô lại bắt đầu mơ màng thêm một lần nữa.

Cô suy nghĩ, có thể là bởi vì bọn họ ngồi cùng bàn mấy tiết học, thêm nói chuyện cũng có năm, sáu lần. Hiện tại giống như đã quen thuộc với việc Tô Lâm ngồi ở bên cạnh cô.

Đặc biệt là.

Thình thoảng cùng với anh đối mặt, còn sẽ cảm thấy bị học trưởng này thật là đặc biệt đẹp mắt.

"Em không sao chứ?"

Đột nhiên truyền đến giọng nam đánh gãy suy nghĩ của cô.

Lộc Viên Viên quay đầu qua: "Vâng?"

Mặt mày Tô Lâm nhàn nhạt, không có biểu lộ gì, rũ mắt nhìn vào trên bàn học của cô, "Em rất lâu không có viết."

Mà lại kẹt đúng vào cái câu kia, vừa vặn hôm nay lúc cô đang mơ màng bị đặt câu hỏi gọi đứng lên trả lời.

"A...." Lộc Viên Viên hồi phục tinh thần lại, nhớ tới trước bản thân mình vừa thất thần, giống như là vì cái đề này làm cho suy nghĩ.

Vì thế cô thành thật mà gật đầu:

"Đúng vậy, học trưởng. Em không hiểu. Anh có thể dạy em không?"

Vừa mới dứt lời.

Cô nhìn thấy khóe môi Tô Lâm cực nhanh mà nhếch lên một chút.

Ngay sau đó bên tai truyền đến giọng nói đầy từ tính êm tai của anh.

Ba phút sau.

"Học trưởng!" Đôi mắt Lộc Viên Viên trợn to, "Anh thế mà lại lợi hại như vậy!"

Không đợi anh đáp.

Lộc Viên Viên nói tiếp:

"Thậm chí đến bút anh cũng không cần dùng!"

Tô Lâm: "....."

Không biết nên nói cái gì, anh "Ừ" một tiếng.

Nghĩ đến cô nói câu kia rằng "anh lợi hại như vậy", còn có thêm biểu lộ khoa trương.

Có chút không thể kiềm chế được muốn cười.

Câu hỏi mà Lộc Viên Viên muốn hỏi không phải chỉ có mỗi câu đó.

Thật nhanh, cô làm xong toàn bộ đề, thu dọn cặp sách đi ra khỏi thư viện.

Lộc Viên Viên ở cửa hướng anh xua tay,

"Học trưởng, em trở về ký túc xá trước. Hôm nay thật sự cảm ơn anh."

"Không cần khách khí."

Dừng một chút, anh nói tiếp: "Trà sữa."

Lộc Viên Viên có chút nghi hoặc: "...Vâng?"

"Lần sau nhớ mời anh."

"....."

-

Thời điểm Tô lâm trở về ký túc xá.

Lão đại lão nhị không ở trong phòng, chỉ có Tần Phóng ngồi ở trên giường của cậu ta xem di động.

Nghe được động tĩnh, Tần Phóng ngẩng đầu dò xét hỏi:

"Ồ."

"...."

"Đại học bá trở về rồi. Đêm nay có còn đi học tiếng Pháp hay không?"

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm: "...Cậu mẹ nó muốn về sau lập một đội tự mình đánh phải không?"

Câu này đối với Tần Phóng vô cùng có hiệu quả.

"Không không không, tôi chỉ là nói đùa ngoài miệng một chút thôi mà!" Cậu ta chân chó cười cười, trên khuôn mặt trắng trẻo nở ra như một bông hoa, "Lâm ca ngài là anh trai ruột thịt của tôi mà."

Tô Lâm mặc kệ cậu ta.

"À đúng rồi." Tần Phóng chợt nhớ tới, "Cuối tuần sau chính là vòng hai phỏng vấn câu lạc bộ âm nhạc. Ngài còn nhớ rõ lúc ấy ngài nói cái gì không?"

"...."

Thấy Tô Lâm không đáp, Tần Phóng vội vàng phủi sạch quan hệ:

"Dù sao tôi cũng không thể nào làm thay cho cậu, ha ha ha."

"Tôi đi mang theo khuôn mặt, đem tim thả lại vào trong ruột." Tô Lâm không mẫn không nhạt liếc cậu ta một cái, "Không cần cậu."

Tần Phóng: "....."

Không cần thì không cần.

Cái này mẹ nó nói chuyện ánh mắt mang theo ý ngăm trào phúng là có ý tứ gì?

Cách thời gian ăn cơm còn mấy tiếng, Tô Lâm đáp xong Tần Phóng liền ngồi ở trước bàn chơi điện thoại.

Đột nhiên nhận được một tin nhắn trên Wechat.

[Lộc OO]: [Tin nhắn giọng nói]

"...."

Tô Lâm nhìn thấy cửa sổ bật lên, anh sững sờ trong chớp mắt mới mở vào giao diện Wechat.

Sau khi vào Wechat, anh đem tai nghe đặt ở bên tai, bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc, giọng nói mềm mại.

"---Oa học trưởng, em vừa về ký túc xá kiểm tra hòm thư email một chút. Anh biết không, Giáo sư Nghiêm nói tiết sau sẽ có một bài kiểm tra trắc nghiệm nha! Chuyện đó, em sợ anh không vào email xem nên nói cho anh biết. Anh nhớ ôn tập kỹ một chút nha!"

Tô Lâm vừa nghe, độ cong của môi càng lúc càng lớn.

Anh không ngăn được ý cười, sợ Tần Phóng nhìn thấy lại cho rằng anh bị bệnh, đành phải quay mặt qua chỗ khác trả lời cô.

Sau khi gửi đi, lại một lần nữa nghe lại tin nhắn giọng nói cô vừa gửi.

Mang theo sự lên án đối với giáo viên, loại ngữ khí tràn đầy căm phẫn này, nghiêm nhiên cô đã đem anh trở thành người cùng một chiến tuyến mà đối đãi.

Anh lại cười một chút.

Đột nhiên, trong đầu hiện ra cô gái nhỏ miệng phồng lên, bộ dạng nghiêm túc mà thỏa mãn ăn trân châu.

Trong lòng mềm mại đến rối loạn.

Buổi sáng thứ sáu.

Tô Lâm cuối tuần trước đã học được bài học, tối hôm qua liền trước 12 giờ đã lên giường đi ngủ. Hôm nay tuy rằng vẫn là 7 giờ 20 rời giường nhưng mà so với lần trước thì dễ chịu hơn rất nhiều.

Tất nhiên, cùng với loại kia ngày bình thường ngủ đến giữa trưa mới tỉnh thì trình độ thoải mái vẫn là không có cách nào so sánh được.

Thời điểm anh bước vào phòng học, chỉ có một mình Lộ Viên Viên.

Tựa hồ là nghe được tiếng bước chân, cô rất nhanh chóng quay đầu. Thấy anh liền nở nụ cười chào anh:

"Học trưởng, buổi sáng tốt lành."

"Sớm."

Chờ Tô Lâm ngồi xuống, cô giống như là nhớ ra cái gì đó, lập tức từ trong học bàn lấy ra một thứ:

"Học trưởng, cho anh."

"..." Mẹ nó.

"Học trưởng anh đã quên rồi sao? Đây là sữa đậu nành mà anh thích uống đó."

Tô Lâm: "..."

Anh lúc nào nói qua thích nó....?

Anh trầm mặc vài giây đồng hồ.

Cuối cùng vẫn là tiếp nhận sữa đậu nành ở trên tay cô,

"Cảm ơn."

Không bao lâu, trong lớp học người lần lượt tới.

Lúc Nghiêm Xuyên bước vào phòng học tuyên bố kiểm tra, hơn mấy chục người gần như khoảng một trăm bị bất ngờ đến mức muốn đem nóc nhà lật tung.

Nghiêm Xuyên không có bất kỳ ảnh hưởng gì, một khuôn mặt bình tĩnh tuyên bố quy tắc đổi chỗ ngồi.

Ba chỗ ngồi cùng một hàng, nói cách khác là sắp xếp chỗ ngồi hai người ở xa nhau, ở giữa cách một chỗ ngồi, phòng ngừa đối đáp án lẫn nhau.

Chỉ là...

Lộc Viên Viên nhìn ghế bên tay phải của cô, tâm trạng phức tạp.

Cô từ nhỏ đã đặc biệt sợ côn trùng, gần như là giống như một loại căn bệnh sạch sẽ. Cho nên Tô Lâm chỉ là thuận miệng nói ra nhưng lại giống như đặc biệt cảm rě ở trong đầu cô, đặc biệt cứng chắc.

Cái ghế ở bên phải cô, nhiều ngày như vậy cô đến chạm cũng đều không chạm qua.

Đây chính là nơi mà con côn trùng đã từng chết qua! Cô thậm chí còn không biết là côn trùng dạng gì!

Vạn nhất là cái loại có màu xanh kia, có lông, còn có....

Lộc Viên Viên chỉ vừa nghĩ tới, toàn thân liền run lấy bầy.

Tô Lâm cảm giác cô có chút kỳ lạ, lên tiếng hỏi:

"...Em sao vậy."

"Không không không, không sao."

Sinh viên trong phòng học di chuyển tới lui, Tô Lâm nhìn Lộc Viên Viên không nhúc nhích, lần nữa lên tiếng nhắc nhở:

"Phải đổi chỗ, em đi vào không?"

Gật nhẹ đầu, Lộc Viên Viên rút ra một tờ khăn giấy, bắt đầu chà xát chiếc ghế bên cạnh.

Chờ sau khi lau xong, cô đứng dậy.

Do dự mãi, vẫn là không nhin được mà lên tiếng hỏi:

"Học trưởng, con côn trùng chết trước kia mà anh nói là loại nào vậy?"

Tô Lâm: "...."

Anh nhìn khuôn mặt tràn ngập khẩn trương của Lộc Viên Viên, bắt đầu nhớ lại.

Lúc trước anh nói có côn trùng chết....?

Là thời điểm tiết học đầu tiên anh đã nói? Đó là anh thuận miệng nói bậy, thế mà cô nhớ tới cho đến tận bây giờ....?

Cô hỏi xong, nhìn thấy thần sắc của Tô Lâm nháy mắt rất kinh ngạc.

Lộc Viên Viên đột nhiên lại sợ anh miêu tả giống như suy nghĩ của cô, thế là vội vàng ngăn cản:

"Được rồi được rồi, học trưởng, anh không cần nói với em!"

Cô ôm sách cùng bút, liều mạng dựng lên hàng rào tâm lý cho mình.

Côn trùng đã chết! Cô! Không! Sợ!

Lộc Viên Viên hít sâu một hơi, vừa muốn ngồi xuống---

"Lộc Viên Viên."

"...." Đột nhiên bị gọi tên, cô có chút mút mớ hồ.

Sau đó quay đầu, nhìn vào người vừa gọi cô.

"Ra ngoài đi." Tô Lâm đứng ở lối đi nhỏ, nói với cô.

"...A." Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe lời đi ra ngoài.

Sau đó ---

Cô đứng ở trên lối đi nhỏ, nhìn Tô Lâm ----

Ngồi ở trên cái ghế có côn trùng chết kia???

Lộc Viên Viên trừng lớn mắt:

"...Học trưởng?"

"Ừm." Tô Lâm giương cằm lên, hất về hướng chỗ của anh:

"Em ngồi kia đi."

"...."

Cô vẫn có chút mơ màng.

Sau đó cô nhìn Tô Lâm đem bút lấy ra đặt lên bàn, bắt đầu chơi điện thoại.

.....

Anh ngồi ở chỗ kia.

Anh biết là cô sợ hãi, cho nên mới đi vào trong ngồi.

Lộc Viên Viên ôm sách, chậm rì rì mà ngồi ở chỗ ngoài cùng mà Tô Lâm vẫn thường hay ngồi.

Kỳ thật cái chuyện sợ côn trùng này, cô thật sự không có biện pháp nào. Đặc biệt là khả năng tự tưởng tượng trong đầu cô lại mạnh mẽ như

vậy. Nếu vào trong chỗ đó ngồi, khả năng là cô cũng không còn có tâm trạng làm được bài kiểm tra.

Nghĩ vậy, Lộc Viên Viên mím môi, trong lòng có chút kích động nhỏ nhỏ.

Tô học trưởng....

Thật sự là một người cũng quá tốt rồi!!

Bị lừa rồi Viên Viên ơi =))))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thời gian làm bài kiểm tra trắc nghiệm là một giờ.

Có thể là do lúc trước đã làm bài tập Nghiêm Xuyên giao cho, Lộc Viên viên cảm thấy đề trắc nghiệm này cũng không khó. Tuy rằng đọc qua làm phải mất nhiều thời gian. Nhưng sau khi làm xong mới phát hiện, không có gì quá phức tạp.

Sau một giờ làm bài kiểm tra, trên lớp học còn lại nửa giờ là tan học. Tất nhiên Nghiêm Xuyên sẽ không có khả năng cho sinh viên trực tiếp tan học.

Tất cả mọi người lần lượt ngồi về vị trí cũ.

Lúc trước Lộc Viên Viên thường ngồi ở bên trong chỗ của Tô Lâm, cùng với nơi hẻo lánh không sai biệt lắm, cộng thêm dáng vẻ cô nhỏ nhắn. đoán chừng người trong lớp đều không nhìn thấy rõ.

Mà bây giờ, bởi vì đổi lại chỗ quá phiền phức. Tô Lâm kiểm tra xong ngồi ở bên cạnh cô, nhưng mà chỗ của hai người đảo ngược nhau.

Ngồi ở bên cạnh lối đi nhỏ mới nửa giờ, cô liền có chút khó chịu.

"Học trưởng." Lộc Viên Viên quay đầu, nhỏ giọng nói với người bên cạnh:

"Anh ngày thường ngồi ở chỗ này, cũng nhiều người nhìn anh như vậy sao?"

"....."

Tô Lâm dừng một chút, nhắc lên mí mắt nhìn lướt qua cô nói:

"Rất nhiều người."

Ngữ khí của anh tùy ý:

"Ừm, bọn họ rảnh rồi, không cần để ý đến."

"Ồ..." Lộc Viên Viên gật gật đầu, "Chỉ là cảm thấy có chút kỳ lạ...."

Chữ "Ồ" trong lời nói của cô hơi kéo dài, ngữ khí mang theo một chút phàn nàn, âm cuối mềm mại dịu dàng.

Tô Lâm nghe được trong lòng liền có chút ngứa ngáy.

Có thể là do vừa làm bài kiểm tra xong, Lộc Viên Viên hình như không có tâm tư gì nghe giảng bài, sau khi cùng anh nói xong, cầm bút trên tay vô ý ở trên vở mà tô vẽ.

Anh thuận theo nhìn vào vở cô.

Mấy chữ màu đen rất bắt mắt:

[Aiz, thật là phiền! o (^ ^) o]

"....."

Trong nháy mắt, Tô Lâm thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Anh dời đi tầm mắt, làm bộ ho khan hai tiếng, mới áp xuống được ý nghĩ muốn cười kia.

Lộc Viên Viên nghe thấy liền quay đầu lại:

"Học trưởng, anh không khỏe sao?"

"Không có."

Mới vừa nói xong, không biết là không đúng chỗ nào, cổ họng có chút ngứa, anh lại quay đầu ho hai tiếng.

Lộc Viên Viên thấy vậy, đột nhiên ở dưới học bàn lấy điện thoại của mình ra, lén lút ở phía dưới làm cái gì đó.

Tô Lâm quay người lại, thấy cô đang ở trên giao diện tìm kiếm của Baidu, từng chữ từng chữ mà ấn vào trên bàn phím, nhưng lại không rõ cô đang tìm kiếm cái gì.

Qua vài phút.

"Học trưởng anh xem!" Lộc Viên Viên đè thấp âm thanh mang theo chút kích động của mình xuống.

Cô đem di động đổi qua tay phải cầm, điều chỉnh lại độ sáng trên màn hình, sau đó đưa đến giữa hai người.

Baidu: [Sữa đậu nành giúp khỏi ho]

[Sữa đậu nành giúp khỏi ho không? – Chuyên gia online trả lời]

Hỏi: Uống sữa đậu nành có thể trị ho khan không?

Trả lời: Xin chào, uống sữa đậu nành nóng có thể trị ho khan. Thêm đường vào sữa đậu nành....."

- -- Phó chủ nhiệm, bác sĩ Lý xx – Bệnh viện Y học cổ truyền Trung Quốc.

Lộc Viên Viên thu lại điện thoại, trong đôi mắt đen láy đều là sự nghiêm túc:

"Học trưởng anh thấy rồi đúng không, sữa đậu nành có thể trị khỏi ho. Anh mau uống đi."

Tô Lâm: "...."

Tô Lâm thật sự phục.

Bởi vì nguyên nhân nào đó không rõ.

Anh đem ly sữa đậu nành mang theo bã đậu mà nhà ăn phát miễn phí, uống hết một hơi mà không có hương vị gì.

Buổi sáng chủ nhật.

Mặc dù không phải lên lớp học, nhưng đồng hồ sinh học của Lộc Viên Viên vẫn đúng giờ như cũ.

Toàn thân cô bị kẹt trên chiếc giường êm ái, trước mắt một mảnh sương mù đến khi trở nên rõ ràng. Cô nhìn chăm chăm vào trần nhà màu trắng gạo phát ngốc một lát.

Cũng không biết qua bao lâu, cô mơ hồ nghe thấy bên ngoài phòng vang lên tiếng bước chân rất nhỏ và âm thanh nói chuyện. Cô chớp mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Mang theo đôi dép lê, đi đến phía trước cửa sổ kéo ra rèm cửa.

Bởi vì đối với ánh sáng cô rất nhạy cảm, ông bà nội đặc biệt cho cô một cái rèm cửa vừa dày vừa nặng để che ánh sáng.

Trong nháy mắt vừa kéo ra, ánh nắng ban mai chiếu vào trong phòng.

Nhu hòa, không bị chói mắt.

Bên ngoài cửa sổ là khung cảnh quen thuộc trong tiểu khu. Mặc dù không nhìn thấy con chim nào, nhưng lại có thể nghe thấy giọng hót thanh thúy của chúng mà không làm người khác khó chịu.

Liếc mắt nhìn thời gian, Lộc Viên Viên phát hiện mình ngủ trọn vẹn chín giờ, toàn thân rất thoải mái dễ chịu.

Cô vuốt mái tóc dài, duỗi lưng một cái. Sau khi rửa mặt xong liền bước ra ngoài.

- --"Viên Viên dậy rồi à?"

Lộc Viên Viên nhìn bà nội đang soạn chén đĩa, vừa đi qua vừa nói,

"Bà đến đây ngồi đi, để cháu làm."

Bà nội chưa nói gì, theo lời cô ngồi xuống, cười ôn hòa,

"Hôm nay không cần đợi ông cháu, chúng ta ăn trước."

"Vâng?" Lộc Viên Viên nhìn về phía bà, "Ông đi đâu vậy ạ?"

Vẻ mặt bà nội bất đắc dĩ, "Vừa mới đi nhà ông Trần đánh cờ."

"...."

Ông Trần là hàng xóm, sống ở tầng trên.

Nhưng mà mới sáng sớm đã đánh cờ. Ông nội thật đúng là....

Lộc Viên Viên nhếch lên khóe miệng,

"Vậy ông ăn cơm chưa ạ? Nếu chưa vậy cháu để lại đồ ăn cho ông một chút."

"Ăn rồi mới đi." Bà nội gật đầu.

"...."

Ăn xong bữa sáng, Lộc Viên Viên giúp bà rửa bát, chú ý tới nơi bình thường sắc thuốc trông trờn.

Cô kỳ lạ:

"Hôm nay ông không có người tới bốc thuốc sao?"

Ông nội cô là trung y, sau khi có tuổi không muốn mệt mỏi, cho nên liền không mở tiệm thuốc nữa. Mặc dù vậy, ông nội Lộc đã sớm có tiếng vang bên ngoài, có những bệnh nhân đã quen thuộc ở trước đó đến hoặc là giới thiệu cho người khác đến tận nhà để xem bệnh.

"Ngày mai mới có, đến lúc đó lại sắc thuốc lên."

Nghe được bà nội nói, Lộc Viên Viên gật đầu, đôi mắt to cong lại,

"Buổi sáng cháu có việc ở trên trường phải làm. Bà giúp cháu nói với ông nội một tiếng, cuối tuần cháu trở lại."

Cô nói xong, ở sau lưng ôm bà nội một chút, liền như vậy mà dán vào thân mặt mặt lát.

Nếp nhăn của bà nội khi cười càng sâu hơn,

"Biết rồi, trên đường đi cẩn thận."

"Cháu biết rồi ạ."

Cô ra khỏi phòng bếp, vừa mới đổi giày chuẩn bị ra cửa, bà nội bỗng nhiên gọi cô lại:

"Viên Viên!"

Bà nội đi ra, trong mắt mang theo chút lo lắng:

"Ba con có gọi điện cho con không?"

"...."

Tay Lộc Viên Viên đặt trên chốt cửa dừng lại một chút, chớp mắt nói,

"Không có ạ..."

Bà nội đi tới, cau mày,

"Nếu ba con gọi điện thoại cho con, nói mấy lời khó nghe, con cứ trở về nói cho bà và ông con biết."

"Vâng." Sự cứng đờ của Lộc Viên Viên chớp mắt biến mất, đôi môi nhếch lên đối với bà cô cười:

"Bà nội, người yên tâm."

-

Lộc Viên Viên ra khỏi cửa nhà. Trên đường đi gặp người quen đều là trưởng bối.

Nhà bà nội nằm sát ở vùng ngoại thành, cách trong thành phố ồn ào náo nhiệt khá xa. Không khí yên tĩnh, cây xanh râm mát là một nơi rất thích hợp để người già dưỡng lão. Không ít người đều mua cho người lớn tuổi trong nhà mình một căn phòng ở tiểu khu này để ở.

Ra khỏi tiểu khu đi đến ga tàu điện ngầm, không bao lâu liền đi qua hai tuyến, ngồi được nửa giờ. Sau khi xuống phải đi thêm mười phút mới đến nơi.

Kỳ thật căn bản ngày hôm nay cô không muốn ra khỏi nhà, nhưng mà bởi vì hôm trước đã thảo luận về vấn đề dạy kèm.

Khi xuống tàu điện ngầm, mất thêm mười phút đi bộ mới tìm được chỗ đó.

Thời điểm lúc trước gặp, người cô nhìn thấy là một người phụ nữ trung niên rất đẹp, hiền lành lại có khí chất.

Lộc Viên Viên đẩy cửa phòng ra, thấy cô gái nhỏ trong phòng quay đầu lại, không khỏi cảm khái sức mạnh của gen thật là cường đại.

"Xin chào chị." Cô gái nhỏ cong lên đôi mắt hạnh, làn da trắng tinh tể, cằm thon dài, nụ cười giảo hoạt, "Em là Thư Điềm." (# Nữ 9 cuốn kia đây rồi =))))

Giới thiệu xong bản thân, cô ấy vỗ xuống chiếc ghế bên người:

"Chị mau tới đây ngồi!"

"Chào em." Lộc Viên Viên đi qua ngồi xuống, đem balo đặt ở một bên.

Cô nhìn Thư Điềm khuôn mặt hiếu kỳ, cũng mím môi cười:

"Chị tên là Lộc Viên Viên, là người mà nhà em tìm tới để dạy kèm cho em."

.....

Sau đó việc tiến hành dạy kèm thuận lợi đến kỳ lạ.

Thời điểm trước kia Lộc Viên Viên học cấp ba liền bắt đầu dạy lèm cho người khác, cơ hồ dạy mỗi một người đều là vừa tốn thời gian lại tốn sức.

Mà hiện tại chỉ sau vài giờ, cô phát hiện Thư Điền không chỉ thông minh, lại còn đặc biệt nghe lời. Hơn nữa hình như dáng vẻ tính cách của Thư Điền quả thật hoạt bát. Toàn bộ buổi sáng không khí đều rất vui vẻ.

Lúc sau khi thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cùng với Thư Điền trao đổi Wechat của nhau, cô lại đi tàu điện ngầm nửa giờ trở về trường học.

Lộc Viên viên bước vào ký túc xá, đang chuẩn bị xoay người mở cửa, điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên.

Cô từ trong túi móc ra.

Thời điểm nhìn thấy cái tên hiện thị trên màn hình, cả người trong nháy mắt cứng đờ.

Lộc Viên Viên nắm chặt điện thoại, mắt nhìn không có người nào ở đây, mím môi, ấn nút nghe.

"Ba."

"Ừm." Giọng nói đầu kia của người đàn ông giống như trước đây bình thản, lạnh lùng, "Sao rồi, được học bổng không?"

"....." Cô vẫn đứng ở cửa như cũ, cúi đầu nhìn đôi giày của mình, "Được."

"Đã nhận sao?"

"Đã nhận."

Bên kia lập tức hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Hai ngàn."

Lộc Viên Viên mơ hồ nghe được người đàn ông nói thầm,

"...Sao lại ít vậy..."

"..." Một tay khác của cô vô ý nắm lấy quai balo, càng nắm càng chặt.

"Vậy tháng này con dùng trước đi. Tháng sau ba gửi thêm tiền sinh hoạt cho con." Ngữ điệu người đàn ông mang theo không kiên nhẫn, "Học hành cho tốt. Cúp đây."

"Vâng, ba..."

Bên tai truyền đến âm thanh "Tút tut", chứng tỏ bên kia đã cúp máy.

Cô yên lặng nuốt hai chữ "Tạm biệt" kia xuống.

Lộc Viên Viên bình tĩnh mà cất di động, mang theo balo đi đến mép giường, đem quần áo về nhà đã giặt sách sẽ cất lại vào trong ngăn tủ.

Sau đó ngồi ở trên giường, cúi thấp đầu, phát ngốc một lát.

Chút vụn vặt vui vẻ vào cuối tuần ở tại nhà của ông bà nội, còn có buổi sáng sau khi gặp Thư Điền.

Tất cả giống như đều lập tức bị biến mất.

Trong lòng cũng đặc biệt buồn bực.

May mắn cô còn tiếp tục làm gia sư. Cô nghĩ.

-

Sau khi nói chuyện với ba mình, cảm xúc của Lộc Viên Viên vẫn luôn không thể nào tốt lên.

Đối với cái gì cũng đều không bài xích, nhưng cũng không làm sao có hứng thú tới.

Thăng đến ngày thứ tư.

Vào buổi chiều, trong giờ học tiếng Pháp phát xuống kết quả bài kiểm tra tuần trước.

Sau khi mọi người nhận được bài kiểm tra, Nghiêm Xuyên đơn giản nói ngắn gọn lại.

"Số người đạt tiêu chuẩn bài kiểm tra không ít, tôi khá hài lòng," Ông dừng một chút, nói tiếp, "Đặc biệt khen ngợi hai vị bạn học, Tô Lâm cùng với Lộc Viên Viên."

Lộc Viên Viên sững sờ.

Sau đó nhìn về phía bài kiểm tra trên bàn của Tô Lâm.

Ba mươi câu hỏi, mỗi câu một điểm, trên góc bên phải bài kiểm tra của hai người đều có viết hai số 30.

Lộc Viên Viên phát giác được ánh mắt xung quanh của mọi người nhìn đến.

Vị ngồi ở trước cô cũng quay lại nhìn.

Cô cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra đã gặp qua ở đâu. Cô chưa kịp suy nghĩ sâu thêm, giọng nói của Nghiêm Xuyên lại lần nữa truyền đến.

"Hai vị bạn học này kiểm tra đạt điểm tuyệt đối. Rất tốt, những người còn lại nên học tập nhiều hơn."

Lời này vừa nói ra.

Càng nhiều ánh mắt tập trung lại nhìn đến trên hai người.

Lộc Viên Viên có chút không thích ứng được muốn cúi đầu xuống nhìn bài kiểm tra, khi đảo qua nhìn người phía trước, cô dừng lại.

Cô gái phía trước đang thẳng thừng mà nhìn chăm chăm vào cô.

Biểu cảm có chút.....

Cô không biết nên hình dung như thế nào, chẳng qua là cảm thấy rất không thoải mái, có loại cảm giác gì đó rất kỳ lạ không nói ra được.

Lộc Viên Viên nhìn một chút, bỗng nhiên nhớ tới.

Ba nữ sinh ngồi ở hàng phía trước này, hình như là lần trước bị cô bắt gặp khi đang hỏi Tô Lâm muốn xin Wechat nhưng lại không có kết quả kia.

Cô gái quay đầu lại có một mái tóc ngắn mềm mượt, bên trên nhuộm màu hơi hồng lên, nhìn giống như là một chiếc bánh gato vị socola ngon miệng.

Bánh socola cùng cô nhìn nhau mấy giây, liền quay trở về.

Lộc Viên Viên lấy lại bình tĩnh bắt đầu nghe giảng bài.

Hẳn là cô suy nghĩ nhiều rồi....

Sau hơn 40 phút học tiết đầu tiên, Tô Lâm đứng dậy rời khỏi phòng học.

Lộc Viên Viên không muốn đi về sinh, di động cũng không có tin tức gì mới, liền nằm bò ở trên bàn, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng đều không suy nghĩ, chỉ đơn giản phát ngốc.

Nằm bò như vậy ở trên bàn, bên tai truyền đến âm thanh tiếng bàn luận càng ngày càng rõ ràng.

"Đúng vậy. Cô ta làm sao có thể đạt điểm tuyệt đối chứ...."

"Liên loại kiểm tra nhỏ này cũng muốn sao chép, hừ, thật không biết xấu hổ."

"Đúng thế, lần trước trả lời vấn đề cũng không được, nói không phải sao chép, ai mà tin?"

"...."

Lộc Viên Viên ngồi dậy.

Dù cô gốc như thế nào, cũng biết người mà các cô ấy đang nói đến là ai.

Cái người ngồi phía trước giống bánh socola kia lớn tiếng nhất, ngữ khí không nhịn được mang theo trào phúng,

"Người ta là Tô học trưởng có thể thi được điểm tuyệt đối. Thời điểm Lộc Viên Viên chép bài còn không biết ý mà sửa đổi một chút. Cô ta sao không xem lại bản thân mình đi, là cùng một trình độ sao."

Lộc Viên Viên yên lặng nghe xong.

Có chút hối hận vì bản thân đã đặt cái biệt danh kia cho cô ta.

Bánh gato socola là loại bánh ăn rất ngon nha, cô ta không xứng được gọi như vậy.

Đang suy nghĩ, bên người đột nhiên có động tĩnh rất nhỏ, cô nghiêng đầu nhìn qua.

Là Tô Lâm.

Trên tay anh còn có nước chảy xuống, sau khi ngồi xuống nhìn thoáng qua Lộc Viên Viên, ánh mắt không rõ ý vị.

Không bao lâu, anh dời tầm mắt, nhìn mấy nữ sinh phía trước không có chút gì giảm âm lượng xuống, cong lên ngón trở gõ gõ trên ghế cô ta.

Cô gái kia quay đầu xuống, nhìn thấy khuôn mặt Tô Lâm, giật mình sững sờ.

Anh nói: "Đúng vậy, là sao chép."

Cô ta sững sốt.

Lập tức kịp phản ứng, anh là đang trả lời những lời nói của cô ta.

Hơn nữa, anh không chỉ nghe được, mà còn xác nhận lời của cô ta.

Cô gái có chút kích động muốn nói gì đó, còn không kịp biểu hiện ra bản thân vui sướng ---

Học trưởng trước mặt lại lần nữa mở miệng.

"Nhưng mà, muốn các cô làm rõ ràng một chút." Khuôn mặt Tô Lâm nhàn nhàn, ánh mắt lại hàm chứa ý lạnh.

Giọng nói không lớn, lại rất rõ ràng.

"Là tôi sao chép của Lộc Viên Viên." Anh nói.

Tác giả có lời muốn nói: Lâm ca: Cô mẹ nói lại nói bậy một câu về cô ấy xem????

(Lâm ca sờ lấy thanh đại đao trong tay)

Vì sao lại để cho anh uống hai cái ly sữa đậu nành được nhà ăn phát miễn phí khó uống kia? Vì cái gì?

#À, là cái tình yêu đáng chết kia =))))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 11

"Là tôi sao chép của cô ấy."

Câu nói của Tô Lâm vừa ra khỏi miệng, Lộ Viên Viên thấy khuôn mặt bánh socola kia trong nháy mắt liền thay đổi.

Lúc đầu là biểu cảm mang theo ý cười trong nháy mắt liền cứng đờ, mặt đen như đáy nồi.

"Ha, ha" Cô ta cười gượng hai tiếng, "Học trưởng, anh đừng nói đùa...."

Nghe vậy, Tô Lâm giật khóe môi lên một chút.

Đường cong trên khuôn mặt anh nhu hòa, lúc anh nhếch môi lên, lộ ra càng thêm đẹp mắt.

"Tôi đùa cái rắm."

"...."

Khuôn mặt cô gái trong nháy mắt đỏ lên, cắn môi, trong ánh mắt tràn đầy sự xấu hổ cùng không cam lòng. Cuối cùng không nói thêm gì, nhanh chóng xoay người lại.

"...."

Lộc Viên Viên vẫn còn có chút mơ hồ.

Vừa rồi người kia, không phải nói những lời đó ở trước mặt cô là nhằm vào cô sao.

Lấy tính cách của cô, coi như rõ ràng biết là bọn họ đang nói cho mình nghe, cũng sẽ không chủ động đi chất vấn hay làm sáng tỏ nó.

Cô nhìn một bên sườn mặt của Tô Lâm.

Cái góc độ này, cùng lần thứ nhất ở trên diễn đàn trường nhìn thấy ảnh chụp rất giống, chỉ là so với khi đó rõ ràng hơn, càng cụ thể hơn.

Anh khôi phục vẻ nhàn nhạt thường ngày, đối với cái gì cũng một bộ dạng không quan tâm đến bất kỳ cái gì kia. Cái khí thế bức người tỏa ra vừa rồi đối với bánh socola cũng biến mất không dấu vết.

Cái khúc nhạc đệm nhỏ này như là chưa xảy ra.

Giống như là anh chỉ đi ở bên ngoài trở về, chờ vào tiết học mà thôi.

Kỳ thật một chút này so với cảm xúc khổ sở của cô mấy ngày nay, loại như trình độ vừa rồi, sau khi cô nghe xong cũng không có cảm giác gì nhiều lắm.

Chỉ là vì bị người khác nghi ngờ dò xét như vậy, có một chút không thoải mái.

Nhưng anh lại làm như vậy.....

Một chút không thoải mái kia, lập tức biến mất hoàn toàn.

Sau một lát, Tô Lâm tựa hồ phát giác ra ánh mắt cô đang chăm chú nhìn mình.

Anh quay đầu, đối diện với ánh mắt của cô.

Lộc Viên Viên có chút không kịp phòng bị mà chớp chớp đôi mắt, lời nói ra khỏi miệng có chút khô cứng:

"Chuyện đó, học trường....."

"....."

"Cảm ơn anh nha."

Anh nhú mày:

"Cảm ơn cái gì?"

"....."

Cảm ơn cái gì?

Anh nói là anh chép của cô, là đang giúp đỡ cô nha....

Thế nhưng cái này làm sao mà nói.

"Dù sao...." Lộc Viên Viên gãi gãi tóc, dứt khoát xem nhẹ vấn đề của anh, dời đi tầm mắt:

"Aiz, dù sao cũng cảm ơn anh...."

Giọng nói của cô rất nhẹ.

Mềm mại, giống như là móng vuốt của mèo con nhẹ nhàng cào vào người.

Kỳ thật trong ký túc xá, chuyện lão đại thích những người em gái đáng yêu không phải là ngày một ngày hai. Ngay từ đầu khi vừa học đại học, anh

có thể thường xuyên nghe được mấy người họ bàn luận về mẫu người con gái thích.

Mỗi lần anh nghe được, không chỉ nội tâm không hề gợn sóng, còn thỉnh thoảng sẽ mở miệng độc mồm mà nói mấy câu.

Ánh mắt của anh rơi vào trên mặt của Lộc Viên Viên.

Tóc cô rũ xuống, che đi một phần nhỏ sườn mặt, nhìn ra được biểu cảm của cô có chút ngượng ngùng. Lại thêm ánh mắt nhìn anh cũng có chút trốn tránh, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một màu hồng nhạt.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền áo màu trắng gạo, không có bất kỳ đồ vật trang trí gì, bởi vì trong phòng học nhiệt độ điều hòa thấp, cơ hồ mỗi lần đi học đều có thể thấy cô mặc lên một chiếc áo khoác len.

Cho tới bây giờ anh không nghĩ tới bản thân sẽ quen với một cô gái như thế.

Ngoại trừ chìa khóa xe đạp bị người ta nhặt được đưa đến chỗ nhận đồ thất lạc, sau đó làm cho anh bị lỡ thời gian thi, thật lâu rồi chưa từng có cảm xúc nào mãnh liệt như vậy trong anh.

Thời điểm nghe thấy cô bị người ta quang minh chính đại mà trào phúng, trong nháy mắt anh liền cảm thấy ngọn lửa trong ngực bùng lên đến không kìm được.

Thời gian nghỉ giải lao nhỏ giữa tiết vừa kết thúc, Nghiêm Xuyên đúng giờ trở lại trên bục giảng, bắt đầu sắp xếp lại bài giảng.

Anh thu lại tầm mắt, tâm tình bỗng dưng trở nên tốt lên.

-

Tô Lâm sau khi học xong tiếng Pháp, buổi sáng còn có tiết thể dục.

Anh nghĩ đến mấy cái người ở ký túc xá trong đầu toàn nước kia, môn gì cũng không tiếc chỉ có thể dục mà không nỡ bỏ, cho nên trực tiếp đi đến sân thể dục. Vừa đến nơi, quả nhiên trông thấy ba người đang đứng bên cạnh sân bóng rổ, vừa đập bóng vừa nói cái gì đó.

Bốn người cùng nhau học thể dục, cùng với nam sinh trong lớp đánh một trận bóng, mới đi ăn cơm.

"Đúng rồi Lâm ca." Tần Phóng đi đến bên người Tô Lâm, "Có chuyện này, cuối tháng sau có tiệc tối dành cho người mới, cậu đừng quên đó. Trước đó lúc còn có Triệu ca, mỗi năm anh ấy đều là người lên đài."

"...."

Động tác Tô Lâm dừng lại.

Triệu ca trong miệng Tần Phóng, tên đầy đủ là Triệu Gian, là đàn anh trong khoa của bọn họ, cũng là chủ tịch tiền nhiệm của câu lạc bộ âm nhạc.

Thời điểm bọn họ còn là sinh viên năm nhất, đã đi ăn cơm hát hò cùng nhau. Khi đó Triệu Gian cũng có mặt, liền đưa hai người họ vào câu lạc bộ âm nhạc. Lúc đó, hai người còn chưa nghiệm trò chơi nặng như vậy, mỗi ngày đều là nhàn rỗi, lại rất thích âm nhạc cho nên liền tham gia vào câu lạc bộ.

Năm trước Triệu Gian học năm ba, năm nay đại đa số thời gian đều không ở trường học. Trong câu lạc bộ các chức vị không phiền toái giống như Hội sinh viên, không cần phải làm mấy cái bỏ phiếu kia. Trừ khi phần lớn người trong câu lạc bộ không đồng ý. Cho nên chủ tịch câu lạc bộ muốn đưa cho ai, cơ bản chính là người đó.

Anh ấy đã đưa cho Tô Lâm.

Thật sự thì lịch sử của câu lạc bộ âm nhạc của Đại học C mới chỉ có ba năm. Trước đó có câu lạc bộ ghita, câu lạc bộ piano, câu lạc bộ thanh nhạc, vv, rất lộn xộn. Theo như Triệu Gian nói thì mỗi người trong câu lạc bộ đều không nhiều, cũng không có kỷ luật gì, làm rối loạn một hồi.

Anh ấy liền dứt khoát tự mình mở ra một câu lạc bộ âm nhạc.

Tô Lâm bị anh diễn khổ tình một trận, đầu óc nóng lên liền đồng ý yêu cầu làm cái chủ tịch câu lạc bộ. Cho nên bây giờ mới có những chuyện rách nát này.

Chủ tịch câu lạc bộ cơ bản đều phải chuẩn bị chương trình, đây cũng là bữa tiệc lớn nhất hằng năm đón người mới.

"Tôi không đi." Anh uống một ngụm nước, đáp Tần Phóng, "Lúc tôi nhận lời đáp ứng anh ấy làm chủ tịch, không nói sẽ tham gia mấy cái chuyện này."

"Hơn nữa anh ấy với tôi còn đánh cược. Nếu như tôi đi tham gia vào mấy chương trình này, tôi sẽ cho anh ấy một ngàn khối."

Tần Phóng nhin không được hỏi:

"Vậy nên cậu liền không tham gia vào mấy cái này?"

"Ai cũng không cho ai."

Tần Phóng: "....."

Vậy đánh cược cái gì? Chỉ là muốn chứng minh quyết tâm của mình sao?

Tần Phóng: "Aiz, không phải, mẹ nó là tôi không hiểu, chuyện son phấn hấp dẫn như thế này, làm sao lại giống như là giết cậu được?"

Tô Lâm không nói chuyện, liếc cậu ta một cái.

Cái nhìn này, làm Tần Phóng bỗng dừng nhớ tới, làm sao Tô Lâm lại được người trong trường đều biết đến.

Lúc vừa mới bắt đầu học năm nhất, Tô Lâm chỉ là nổi tiếng ở phạm vi nhỏ trong khoa. Nhưng nếu muốn nói là nổi tiếng trong trường học, là bởi vì sau khi anh vào trong câu lạc bộ âm nhạc đã độc tấu một bản nhạc piano.

Vốn chỉ là một hoạt động nhỏ trong câu lạc bộ, nhưng sau đó đoạn video kia bị đăng tải lên diễn đàn trường học trong một thời gian rất lâu. Khuôn mặt của anh đặc biệt được người khác miêu tả ở trong diễn đàn trường không đếm hết bao nhiêu lần.

Các nữ sinh trong khoa, còn có nữ sinh của khoa khoa học và kỹ thuật thì vẫn còn đỡ.

Chủ yếu là khoa nghệ thuật, ách, bộ dáng điên cuồng kia coi như giúp cho cậu ta được mở rộng tầm mắt.

Tần Phóng lớn lên cũng không kém, đoạn thời gian kia thậm chí có người ở chỗ Tô Lâm vấp phải trắc trở, muốn đường cong cứu quốc liền đem chủ ý đánh tới trên đầu cậu ta.

.....Được thôi.

Tần Phóng rũ sạch suy nghĩ, thuận miệng nhắc nhở:

"Còn có vòng phỏng vấn tiếp theo vào tuần tới, cậu đừng quên."

Tô Lâm vắn chặt nắp chai:

"...Ừm."

Chuyện đó, đương nhiên anh sẽ không quên.

Thứ sáu, ngày này Tô Lâm vẫn thường dậy sớm.

Anh phát hiện, cái thói quen này nếu muốn dưỡng thành cũng thật đơn giản.

Bởi vì đêm hôm trước anh đã đi ngủ sớm hơn một chút, lần thứ ba dậy sớm này, so với hai lần trước đều dễ chịu hơn rất nhiều.

Anh tới phòng học, nhìn thấy bóng dáng ở nơi quen thuộc kia, tâm trạng rất tốt mà đi qua.

"Học trường buổi sáng tốt lành."

"Sớm."

Chào hỏi xong, Lộc Viên Viên không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu xuống không biết đang nghiên cứu thứ gì.

Anh ba lần bốn lượt muốn tìm kiếm một chút đề tài để nói, nhưng ở trong đầu mình đều bị phủ quyết.

Cuối cùng anh cũng nghĩ ra một cái cơ.

Tô Lâm duỗi tay gõ gõ mặt bàn chỗ cô,

"Em in ppt ra sao?"

"Vâng?" Đầu tiên Lộc Viên Viên quay đầu nhìn anh sững sốt vài giây, sau đó mới phản ứng kịp, lập tức từ trên mặt bàn cầm một tập giấy đưa cho anh, "Ở đây!"

Không đợi anh nói trước, giọng nói của Lộc Viên Viên lại một lần nữa truyền đến mang theo hưng phấn, "Học trường, tiết này chúng ta học nội

dung là về nhạc cụ nha."

Tô Lâm tùy ý mở ra tập tài liệu trên tay, đáp:

"Ừm."

"Oa, thật là hâm mộ." Lộc Viên Viên nhìn một chút, bỗng nhiên phát ra một tiếng cảm khái.

"...Hửm?"

"Những người đánh đàn piano đều rất tuyệt nha...." Khuôn mặt cô đều nhanh chóng muốn dán vào hình ảnh bên trên tập ppt, "Người này lớn lên cũng thật đẹp. Tóm lại là người đàn piano, tay cũng đẹp, khí chất so với người khác cũng không giống."

Tô Lâm: "....."

"Hôm qua em đã dịch ra ý trong đoạn văn này. Nghệ sĩ piano này thật sự rất lợi hại, anh ấy...."

Lộc Viên Viên còn đang tự độc thoại, hoàn toàn không chú ý tới áp suất không khí của người bên cạnh càng ngày càng thấp.

"....."

Thì ra còn chuẩn bị bài trước....?

"Em..." Anh mím môi, giữa khe hở trong lời nói của cô xen vào một câu, "Em thích như vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy!" Lộc Viên Viên gật đầu, "Mà em lại còn chưa từng gặp qua người thật ở trước mặt em đánh piano nữa."

Cô từ nhỏ lớn lên ở thị trấn, hàng xóm xung quanh không có nhà ai mua đàn piano cho con mình. Tuy rằng thích xem người khác đánh đàn, nhưng cũng chỉ là nhìn qua ở trên TV.

"Em cảm thấy những người chơi đàn piano, hẳn là đã học rất nhiều năm, thật sự là vô cùng lợi hại." Lộc Viên Viên cuối cùng bổ sung thêm.

"...."

Sau khi vào giờ học, Tô Lâm hoàn toàn không nghe vào lời giảng của Nghiêm Xuyên.

Trong đầu anh đều là lời nói vừa rồi của Lộc Viên Viên.

Ở trong mắt cô, người đánh đàn piano vừa đẹp người, tay cũng đẹp, lại rất ngẫu.

Trong mắt cô gái nhỏ phảng phất như mang theo ngôi sao, ánh mắt khao khát, quanh quẩn ở trong đầu anh rất lâu.

Ách.

Thật là.....

Tô Lâm cào cào tóc, mở Wechat ra.

Đầu tiên anh tìm khung chat của Triệu Gian đã lâu rồi không liên lạc.

Xác nhận chuyển khoản hay không?

Xác nhận.

Chuyển xong 1000 khối.

Sau đó, anh lại mở ra khung chat của Tần Phóng.

[Tô Lâm]: Tiệc tối chào đón người mới.

[Tô Lâm]: Ghi danh cho tôi.

-

Sau buổi học tiếng Pháp, anh trở lại ký túc xá.

Chuyện thứ nhất chính là đánh răng.

Lão nhị cùng Tần Phóng vẫn còn đang ngáy khò khò, chỉ có lão đại là tỉnh táo.

Lão đại ở trên giường trở mình,

"Aiz, trong tất cả các ngày, chỉ có mỗi thứ sáu cậu liền giống như bị động kinh? Giữa trưa còn đi đánh răng?"

"....."

Tô Lâm không trả lời.

Vài phút sau, trong khoang miệng anh tràn ngập mùi vị tươi mát cùng vị cay của kem đánh răng, cuối cùng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Hai giờ trước.

Sau khi ngồi trong phòng học gửi tin nhắn cho Tần Phóng xong. Anh vừa mới buông di động xuống, bên cạnh có một lực rất nhẹ chọc anh một cái.

Tô Lâm quay đầu lại.

Đồng tử co thắt lại một cái chớp mắt.

"Học trưởng, chuyện kia, lần trước anh giúp em." Lộc Viên Viên giống như có chút khẩn trương, tay phải nâng lên vuốt vuốt mái tóc dài, gương mặt trắng nõn tinh tế, đôi mắt hươu thật to thanh tú rõ ràng, lúc nhìn vào anh, bộ dạng cực kỳ chuyên chú.

"Chuyện kia, em kỳ thật chỉ là muốn cảm ơn anh...." Nói xong, cô vươn tay vào trong học bàn.

Tô Lâm đột nhiên có loại cảm giác bất thường ----

"Này!" Lộc Viên Viên giống như dâng hiến vật quý đem túi sữa đậu nành đặt ở trước mắt anh, "Học trưởng, thẳng đến tháng mười một hoạt động này mới bị hủy bỏ, mỗi thứ sáu em đều có thể giúp anh lấy."

Cô ngượng ngùng cười cười, "Nhưng mà thứ hai đến thứ năm, anh phải tự mình dậy sớm đi lấy nha."

Tô Lâm: "....."

Tác giả có lời muốn nói: Lâm ca:....Tôi thật sự muốn quỳ.

Lộc OO: QAQ uống không ngon sao?

Lâm ca: Uống rất ngon.

Lộc OO: >v

Hẹn mọi người tuần sau nữa sẽ ra chương đều hơn và truyện mới.
An lại lặn đây -_-

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thứ sáu trừ bỏ học môn tự chọn, còn có lớp học công cộng.

Sau khi học xong tiếng Pháp, Lộc Viên Viên chạy đến khu nhà giảng dạy tiếp theo. Lúc đến phòng học hết 15 phút. Cô lại lần nữa dựa vào cái đầu sóng lớn cùng với đầu của Khố Ca tìm được chính xác vị trí của cả nhóm.

Môn học này là môn học suy nhất mà bốn người trong ký túc xá học cùng với nhau.

Lộc Viên Viên đi qua, vỗ vỗ vai Lâm Thiến,

"Thiến Thiến."

Lại cùng với Khố Ca chào một tiếng.

Biệt danh Khố Ca này cũng là Lâm Thiến mở đầu nói.

Khố Ca tên gọi là Mạc Thanh, một cái tên rất văn chương thực nữ. Nhưng mặc kệ là đầu tóc, chiều cao hay là tính cách, thật sự là Lộc Viên Viên lần đầu tiên gặp được cô gái mạnh mẽ như vậy. (#An đọc nhầm thành Mạc Thanh trong Chiêu Diêu =)))

Không bao lâu, Vương Nhất Hàm cũng vội vàng đuổi tới.

Cô ấy ngồi ở bên cạnh Khốc Ca, trên đầu mang một cái mũ, làm cho mái tóc chói lóa trên đầu không bị trắng trợn lộ liễu quá.

Cách giờ lên lớp mười phút.

"À." Vương Nhất Hàm xoay đầu lại nói chuyện với bọn cô, "Hai người không phải đăng ký vào câu lạc bộ âm nhạc sao, mình phỏng vấn xong rồi, các cậu còn chưa xong sao?"

Lâm Thiến lắc đầu, "Vẫn chưa, nhưng mà cũng nhanh qua cuối tuần này, vòng hai chính là tối thứ ba tuần sau."

Lộc Viên Viên không nghe Vương Nhất Hàm trong ký túc xá nói cô ấy muốn đăng ký vào câu lạc bộ, hiếu kỳ hỏi:

"Thải Thải, cậu đăng ký câu lạc bộ gì vậy?"

Bởi vì màu tóc của Vương Nhất Hàm, trong ký túc xá mọi người đều gọi cô ấy là Thải Thải.

"Mình à." Vương Nhất Hàm nhếch môi cười vui vẻ, "Câu lạc bộ Taewondo."

"....."

"Đánh đánh đánh, càng đánh càng hăng." Cô ấy bổ sung nói.

Lộc Viên Viên nuốt một ngụm nước bọt,

"Cậu gầy như vậy....."

"Gầy là trời sinh nha Viên Nhi,"

"....."

"Giống như cao, cũng là trời sinh ---- ha ha ha ha đừng nóng đừng nóng! Ngoan, mình sai rồi."

"Đừng kéo mấy cái trò này nữa." Lâm Thiển đợi hai người nháo xong, tắt di động, cười mờ ám hỏi Vương Nhất Hàm:

"Tối hôm qua cả đêm cậu không về ngủ....Đi chỗ nào rồi?"

"...."

Khuôn mặt tươi cười của Vương Nhất Hàm cứng đờ.

Hình ảnh tối hôm qua lóe lên trong đầu.

Quả thật là đủ "Rồi"....

Nét mặt của cô ấy trong nháy mắt trở lại như ban đầu,

"...Chỉ là liên hoan trong câu lạc bộ, không nói nữa, nói cho sinh viên ngoan như các cậu cái này mấy cậu cũng không biết."

Cô ấy không muốn bị nhìn ra manh mối, nói sang chuyện khác,

"Hai người đăng ký vào câu lạc bộ âm nhạc, là ca hát hay là nhạc cụ gì?"

"Mình đánh đàn tranh." Lâm Thiển nói.

"Cậu thì sao Viên nhi?"

Lộc Viên Viên chớp chớp mắt:

"Mình thổi kèn Harmonica."

"?????"

Lần này đến Khốc Ca cũng phải quay đầu lại.

Ba người họ cùng nhau kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cô.

Lộc Viên Viên thấy động tác của ba người đều giống nhau, có chút mơ hồ:

"...Sao vậy?"

"Chuyện kia...." Lâm Thiên là người đầu tiên phát ra tiếng, "Vòng một bọn họ cho cậu qua?"

"Đúng thế."

"...."

"...Mẹ nó, câu lạc bộ âm nhạc trường chúng ta còn tuyển chọn thổi kèn Harmonica???"

Lâm Thiên nhanh chóng lấy điện thoại của mình ra lên diễn đàn trường học, tìm đến mục điều kiện đăng ký vào câu lạc bộ âm nhạc.

Cô ấy cất tiếng đọc lên:

"...Các loại nhạc cụ sau đây sinh viên có thể đăng ký: Piano, Organ, Ghita,....

Cho đến khi đọc xong, cũng không có loại nhạc cụ nào tên Harmonica.

Lộc Viên Viên cũng choáng váng:

"Mình không biết...Ngày đó phỏng vấn, sau khi học trưởng hỏi mình xong, đi gọi điện thoại, lúc quay lại liền nói mình thông qua...."

"...."

Vương Nhất Hàm nghe xong, nhú lông mày:

"Học trưởng kia.....có phải là cho cậu đi cửa sau không?"

Lộc Viên Viên càng khiếp sợ:

"Không thể nào. Mình không quen biết vị học trưởng kia mà."

"....."

Vương Nhất Hàm cùng Lâm Thiển dùng một loại ánh mắt đầy ý vị thâm trường mà nhìn cô.

Sau đó hai người họ đồng loạt nói chuyện với nhau.

"Tuyệt đối là."

"Không sai."

"Mẹ nó, người phỏng vấn kia không biết đó có phải là chủ tịch câu lạc bộ hay không, thế nhưng lại vì tán gái mà lạm dụng chức quyền?"

"Hắn là chủ tịch...."

"Lúc nào các cậu đi phỏng vấn vòng hai thì gọi mình, lão tử đi nhìn xem là ai muốn cửa Viên Viên nhà chúng ta...."

Lộc Viên Viên: "....."

Cô suy nghĩ đến thời điểm lần trước phỏng vấn gặp qua người học trưởng kia, làn da trắng tinh, lúc cười lộ lên với cô còn có răng nanh, ngữ khí lúc nói chuyện cũng đặc biệt thân thiện.

Lập tức liền cảm thấy có chút có lỗi với vị học trưởng đó, cô chọc chọc Vương Nhất Hàm:

"Thái Thái, cậu đừng đi....mục thông báo đăng ký của họ mình cũng chưa nhìn qua, nếu như theo lời cậu không có kèn Harmonica. Vậy để mình đổi câu lạc bộ khác."

"Như vậy sao được!" Vương Nhất Hàm cười đến vui vẻ, "Vừa vặn tối hôm đó mình rảnh, tiện thể đi xem náo nhiệt!"

"....."

Wương Nhất Hàm thề son sắt:

"Cậu yên tâm. Mình tuyệt đối không đánh người."

Nhưng trên khuôn mặt đều viết đầy hưng phấn.

Lộc Viên Viên: "....."

Cậu vẫn là đừng nói thêm gì nữa....

-

Thời điểm cuối tuần, Lộc Viên Viên cùng Lâm Thiển đều nhận được tin nhắn thông báo địa điểm phỏng vấn vòng hai của câu lạc bộ âm nhạc.

Tối thứ ba, Khốc Ca có chuyện riêng, Lộc Viên Viên cùng hai người còn lại trong ký túc xá ở nhà ăn cơm nước xong xuôi. Sau đó ba người cùng đi đến địa điểm phỏng vấn.

Lần này cùng với vòng phỏng vấn đầu tiên có chút khác biệt, địa điểm được chọn nằm trong phòng âm nhạc của tòa nhà khoa Nghệ Thuật đại học C.

Đi thang máy lên tầng ba, ra ngoài rẽ ngoặt, có một cái bàn được đặt ở cuối hành lang bên tay phải, người ngồi ở sau bàn nhìn không rõ mặt lắm, bên cạnh bàn đặt một cái bảng hiệu lớn:

Vòng hai phỏng vấn đăng ký câu lạc bộ âm nhạc.

Vương Nhất Hàm từ trong túi móc ra một cây kẹo que, xé bao bọc bên ngoài ngậm vào miệng, một tay nắm lấy cánh tay Lộc Viên Viên,

"Đi!" (#Bá đạo, tui thích rồi đó nha =))))))

Lộc Viên Viên đi theo cô ấy, nhìn tư thế này của cô ấy, trong lòng cô càng ngày càng bất an, cho đến khi đi đến trước mặt bàn.

Ngồi đó quả nhiên là vị học trưởng ngày đó đã phỏng vấn vòng một.

Cô cảm thấy lấy tính cách của Vương Nhất Hàm, không biết sẽ nói ra lời gì, vừa định nín lại cô ấy ----

Vương Nhất Hàm đột nhiên ngừng bước chân lại.

"Mẹ nó!" Cô ấy hét to.

"...."

Cô ấy hét qua đột ngột, Lộc Viên Viên khiếp sợ.

Còn không kịp phục hồi lại tinh thần, vị học trưởng đang khỏe mạnh ngồi ở trước bàn lập tức đứng lên, đẩy chiếc ghế phát ra một âm thanh chói tai rõ ràng ở trên hành lang.

Vị học trưởng kia nhìn chăm chăm Vương Nhất Hàm.

Cũng "Mẹ nó" một tiếng.

Lộc Viên Viên: "...."

Đây là có chuyện gì?

"Mẹ nó anh!" Vương Nhất Hàm nâng ngón tay lên chỉ vào cậu ta, muốn nói chuyện, lại phát hiện cây kẹo que ngậm ở trong miệng làm bản thân bị vướng bận.

Cô ấy cũng quên tay còn lại của mình đang kéo Lộc Viên Viên, lập tức vài bước đi đến trước mặt bàn, bàn tay trống không lấy cây kẹo que ngậm ở trong miệng ra.

"Mẹ nó anh...." Vương Nhất Hàm vô cùng khó tin nhìn vào khuôn mặt của đối phương, giọng nói trầm thấp, "Là sinh viên đại học C??"

Tối hôm qua thật sự uống quá nhiều, anh ta nói anh ta là nhân viên văn phòng, cô ấy thế mà lại liền tin.

Lại quên mất, nhân viên văn phòng sao lại có thể có khuôn mặt trẻ như vậy.

Tần Phóng nhìn cô gái trước mắt có mái tóc tua rua, màu sắc sặc sỡ, sau một lúc lâu mới tìm về được giọng nói của mình,

"...Mẹ nó cô, không phải cũng vậy?"

Hừ, còn nói láo trong nhà mở quán trà sữa? (#Ai ship cặp này không =)))

"....."

Hàm răng của Vương Nhất Hàm đều muốn cắn nát.

"Buổi sáng hôm đó anh ----"

"Buổi sáng thứ sáu hôm đó cô ---"

Hai người đồng thời mở miệng.

Lại đồng thời trầm mặc.

Sau một lúc, trong đầu Tần Phóng hiện lên một chuyện, sắc mặt lập tức đen lại.

"Một ngàn kia của cô là có ý gì?"

"...."

À.

Buổi sáng ngày hôm đó, thời điểm trước khi cô ấy rời đi....Đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút áy náy.

Thật sự lúc đầu muốn cho anh ta nhiều hơn nhưng lại không mang theo nhiều tiền mặt như vậy.

Ánh mắt Vương Nhất Hàm có chút bay lên, giọng nói cũng có chút mơ hồ,

"Là....Ừm....Khá thoải mái...."

"...."

Con mẹ nó.

Khuôn mặt Tần Phóng hết đỏ lại đen.

Cậu ta hít sâu, trước khi mở miệng, ánh mắt liếc qua nhìn người đứng bên cạnh Vương Nhất Hàm, cô gái đang trợn to mắt lên nhìn.

Có chút quen mắt.

Cậu ta bình ổn giọng nói:

"Nếu đến phỏng vấn, đi vào đi."

Không chờ Lộc Viên Viên nói chuyện.

Vương Nhất Hàm đã hoàn toàn quên mất ý định ban đầu của mình khi đến đây, quay đầu nhìn Lộc Viên Viên:

"Viên Viên, cậu đi vào trước đi, mình...."

Tầm mắt cô ấy quay lại trên người Tần Phóng:

"Mình có chút việc."

-

Lộc Viên Viên mơ hồ mà đi vào phòng âm nhạc.

Ánh đèn trong phòng sáng hơn so với trên hành lang. Trong nháy mắt cô bước vào, hơi nheo mắt một chút, mới thấy rõ tình hình bên trong.

Không gian bên trong rất lớn, một nửa trong phòng tất cả đều là các loại nhạc cụ, có một chiếc bàn được đặt đối diện với cửa chính.

Cô đóng cửa lại, cúi đầu đi tới bên chỗ cái bàn.

Sau khi đến đó, mới ngẩng đầu ngược mắt lên nhìn.

"....Học trưởng???"

Vừa rồi ở trong đầu cô đều là đoạn đối thoại của Vương Nhất Hàm cùng vị học trưởng kia, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu ra sao. Lúc bước vào cũng không nhìn kỹ ai đang ở trong phòng này.

Thì ra lại là Tô học trưởng.

Cô nhìn người con trai trước mặt mặc quần đen áo đen, ngũ quan góc cạnh, màu da trắng mang theo hơi lạnh.

Anh cũng đang nhìn cô.

Đối diện nhau một lúc lâu, anh gật đầu,

"Ừm."

Cô chần chờ nói:

"Học trưởng, anh là...câu lạc bộ...."

"Chủ tịch." Anh nói tiếp lời cô.

"...."

Miệng Lộc Viên Viên không tự giác mở ra, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên.

Tô Lâm: "....."

Có cần phải kinh ngạc như vậy không?

Lộc Viên Viên nhăn nhin nửa ngày, đầu lưỡi như bị xoắn lại:

"À, ờ, xin chào chủ tịch."

Anh ngược lên nhìn vẻ mặt có chút mơ màng của cô gái nhỏ, khóe môi nhếch lên một chút, tùy ý hỏi:

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Lộc Viên Viên lập tức tỉnh táo lại.

Vừa rồi cô cố gắng vừa vánh tai vừa mở to hai mắt muốn làm rõ ràng quan hệ của hai người kia.

Nhưng mà....không có kết quả.

Cuộc đối thoại của bọn họ giống như chơi trò câu đố, cô thật sự không hiểu lắm, chỉ là đặc biệt tò mò. Quả thực không kịp chờ đợi, muốn có người đến giải đáp cho sự nghi ngờ của mình.

"Là như thế này, bạn cùng phòng của em cùng em đi tới đây, nhưng mà hình như cô ấy quen biết với vị học trưởng ở ngoài cửa kia...."

".....?"

"Bọn họ vừa thấy mặt nhau, liền cùng lúc nói....nói mẹ nó."

"...."

Được rồi.

Cô đột nhiên lại kể chuyện, Tô Lâm cũng không nói gì, chỉ là lặng lặng nghe cô nói.

"Sau đó bạn cùng phòng của em hỏi học trưởng kia." Lộc Viên Viên bỗng nhiên dừng lại, biểu tình giống như có chút khó mở miệng.

Tô Lâm không hiểu sao bỗng nhiên cô lại dừng lại,

"Hỏi cái gì?"

".....Chuyện đó, không phải là em mắng thô tục, là bọn họ mắng." Cô gái nhỏ bỗng nhiên dùng tốc độ nhanh nói một câu.

Sau đó đôi mắt to đen nhánh nhìn anh, trên khuôn mặt không có biểu hiện gì, nói tiếp:

"Bạn cùng phòng của em nói: "A, mẹ nó anh cũng là sinh viên trường đại học C?""

Tô Lâm sửng sốt:

".....?"

Lộc Viên Viên còn tiếp tục nói:

"Sau đó vị học trưởng kia nói: "Mẹ nó không phải cô cũng vậy sao?"

"...."

Sau đó học trưởng đó hỏi bạn cùng phòng của em, một ngàn kia của cô là có ý gì? Bạn cùng phòng của em nói...." Đến đây, vẻ mặt của cô đột nhiên trở nên vô cùng khó hiểu: "Cô ấy nói, bởi vì rất thoải mái???"

Lộc Viên Viên đem đoạn đối thoại ngắn mà cô có thể nhớ kỹ đều nói với Tô Lâm, sau đó vội vàng nhìn chăm chăm anh, muốn tìm kiếm đáp án:

"Học trưởng, học trưởng, bọn họ đến cuối cùng là đang nói cái gì vậy?"

"....."

Kỳ thật nghe Lộc Viên Viên nói mấy câu đó, lại thêm....

Đêm thứ sáu đó, Tần Phóng hình như....từ khi lên đại học đến nay, lần đầu tiên không về ký túc xá ngủ.

Tần Phóng làm cái gì, anh đại khái cũng đoán ra.

Nhưng mà.

Anh vốn nên hoàn toàn khiếp sợ lại bị một loại tâm trạng khác che lại.

Lộc Viên Viên kể chuyện, cùng với những tiếng vo ve trong phòng học anh nghe được không giống nhau.

Trong lúc cô gái nhỏ nói chuyện, âm cuối luôn rất dịu dàng, tự động thêm vào rất nhiều từ ngữ tượng trưng như âm thanh vào cuộc đối thoại. Rõ

ràng cô nghe được những lời nói rất kích động, cô lại dùng giọng nói mềm mại kia bình thản mà kể lại.

Hơn nữa, trên khuôn mặt cũng không có biểu hiện gì.

Bên tai anh bỗng nhiên vang lên, là giọng nói bình thản của cô khi nói hai câu.

"Mẹ nó anh cũng là sinh viên đại học C?", "Mẹ nó không phải cô cũng như vậy."

Tô Lâm nhin rồi lại nhin.

Vẫn là không nhin được.

Lộc Viên Viên nhìn người trước mặt nghe xong nghi ngờ của cô, sững sốt một chút, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, nâng cánh tay lên chống trán. Cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh.

Nhưng có thể nhìn thấy bả vai của anh đang khẽ run rẩy.

Hả?

Lộc Viên Viên tiến về phía trước một bước, giọng nói mang theo khó hiểu,

"...Học trưởng? Anh làm sao vậy?"

"...Em chờ một chút."

Đột nhiên truyền đến giọng nói nhẵn nhụi của anh.

Lộc Viên Viên phân biệt một chút, cảm thấy anh giống như....đang cực lực nín cười?

Tô Lâm ngẩng đầu, nhìn thời gian, cô bước vào đã được năm phút.

Mặc dù anh không muốn bắt đầu sớm như vậy, nhưng mà cũng cần nhắc có người khác đang chờ ở bên ngoài.

Anh hắng giọng, "Bắt đầu cuộc phỏng vấn thôi."

"Nhạc cụ của em ---" Tô Lâm còn chưa nói xong, đã bị Lộc Viên Viên cắt ngang.

"Em không mang nhạc cụ tới."

"...."

Lộc Viên Viên đột nhiên tiến lên một bước. Bởi vì lùn cho nên không cần quá khom lưng là cánh tay đã có thể chống trên mặt bàn.

Ánh mắt của Tô Lâm rơi xuống trên cánh tay trắng nõn như củ sen, bên tai truyền đến giọng nói mềm mại của cô, bởi vì cố tình đè thấp, còn mang theo chút âm khí.

"Em biết kèn Harmonica không có trong các loại nhạc cụ đăng ký của câu lạc bộ âm nhạc."

Sau khi cô biết Tô Lâm là chủ tịch, liền lập tức hiểu rõ nguyên nhân vì sao bản thân có thể thông qua.

Cái loại thể hồ quán đỉnh này*.

(*:Trong phật học câu này mang ý nghĩa chỉ việc truyền thụ trí tuệ, giúp người ta ngộ ra điều gì đó. Nghĩa thoát: chợt hiểu ra/ ngộ ra, bỗng nhiên hiểu ra. Dịch ra tiếng Việt đại loại là tưới sữa lên đầu.)

Lộc Viên Viên chính trực nghiêm túc:

"Học trưởng, anh như vậy là không đúng."

"...."

Trong lòng Tô Lâm run lên.

Cô đang nói....anh như thế nào lại không đúng?

Cô gái nhỏ trước mặt đột nhiên thay đổi biểu cảm.

"Học trưởng, coi như quan hệ của hai chúng ta tốt," Gương mặt cô có chút phiếm hồng, giống như đột nhiên có một chút xấu hổ, giọng nói thoát ra cũng không có chút trọng lực nào.

Mềm mại nhu hòa.

- --"Nhưng mà....sao anh lại có thể cho em đi cửa sau?"

Tô Lâm: "....."

Tác giả có lời muốn nói: Tô Lâm: Quan hệ của hai chúng ta tốt....
quan hệ gắn bó như sắt đá có được không?

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Lộc Viên Viên có chút hối hận.

Trong nháy mắt cô vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy ngữ khí của mình giống như có chút quá khích.

Mặc dù sử dụng sai cách, nhưng dù sao Tô học trưởng cũng là vì muốn cô có thể vào câu lạc bộ âm nhạc....

Tuy nhiên cô không biết làm thế nào để thu lại lời nói.

Trong phòng học rất vắng, chỉ có hai người bọn họ, lúc không nói lời nào liền có một chút xấu hổ.

Cô đang muốn cố gắng kéo lại một chút gì đó, Tô Lâm đột nhiên ngắt đầu.

"Chúng ta...." Anh dừng lại một chút, nói tiếp: "Quan hệ tốt?"

"....."

Bởi vì do anh đang ngồi nên phải ngửa lên nhìn cô, cả khuôn mặt lộ ra không sót gì.

Ngày thường Tô Lâm cho cô cảm giác, chính là hờ hững, lười biếng, đôi mắt luôn khép hờ. Mà bây giờ, toàn bộ con mắt của anh đều mở ra, đến lông mi cô cũng đều có thể thấy rõ.

Đôi mắt của anh.....

Có chút gì đó sáng không bình thường.

Lộc Viên Viên sững sốt, sau đó gật đầu,

"Đúng vậy."

Cô đáp không chút do dự.

Tô Lâm cảm thấy trái tim mình có chút đập nhanh.

Cô thế mà lại cảm thấy quan hệ của bọn họ tốt.

Anh ổn định cảm xúc, giọng nói bình tĩnh:

"Vì sao em....lại cảm thấy như vậy?"

Tinh thần cô gái nhỏ hình như lập tức liền tỉnh táo.

Biểu cảm của cô trở nên sinh động, nhắc hai cánh tay để trên bàn lên, vạch đầu ngón tay đếm:

"Học trưởng anh xem đi, chúng ta lần thứ nhất gặp nhau, anh liền cho em một chỗ ngồi, sau đó chúng ta liền trở thành bạn ngồi cùng bàn."

"....."

"Sau đó, bởi vì bị giáo sư Nghiêm đặt câu hỏi, chúng ta còn hỗ trợ lẫn nhau để trả lời vấn đề." Nói đến đây, cô lại đưa ra một ngón tay, so với "2", ngữ khí tăng thêm: "Hai lần!"

"....."

"Sau đó kết quả kiểm tra được phát xuống. Có người nói em đã sao chép, anh cũng đã giúp em."

"...."

Ngay lúc Tô Lâm cho là cô đã nói xong, đôi mắt của cô bỗng dừng trợn tròn, giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Anh cảm thấy, nếu vẽ thêm một cái bóng đèn bên cạnh đầu cô, hẳn đó chính là cái loại biểu cảm điển hình trong anime khi "nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời".

"Đúng rồi! Học trưởng anh quên rồi sao. Anh thích nhất uống sữa đậu nành, lần đầu tiên vẫn là em mang cho anh!"

Tô Lâm:.....?

Lần trước, trong miệng cô vẫn là "Anh thích" sữa đậu nành.

Hiện tại đã phát triển thành.... "Anh thích nhất"?

Nói xong sữa đậu nành, biểu cảm của Lộc Viên Viên đột nhiên trở nên xúc động.

"Học trưởng, kỳ thật trước đó khi anh cùng em đổi chỗ ngồi làm bài kiểm tra. Em liền muốn nói." Không riêng biểu cảm, mà giọng nói của cô cũng rất xúc động.

"----Anh thật tốt!"

Tô Lâm: "....."

Dù đã lớn như vậy, nhiều năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên anh được khen "Anh thật tốt".

Lại không cảm thấy vui vẻ.

Đối diện với con người đen nhánh nghiêm túc của cô gái, anh nói với vẻ cứng nhắc:

"...Cảm ơn."

Từ khi Lộc Viên Viên đi vào đến giờ đã là mười phút, nếu lại tiếp tục thêm, người ở bên ngoài sẽ thấy kỳ lạ.

Tô Lâm điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói với cô:

"Cho nên, em không tham gia vào câu lạc bộ âm nhạc?"

Lộc Viên Viên gật đầu:

"Vâng."

Cô cũng không biết chơi thêm loại nhạc cụ gì khác được quy định bên trong, làm sao lại có thể không biết xấu hổ mà vào đó.

"Được." Tô Lâm không nói thêm gì nữa.

Lộc Viên Viên cảm thấy anh có ý định kết thúc, vì thế mỉm cười vẫy tay với anh,

"Học trưởng, em đi trước đây, ngày mai gặp."

"Ừm."

Khi đi tới cửa, bỗng nhiên cô quay đầu lại.

Đối diện với ánh mắt của Tô Lâm.

Anh tựa hồ cũng không nghĩ tới cô sẽ quay đầu, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cách thật xa, khóe môi nhếch lên khẽ mỉm cười với cô.

Tay Lộc Viên Viên vẫn còn đặt trên tay nắm cửa. Nhìn anh, không biết thế nào lại bỗng nhiên cảm thấy chỉ có mình anh, buổi tối ngồi ở trong phòng học này đơn độc lần lượt phông vấn.

Hơn nữa nụ cười kia anh vừa mới cười với cô, nhàn nhạt, giống như....

Có chút thâm hại.

-

Khi Lộc Viên Viên ra khỏi cửa, bên ngoài đã bắt đầu xếp hàng. Mà Vương Nhất Hàm cùng với vị học trưởng ngồi ở cửa ra vào kia đều không thấy.

Lâm Thiến đứng ở đầu tiên trong hàng, vừa thấy Lộc Viên Viên bước ra, cô ấy lập tức bước lên trước:

"Viên Viên! Thế nào rồi, cậu có qua không?"

"Ừm." Lộc Viên Viên gật đầu, "Mình nói mình không chơi được nhạc cụ khác, nên không tham gia vào câu lạc bộ âm nhạc."

"Aiz, không sao." Lâm Thiến sờ lên tóc cô, "Chờ mình phông vấn xong cùng đi với cậu."

Lộc Viên Viên gật đầu:

"Cậu mau vào đi, mình ở bên ngoài chờ cậu."

Cô đi đến đứng cạnh bàn đăng ký trước đó. Trong lúc đang chờ nghe mơ hồ trong phòng học truyền ra âm thanh du dương của đàn tranh. Sau ba đến năm phút, Lâm Thiến liền đi ra.

Trên khuôn mặt cô ấy tràn ngập kích động, lao tới liền lập tức nắm lấy Lộc Viên Viên đi ra ngoài. Cho đến khi rời khỏi đội ngũ đang đứng xếp

hàng, rốt cuộc Lâm Thiến mới gào lên:

"A a a, Viên Viên! Người ở bên trong vậy mà lại là Tô Lâm! Mẹ nó mình đi vào đều trở nên ngốc cậu có biết không! Mẹ nó Tô học trưởng vậy mà lại là chủ tịch câu lạc bộ âm nhạc! Diễn đàn sao lại không có người nào đến phổ cập khoa học một chút!"

"...."

Lộc Viên Viên không trả lời, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Chuyện cô đã quen biết Tô Lâm gần một tháng....Nếu bây giờ cô nói với Lâm Thiến, khả năng cô sẽ bị đánh chết.

Lâm Thiến cũng chỉ là kích động trong đoạn thời gian đầu, không bao lâu sao liền bắt đầu cùng cô nói chuyện khác.

Hai người rất nhanh liền trở về ký túc xá.

Lâm Thiến đi tắm trước, Lộc Viên Viên ngồi ở trên giường, cầm điện thoại ngẩn người.

Không biết tại sao.

Trong đầu cô không ngừng liên tục lặp lại nụ cười cuối cùng của Tô Lâm đối với cô.

Rõ ràng cách rất xa, nhưng cô chỉ là không hiểu sao cảm thấy.....

Hình như tâm trạng anh không tốt.

-

Buổi phỏng vấn kỳ thật diễn ra rất nhanh.

Ngoại trừ vị thứ nhất có hơi đặc biệt, thời gian hơn mười phút, còn lại toàn bộ những người khác đều là ba đến năm phút.

Dù sao đối với trình độ thuần thục nắm chắc nhạc cụ, đại khái ba phút liền có thể nhìn ra.

Mặc dù như vậy, chờ đến khi phỏng vấn hết toàn bộ người cũng đã hơn tám giờ.

Tô Lâm vừa về ký túc xá liền đi tắm rửa.

Lúc anh đi ra, ba người khác đang làm việc của mình, trong phòng khó có khi được yên tĩnh.

Tần Phóng vừa rời vô cố mất tích cũng đã trở lại, nhưng Tô Lâm một chút cũng không muốn hỏi cậu ta đi làm cái gì.

Trong đầu của anh đều là một câu.

"Tôi hỏi các cậu." Lau tóc, Tô Lâm đột nhiên lên tiếng.

"Con gái đối với người con trai nói, anh thật tốt....là có ý gì?"

"...."

Mọi người trong ký túc xá yên lặng một lát.

Sau đó bắt đầu khí thế ngất trời thảo luận.

Tần Phóng là người đầu tiên trả lời:

"Thông thường sau khi người con trai tỏ tình, nếu người con gái trả về những lời này, thì đó chính là "Anh thật tốt, anh đối với em cũng rất tốt nhưng mà em sẽ không cùng anh ở bên nhau, anh hãy chết tâm đi.""

Lão nhị cũng nói:

"Không sai biệt lắm là ý đó, dù sao nó cũng là lời từ chối của hầu hết mọi người."

"Ồ, tôi luôn cảm thấy hình như chạm đúng chỗ của A Phóng rồi." Lão đại cười như một tên trộm, "Có phải bị phát nhiều tấm thẻ người tốt như vậy rồi không?"

Tần Phóng xù lông:

"Lăn đi, lão tử đẹp trai như vậy, làm sao có thể!"

Tô Lâm vẫn luôn trầm mặc, nghe được câu này, anh ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt Tần Phóng.

Anh có chút nghi ngờ:

"Cậu đẹp trai sao?"

Tần Phóng: "...."

Tần Phóng cắn răng nói:

"Mặc dù lão tử so với cậu chênh lệch một chút như cái đinh, nhưng mà lão tử đương nhiên cũng rất đẹp trai!"

Tô Lâm vẫn rất nghi ngờ:

"Đẹp trai....Là sẽ không bị phát thẻ người tốt?"

"Cũng phải nhìn xem đẹp trai đến mức nào." Tần Phóng bĩu môi, lập tức ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt không có khuyết điểm của Tô Lâm, híp mắt, khóe miệng càng sâu hơn, "Ví dụ như với ngoại hình loại này của cậu, nếu cậu theo đuổi con gái có thể bị phát thẻ người tốt, tôi liền lấy đầu mình ăn."

Tô Lâm: "....."

.....Mẹ kiếp.

Càng nói càng phiền.

Tóc không còn nhỏ giọt, anh vứt khăn lông sang một bên.

Điện thoại để ở trên giường đột nhiên truyền đến âm thanh.

Anh cầm tới, tùy ý nhìn lên màn hình.

Lập tức sửng sốt.

[Lộc OO]: [Tin nhắn giọng nói]

"....."

Tô Lâm mở khóa điện thoại, nhấn vào Wechat phát ra giọng nói của cô.

- --"Học trưởng, sau khi anh phỏng vấn có thể đi một chuyến tới thư viện không?"

Anh sửng sốt một chút.

Theo bản năng nhìn thời gian ở phía trên điện thoại.

8:30.

Đã không còn sớm....cô là sau khi phỏng vấn xong lại đi thư viện???

Tô Lâm gõ chữ: Được.

Suy nghĩ, lại gửi thêm một tin: Bây giờ liền qua.

Anh thay giày, cũng không thềm sấy khô tóc, cầm chìa khóa ra khỏi ký túc xá.

-

Sắp đến tháng mười, trong ngày ban đêm và ban ngày đã bắt đầu có sự chênh lệch nhiệt độ rõ ràng. Lúc ở phòng ký túc không cảm thấy gì, vừa mới bước ra, trên đầu tóc vẫn còn ướt liền có chút lạnh.

Thời gian này phần lớn mọi người đều đang ở trong ký túc xá. Ở gần thư viện có rất ít người. Sau khi đến nơi, anh liếc mắt liền nhìn thấy Lộ Viên Viên đứng ở trên bậc thang.

Cô cũng nhìn về phía này, sau đó bắt đầu đi xuống từng bậc thang.

Thư viện trường đại học C rất lớn, các bậc trước cửa rất dài và rộng. Không biết có phải thói quen của cô hay không, khi cô bước xuống bậc thang còn nhảy lên, bộ dáng còn nhỏ nhắn, nhìn xa trông giống như một con thỏ nhỏ.

Tô Lâm đột nhiên nhớ lại, hình như cô có một cái balo ở phía trên treo một con thỏ trắng nhỏ.

.....Thật sự đặc biệt giống như cô.

Lộ Viên Viên cuối cùng cũng đi hết tất cả các bậc thang, chạy chậm đến trước mặt anh.

Quần áo cô giống như khi nãy đã phồng vãn, váy trắng dài đến đầu gối, lộ ra bắp chân vừa trắng lại mịn.

Trong sân trường ánh sáng của những ngọn đèn đường chiếu sáng dày đặc, ánh đèn hơi ố vàng, rơi vào trên mặt cô có loại ánh sáng nhu hòa.

Sau khi cô đứng yên, đầu tiên là kinh ngạc:

"Học trưởng, tóc....anh chưa khô sao?"

"...Ừm." Trước khi ra cửa anh đã lau tóc đến không còn nước nhỏ giọt, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra còn ướt, "Tìm anh có việc?"

Anh vừa dứt lời, trên mặt Lộc Viên Viên có chút đỏ, biểu cảm mang theo ngỡ ngàng. Cô một bàn tay vuốt tóc, một tay khác đưa tới trước mặt anh.

"Cái này...cho anh."

Tô Lâm ngừng một chút, sau đó cúi đầu, thấy rõ đồ trên tay cô.

Lại là....trà sữa?

"À...Lần trước nợ anh, anh cầm đi." Cô nói, lại đưa nó về phía trước.

Chờ sau khi anh nhận lấy ----

"VẬY em về ký túc xá trước học trưởng tạm biệt!"

Nói xong câu đó không mang theo dấu ngắt câu, cơ hồ là giãy tiếp theo. Cô gái nhỏ trước mặt lập tức quay đầu, chạy chậm hướng về phía ký túc xá nữ.

"...."

Tô Lâm đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng cô càng ngày càng nhỏ, rất lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Anh lại đi đường cũ trở về ký túc xá nam.

Ở dưới lầu mở túi trong tay ra, cắm ống hút vào, nhấp một ngụm.

Sau đó lông mày nhanh chóng nhăn lại.

.....Sao lại ngọt như vậy.

Anh nâng cái túi trong tay lên, nheo mắt phân biệt nhãn hiệu.

Trà sữa trân châu.

Không đá.

Nhiều đường.

...Được rồi.

Nhếch môi một cái, vừa định lên lầu, điện thoại trong túi vang lên.

Anh mở khóa, vào Wechat.

[Lộc OO]: Học trưởng, uống trà sữa rồi đừng có không vui nữa nha
^o^~~~~

"....."

Tô Lâm nhìn ba đường lượn sóng kia.

Trong khoang miệng tất cả đều là trà sữa thừa ngọt, anh không tiếng động mà cong môi.

Tưởng tượng một chút, dáng vẻ của cô rất chậm rất chậm mà gõ bàn phím.

Anh giơ tay nhấn lên khóa mắt.

Mẹ nó, làm sao có thể không vui.

Vui muốn bay lên rồi.

-

Tô Lâm lại ở dưới tầng một ký túc xá đứng một lúc, lại lần nữa đưa mắt nhìn xung quanh không có ai.

Anh gọi một cuộc điện thoại.

Sau khi kết nối, trả lời mấy vấn đề hằng ngày.

"Mẹ." Anh thấp giọng, cắt ngang chủ đề, "Khi mẹ và ba học đại học, đã ở bên nhau?"

"....."

"Lúc ấy mẹ....vì sao lại đồng ý ba con?"

Bên kia trầm mặc năm giây.

".....A a a a a con có cô gái yêu thích rồi? Có phải không có phải không? Mau nói!!!!"

"....." Tô Lâm nhìn trà sữa trong tay, đầu lưỡi lướt qua hàm răng, cười nhẹ nói:

"Ừm...."

Tiếng kêu của mẹ Tô ở bên kia lại trở nên kích động.

Đợi bà bình tĩnh trở lại, bắt đầu đứng đắn trả lời:

"Chỉ là.....A Lâm, thời điểm ba con còn trẻ cùng con hiện tại không giống nhau. Ba con rất đẹp trai nha."

".....?"

Điều này có nghĩa là anh....Không đủ đẹp trai?

Tô Lâm cau mày suy nghĩ, vừa muốn mở miệng phản bác ---

"Cho nên, là mẹ đã theo đuổi ông ấy."

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm không nói tiếng nào, cúp điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói: Lâm ca: Tại sao tôi lại gọi cuộc điện thoại này????

Tại sao Viên Viên không vì tôi lớn lên đẹp trai mà theo đuổi tôi???

Tại sao?????

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tô Lâm đem trà sữa uống xong mới lên lầu, trong miệng vị ngọt nồng đậm không bị tan đi.

Trở về ký túc xá, lão đại cùng Tần Phóng đang ngồi trên giường của Tần Phóng chơi game, lão nhị không ở đó, nhưng có tiếng nước trong phòng tắm, đoán chừng là đang tắm.

Từ lúc bắt đầu cúp cuộc điện thoại vừa rồi, điện thoại anh vẫn liên tục vang lên. Anh điều chỉnh về chế độ yên lặng, trên Wechat lại không ngừng nhảy ra nhắc nhở.

[Tô nữ sĩ muốn mời bạn trò chuyện bằng giọng nói]

"....."

Anh xoa mũi, ấn cúp máy.

Sau đó gõ chữ: Sao vậy?

[Tô nữ sĩ]: Con trai! Có phải vừa rồi con không vui không? Con, cái đứa nhỏ này, sao lại nói cúp liền cúp? Mẹ còn chưa nói cho con mẹ làm sao theo đuổi được ba con đâu? Con không muốn nghe sao?

"....."

Mẹ theo đuổi ba, cùng anh theo đuổi người khác, giới tính trái ngược, hoàn toàn không có gì có thể tham khảo được.

Cân nhắc một chút, anh trả lời lại dấu ba chấm.

[Tô Lâm]:....

Bên kia rất nhanh trả lời lại.

[Tô nữ sĩ]: Con đây là không muốn nghe? Vẫn không tin mẹ có bí tịch? Mẹ nói cho con biết, con gái không chịu được nhất, chính là thể hiện sự yếu đuối.

.....

.....

[Tô nữ sĩ]: Con đâu rồi A Lâm???

[Tô nữ sĩ]: Mau hỏi mẹ làm sao để thể hiện sự yếu đuối đi????

"....."

Tô Lâm thở ra một hơi.

Gõ chữ: Ủm, làm thế nào?

Lần này thời gian Tô nữ sĩ gõ chữ dài hơn một chút.

Sau đó, phía dưới màn hình nhảy ra một lượng từ lớn.

[Tô nữ sĩ]: Ví dụ như ngày thường con để lại cho cô gái nhà người ta ấn tượng là một người đàn ông rất mạnh mẽ, rất men khiến cho người ta rất có cảm giác an toàn. Sau đó đột nhiên con ngã bệnh, bệnh rất nặng, ở trước mặt cô ấy thể hiện ra so với ngày thường không giống nhau, cô ấy sẽ liền không tự chủ mà sinh ra một loại...

Một loại?

Ban đầu Tô Lâm chỉ định quét mắt nhìn qua, lại không nghĩ rằng hình như có chuyện rất giống như bà ấy nói, anh liền nhìn thêm, kết quả đột nhiên mắc kẹt ở tại chỗ mấu chốt.

[Tô Lâm]: Một loại gì?

[Tô nữ sĩ]: Đợi một chút, mẹ không nghĩ ra từ kia, để mẹ đi hỏi ba con đã.

"....."

Thế là anh chờ mấy phút.

[Tô nữ sĩ]: Ba con nói, gọi là cảm giác thương tiếc.....

[Tô nữ sĩ]: Sao mẹ lại có cảm giác có chút gì đó không đúng.....

Đâu chỉ là không đúng.

Nhìn thấy mấy cái từ kia, da gà của anh đều nổi lên.

[Tô nữ sĩ]: Ba con còn nói, thời đại học có một lần mẹ đau bụng còn là đau ở chỗ kia, bị bệnh còn đi đưa bữa sáng cho ông ấy. Khi đó ông ấy rất cảm động, đã cảm thấy mẹ con đặc biệt làm cho người khác thương tiếc.

".....?"

Anh cảm thấy, nếu tiếp tục theo hướng này, cuộc đối thoại này lập tức sẽ đi lệch.

[Tô Lâm]:.....

[Tô Lâm]: Con biết rồi, mẹ, con ngủ đây.

[Tô nữ sĩ]:!!!! Sau khi theo đuổi được nhớ gửi ảnh chụp cô gái kia cho mẹ!!!!

[Tô Lâm]: Ừm.

Cảm giác thương tiếc.....

Tô Lâm đem bốn cái chữ này liên hệ với người ba mặt đơ kia của mình.

Toàn thân đều run lên một chút.

Mặc dù cái từ này có chút buồn nôn.

Nhưng mà những lời Tô nữ sĩ nói đa số cũng khá hợp lý.

Vừa rồi ở dưới lầu đứng hóng gió quá lâu, đầu anh có chút không thoải mái. Anh từ chối lời mời chơi trò chơi của bọn Tần Phóng, lên giường sớm nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện ra những lời mà Lộc Viên Viên gửi cho anh tối nay.

Thật sự có chút tò mò, làm sao cô nhìn ra được.

Để nói rằng tâm trạng không tốt, có một chút.

Khi cô đến câu lạc bộ âm nhạc, nói với anh là cô không muốn đi cửa sau, hoặc là thời điểm cô dùng vẻ mặt nghiêm túc mà khen người khác thật tốt.

Từ trước đến nay anh chưa từng trải qua loại chuyện này, cũng hoàn toàn không biết loại tâm trạng bực bội kìm nén này đến từ đâu.

Tuy nhiên.

Tất cả những cảm xúc tiêu cực, toàn bộ đều bị cuốn trôi bởi một ly trà sữa của cô.

Đột nhiên nhớ tới, hình như còn chưa trả lời lại cho cô.

Tô Lâm xoay người cầm điện thoại lên, mở ra khung trò chuyện của Lộc Viên Viên.

[Tô Lâm]: Cảm ơn.

[Tô Lâm]: Trà sữa rất ngọt.

-

Sáng ngày hôm sau thức dậy, đầu Tô Lâm đau muốn nứt ra.

Đau đến mức làm anh hoài nghi bản thân tối hôm qua có phải uống mấy chai rượu, sau đó bị mất trí nhớ hay không.

Anh cau mày lấy bịt mắt xuống, cầm điện thoại di động lên đưa mắt nhìn thời gian, lại theo thói quen nhìn tin nhắn trên Wechat.

.....

[Tô nữ sĩ]: Đúng rồi, để mẹ nói thêm một câu nữa.

[Tô nữ sĩ]: Mẹ nói với con như vậy cũng không phải là hi vọng ai đó bị bệnh, nhưng con phải biết rằng, thời điểm bị bệnh là con người ta suy yếu nhất, trái tim mong manh nhất, cũng dễ dàng bị cảm động nhất, nhất định phải nắm bắt cơ hội.

[Tô nữ sĩ]: Nó gọi là, thừa lúc vắng mà đi vào!!!!// dí dỏm

"....."

Tô Lâm không còn gì để nói.

Anh cảm thấy trong đầu truyền đến từng trận đau đớn, giống như có một cây búa gõ ở bên trong. Đôi mắt đau nhức, cổ họng cũng có chút đau.

Hắn là bị cảm.

Nhưng dù sao tối qua là anh không sấy khô tóc liền chạy xuống dưới lầu, sau lại nói chuyện điện thoại, uống xong trà sữa thì tóc cũng bị gió đêm thổi khô mới trở về ký túc xá. Bị cảm cũng là đáng đời.

Nhìn chăm chăm đầu chiếc giường gỗ phát ngốc một lát.

Tô Lâm đột nhiên muốn hỏi mẹ anh một chút, làm sao để thừa lúc vắng mà vào.

Nhưng cái "vắng" này anh....phải làm sao mà vào.

-

Sau khi quả quyết cúp tiết học buổi sáng, Tô Lâm lại ngủ thiếp đi, cho đến giữa trưa mới thức dậy.

Ăn trưa xong, trên đường đi tới khoa ngoại ngữ, mặc dù cái búa ở trong đầu đã dừng gõ lại một chút, nhưng vẫn không thể bỏ qua.

Ngay cả chính bản thân anh cũng có chút bội phục mình.

Đến phòng học tiếng Pháp, Lộc Viên Viên so với anh còn đến sớm hơn. Cô ngồi ở bên trong, áo khoác màu trắng gạo, bóng lưng gầy nhỏ nhỏ.

Anh đi đến và ngồi xuống.

Lộc Viên Viên quay đầu, giống như bình thường mà chào anh,

"Học trưởng, chào -----a."

Sau khi nhìn thấy anh, giọng nói của cô dừng lại, nghi ngờ hỏi:

"Sao anh lại đeo khẩu trang?"

"....." Anh còn chưa lên tiếng, liền nghe cô nói tiếp:

"Anh sẽ không phải là....bị bệnh chứ?"

Cô hỏi: "...Là bởi vì....đêm qua sao?"

Hôm nay cô mặc quần áo cùng ngày thường không khác nhau lắm, màu sắc nhìn rất mềm mại, tóc được cột lên, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo sạch sẽ.

Chỉ là hơi nhúu mày lại, trong đôi mắt to đen trắng rõ ràng có một chút áy náy.

"....."

Ban đầu Tô Lâm còn muốn gật đầu.

Nhưng nhìn thấy những cảm xúc trong mắt cô gái nhỏ, anh đột nhiên có chút không cách nào nhẫn tâm.

"Không phải." Anh dừng một chút, nói bừa một lý do:

"Tối hôm qua....điều hòa trong phòng mở nhiệt độ quá thấp."

Nét mặt của cô nửa tin nửa ngờ,

"Như vậy à...."

"....."

Sau khi nói xong câu này, hai người đột nhiên đồng thời cùng trầm mặt.

Cũng may, đã đến giờ học, chẳng mấy chốc Nghiêm Xuyên liền bước vào phòng học.

"Nhìn vào ppt, hôm nay chúng ta học chính là...."

Hôm nay học nội dung liên quan đến ngôn ngữ nơi làm việc, trong đó có rất nhiều đoạn đối thoại nhỏ, để cho sinh viên hiểu từng loại trường hợp mà nói.

"Theo cách này, hai người một nhóm, thời gian năm phút, dùng những câu vừa rồi tôi dạy để đặt câu hỏi lẫn nhau, chẳng hạn như nghề nghiệp của người trong nhà....."

Nghiêm Xuyên vừa rồi là giảng câu hỏi về nghề nghiệp.

Lộc Viên Viên cầm một cây bút trong tay, di chuyển ánh mắt từ ppt sang người bên cạnh.

Tô Lâm đeo khẩu trang, có lẽ là bởi vì không thoải mái, đôi mắt cũng không có chút thần sắc nào, nửa khép lại, làm cho người ta có một loại cảm giác rất buồn ngủ.

Nhưng bình tĩnh mà xem xét, người đẹp cho dù chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, liếc mắt cũng có thể nhìn ra được vẻ đẹp.

Người đẹp đột nhiên nhìn cô mở miệng:

"Muốn đối thoại sao?"

"....Vâng."

"Em....Người nhà em làm việc gì?"

Người nhà.....

Lộc Viên Viên ngấn ra một chút.

Kỳ thật chân chính coi như người nhà của cô, có lẽ là ông bà nội.

".....Ông em là một trung y," Cô tiện tay lật tài liệu, "Nhưng hình như không nói về nghề này...."

"Loại trung y nào?" Anh đột nhiên hỏi.

Lộc Viên Viên nhất thời không lấy lại tinh thần, "....Hả?"

Tô Lâm giải thích:

"Nếu đang làm việc ở bệnh viện, có thể tính là nghề bác sĩ."

"Không phải vậy," Cô lắc đầu, "Ông em trước đó là tự mình làm. Hiện giờ lớn tuổi nên ở nhà, người quen giới thiệu tới mới xem bệnh."

Nghe vậy, lúc đầu Tô Lâm không suy nghĩ quá nhiều.

Đột nhiên bắt được chính xác mấy từ.

Trung y, ở nhà, người quen.

Mà hiện tại anh bị bệnh.

Bị bệnh....phải trị.

Tâm trạng có hơi chập chùng, huyết thái dương của anh liền bắt đầu nhảy lên thành thịch. Anh đưa tay ấn lên nơi gần trán, đối mặt với cô:

"Em nhớ kỹ, lúc trước em nói chúng ta có quan hệ tốt."

Cô gái nhỏ ngơ ngác gật đầu:

".....Ừm."

"Cho nên....chúng ta xem như là người quen."

"....."

"Vậy anh có thể đến gặp ông nội của em, xem bệnh không?"

"....."

Tìm ông nội của cô, xem bệnh?

Lộc Viên Viên trợn to mắt, nhất thời không biết nên làm thế nào để trả lời anh mới tốt, dù sao cho tới bây giờ cô chưa bao giờ mang bạn học về nhà.

Cô thử dò xét hỏi:

"Học trường, anh....là đặc biệt không thoải mái sao? Nếu là bị cảm mạo, thật sự thì uống thuốc tây càng nhanh khỏi...."

"Không chỉ cảm mạo." Tô Lâm nhìn thẳng vào mắt cô, "Đầu cũng đặc biệt đau."

Anh dùng từ "đặc biệt".

Câu nói này, phối hợp với tơ máu có thể nhìn thấy lộ ra trong mắt anh, cùng mí mắt dưới có màu xanh nhàn nhạt, phá lệ có sức thuyết phục.

Lộc Viên Viên cắn môi, bắt đầu có chút dao động.

Anh nói tiếp:

"Nếu không tiện thì coi như ----"

Nghe được câu đầu tiên của anh, cô thốt lên:

"Thuận tiện, tan học em sẽ nói chuyện cùng ông em, sau đó khi nào anh không có lớp học thì nói lại cho em."

".....Được."

Lúc nói chuyện, thời gian Nghiêm Xuyên cho năm phút đã hết. Khi ông chỉnh đốn lại kỷ luật, Tô Lâm cũng quay đầu nhìn về phía bục giảng.

Hai mắt nhắm lại, khóe môi sau chiếc khẩu trang nhếch lên.

Thừa lúc vắng mà vào....Thì ra là thật.

Bởi vì có quá nhiều lịch học từ thứ hai đến thứ sáu, cuối cùng hai người hẹn nhau vào thứ bảy. Buổi tối thứ sáu Lộc Viên Viên vẫn ở trong trường, để tiện cho ngày hôm sau mang "người bệnh" về nhà.

Đi tàu điện ngầm hết nửa giờ, chờ sau khi đến khu cư xá, Lộc Viên Viên vừa đi vừa giới thiệu cho anh,

"Phần lớn những người sống trong tiểu khu này đều lớn tuổi, bởi vì không ồn ào, môi trường cũng rất tốt, rất thích hợp dưỡng lão...."

"Ừm." Anh gật đầu.

Tô Lâm chưa từng đến khu vực này của thành phố S. Nơi này không tính là ở trong thành phố. Giống như cô nói, diện tích cư xá này rất lớn, xung quanh không có thành phố ồn ào nhộn nhịp tiếng xe cộ, vừa yên tĩnh lại thoải mái dễ chịu.

Không bao lâu, đến cửa khu nhà, anh nhìn Lộc Viên Viên mở cửa, sau đó đi theo cô vào trong thang máy.

Thời điểm ra khỏi thang máy, mới hậu tri hậu giác khẩn trương lên.

Chuyện này.....

Giống như.....

Coi như là gặp người nhà?

Không đợi anh nghĩ lại, cánh cửa mở ra.

Hình như chỉ có ông nội cô ở nhà, sau khi chào hỏi xong, bọn họ đi vào cửa, thay giày, Lộc Viên Viên bước vào một căn phòng, mà anh bị gọi tới ghế sofa.

Tóc của ông nội Lộc Viên Viên có màu trắng tinh khiết, trông đánh vẻ rất hiền hòa. Dùng mấy phút bắt mạch xong, lão Lộc Trung y bắt đầu hỏi anh vài vấn đề.

"Ông nghe Viên Viên nói, cháu là Tô Lâm? Đúng không?"

"Vâng."

"Cổ họng bị đau không?"

"..." Gật đầu.

"Đau đầu không?"

"....." Lại gật đầu.

"Làm sao mà cháu lại bị cảm mạo?"

Tô Lâm đại khái nói một chút quá trình.

Sau đó thấy ông già trước mặt lộ ra thần sắc hiểu rõ,

"Cái này của cháu gọi là ngoại tà xâm lấn vào cơ thể dẫn đến khí huyết tĩnh mạch không thông, gây nên đau đầu cùng đau họng."

"..." Nghe không hiểu, dù sao gặt đầu là được rồi.

"Đau bao nhiêu ngày rồi?"

"Bốn ngày."

Lão Lộc Trung y trầm tư nửa phút, tay chống đầu gối đứng lên,

"Cháu đi theo ông."

Tô Lâm đi theo ông rẽ ngoặt một cái, đi vào một căn phòng.

Bên trong bày ba cái nhạc cụ mà anh không biết tên, còn có một cái bàn hơi nghiêng, hình như để dùng cho người nằm.

Lão Lộc Trung y lấy từ bên trong ngăn tủ ra một tấm thảm, trải ra trên bàn, rồi vỗ lên, quay đầu nhìn anh,

"Cậu lên nằm đi."

Tô Lâm không biết đây là muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời mà làm theo.

"Cậu chơi điện thoại đi, chờ ta một chút."

Nhớ tới vừa rồi, hình như nghe Lộc Viên Viên gọi là "ông". Thế là anh nhẹ gặt đầu:

"Vâng, cảm ơn ông."

Đối phương nở nụ cười, quay người rời khỏi phòng,

Tô Lâm lớn như vậy, cũng bị bệnh qua mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Trung y. Anh có chút tò mò, cũng không chơi điện thoại, cứ nằm như vậy quan sát căn phòng.

Cho đến khi truyền đến tiếng bước chân.

Lão Lộc Trung y bước vào, ông nói:

"Ông sẽ châm cho cháu huyết Đại Chùy, còn có huyết Phong Trì, còn lại nói cháu cũng không hiểu...."

....Hả?

Tô Lâm nghiêng đầu nhìn về hướng cửa, thấy Lộc Viên Viên cùng lão Trung y cùng nhau tiến vào. Trong tay lão Trung y không biết cầm cái gì, bị ánh sáng ngoài cửa chiếu vào, có chút lóe sáng.

Chờ khi đến gần, Tô Lâm mới nhìn rõ.

.....?!!!!

Trong nháy mắt anh mở to hai mắt.

Trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi, nhịp tim cũng bắt đầu nhảy lên kịch liệt.

Lão Lộc Trung y cầm một loại kim châm, vừa dùng rượu sát trùng khử độc, vừa cười với anh:

"Loại tình huống này của cháu, uống thuốc tác dụng quá chậm, châm huyết đạo chỗ ót là hiệu quả nhất."

"Xoay người đi, ông châm cho cháu." Lão trung y nói.

Tô Lâm: "....."

Tác giả có lời muốn nói: Lâm ca: Không được, không thể sợ, không thể hoảng. Viên Viên đang nhìn anh, anh phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Lâm ca: Mẹ nó tôi bị châm đầu, làm sao lão tử bình tĩnh được a a a a a
a!!!

#Thừa lúc vắng mà vào: Thừa dịp cơ thể suy yếu, xâm nhập vào nhà
Viên Viên:)#

#Kỹ năng đột kích của mẹ Tô max điểm#

(Mặc dù kết quả con trai của bà bị châm.....)

=)))))) Tự bê đá đập chân mình

Chương sau chậm một chút mới đăng được, có nhiều từ An không
hiểu lắm nên phải đi tra cứu -_-

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoại trừ ông nội Lộc đang chăm cứu trừ độc, ngẫu nhiên truyền đến tiếng quần áo bị ma sát, không ai nói chuyện.

Lão Lộc Trung y nhìn chăm chăm vào thanh niên nằm chăm cứu trên bàn một lúc.

Vẻ ngoài của đứa nhỏ này coi như không tệ, chỉ là trên trán đổ ra, đó là...mồ hôi???

Chẳng lẽ là sợ?

Sợ như vậy, sao lại còn theo cháu gái ông đến khám bệnh? (Người ta là đại gái --)

Lão Lộc Trung y ở trong lòng oán thầm, động tác trên tay không ngừng, miệng cũng không nhàn rỗi:

"Những người trẻ tuổi bây giờ, uống thuốc thì ngại đắng, xoa bóp chăm cứu lại ngại đau nhức, haiz, cái này cũng sợ cái kia cũng sợ, còn tới tìm Trung y làm cái gì."

Kỳ thật, tất cả những gì ông vừa mới nói đều là thật.

Tình huống của Tô Lâm, những gì ông nói cũng đúng, ban đêm tóc còn ướt lại bị gió thổi quá lâu, nếu còn không bị đau đầu, thế thì vận khí quá tốt rồi. Loại thuốc Đông y này tập trung vào tác dụng điều hòa là chính.

Đối với dạng này của anh là khí lạnh xâm nhập vào dẫn đến đau đầu, vừa nhanh lại vừa dữ dội. Biện pháp tốt nhất là trực tiếp kích thích huyết đạo, thoát hết khí lạnh này ra.

Nhưng lão Lộc Trung y không muốn giải thích.

Những người trẻ tuổi, tố chất tâm lý cần phải rèn luyện tốt hơn một chút.

"....."

Tô Lâm cảm thấy, lời nói kia của ông nội Lộc tựa như đang ám chỉ gì đó.

Những lời của lão trung y đều có lý, anh liếc mắt qua có thể nhìn thấy chiếc váy màu trắng của Lộc Viên Viên.

Tô Lâm nhắm mắt lại, liều mạng làm hoạt động tâm lý.

Nhưng trong đầu vẫn không ngăn được mà xuất hiện hình ảnh kim châm đâm máu đâm vào đến tận xương sọ, thậm chí bên tai còn nghe tiếng phổi âm làm người ta sợ hãi theo.

Trước kia tựa hồ có người nói qua, nghề Trung y này, càng già càng nổi tiếng. Còn có người nói, nhìn tóc có màu hoa râm, nghe giọng nói già nua, là có thể làm cho lòng người bình yên.

.....Đều là lừa quỷ.

Mẹ nó anh thật sự theo bản năng mà sợ hãi.

"Ông ơi," Lộc Viên Viên đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc, mang đôi dép lê đi đến cái bàn bên cạnh, nhìn ông nội mình, "Cái đó, nhất định phải châm cứu sao? Uống thuốc không được sao?"

Y thuật kia của lão Lộc Trung y là không thể chê, sau khi đóng cửa phòng khám, rất nhiều người bệnh cũ đều giới thiệu người trong nhà tới khám bệnh, hơn nữa mười người tới khám bệnh thì có đến tám người đều yêu cầu châm cứu. Một kỳ nghỉ hè ở nhà ông nội, cô đã sớm không thấy kinh ngạc.

Chỉ là.....

Ngay từ đầu, Lộc Viên Viên đứng ở bên cạnh, động tác của Tô Lâm cô nhìn thấy rất rõ ràng. Khi anh đến còn một bộ dạng rất không thoải mái, nhìn không có tinh thần gì.

Mà bây giờ....

Cô cảm thấy mình đã biết học trưởng được một tháng. Vừa rồi trong nháy mắt ông cô lấy ra một loạt kim châm, có lẽ đó là thời điểm đôi mắt anh mở lớn nhất.

Không biết tại sao, nhớ tới dáng vẻ ngày thường bình tĩnh của anh, kể cả khi bị gọi đứng dậy trả lời câu hỏi, trên mặt cũng không có biểu cảm dư thừa gì.

Nhưng bây giờ, cô lại có chút muốn cười.

"Hừm?" Lão Lộc Trung y bị cháu gái chất vấn, lập tức không vui, lông mày trắng như màu tóc nhả lại, "Cháu hiểu cái gì, Ta đã nói như vậy rất nhanh khỏi. Ông cháu còn có thể mù mà khám sao?"

Ông nội Lộc là người phương nam, nhưng bà nội Lộc Viên Viên lại là người Đông Bắc. Cùng nhau ở nơi này sống mấy chục năm, tiếng Đông Bắc thuần khiết của bà nội một chút cũng không bị thay đổi, ngược lại là ông nội, triệt để bị lệch đi hoàn toàn.

"....." Lộc Viên Viên bất đắc dĩ.

Ông nội đôi khi thật sự không phù hợp cùng với vẻ ngoài trầm ổn của mình.

Cô cố gắng thuyết phục ông thêm lần nữa, cửa trước bên ngoài căn phòng truyền đến âm thanh mở cửa chống trộm.

Hắn là bà nội đã trở về.

Lộc Viên Viên vừa định lên tiếng ----

"Bà cháu về rồi!" Lão Lộc Trung y một lần nữa đem kim châm thả lại trong hộp, vội vã đi ra ngoài, "Hai đứa ở đây nói chuyện đi, ta đi một lát rồi quay lại."

Trong miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại, "Ta phải đi giúp bà ấy xách đồ, không biết mua thức ăn nhiều hay ít...."

Lộc Viên Viên: "....."

Mặc dù ông đã lớn tuổi, thời điểm sốt ruột tốc độ đi trên đường cũng không có chút chậm chạp nào, hai ba bước liền đi ra ngoài.

Vì vậy, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Lộc Viên Viên nhìn Tô Lâm đang từ từ chống cơ thể ngồi dậy, cái bàn có chút nhỏ, đôi chân dài kia của anh có vài phần không có chỗ để đặt.

Cô cảm thấy cảnh này có chút xấu hổ.

"Cái đó," Cô lên tiếng giải thích, "Ông nội em....bình thường là cùng bà em đi mua thức ăn, hôm nay không đi, ông chỉ là....."

Suy nghĩ một lúc, cô kiên trì nói tiếp:

".....Ông chỉ là gấp muốn đi đón bà. Học trưởng, anh đừng để ý nha."

Trên mặt Tô Lâm sững sờ.

Sau đó lắc đầu, "Không sao."

"Học trưởng," Lộ Viên Viên căn môi, cảm thấy tốt hơn là nên hỏi,

"Có phải anh không muốn châm cứu không?"

Dù sao, lúc ấy ý của anh hẳn là muốn đến để ông kê thuốc uống. Trong trường hợp quá đau, hoặc là bị sốc.....

Cũng đều không tốt.

Tô Lâm trầm mặc.

Là anh muốn tới khám bệnh, thậm chí người ta còn uyển chuyển nhắc nhở qua anh, thuốc tây có thể khỏi nhanh hơn. Nhưng...

Là chính anh nói mình bị đau đầu, nhất định phải đến.

Anh cảm thấy, nếu hôm nay hạ xuống cái bàn này....Vậy thì sẽ thành ra chuyện gì.

Hạ khẳng định là không thể hạ xuống được.

Chẳng phải chỉ là đâm cái kim thôi sao, trước kia còn đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, cái này có là gì ----

Còn chưa hoàn thành việc xây dựng tâm lý, anh nhìn thấy cô gái nhỏ đứng ở một bên đột nhiên đi tới.

Cô gái nhỏ hơi nghiêng đầu,

"Học trưởng, anh sợ sao?"

Khuôn mặt nhỏ tinh xảo của cô gần trong gang tấc, làn da trắng sáng, tròng mắt đen đến trong suốt sáng ngời, đỉnh đầu tóc hơi xù, đôi môi hồng mang theo độ cong.

"....."

Trong tay cô cầm một bao khăn giấy màu hồng, xé mở ra, rút ra một tờ đưa cho anh,

"Cho anh này, lau mồ hôi."

Trong nháy mắt kia, trái tim Tô Lâm như bị cái gì đánh trúng, đầu óc trống rỗng. Nhận lấy khăn giấy, đồng thời giống như bị quỷ thần sai khiến....

Anh bắt lấy bàn tay mà cô đưa qua.

Xúc cảm mềm mại, giống như cô.

Trong phút chốc Lộc Viên Viên trợn to mắt.

Bên ngoài truyền đến âm thanh đối thoại của cặp vợ chồng già, còn có âm thanh bận rộn trong phòng bếp. Căn phòng nhỏ bên trong lại mười phần yên tĩnh đến tận cùng.

Bàn chân cứ dựa vào bên cửa sổ, ánh nắng bên ngoài chiếu vào. Tia sáng chiếu vào trên người Tô Lâm, hình dáng anh mờ nhạt bên trong ánh sáng, khung cảnh lặng đi giống như một bức tranh.

Trong chớp mắt da thịt chạm nhau, Lộc Viên Viên ngậy người, hoàn toàn quên mất việc cầm tay trở về.

Cũng không ý thức được, tiếng bước chân bên tai càng ngày càng gần.

Lão Lộc Trung y giúp bạn già đem thức ăn mua về rửa sạch, lại nói thêm hai lời thân mật, mới quay trở về làm việc chính sự.

Lúc đầu còn khẽ hát câu dân ca, tâm trạng vô cùng tốt.

Kết quả vừa đi tới cửa phòng, liền nhìn thấy một màn cháu gái bảo bối cùng người ta lôi kéo tay nhau vô cùng thâm tình.

"....?!" Trợn mắt há hốc mồm.

Cháu gái ông tính cách như thế nào, ông là người rõ ràng nhất.

Tới nhà ở mấy tháng, khi nghỉ hè, trong khu cư xá cũng có không ít thanh niên đến nhà trường bồi ở một thời gian.

Bọn họ thường đưa Lộc Viên Viên đi dạo, đi thăm nhà người khác. Cháu trai của ông Lý nhà hàng xóm, nhìn có chút ý tứ với Viên Viên nhà họ, nhưng sau khi người cháu trai kia lên đại học, ông nghe ông Lý nói, Viên Viên đến Wechat cũng đều không cho người ta.

Vậy bây giờ chuyện này?

Ông mới đi mấy phút??

Viên Viên cùng tên tiểu tử thú vị này????

Lão Lộc Trung y chỉ cảm thấy lửa giận ngay lập tức xông lên đỉnh đầu, phổi của mình đều tức đến muốn nổ tung.

Ông lúc này bước vào, hít sâu một hơi rống lên:

"Hai người bọn cháu!!!"

Âm lượng lớn khiến hai người đang đối diện nhìn nhau trong phòng đều khiếp sợ.

Lộc Viên Viên lập tức đem tay thu về, lùi lại phía sau, trong nháy mắt cách xa bàn châm cứu.

Mà Tô Lâm thì lập tức ngồi thẳng dậy, cái ót trực tiếp đập thẳng vào trên kính cửa sổ ở phía sau.

Phát ra một tiếng "Đông"

.....Mẹ nó.

Mấy lần chịu đau.

Anh cắn răng, trong cơn choáng đầu hoa mắt cảm nhận sâu sắc, nhìn khuôn mặt lão Trung y tóc trắng đều đỏ lên vì tức.

Tuổi đã cao, hét lên vẫn mười phần khí thế như cũ.

Còn có một chút bị phá âm.

- ---"Hai người! Vừa rồi đứng ở chỗ này làm gì vậy!!!"

Lộc Viên Viên: "....."

Tô Lâm: "....."

Hiện tại Tô Lâm mười phần muốn gọi cho mẹ anh một cuộc điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông nội Lộc: Nhãi con! Tiểu! Thỏ! Trắng! (Rút đao)

Lâm ca: Mẹ....Cứu con...TAT

#Năm bàn tay của em gái nhỏ bị ông nội cô bắt được muốn trảm làm sao đây#

#Hôm nay anh, so với hôm qua càng hoảng hơn.#

#Không có hoảng nhất, chỉ có càng hoảng hơn.#

###An: Sao chỉ cầm, màn kịch trong tiểu thuyết kia đâu. Lâm ca à, đáng lẽ ra nên nắm tay Viên Viên kéo một cái, để cô ấy trật chân ngã vào trong lòng chứ??? Đã tính kế thì phải tính kế cho trót, nắm tay một cái nhằm nhò gì -_-

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tô Lâm vốn đang đau đầu, sau lại bị giật mình mà đụng vào cửa kính, mà tiếng rống của lão Lộc Trung y có thể gọi là đinh tai nhức óc.

Nói tóm lại, có thể dùng tình trạng đầu váng mắt hoa để hình dung về anh hiện tại, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Mà khi anh nhìn lão Lộc Trung y từ bên ngoài tiến vào, trong nháy mắt Lộc Viên Viên nhảy ra sau tránh khỏi tay anh, trên đầu truyền đến cảm giác đau đớn kia.

Đột nhiên có một từ nhảy ra trong đầu Tô Lâm.

Thủy nghịch*.

(*: Có nghĩa là sao Thủy nghịch hành dẫn đến vận may kém. Ở đây có thể coi là xui xẻo, không may mắn)

Gần đây trong tuần này, anh thật sự có chút xui xẻo quá mức?

Không đợi anh nghĩ thêm, một giọng nói xa lạ truyền đến, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tô Lâm nhìn về phía cửa.

Là một bà già, cùng màu tóc của lão Lộc Trung y quả thật giống như một cặp tình lữ, mái tóc trắng tuyết, nhìn qua một sợi tóc đen cũng không

có.

Bà đi có chút chậm, vừa đi vừa hỏi:

"Ông đang làm gì vậy? Chuyện gì xảy ra?"

Vẻ mặt giận dữ của ông nội Lộc cứng lại, trong mắt hòa hoãn đi hơn nửa, nhưng sắc mặt vẫn rất thối, "Bà hỏi cháu gái bà đi."

Lộc Viên Viên nháy mắt thấy bà nội liền lấy lại tinh thần.

Cô nhìn cặp vợ chồng già chớp mắt:

"Ông nội, cháu vừa mới....đưa khăn giấy cho anh ấy."

Nói xong, đưa lên bao giấy ở bên tay trái lên, dùng tay phải rút ra một tờ giấy,

"Ông nhìn đi."

Trong lòng ông nội Lộc cười lạnh.

Nhưng ông vẫn giả vờ tỏ vẻ như bưng bình, đối với Lộc Viên Viên vẻ mặt ôn hòa nói:

"Viên Viên, cháu cùng bà nội cháu ra ngoài trước. Bà nội mua hoa quả cháu thích đó. Ông nội châm cứu cho bạn học của cháu. Cô gái nhỏ như cháu, tốt nhất đừng nên nhìn." (—- Lâm ca, anh tiêu rồi.Không sợ nguy hiểm nhất chỉ sợ nguy hiểm hơn =))))

Lộc Viên Viên thấy ông nội nhìn mình bằng ánh mắt tin tưởng, lập tức liền yên tâm. Lại cảm thấy không có khả năng sẽ bất lịch sự khi châm cứu cho người khác được. Cô khoát tay một cái với Tô Lâm,

"Học trường, vậy em đi ra ngoài đây."

Đi được hai bước, còn quay đầu bổ sung:

"Anh cố lên nha."

Tô Lâm: "...."

Còn có thể thế nào, anh đành phải gật đầu.

Chờ sau khi cửa bị đóng lại, vẻ mặt ông nội Lộc tức khắc trở về dáng vẻ tức giận ban đầu.

Tô Lâm nhìn thế là đủ rồi: "....."

Ông trầm mặt bước đến bên cạnh bàn, một lần nữa mở ra hộp chứa kim châm, bắt đầu dùng cồn sát trùng khử độc một lần nữa.

Cái gì cũng không nói.

Lão Lộc Trung y làm xong mọi thứ, ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Tô Lâm ngồi không chớp mắt nhìn ông chăm chăm. Lúc đầu còn tốt, làn da không có bất kỳ vết nhăn nào lại lộ ra khí chất riêng biệt của người trẻ tuổi.

Lập tức liền nghĩ đến hình ảnh vừa rồi ở cửa nhìn thấy.

.....Càng thấy càng phiền.

"Nhìn cái gì! Nằm xuống!"

"....."

Tô Lâm quay lại. Mặt trước của bàn châm cứu là nơi được thiết kế chuyên môn cho đầu. Anh úp mặt xuống.

Lập tức, cảm giác được xúc cảm thô bạo trên ngón tay ông già, khắp nơi sau cái cổ cùng chỗ vùng lưng vừa đi qua vừa ép xuống.

Đỉnh đầu truyền đến âm thanh dày đặc.

"Ở đây có cảm giác gì?"

Anh do dự vài giây, đúng sự thật nói:

".....Đau."

Lão Trung y thay đổi nơi khác,

"Nơi này thì sao?"

".....Cũng đau."

"Ừm."

"....."

Sau một tiếng "Ừm", lại không có động tĩnh.

Tô Lâm nghe lão Trung y hỏi, lại lần nữa hồi tưởng đến câu nói "Lão Trung y làm người khác yên tâm" kia.

Thật đúng là có đạo lý.

Mấy câu vô cùng đơn giản, nghe vào trong tai, lòng bàn tay anh lại một mảnh khô ráo, trong lòng cũng rất bình tĩnh so với khẩn trương lúc ban đầu.

Nhưng mà, cũng có thể bởi vì xảy ra chuyện vừa rồi, nên có nhiều nguyên nhân so với châm cứu còn đáng sợ hơn.

"Đau thì nói."

Giọng nói của Lão Lộ Trung y lại lần nữa truyền đến.

Tô Lâm vừa định gật đầu ----

"Dù sao ta cũng như thường lệ mà chằm."

"....."

"....."

-

Lộc Viên Viên ra khỏi phòng, liền bắt đầu giúp bà nội rửa trái cây, sau khi rửa xong, bà cháu hai người cùng nhau ngồi trên ghế sofa xem TV.

"Viên Viên," Bà nội dùng ngón tay chỉ vào căn phòng bên trong, "Trong đó là bạn học mà lần trước cháu nói sao?"

"Vâng," Lộc Viên Viên vừa ăn dâu tây, vừa nói: "Anh ấy là học trưởng lớn hơn cháu một khóa."

Bà nội nhảy bèn bắt được mấy từ mẩu chốt,

"Cậu ta lớn hơn cháu một khóa. Vậy hai người làm thế nào lại quen nhau?"

"Bọn cháu có một môn học cùng lớp, cứ như vậy mà quen biết."

"À...."

Chờ nữ phụ trong bộ phim truyền hình mà bà nội thích qua đời, tiếp lại ngồi cùng bà mắng nam chính mắt mù, cô đưa mắt nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường.

Cách lúc cô ra đã được nửa giờ.

Bên trong căn phòng vẫn không có chút động tĩnh gì.

Cô suy nghĩ một chút. Trước đó ông nội châm cứu cho người bệnh, sau khi châm xong đều sẽ cho người bệnh đi ra ngoài hít thở không khí, từ đầu đến cuối sẽ không luôn ở bên trong.

Cô không nhịn được lấy điện thoại di động ra, mở ra giao diện Wechat, thừa dịp bà nội không chú ý, gõ từng chữ gửi tin nhắn cho anh.

[Lộc OO]: Học trưởng, anh vẫn tốt chứ?

Cô đã chuẩn bị tinh thần chờ đợi mấy phút, không nghĩ tới bên kia nhanh chóng trả lời.

[Tô Lâm]: Rất tốt, sắp xong rồi.

[Tô Lâm]: Hoa quả ăn ngon không?

"...."

Lộc Viên Viên nhìn vào một nửa quả dâu tây vừa tươi vừa lớn còn đang cầm trên tay.

Cô suy nghĩ một chút, chụp tấm hình gửi tới cho anh.

[Lộc OO]: [Hình ảnh]

[Lộc OO]: Ăn ngon lắm ^o^~

Đột nhiên bên kia không có động tĩnh.

Lộc Viên Viên nghĩ rằng anh không tiện dùng điện thoại. Dem điện thoại khóa màn hình lại, tiếp tục ăn dâu tây, cùng bà nội xem tivi.

.....

Kỳ thật, cũng không đau như trong tưởng tượng.

Mặc dù ông nội Lộc ngoài miệng nói lời khiến trong lòng người ta run sợ, nhưng hạ châm lại cực nhanh, đâm cũng không sâu. Anh cơ hồ chỉ có thể cảm nhận được một chút nhói chỗ bị châm trên da. Sau đó, không biết là bị châm vào cái gì mà có chút cảm giác tê dại.

.....Có chút thần kỳ.

Lão Lộc Trung y đâm xuống tất cả năm kim châm. Sau khi châm xong cũng không kết thúc. Tô Lâm cảm thấy hình như ông đang xoay nhẹ nhàng cây kim châm đi xuống.

Vẫn không đau lắm, chỉ là.....

"Tê hay không tê?"

Tô Lâm lập tức đáp: "Tê."

Quá tê.

"Tê là được rồi, cảm giác được tê, là bởi vì kích thích đến huyết đạo. Ta đã châm cho cậu huyết Đại Chùy, Phong Trì...."

Bên cạnh lão Lộc Trung y vừa chuyển châm, vừa vì thói quen nghề nghiệp mà bắt đầu giải thích cho người bệnh tác dụng của việc châm mỗi huyết.

Sau khi nói xong, đột nhiên ông nhận ra.

Đây không phải là người bệnh bình thường của ông.

Đây là người bệnh đi cửa sau cháu gái của ông.

Không chỉ đi cửa sau, còn kéo bàn tay nhỏ của cháu gái.

Lão Lộc Trung y bỗng nhiên không nói gì nữa.

Tô Lâm đang nghe rất hăng say, liền hỏi một câu, "Sau đó thì sao?"

Chỉ nghe thấy từ trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh lớn:

"Hừ!"

"....." Tô Lâm một câu cũng không dám nói tiếp.

Anh cảm thấy, bây giờ anh hô hấp cũng đều là sai.

Lão Lộ Trung y không nói gì nữa, an vị ngồi ở bên cạnh bàn, không biết đang nhìn cái gì, thỉnh thoảng đi qua ấn một chút kim châm.

Tô Lâm ghé mặt vào trên bàn, trên màn hình di động là ảnh chụp mới nhận được vừa rồi.

Nửa trái dâu tây, thịt đỏ chói lòa, nhìn rất mê người. Nhưng toàn lực chú ý của anh đều tập trung ở trên đường cắn quả dâu tây.

Có thể nhìn ra dấu răng hai bên, nho nhỏ, cong cong.

"....."

Mẹ nó anh muốn điên rồi.

Chỉ một cái dấu răng, cũng đều cảm thấy đáng yêu???

Tô Lâm khép hờ mắt một chút, lại lần nữa mở ra.

Ấn giữ hình ảnh – [Lưu vào bộ nhớ điện thoại].

Dư quang nhìn thấy ông nội Lộ đứng lên, anh lập tức khóa màn hình di động lại. Sau đó cả nhận được xúc cảm truyền đến trên gáy.

Lão Lộ Trung y một tay cầm cồn sát trùng, đè ép chỗ tiếp nối kim châm với da, hướng xuống phía dưới ép mạnh, kịch thích huyết đạo, mới

rút ra.

Tô Lâm trở mình ngồi dậy, dép lê còn chưa chạm đất, liền nghe lão Trung y lần nữa mở miệng.

"Cậu có thể uống thuốc Đông y sao?"

Tô Lâm sững sốt.

Kỳ thật anh đến thuốc tây cũng rất ít uống. Nhưng trong đầu không tự giác nhớ tới lúc đầu, lúc ông nội Lộc nói "Người trẻ tuổi bây giờ, châm cứu ngại đau, uống thuốc ngại đắng", trên khuôn mặt kia còn mang theo một chút ý vị xem thường.

".....Có thể uống."

Ông nội Lộc thu xếp đồ vật xong, nghe vậy, nhìn anh một cái.

"Vậy trước cho cậu thuốc ba ngày. Cậu cùng Viên Viên không phải là bạn học sao. Ngày mai để con bé mang đi cho cậu."

Tô Lâm sững sờ, "Vậy....Làm phiền ngài."

Sau khi nói xong, bị liếc một cái.

"...."

Mấy giây sau.

Lão Trung y nói tiếp:

"Cậu có biết, châm cứu phải chia các đợt trị liệu."

".....?"

Lão Trung y nhú mày giáo dục:

"Cậu cho rằng một lần là có thể tốt? Hôm nay châm cứu xong liền lập tức khỏi hẳn? Ta là thần y sao?"

"....."

Lão Trung y đưa ra quyết định:

"Cậu sắp xếp thời gian, không thể một tuần tới một lần. Như vậy quá lâu. Mỗi lần châm cứu tốt nhất nên cách nhau ba ngày. Đại khái phải bốn lần, đầu cậu sẽ không đau nữa."

"....."

-

Lão Lộc Trung y dùng nước rửa tay rửa sạch tay. Ra khỏi phòng vệ sinh không thấy Lộc Viên Viên, chỉ nhìn thấy người bạn già của mình đang ngồi trên sofa gọi điện thoại, cười tủm tỉm, tâm trạng nhìn vô cùng tốt.

"...À không sao đâu. Cháu đi đi. Lát nữa ăn nhiều một chút. Đừng lo lắng."

"Không có chuyện gì đâu! Chỗ ông cháu bà sẽ nói chuyện."

"À ừm, được rồi, bái bai."

.....

Trong đầu lão Lộc Trung y đầy nghi vấn, ông đi qua ngồi bên cạnh bà:

"...Bà định nói gì với tôi?"

"Viên Viên đó," Bà nội Lộc khuôn mặt vui vẻ, "Viên Viên mang bạn học của nó đi ăn cơm rồi."

"....."

"Ài, ông đừng nói. Nó mang bạn học đến, là một chàng trai rất cao lớn nha. Tôi nhìn so với cháu trai nhà ông Lý còn được hơn, dáng dấp còn rất hiền lành."

"....."

Lão Lộc Trung y không nghe nổi nữa.

Ông không muốn nghe.

Ông nỗ lực không chế biểu cảm trên mặt mình,

"Đi, đi bốc thuốc cho tên trẻ ranh to xác mà bà nói."

Bởi vì hằng năm đều ở trong nhà khám bệnh cho mọi người, cho nên trong nhà có phòng thuốc chuyên môn, đồng thời có phân chia ra từng ngăn thuốc, dựa theo từng loại mà phân ra rõ ràng.

Ông đã sớm kê toa thuốc. Lúc đưa cho người bạn già, bà còn đang nhớ mãi không quên,

"Ông nói xem lúc trẻ ông trông thế nào? Có đẹp như vậy hay không? Tôi đều quên rồi...."

".....?"

Cái này thật sự quá mức.

Đứng ở trong phòng thuốc, lão Lộc Trung y một bên vẽ mặt ôn hòa đáp:

"Ừm, giống thì không giống, nhưng cũng không kém nhiều. Bằng không sao bà có thể theo tôi."

Một bên, từ trong ngăn tủ thuốc lấy ra [Hoàng Liên] cùng [Khố Tham].

Hai lạng, gạch bỏ.

Đổi thành bốn lạng.

Tăng thêm gấp đôi phân lượng.

-

- --"Anh mời em đi ăn cơm."

- --"Em giới thiệu anh đến nhà ông nội em khám bệnh, anh mời em ăn bữa cơm, có được không."

"....."

Khi Lộc Viên Viên đưa Tô Lâm xuống lầu, không nghĩ tới đột nhiên anh lại nói như vậy.

Kỳ thật, chuyện này cũng không tính là chuyện lớn gì.

Cô vừa định nói "Quên đi, chuyện này cũng không có gì đâu", Tô Lâm lần nữa mở miệng.

"Anh không quen thuộc với nơi này."

Khuôn mặt của anh không còn vẻ mặt không thay đổi nữa mà đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm cô, lộ ra một loại khát vọng.

Trong nháy mắt Lộc Viên Viên liền xuất thần.

Cô cảm thấy, cô nhớ tới khi mình đặc biệt muốn uống trà sữa, nhất định cũng là ánh mắt như vậy.

"Bây giờ anh rất đói....." Không biết có phải cô nghe lầm hay không, trong giọng nói lạnh lạnh của anh, thậm chí mang theo một chút ủy khuất:

"Coi như em đi theo giúp anh ăn?"

"....."

Hai người đi nhà ông nội lúc xế chiều. Hiện tại đã tới giờ cơm, anh nói anh đói bụng, hẳn là đói bụng thật.

Lộc Viên Viên vừa rồi ăn thật nhiều quả dâu tây lớn, không có cảm giác đói bụng. Nghe anh nói như vậy....Cô đột nhiên có một loại cảm giác đang phản bội lại đồng đội cách mạng của mình.

Hơn nữa....anh còn bị ông nội ghim.

Rõ ràng trước đó sợ hãi như vậy, nhưng vẫn bị châm.

Càng nghĩ càng thấy đáng thương, Lộc Viên Viên không do dự nữa, gật nhẹ đầu,

"Vậy anh đợi em, em cùng bà nội nói một tiếng rồi chúng ta ra ngoài ăn tối."

"Được."

Tô Lâm nhìn cô gái nhỏ lấy điện thoại ra cầm trên tay, tìm số điện thoại rồi gọi đi, nghiêm túc cùng bên kia chuẩn bị mà báo cáo,

"Bà nội, cháu muốn dẫn học trưởng đi ăn cơm. Bà cùng với ông nội không cần đợi cháu về ăn đâu ạ."

"...."

"Bà không cần lo cho cháu, không sao đâu."

Cô biết người ở bên kia điện thoại nhìn không thấy, mỗi khi đồng ý một câu vẫn như cũ mà gật đầu một cái, mái tóc dài cũng đi theo lắc lư liếp tiếp, giống như một loại động vật nhỏ.

Rất ngoan giống như chúng loại kia.

Anh quay mặt đi chỗ khác, dùng mu bàn tay che ở bên môi, đôi môi lặng lẽ cong lên.

"Được rồi học trưởng!" Lộc Viên Viên đi đến, hoặc là nói, nhảy đến trước mặt anh, "Chúng ta đi thôi."

Tô lâm cùng cô đi ra khu cư xá. Dọc đường đi cô đề ra rất nhiều kiến nghị, cuối cùng lại bị chính cô bác bỏ từng cái một.

Anh không nhịn được nói:

"Chọn cái em thích."

Cô gái nhỏ suy nghĩ một lúc, quay đầu chân thành nói:

"Em gì cũng được."

"....."

Chọn địa điểm ăn cơm sợ nhất ba từ:

Gì cũng được, Tùy tiện, Bạn quyết định.

Lúc đầu Tô lâm vừa mới châm cứu quá cảm thấy so với khi bản thân vừa tới đây quả thật là tinh thần sảng khoái hơn nhiều. Bây giờ bởi vì ăn lại lần nữa phiền muộn.

Hai người đi rất chậm trên lối đi bộ gần khu cư xá, Lộc Viên Viên bỗng nhiên dừng bước.

"Học trưởng." Cô nhìn một nơi nào đó ở đường đối diện, "Chúng ta đi ăn cháo được không?"

Cháo?

Thanh thanh đậm đậm, chắc sẽ không khó uống.

Anh không có ý kiến gì.

"Được." Anh đáp.

Tô Lâm đi theo sau cô đến lối đi đường kẻ vạch vằn. Khi chờ đèn đỏ, tùy ý hỏi:

"Em thích ăn cháo?"

Cô quay đầu, suy nghĩ,

"Cũng được, em không ghét."

"Vậy làm sao bỗng nhiên lại nghĩ tới cái này?"

Rõ ràng mấy phút trước còn nói với anh "Em gì cũng được"

Đôi mắt to của cô bỗng nhiên cong lên, giọng nói mềm mại,

"Bởi vì em vừa nghĩ đến học trưởng đang bị bệnh."

"..."

"Bị bệnh, nên ăn cháo." Vẻ mặt cô thành thật bổ sung.

Tô Lâm ngơ ngẩn.

Nói chuyện xong, đèn đỏ đã qua.

"Học trưởng anh làm sao vậy?" Thời điểm đèn xanh, Lộc Viên Viên muốn cất bước đi, lại phát hiện người bên cạnh đứng không nhúc nhích.

Không chỉ không nhúc nhích, còn nhìn chăm chăm cô.

"Đèn xanh đến rồi!" Trong lòng cô sốt ruột, lập tức túm lấy cánh tay anh một chút, "Đi thôi học trưởng!"

Tô Lâm lấy lại tinh thần, thuận theo lực của cô đi về phía trước.

Anh rũ mắt, ánh mắt rơi xuống đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô.

Nhiệt độ bàn tay cô so với cánh tay anh cao hơn một chút. Anh còn nhớ rõ xúc cảm lúc chiều. Hiện tại cùng khi đó giống nhau, mềm mại trơn bóng dán vào trên cánh tay anh.

Qua hết đường cái, đến nơi an toàn. Lộc Viên Viên liền lập tức buông lỏng tay ra, động tác vô cùng tự nhiên.

Cô đứng vững trở lại, quay người nhìn vào mắt của người phía sau:

"Học trưởng, sao anh có thể ngăn người khi băng qua đường!"

"....."

"Như vậy rất nguy hiểm đó! Vị trí chúng ta đã đứng, trước đó bà nội nói với em. Có một cô gái lúc chờ đèn đỏ chơi điện thoại, không chú ý nhìn xe. Sau đó quần áo của cô bị một chiếc xe gắn máy quét qua, liền...."

"Liền...." Lộc Viên Viên nghĩ đến kết cục mà bà nội nói. Thật sự là quá thảm, cô không muốn nhắc tới.

"Liền...."

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng dứt khoát dùng một câu tổng kết.

"Liên rất thê thảm!!!"

"....."

Cô nhìn thấy trên mặt Tô Lâm có một tia biến hóa.

"Dù sao chính là," Cô kiên trì nói tiếp, "Học trưởng, anh về sau không nên như vậy nữa...."

"....."

Tô Lâm sửng sốt vài giây.

Bên tai vang lên giọng nói vừa rồi của cô "Liên rất thê thảm!", phối hợp với bộ dạng ra vẻ nghiêm túc của cô muốn hù dọa, giáo dục anh.

Đột nhiên anh không nhịn được bắt đầu cười.

Không cười ra tiếng, nhưng lại đến trình độ nước mắt đều nhanh chóng chảy ra.

Dư quang nhìn thấy hình như cô đã đi về phía trước hai bước. Tô Lâm hơi đứng thẳng dậy, nín cười, rũ mắt.

Giống như lúc cô đang ở tại nhà ông nội, ở bên tay cánh tay anh, gần trong gang tấc.

Lộc Viên Viên ngẩng mặt lên nhìn anh, đôi mắt trừng đến căng tròn. Không biết vì cái gì, giữa đôi lông mày nghi hoặc xen lẫn chút xấu hổ, đôi môi không tự giác mà hơi chu lên.

Tô Lâm không nhịn được, đưa tay sờ lên đỉnh đầu cô.

Xúc cảm cùng anh nghĩ không khác nhau lắm, lông xù khô ráo, sợi tóc mềm mại.

Anh lại hơi dùng sức mà xoa nhẹ.

Sau đó cảm thấy cái đầu ở dưới tay anh lập tức cứng đờ.

Trên khuôn mặt cô hiện lên màu hồng, từ hai bên má lan đến tận lỗ tai, cả người đều trở nên hồng hào dịu dàng.

Lộc Viên Viên há to miệng.

Tô Lâm cho là cô muốn nói gì đó.

Kết quả --- Cô đột nhiên không có chút báo trước ngời xồm xuống.

Hai tay bịt lại lỗ tai, cúi đầu, trông như một đoàn nho nhỏ.

"....?"

Tô Lâm cũng ngời xồm xuống bên cạnh cô, nhìn màu da cô trắng nõn ở giữa cùng với đôi tai đỏ hồng tương phản rất rõ ràng.

Anh nghe thấy cô phát ra một âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

"Học trưởng....Anh làm gì vậy...."

Âm cuối so với bình thường càng kéo dài thêm, giống như hoàn toàn vô ý phát ra tiếng thì thầm, giống như....đang nũng nịu với anh.

Toàn thân Tô Lâm cứng đờ.

Anh một tay cào tóc, nhanh chóng đứng lên, cảm thấy chân đều có chút bất ổn.

Cắn chặt răng hàm, thấp giọng mắng một câu.

Mẹ nó.

Buổi sáng chủ nhật.

Ăn xong bữa sáng, Lộc Viên Viên vẫn như cũ tìm lý do sớm ra cửa.

Kỳ thật buổi tối hôm qua sau khi trở về, cô không làm sao ngủ ngon được.

Trước kia khi sống ở nhà của mình, mặc kệ ba cô ở phòng khách làm ra động tĩnh gì, cô đều có thể tự động thôi miên mình với lý do "Nhanh đi ngủ, không ngủ ngày mai đi học sẽ không có tinh thần". Hiệu quả đặc biệt tốt.

Bởi vậy, thói quen nhanh chóng chìm vào giấc ngủ cũng được giữ vững xuống dưới.

Sau khi lên đại học, đám bạn cùng phòng không khỏi bội phục đồng hồ sinh học của cô, đều đúng giờ dậy mà không bao giờ dùng đồng hồ báo thức. (# Cho An bí quyết đi, đặt báo thức n lần và kết quả vẫn dậy trễ --)

Rất lâu rồi cô không thử qua cảm giác không ngủ được.

Nhưng mà hôm qua.....

Thật sự cô cũng không biết vì sao mình lại phản ứng lớn như vậy.

Chỉ là bởi vì tiếp xúc thân mật.... Trước đó, khi nhà ông Lý có anh trai đến nhà chơi, cũng thường xuyên muốn sờ đầu của cô, nhưng cô đều rất nhanh có thể né tránh.

Haiz.

Nhìn tiểu khu nhà của Thư Điền gần ngay trước mắt, Lộc Viên Viên lắc lắc đầu.

Không nghĩ nữa, nghĩ cũng đã xảy ra.

Dù sao....chỉ là.....

Sờ mái tóc một cái mà thôi.

-

Lộc Viên Viên được ấn định buổi sáng chủ nhật đến dạy kèm. Bởi vì Thư Điền là học sinh ngoại trú, cho nên ở giữa tuần, nếu cô ấy nghe không hiểu hoặc lâm thời có bài kiểm tra trắc nghiệm cần chuẩn bị, buổi tối Lộc Viên Viên cũng sẽ đến giảng dạy cho cô ấy.

Tính toán ra, cô đến cũng được bảy tám lần. Càng quen thuộc với Thư Điền, càng thích cô ấy.

"Chị!"

Lộc Viên Viên vừa mới vào cửa, khi đang ở trước cửa đổi giày, chỉ nghe thấy giọng nói quen thuộc êm tai của cô gái mang theo tinh thần phấn chấn.

Nhà của Thư Điền rất lớn, sống ở tầng cao nhất, lại có kết cấu song công*. Thư Điền đang mặc một bộ đồ ở nhà màu hồng, ghé vào trên lan can lầu hai hướng cô vẫy tay liên tục.

(*: Giống thiết kế Duplex)

Bình thường Thư Điền cũng dùng cái dầm này hoan nghênh cô, nhưng hôm nay nhìn qua có vẻ rất vội vã không nhận được,

"Chị, chị mau thay giày rồi lên đây nhanh!"

Lộc Viên Viên ở bên cạnh cầu thang cười cười,

"Tới đây."

Thư Điền vội vàng lôi kéo cô vào phòng, rất thần bí mà đóng cửa lại, sau đó ngồi ở trước bàn sách,

"Chị!"

"Sao vậy?"

"Em cảm thấy...." Thư Điền dường như bị nghẹn lại, lời nói ra âm thanh nhỏ hơn rất nhiều, "Em cảm thấy có nam sinh thích em."

"....." Lộc Viên Viên nhất thời không biết phải trả lời lại thế nào.

Cô nhìn thiếu nữ trước mặt, làn da khuôn mặt tràn đầy sức sống, cảm thon gọn, đuôi mắt hạnh có chút hất lên. Khi cô không cười có điểm thuần khiết lại ngoan ngoãn, cười lên lại giống như một con tiểu hồ ly. (#Ngoan ngoan = , bạn Viên Viên nên suy nghĩ lại)

Một cô gái như cô ấy, không ai thích mới là lạ.

"Chị, em nói chị nghe. Nam sinh này cùng người khác không giống...." Thư Điền thấp giọng, biểu cảm vẫn thần bí như cũ.

Lộc Viên Viên rất phối hợp:

"Sao lại không giống?"

"Chính là....Trước kia lúc học cấp hai, em thích nhất là nhìn người mặc đồng phục nhìn rất đẹp lại rất ngay ngắn. Em cảm thấy nam sinh như vậy có mị lực nhất."

"Sau đó....nam sinh này thật ra là hàng xóm trước khi em chuyển nhà. Anh ấy rất chiều cố em, lớn hơn em một tuổi, hiện tại em học ở trường cấp ba của anh ấy, anh ấy...."

"Cậu ta làm sao?"

Thư Điền suy nghĩ, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt mê muội rất khoa trương:

"Anh ấy rất đẹp trai!!!!"

Lộc Viên Viên: "....."

"Chị không biết đâu! Bài đăng trên diễn đàn trường học của bọn em cơ hồ đều cùng anh ấy có quan hệ! Khi anh ấy sống ở cửa đối diện nhà bọn em, em cảm thấy anh ấy là loại người mặc dù rất ít nói, nhưng lại là một đại ca ca rất ôn nhu."

Nói xong, mắt Thư Điền biến thành ngôi sao sáng:

"A a a, Em không nghĩ tới!!! Anh ấy lại là bá chủ một phương ở trường học bọn em! Là lão đại của bọn em! Là lão đại trong trường bọn em! Đánh nhau lợi hại đệ nhất vũ trụ!!!"

"....."

"Chị, chị đây là biểu cảm gì vậy? Em nói đều là sự thật! Không tin em cho chị xem ---"

"Chị cảm thấy...." Lộc Viên Viên chần chừ nói: "Có phải em nói ngược rồi hay không?"

"Hả?"

"Em xác định....Không phải là em thích cậu ta?"

Lộc Viên Viên vừa dứt lời, gò má của cô gái trước mặt nhanh chóng ửng đỏ,

"Chị nói cái gì vậy chứ?"

"Chúng ta mau học mau học!" Cô ấy xoay người đem cặp sách của mình kéo tới, không nói gì cầm một đồng sách bày trên bàn, "Cái đó, chỗ này em không hiểu. Chị nói cho em biết một chút đi."

Lộc Viên Viên: "....."

Cuối cùng cô cười cười, không tiếp tục hỏi thêm, bắt đầu giảng nơi mà Thư Điền vừa chỉ.

Sau ngày thứ bảy kia, tối thứ ba Tô Lâm lại đi nhà ông nội Lộc Viên Viên một lần. Sau hai lần châm cứu, lại thêm anh uống thuốc đều đặn, cơn đau đầu hành hạ anh một tuần rõ ràng đã có chuyển biến tốt đẹp.

Ngoại trừ, thuốc kia thật sự một lời khó nói hết. Việc uống thuốc Đông y biến thành chuyện khó khăn nhất trong ngày.

Thứ tư học tiếng Pháp, anh đi thư viện đánh ppt. Khi đến phòng học, Lộc Viên Viên vẫn như cũ đến sớm hơn so với anh.

Kể từ ngày sau khi ăn một nồi cháo đất tại quán, sau khi vội vàng cơm nước xong xuôi, hai người cũng chưa từng gặp mặt. Vài lần anh muốn nói chuyện phiếm với cô trên Wechat, đều không nghĩ ra chủ đề nên chết yếu giữa đường.

Rốt cuộc.....

Lại thấy được.

Khi Tô Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, cô đang nói chuyện điện thoại.

Anh liếc một cái, là giao diện Wechat, hẳn là đang phát giọng nói.

"...Ừ được rồi, không có vấn đề gì. Vậy em đi đi, có bạn học đi cùng em không?"

"Vậy em phải chú ý an toàn, trên đường cẩn thận."

"Được, ngày mai gặp."

"...."

Giọng nói của cô gái nhỏ ngọt mềm, hình như cô rất ít khi dùng loại giọng điệu này nói chuyện với anh.

Tựa hồ cô cùng người bên kia....Quan hệ rất tốt???

Anh nhìn Lộc Viên Viên thoát ra khỏi Wechat, lúc quay đầu nhìn anh ngỡ ngác một chút, sau đó rất nhanh khôi phục lại bình thường, như ngày thường mà chào hỏi:

"Học trưởng, buổi sáng tốt lành."

"...Sớm."

Cô không nói gì nữa.

Lại qua một lát, Tô Lâm thật sự nhịn không được, quay đầu hỏi cô:

"Vừa rồi em....Đang phát giọng nói sao?"

"Ừm?" Lộc Viên Viên suy nghĩ một chút, mới phản ứng được, "Đúng vậy, đúng vậy."

Cách giờ lên lớp còn một khoảng thời gian, dù sao cũng không có việc gì, cô thuận miệng liền giải thích:

"Là học sinh lớp mười mà em dạy kèm. Lúc đầu hẹn muốn tối nay học thêm. Nhưng giờ lại nói muốn đi xem trận đấu bóng rổ, nói với em là muốn

thay đổi thời gian."

Hơn nữa, nghe giọng nói của Thư Điềm, đoán chừng là nam sinh lúc trước cô ấy đề cập qua cùng có trong trận đấu.

Nghĩ đến bộ dạng hoa si lần trước của Thư Điềm, cô không nhịn được cười cười.

"Học trưởng, sao vậy?"

"...Ừm, không có gì. Chỉ là....hỏi một chút."

Sau bốn mươi phút lên lớp, đến giờ giải lao nhỏ giữa tiết.

Trong bốn mươi phút này, trong đầu Tô Lâm vẫn luôn phát lại giọng nói mấy câu kia của cô.

Bóng rổ, hẳn là nam sinh.

Nam sinh cấp ba. Gia sư.

Cô hỏi người kia, có người đi cùng hay không.

Còn muốn hẳn ta chú ý an toàn, trên đường cẩn thận.

Giọng nói của cô....cũng quá.....

Tô Lâm cảm thấy trong đầu anh phát lại quá nhiều lần, bên tai cũng bắt đầu xuất hiện giọng nói của cô.

Đầu lưỡi anh chống trên đỉnh hàm, tay trái xoa mũi.

"Lộc Viên Viên."

Nghe được âm thanh quen thuộc, Lộc Viên Viên lập tức quay đầu lại:

"Học trưởng, sao vậy?"

Tô Lâm yên lặng nhìn cô, "Em....."

Anh phun ra một chữ, liền không nói tiếp.

Lộc Viên Viên nghi hoặc: "Em?"

"Lộc Viên Viên." Anh lại gọi tên cô một lần, "Anh gõ chữ rất nhanh."

"....?" Há? Gõ chữ?

"Anh dạy em, gõ chữ được không."

".....?"

Anh bỗng nhiên nâng một bàn tay lên cào tóc, biểu cảm có chút mất tự nhiên, đôi mắt cũng dời đi khỏi người cô.

"Em....."

"Đừng phát giọng nói cho người khác."

#5268 chữ. Tay An rụng rời. Xin phép hôm nay một chương. Qua tới giờ An bận quá:(:(

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Không phát giọng nói với người khác?

Dạy cô gõ chữ?

Lộc Viên Viên ngốc luôn rồi.

Cô không rõ. Cô chỉ là thuận miệng nói chuyện về Thư Điền một chút, vì sao Tô Lâm đột nhiên lại nói chuyện này.

"Dạy, dạy, dạy em gõ chữ?"

"...Ừm."

Loại chuyện gõ chữ nhắn tin này, cũng có thể dạy được?

Lộc Viên Viên có chút hiếu kỳ:

"Học trưởng, anh muốn dạy như thế nào?"

Kỳ thật Tô Lâm cũng không biết rõ lắm.

Nhưng trên mặt anh vẫn vẻ nhàn nhạt như cũ, giọng nói anh vẫn bình thường,

"Anh biết, yên tâm."

"....."

"VẬY.....EM ĐỒNG Ý KHÔNG?"

"Ừm?" Lộc Viên Viên suy nghĩ một chút, mới phản ứng được anh đang đề cập đến cái gì.

"Nhưng mà.....VÌ sao lại không phát giọng nói, phát giọng nói rất thuận tiện mà."

".....HẢ?"

"Loại việc phát giọng nói này, nếu em đối với một cô gái quen biết không lâu phát giọng nói, cô ấy sẽ cảm thấy em đang chủ động lôi kéo làm quen."

"....."

"Nếu em đối với nam sinh quen biết không lâu phát giọng nói...." Tô Lâm nghĩ tới mấy câu kia cô vừa nói, giọng nói cô gái nhỏ mềm mại kéo dài.....

Mẹ nó.

Giọng nói mà anh cất giữ.....Không thể như thế này.

Anh hít thật sâu, nói tiếp:

"....Như vậy, nam sinh kia khả năng sẽ cảm thấy, em có ý đối với cậu ta."

Đặc biệt là, loại giọng kia. Anh yên lặng ở trong lòng bổ sung thêm một câu.

"....."

Lộc Viên Viên sửng sốt.

Anh nói rất đúng, hình như....rất có đạo lý.

Chỉ là....Hình như cô không phát giọng nói qua cho nam sinh nào mới quen nha? Bởi vì tốt nghiệp cấp ba mới có điện thoại, trong Wechat của cô ngoại trừ đám bạn trong lớp, thì có rất ít nam sinh liên lạc.

Chỉ ngoại trừ ---

Cô vừa định nói gì đó, Tô Lâm đã tổng kết trước một bước:

"Thật sự nhắn tin mới là phương thức thuận tiện nhất nói chuyện phiếm. Anh dạy cho em, rất đơn giản."

"À...."

Lộc Viên Viên cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm. Nhưng sau khi bị anh đoạt nói trước, lại sống chết cũng không nghĩ ra.

Cô không cố chấp nghĩ tiếp.

Kỳ thật nói đến, cô cũng rất buồn rầu vì chuyện gõ chữ chậm, rõ ràng ghép vần cũng như vậy. Nhưng mỗi lần gõ chữ lại cảm thấy bản thân giống như người mù chữ.

"Vậy học trưởng, anh muốn dạy em như thế nào?"

"Giao cho anh," Anh nói với vẻ mặt nhàn nhạt, dáng vẻ giống như giải quyết một bữa ăn sáng, "Trước nghe giảng đã."

Lộc Viên Viên gật đầu:

"Được."

Tô Lâm quay đầu nhìn về phía bục giảng, trong lòng thở dài một hơi.

Vừa rồi....Thật sự sợ cô nói, cô cũng phát giọng nói cho anh.

Thật may.

Không để cô kịp nghĩ đến bước kia.

-

Vào thứ năm, giáo viên tiết học công cộng buổi chiều bị bệnh, gửi email nói không cần đi học. Thế là bốn người đều ở trong ký túc xá không muốn ra ngoài.

Lần đầu tiên Vương Nhất Hàm, cũng không đi ra ngoài.

Hoặc là nói, khoảng thời gian gần đây, số lần cô ấy ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay, cùng với trước kia không giống nhau.

Vương Nhất Hàm khoanh chân ngồi ở trên giường Lộ Viên Viên, vừa lướt điện thoại vừa hỏi:

"Viên nhi à, lần trước thất bại vào câu lạc bộ âm nhạc, cậu không tìm câu lạc bộ khác sao?"

"Ừm?" Lộ Viên Viên từ trong sách ngẩng đầu lên, nửa ngày mới ý thức được cô ấy đang nói gì, "À, không có."

"Kỳ thật mình không tham gia mấy câu lạc bộ kia cũng không sao."

Thật sự cô không quan tâm lắm đến những thứ như câu lạc bộ. Lần trước tham gia vào câu lạc bộ âm nhạc, cũng là vì muốn tham gia cùng với Lâm Thiển.

"Ừm hừ," Vương Nhất Hàm cười, hất cằm lên chỉ vào sách trên tay Lộ Viên Viên, "Biết rồi, học bá Viên nhi nhà chúng ta yêu thích nhất vẫn là học tập."

Lộ Viên Viên có chút ngượng ngùng:

"Cũng không có....."

Cô cũng không đọc những cuốn sách liên quan đến chuyên môn. Đi thư viện đều là mượn một số sách trước kia ở trường cấp ba để cử đến, mà cô chưa có cơ hội được đọc.

Lâm Thiên một bên mở máy tính ra chơi game, nghe thấy hai người nhắc tới chuyện câu lạc bộ, mảng ký ức phảng phất bị phủ bụi giống như tình lại.

Cô ấy dừng lại thao tác trong tay, nghi ngờ nói:

"À nói đến chuyện câu lạc bộ âm nhạc, lúc trước chúng ta hoài nghi có người cho Viên Viên đi cửa sau mà. Cho nên....đến cuối cùng cũng không biết rốt cuộc là ai nha?"

"....."

Toàn thân Lộc Viên Viên cứng đờ trong chớp mắt.

Vương Nhất Hàm tiếp lời:

"Đúng vậy. Lần trước mình đi cũng là vì chuyện này. Sau đó mình ---"

"À đợi chút," Vương Nhất Hàm đột nhiên nhìn về phía cô, "Viên nhi, cậu quen Tần Phóng sao? Là ngày đó....ngày đó người con trai ở ngoài cửa nói chuyện với mình."

"....."

Lâm Thiên xen vào một câu:

"Mình nhớ, là anh ấy phỏng vấn vòng một. Viên Viên, cậu được anh ấy phỏng vấn à?"

"Mình được anh ấy phỏng vấn." Lộc Viên Viên gật đầu.

Vương Nhất Hàm nhìn qua, biểu cảm có chút kinh ngạc,

"Cho nên....là anh ta cho cậu qua vòng một?"

"....."

Lộc Viên Viên cẩn thận nhớ lại, gật đầu khẳng định, "...Ừm."

Mặc dù hình như là Tô học trưởng mở cửa sau cho cô. Nhưng vòng thứ nhất đích thực là do vị học trưởng kia phỏng vấn.

"Mẹ nó." Vương Nhất Hàm đột nhiên mặt trầm xuống, "Thì ra Tần Phóng thích –"

Âm lượng đang cao của cô ấy đột nhiên dừng lại.

Lộc Viên Viên hoảng sợ.

Cô nhìn người đối diện, không hiểu sao cô ấy lại có phản ứng lớn như vậy,

"Cậu sao vậy Thái Thái?"

"Mình...." Vương Nhất Hàm cố gắng khống chế bản thân mình không nghiêng rãng, "Mình đi gọi điện thoại."

Sau đó lập tức xuống giường, mang dép đi ra khỏi cửa ký túc xá.

"....."

Lâm Thiến trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương Nhất Hàm cứ hùng hổ đi ra khỏi ký túc xá như vậy, nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần.

"Khụ, Viên Viên, ngày Quốc khánh cậu định đi đâu chơi."

Lộc Viên Viên còn chưa trả lời, Lâm Thiến dùng chân trần đập trên thảm trong phòng, chạy đến trên giường cô, mặt mũi tràn đầy hưng phấn,

"Trong câu lạc bộ bọn mình có hoạt động, các đàn chị nói ngày Quốc khánh hằng năm đều làm, lần này hình như phó chủ tịch đã chọn địa điểm."

"Anh ấy nói tất cả mọi người không cần lo lắng đi công viên giải trí, tiền vé vào cửa, phương tiện đi lại sẽ có người bên trong câu lạc bộ an bài."

Lâm Thiến nói xong, xích lại cô gần hơn một chút, "Viên Viên, cậu muốn về nhà sao? Hay là đến nhà ông bà cậu?"

Lộc Viên Viên sửng sờ.

Về nhà.....

Về cái nhà kia, làm gì chứ.

Cô lắc đầu:

"Không về nhà, vẫn ở lại thành phố S."

"Ài vậy cậu đi cùng đi mà! Cảm giác chơi rất vui nha, mình còn chưa đến công viên giải trí thành phố S nữa!"

Lộc Viên Viên suy nghĩ, ngày Quốc Khánh không làm gì cũng không có việc gì khác, vừa định đáp ứng, lại cảm thấy chỗ nào đó không đúng,

"Thiến Thiến, chỉ là mình không phải người trong câu lạc bộ các cậu...."

"Điều này không sao cả! Mình đã hỏi chủ tịch câu lạc bộ bọn mình rồi."

"....."

"Là Tô soái nha, Tô Lâm mà cả ngày mình nhắc tới với cậu đó. Mình hỏi anh ấy có thể mang thêm người nhà không. Cậu đoán xem anh ấy nói gì?"

"...Nói gì?"

Lâm Thiến trừng lớn mắt:

"Anh ấy thế mà hỏi người nhà mình tên là gì?"

"....."

"Sau đó mình đã nói tên của cậu. Mình nói mình muốn hỏi ý kiến cậu trước, nếu cậu đồng ý thì có thể tham gia vào hoạt động kia của câu lạc bộ chúng ta hay không. Anh ấy lập tức đáp ứng."

...Hỏi tên?

"À, chuyện kia—" Lộc Viên Viên còn muốn nói gì đó, liền bị Lâm Thiến một phen chặn lại,

"Đừng cái này cái kia nữa, quyết định như vậy đi. Lễ Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày, cậu có đến sáu ngày đều có thể ở nhà, đi chơi một ngày không sao đâu!"

Nhìn Lâm Thiến tận hết sức lực khuyên cô đi ra ngoài, Lộc Viên Viên cong môi,

"Được rồi."

Sau đó Lâm Thiến trở lại ngồi chơi trên máy tính, Lộc Viên Viên có chút xuất thần.

Tô học trưởng....Lần này cũng là bởi vì bọn họ quen biết sao?

Cô đem sách buông xuống, cầm điện thoại di động lên mở ra Wechat, tìm đến khung trò chuyện [Tô Lâm].

Cô gõ chữ: Cảm ơn anh, học trưởng ~.

Trong nháy mắt vừa định ấn gửi đi, lại dừng động tác lại.

Suy nghĩ, đem câu này xóa bỏ, một lần nữa cầm sách lên.

Dù sao ngày mai cũng gặp mặt....

Vẫn nên ở trước mặt nói lời cảm tạ thì tốt hơn.

Buổi chiều hôm sau, Vương Nhất Hàm cùng Khốc Ca đều trở về nhà. Lâm Thiển nói rằng câu lạc bộ phải chuẩn bị đồ vật cho chuyến đi ngày mai, cô ấy phải đi đến hỗ trợ.

Lộc Viên Viên đặt đồng hồ báo thức, ở trong ký túc xá ngồi ngốc cho đến giờ hẹn, tắt chuông báo, đến khu vực nghỉ ngơi chung của thư viện trước mười phút.

Không ngờ Tô Lâm so với cô còn đến sớm hơn.

Khu vực nghỉ ngơi chung bày mười chiếc bàn dài ghế dài, đối diện với ghế ngồi là một cửa sổ lớn đang mở, kích thước gần như giống một cửa sổ sát đất. Ánh nắng buổi chiều không một tia nào chiếu vào, hình dáng anh hiện ra có chút màu vàng nhạt.

Bởi vì là ngày nghỉ đầu tiên, thư viện mười phần quạnh quẽ, xung quanh anh không có bất kỳ ai.

Duỗi đôi chân dài, anh hơi cúi đầu nhìn điện thoại, đường cong bên mặt trôi chảy mơ hồ lộ ra, ngón tay thỉnh thoảng lướt qua trên màn hình.

Rõ ràng ngược sáng, không thấy rõ ngũ quan.

Nhưng người này hình như có năng lực đặc biệt khiến người ta có thể chỉ cần nhìn một chút đã cảm thấy ngoại hình của anh rất đẹp.

Lộc Viên Viên bỗng dưng nhớ tới lần trước, khi anh quay video phỏng vấn cô, lúc đầu hẹn cũng là nơi này.

Sau đó phải di chuyển địa điểm, bởi vì có một nhóm em gái hâm mộ anh quá mức kích động, thiếu chút nữa là hét lên.

Cô nở nụ cười, đi về phía anh.

"Học trưởng."

Khoảnh khắc cô vừa gọi xong, anh liền ngẩng đầu lên.

Anh yên lặng nhìn cô mấy giây, mới lên tiếng:

"...Ừm."

Bàn ghế dài cần phải ngồi cạnh nhau, Lộc Viên Viên vòng quanh một nửa cái bàn, ngồi xuống bên cạnh anh. Có lẽ là vì một tháng học tiếng Pháp ngồi cùng bàn, cô đã hoàn toàn quen thuộc với anh ngồi ở bên trái mình, đương nhiên cô ngồi ở bên tay phải của anh.

Thời điểm cô ngồi xuống, động tác của Tô Lâm cứng đờ trong nháy mắt.

Cô so với bình thường trên lớp học tiếng Pháp ngồi gần hơn, không biết là mùi hương trên người cô hay là trên mái tóc cô lại vây quanh anh một chút.

Mấy giây sau, anh mở điện thoại di động, tìm đến mục ghi nhớ mở ra, đang chuẩn bị nói chuyện ---

"Học trưởng, cảm ơn anh nha."

"?" Anh quay đầu.

"Là chuyện kia, hoạt động trong câu lạc bộ của bọn anh," Lộc Viên Viên vẽ mặt thành thật giải thích: "Bạn cùng phòng của em nói cho em, sau khi cô ấy hỏi anh, anh đã đồng ý cho em đi cùng."

"...À," Anh nhếch môi một chút, "Không cần khách khí."

Lộc Viên Viên hít sâu một hơi.

Đột nhiên cô đem hai cái khuỷu tay đều đặt ở trên bàn, tư thế ngồi giống như đang nghe giảng, quay đầu nhìn anh, trong giọng nói mơ hồ mang theo hưng phấn:

"Vậy chúng ta bắt đầu học sao học trưởng!"

"....."

Lộc Viên Viên nghi hoặc hỏi:

"Anh cười gì vậy...."

".....Em như vậy," Anh khoa tay múa chân làm theo tay cô, "Làm sao mà gõ chữ?"

Cúi đầu nhìn tư thế của mình, Lộc Viên Viên nháy mắt kịp phản ứng.

Cô lấy điện thoại di động ra khỏi cặp sách, cầm nó bằng cả hai tay.

"Chuyện đó, bây giờ được rồi."

Tô Lâm nhìn vào đôi mắt đầy mong đợi của cô, có chút hiếu kỳ,

"Vậy em....vì sao lại gõ chữ chậm?"

"Bởi vì em cấp hai cấp ba đều không có điện thoại. Sau đó tốt nghiệp cấp ba xong, ông nội mua điện thoại cho em. Em dùng hơn ba tháng rồi cũng không quen...."

Tô Lâm suy nghĩ một chút, quay đầu nói với cô:

"Vậy đi, em nói, anh gõ chữ. Em nhìn xem tốc độ gõ chữ bình thường như thế nào."

"Ừm."

Đôi mắt Lộc Viên Viên nhanh như chớp đảo qua một vòng, sau đó nhìn anh, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên:

"Sang năm Lộc Viên Viên cũng sẽ nhận được học bổng!"

"....."

"Viết câu này đi, không được sao?"

"Được." Anh nở nụ cười, "Nhìn này."

Sau đó bắt đầu lạch cạch gõ chữ.

"Mẹ ---" Lộc Viên Viên thiếu chút nữa thốt ra từ "nó" ở đằng sau.

Cô sắp bị câu chửi thề mỗi ngày treo bên miệng của Vương Nhất Hàm và Lâm Thiến tẩy não.

Cũng may, cô kịp thời dừng lại cái chữ kia ở đằng sau, "Mẹ ----Mẹ ời!"

"Người có thể gõ chữ nhanh như vậy sao!"

"...."

Khóe miệng Tô Lâm giật giật.

Cái này có thể nói cái gì.

Nhìn vào ba chữ Lộc Viên Viên, đột nhiên anh nói:

"Em biết không, thật sự gõ chữ có đường tắt."

"..." Lộc Viên Viên có chút bất lực.

Làm sao lại một cái hai cái, nói chuyện đều nguyên ý mang theo lo lắng như vậy.

Cô phối hợp hỏi: "Là đường tắt gì vậy?"

"Em gõ nhiều một từ nào đó. Sau này khi nào muốn gõ chữ này, có thể trực tiếp gõ ra chữ đầu tiên của những từ đó."

"..."

Tô Lâm dứt khoát làm một hàng mẫu khác cho cô, "Em nhìn đi, ví dụ như là gõ tên của em "Viên Viên"."

Lộc Viên Viên vốn dĩ đang nghe rất bình thường, đột nhiên nghe anh gọi "Viên Viên".

Giọng nói anh không trầm thấp như khi nói chuyện bình thường, xen vào giữa là giọng của thiếu niên cùng người trưởng thành, rất có từ tính và dễ nhận ra.

.....Nghe rất hay.

Lộc Viên Viên lắc đầu, tập trung lực chú ý nhìn vào màn hình điện thoại.

"....Bây giờ anh gõ "Viên Viên" hai lần, phương thức nhập đã được ghi nhớ. Lúc này, em chỉ cần gõ "y y"."

Tô Lâm vừa ấn ra "y y, vừa nói với cô:

"Sau đó, sẽ xuất hiện Viên ----"

Giọng nói của anh đột nhiên dừng lại.

Trên màn hình, từ trái sang phải, theo thứ tự hiện ra:

【 ý dân, bệnh viện, viên viên 】

(Explain: Viên Viên: yuan yuan, ý dân: Yì yín, bệnh viện: Yīyuàn, hai từ đầu đều là yy)

Cái thứ nhất: [ý dân]

Tô Lâm: "...."

Viên Viên: "....."

Tô Lâm không tự chủ mà nín thở.

Anh cảm thấy mình đã lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa bao giờ xấu hổ như thế.

Chuyện này mẹ nó ----

"Phụt ha ha ha ha ha!"

"....."

Bỗng nhiên truyền đến tiếng cười, Tô Lâm quay đầu liền nhìn thấy cô gái nhỏ cười đến mắt nai đều híp lại, hai gò má hồng hào, cô một bên cười, còn một bên lại nhích tới nhích lui.

Dùng từ nào để nói.

À, ngả tới ngả lui.

Tô Lâm nhìn cô ngả tới ngả lui cười, nhìn một chút, sau đó vuốt mũi dờ đi ánh mắt.

Đây gọi là có chuyện gì....

Chờ Lộc Viên Viên cười đủ, cười đến đôi mắt đen trắng rõ ràng đều ngập nước lấp lánh, vừa thở dốc vừa nhìn anh,

"Học trưởng, anh tiếp tục nói đi."

"....."

Tô Lâm không muốn để cô lại nhớ kỹ một màn kia.

Vì vậy anh bắt đầu nói nhảm:

"Ừm....Theo như em nói, em không phải không gõ được nhanh, chỉ là không thuần thục. Khi vừa mới dùng điện thoại đều sẽ như vậy, cho dù em đã ghép vần trong đầu, nhưng mà em không nhớ được vị trí trên bàn phím, liền sẽ gõ rất chậm."

Mẹ nó.....

Anh đang nói cái quỷ gì vậy.

Đây không phải đến kẻ ngốc cũng đều biết ---

"A!" Lộc Viên Viên đột nhiên lên tiếng, không có nụ cười như vừa rồi, biểu cảm trên mặt mười phần tán đồng:

"Đúng đúng đúng chính là như vậy! Em mỗi lần tìm chữ cái để gõ đều tìm đặc biệt lâu, thật sự rất khổ sở!"

Giọng nói cô mềm mại, phối hợp thêm dáng vẻ mười phần đồng cảm.

Thật sự là....

"...Ừm." Tô Lâm nín cười gật đầu, liều mạng muốn di chuyển lực chú ý của cô, "Vậy nên bây giờ bắt đầu gõ đi."

"Hả?"

"Anh nói, em gõ chữ, luyện tập một chút."

Lộc Viên Viên mở ra bản viết ghi nhớ, hai tay nâng lên,

"Em chuẩn bị xong rồi."

Tô Lâm gật đầu, "Gõ câu này."

"Tô – học – trường - là – một – người – tốt." Anh nói.

"...."

Lộc Viên Viên nhìn anh một cái, không nói chuyện, cúi đầu xuống yên lặng gõ chữ.

Tô Lâm nhìn cô từng chữ từng chữ mà ấn xuống, cuối cùng, đại khái sau khoảng ba mươi giây, cô đưa cho anh nhìn màn hình của điện thoại di động,

"Gõ xong rồi!"

Lúc đầu anh chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, vừa định thu ánh mắt lại ---

"Lộc Viên Viên."

"Ừm?" Cô cầm điện thoại, bị gọi tên, giống như phản xạ có điều kiện đáp một tiếng, "Sao vậy?"

Trên mặt Tô Lâm ngậm cười, hai mắt híp lại một nửa, lộ ra đuôi mắt hẹp dài,

"Tự em đọc một lần?"

"...Hả?"

Lộc Viên Viên nghi hoặc lấy điện thoại trở lại, nghiêm túc, đọc lên từng câu từng chữ:

"Tô – học – trường – là – người – hung – ác, người hung ác?????"

"....."

"...."

Lộc Viên Viên "A" một tiếng, nháy mắt liền phản ứng trở lại, bắt đầu giải thích,

"Xin lỗi anh học trường! Em nhìn nhầm chữ a cùng chữ e, em nhìn chúng không khác nhau lắm liền....."

Thái dương Tô Lâm giật giật: "....."

A cùng e, giống chỗ nào?

Anh không nói gì, nhẹ gật đầu,

"Gõ lại câu khác."

"Ừm." Cô gái nhỏ ngoan ngoãn hai tay cầm điện thoại, bộ dạng nghiêm túc giống như đang làm bài kiểm tra,

"Anh yên tâm, lần này em sẽ nhìn rõ chữ cái."

"Tô – học – trường – tiếng – Pháp – rất – giỏi."

"....."

Lộc Viên Viên lại yên lặng nhìn anh một cái, mới bắt đầu gõ chữ.

Vẫn gần ba mươi giây.

"Được rồi!" Lộc Viên Viên gõ xong, không kịp chờ đợi đưa cho anh nhìn.

"....."

Tô Lâm nhìn bản ghi nhớ của cô.

Lại lần nữa nheo mắt.

Cô gõ chữ, là chỉ ghép vần, hoàn toàn không kiểm tra gõ ra là chữ gì.....

Bên trên một câu cô không sửa lại, mà vừa rồi gõ câu thứ hai ----

Lại gõ nhầm.

Lần này, cô chọn đúng chữ cái, nhưng quên chọn cụm từ, cụm từ đầu tiên với tần suất mặc định được sử dụng trực tiếp nhiều nhất.

Trong bản ghi nhớ nối liền hai câu:

[Tô học trường là một người hung ác]

[Tô học trường phát dục rất tốt]

....?

Tô học trường hung ác phát dục rất tốt: "....."

#An: Mọi người đừng hối, tuần này gia đình An có việc nên An không
trans kịp:((

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Lộc Viên Viên ban đầu có chút nghi hoặc.

Sau lại có chút thấp thỏm.

Tô Lâm đã nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của cô, trọn vẹn mấy chục giây rồi.

Có phải là cô....Lại gõ cái gì không đúng rồi không?

Cô cau mày suy nghĩ một lúc, lời nói đơn giản như vậy, hình như không sai đâu....

"Học trưởng.....Anh đang nhìn cái gì vậy?" Nói xong, cô liền đứng dậy muốn lại gần nhìn.

Cô đứng dậy quá đột ngột, Tô Lâm theo phản xạ có điều kiện lui về phía sau.

Lộc Viên Viên đang trong tư thế đứng, một chân gập gối lại đặt ở trên ghế. Cô không nghĩ tới Tô Lâm đột nhiên sẽ rụt lại về phía sau, cánh tay vươn ra bị hụt. Cả người không chịu khống chế mà nghiêng về phía trước --

-

Giây tiếp theo, cằm của cô đặt mạnh trên bờ vai anh.

Hai người dính sát vào nhau.

Tô Lâm cầm điện thoại của cô ra phía sau, lại hoàn toàn không dự liệu được cô sẽ bởi vì động tác này mà mất đi trọng tâm, sau đó.....

Ghé vào trên người anh.

Bởi vì tay trái cầm di động, một cách tự nhiên, Tô Lâm không kịp suy nghĩ, đưa tay phải ra ôm lấy eo cô.

.....Thật nhỏ.

Trong nháy mắt anh đặt tay lên, cô gái nhỏ lập tức cứng đờ.

Lộc Viên Viên lấy lại tinh thần, nhanh chóng ngồi dậy lùi về sau một bước, lẩn nửa ngồi trên ghế dài.

Cô chưa bao giờ gần gũi với người khác phái nào ngoài người nhà. Lúc học cấp hai, cấp ba có nam sinh ngồi cùng bàn, cho tới bây giờ cũng đều giữ một khoảng cách nhất định.

Nhịp tim nhanh chóng tăng lên, cô cảm thấy khuôn mặt mình muốn bốc cháy đến nơi,

"Cái kia, không phải em cố ý....."

Cô quan sát biểu cảm của người đối diện, hình như không có gì thay đổi, lại nhỏ giọng giải thích một câu,

"Em chỉ là....muốn lấy điện thoại về."

Âm cuối tinh tế của cô truyền đến trong lỗ tai.

Tô Lâm như ở trong mơ mới tỉnh lại.

Yết hầu anh lặn nhẹ, có chút mất tự nhiên hắng giọng một cái, đưa điện thoại qua.

"Em ---"

Anh chỉ nói một chữ, Lộc Viên Viên nhanh chóng lấy lại điện thoại, mang theo cặp sách đứng lên,

"Học trưởng, hôm nay cảm ơn anh, em đi trước!"

"....."

Cô chạy chậm ra khỏi thư viện. Lúc ra cửa rẽ ngoặt, còn có thể nhìn thấy một mảng màu hồng trên khuôn mặt nhỏ.

Bỗng nhiên Tô Lâm rũ mắt xuống nở nụ cười.

Anh nhìn cái tay vừa rời đặt ở trên eo cô, cảm thấy đầu ngón tay không hiểu sao có chút nóng rực.

Thẹn thùng như vậy.....

Về sau phải làm sao đây.

Câu lạc bộ âm nhạc quyết định nơi tới sẽ là "Cái hồ không nói đạo lý" trong công viên trò chơi. Một cái tên vừa cát điền* lại đuổi khách. Nhưng sau khi nó được xây dựng, liền nhanh chóng thu hút vô số blogger nổi tiếng trứ danh đến đây du lịch để tìm hiểu khám phá những trò chơi thần kỳ trong công viên này.

(*: lời nói trên mạng, ám chỉ sự ngu ngốc)

Khi nhóm blogger chen chúc nhau đi ra khỏi nơi này, đã chia ra làm hai thái cực đánh giá. Nếu không phải mười phần thối phồng đến mức thiên hoa loạn trụ*, thì chính là mảng không một chút lưu tình nào.

(*:là nỏ tá lả, ba hoa chích chòe)

Tần Phóng trước kia cũng không nghĩ tới, cậu ta vừa mới sinh viên năm hai lại có thể làm người lãnh đạo vị trí thứ hai trong một câu lạc bộ lớn.

Còn nữa, đều là do cái tên đứng đầu trên danh nghĩa kia không thêm quản lý việc gì.

Chuyện này nếu như ở thời cổ đại, quả thật có thể nói quyền lực của Tô Lâm đều bị cậu ta áp đảo nắm giữ.

Tần Phóng vốn rất hiếu kỳ với nơi này, lại cảm thấy một hai người đi chơi công viên, không có tí hứng thú nào. Cậu ta dứt khoát quyết định, dù sao bây giờ người phụ trách cũng là cậu ta, không bằng trực tiếp làm luôn hoạt động tập thể.

Sáng sớm ngày 1 tháng 10, cậu ta đứng gần xe buýt ở cổng trường, đặt biển hiệu [Nơi tập hợp câu lạc bộ âm nhạc], rồi bắt đầu kiểm tra hộp bốc thăm, nước, máy ảnh.

Anh vất vả cần cù làm việc, mà người là chủ tịch câu lạc bộ trên danh nghĩa kia, đang ở hàng thứ nhất trên xe ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Phóng đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh,

"Cậu không biết xấu hổ sao? Cậu còn ngủ được sao!"

Đối phương đến mí mắt cũng đều không động một chút.

Đã có người lần lượt lên xe, Tần Phóng hạ thấp giọng mắng một câu, rồi bắt đầu chào hỏi các thành viên.

-

Đi hết một tiếng rưỡi, rốt cuộc cũng tới nơi.

Sau khi mọi người lần lượt xuống xe, Tần Phóng đứng ở bên dưới bảng hiệu "Cái hồ không nói đạo lý" trong công viên giải trí nói ngắn gọn vài câu.

"Là như thế này, các bạn học, chúng ta hai người làm thành một nhóm, rút thăm quyết định. Mọi người ai cũng đừng ghét bỏ ai. Tôi vừa mới thiết lập phương tiện liên lạc với mọi người, có chuyện gì thì người trong nhóm hãy liên lạc, 5 giờ chiều tập hợp lại ở cổng. Nếu nhóm các bạn muốn đi chung hai nhóm để chơi cùng với nhau, đều ok, tùy các bạn." Tần Phóng nhanh chóng nói xong, đem cái hộp ở trên mặt đất ôm lên, "Mọi người tới rút thăm, tổng cộng có hai mươi cái tên, rút được người nào thì hai người đó sẽ không còn quyền rút thăm nữa. Ai là người thứ nhất ---"

Cậu ta còn chưa nói xong, bên cạnh đã đưa tới một cánh tay trắng thon dài.

Cậu ta thuận theo cánh tay nhìn tới, lập tức vui vẻ,

"Ui chao, Tô soái của chúng ta cũng có một ngày xung phong!" (#Có âm mưu đó bạn Phóng, nghĩ đâu mà bạn Tô tự nguyện xung phong =)))))

Tô Lâm không trả lời.

Anh hạ mắt xuống, tay ở bên trong cái hộp sờ tới sờ lui.

Rất nghiêm túc mà sờ.

Tần Phóng cứ bưng cái hộp như vậy, nhìn anh sờ soạng hơn một phút đồng hồ, mới chịu lấy ra một tờ giấy màu trắng, nhìn không được mà trợn trắng mắt lên,

"Cậu mẹ nó chậm chết."

Tô Lâm không để ý tới cậu ta.

Trong nháy mắt mở ra tờ giấy, anh nhẹ nhàng thờ ra.

Trong đầu Tần Phóng không biết chứa thứ gì, chuyện rút thăm hai người một nhóm loại này cũng nghĩ ra. Buổi sáng anh buồn ngủ như vậy, cũng là bởi vì cái trò rút thăm này.

Tối hôm qua Tô Lâm đặc biệt canh cho đến khi Tần Phóng ngủ thiếp đi, mới đem hộp rút thăm ở dưới gầm giường cậu ta lấy ra. Lật từng cái từng cái, khi lật đến tên của Lộ Viên Viên, làm dấu ký hiệu, cùng với những tên khác không giống nhau.

Cho nên bây giờ mới có thể rút được.

Anh nhìn chằm chằm người đứng xa nhất cúi đầu không biết đang làm gì, vẻ mặt nhàn nhạt đọc tên trên tờ giấy:

"Lộ Viên Viên."

Đột nhiên bị gọi đến tên mình, Lộ Viên Viên ngẩng đầu.

Cái này....Cái này cũng có thể rút được?

Lâm Thiển ở bên cạnh kích động mà "Mẹ nó" vài tiếng,

"Viên Viên! Cố lên! Cố lên! Cố lên a a a cố lên!"

Lộ Viên Viên: "...?"

Cậu thêm dầu vào cái gì.....

Cô nhìn Tô Lâm cầm giấy đi đến trước mặt, áo trắng quần đen, thân cao chân dài, khuôn mặt tuấn tú sáng lấp lánh,

"Đi thôi."

"...."

Haiz. Không có biện pháp.

Cô vẫy tay với Lâm Thiến, cúi thấp đầu đuổi theo anh.

Cho đến khi đưa vé tiến vào công viên trò chơi, hai người cũng đều không nói chuyện.

Lộc Viên Viên lại thở dài. Hôm qua thật là xấu hổ mà....Cô khi đó xem như là chạy trốn đi.

Hôm nay vậy mà lại một nhóm!

"Muốn chơi cái gì?" Cô đang miên man suy nghĩ, bên tai truyền đến giọng nói của anh.

"À." Cô theo phản xạ mà lên tiếng, sau đó nhìn xung quanh, tùy tiện chỉ vào một cái lều rất lớn, "Đó là cái gì vậy?"

"Không biết." Tô Lâm híp mắt nhìn một lát, "Đi qua nhìn xem."

Lộc Viên Viên gật đầu.

Lúc đến gần, Tô Lâm nhìn thấy hàng chữ huỳnh quang màu xanh lục được in ở bên cạnh cái lều:

[Hố xe điện đụng dành cho bạn, cái hố không nói đạo lý.]

"....."

Anh lại một lần nữa ở trong lòng mắng Tần Phóng.

Đây là công viên giải trí ngu xuẩn gì.

Anh vừa quay đầu, muốn nói đi đến nơi khác, vừa lúc chạm phải Lộc Viên Viên nâng ánh mắt lên.

Hôm nay cô cột tóc đuôi ngựa, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng. Biểu cảm có chút câu nệ của cô vừa rồi đột nhiên đều biến mất, đôi mắt nhìn anh lóe sáng như vì tinh tú,

"Học trưởng, chúng ta chơi cái này đi."

Anh sừng sốt một chút,

"...Em muốn chơi cái này? Xe điện đụng?"

Cô gật mạnh đầu: "Vâng vâng."

"Vậy chơi...đi...."

Chữ "đi" còn chưa dứt, Lộc Viên Viên đã gấp không chờ nổi mà đi tới nơi soát vé.

"....."

Được rồi.

Tô Lâm nhìn bóng lưng nhảy nhót của cô, nở nụ cười, đi theo.

Tô Lâm không biết tại sao Lộc Viên Viên lại muốn chơi cái này. Hai người phải lấy xe trước khi đi vào sân vận động. Thời điểm cô đề nghị muốn ngồi vào ghế lái, anh trầm mặc.

Sau đó hỏi lại một lần:

"Em xác định....Em muốn mở?"

Lộc Viên Viên đang trong trạng thái phấn khích,

"Học trưởng! Anh tin tưởng kỹ thuật của em! Để em lái xe!"

"...Được." Anh còn có thể nói cái gì.

Lộc Viên Viên động tác nhanh nhẹn tiến vào xe điện đung thấp bé, cài xong dây an toàn, làm xong hết mọi thứ chỉ dùng mười mấy giây.

Tô Lâm: "....."

Anh hơi nhú lông mày, duỗi chân bước vào bên trong xe.

Sau khi ngồi xong, hai người lần nữa trầm mặc.

Ánh mắt Lộc Viên Viên vạ phần chân thành tha thiết:

"Học trưởng, chân của anh thật là dài...."

Đầu gối của anh đè vào trên khung chiếc xe, dài đến mức không thể nhét vào được chiếc xe.

Lộc Viên Viên lại cúi đầu nhìn bản thân.

Cô thì không giống, chân cô ngắn, ngồi đặc biệt dễ chịu.

Tô Lâm vuốt mũi,

"Ừ, lái xe đi."

"Anh còn chưa cài dây an toàn đâu."

"..." Anh muốn nói không cần, vừa ngẩng đầu một cái lại thấy cô gái nhỏ nhú lông mày lại.

Cô tận tình khuyên nhủ anh:

"Học trưởng, an toàn là nhất. Anh mau cài đi."

Tô Lâm nghe lời cài lại, cúi thấp đầu, hơi xúc động cong môi lên.

Mẹ nó.

Từ trước đến nay không nghĩ tới, có một ngày, anh vậy mà sẽ cùng một cô gái đi xe điện đụng.

Lại còn ngồi ở vị trí ghế lái phụ.

Còn không có chút nào là không nguyện ý.

Không đợi anh cảm khái xong, một cơn giật mạnh khiến phần thân trên của anh đập mạnh vào lưng ghế. Lực tác động vào quá mạnh, anh chậm chạp mà ngồi lại vững chắc. Sau khi ngồi vững, vừa định lên tiếng nhắc nhở cô cẩn thận một chút, chiếc xe hung hăng mà lao về phía trước đụng vào chiếc xe điện đụng màu đỏ đang chậm rãi di chuyển.

Chiếc xe màu đỏ phía trước bị đẩy đi một đoạn đường dài, trong chiếc xe hai nữ sinh kích động mà hét lên.

"....."

Kích thích như vậy sao???

Anh nhìn lại, mặt mũi Lộc Viên Viên đều tràn đầy vui vẻ. Phát giác được ánh mắt của anh, bởi vì xung quanh tiếng phanh và tiếng hét chói tai quá mức ồn ào. Cô một bên di chuyển tay lái, một bên đụng vào một xe khác, dùng giọng nói mềm mại hét to với anh:

"Học trưởng! Vui vẻ - không-! Sáng khoái - không -!"

Tô Lâm: "....."

-

Sân bãi lái xe điện dụng rất rộng rãi, bởi vì phía trên có lều che chắn, không có ánh nắng mặt trời, cũng mười phần mát mẻ.

Lúc đầu, Tô Lâm không muốn để cô ngồi vào ghế lái vì sợ cô không dám lái, hoặc là lái xong bị người khác đụng vào sẽ bị dọa cho sợ hãi.

Nửa tiếng này, anh nhìn bàn tay trắng nõn của cô gái nhỏ để ở trên tay lái, thành thạo rẽ ngoặt, tăng tốc, mạnh mẽ đâm vào những chiếc xe khác, động tác thuần thục khéo léo có thể nói một mạch mà thành.

....Anh thật sự đã suy nghĩ quá nhiều.

Khi hết giờ lái xe, Lộc Viên Viên còn chưa thỏa mãn, sau khi cởi dây an toàn, lưu luyến không rời mà lè mề chậm chạp, cùng lúc cô vừa mới lên xe như hai người khác nhau.

Hai người ra khỏi hố xe điện dụng.

"Học trưởng!" Sau khi lái xe điện dụng, cô cảm thấy cả người đều dễ chịu, "Tiếp theo chúng ta chơi cái gì?"

Nội tâm Tô Lâm ần ần kích động.

Rốt cuộc cũng phát huy được tác dụng.

Tối hôm qua anh thức đêm đợi Tần Phóng ngủ, đặc biệt đi điều tra một chút, mang con gái đi công viên trò chơi thì nên chơi trò gì.

Đáp án ngoại trừ giống như những đoạn trong bộ phim truyền hình thổi như cưỡi ngựa, đu quay, câu trả lời có số phiếu bầu cao nhất - Là nhà ma.

Trong công viên giải trí mỗi một đoạn đường sẽ có bản đồ, Tô Lâm mang theo tờ con nháy nhót bên người đi đến nơi có bản đồ gần nhất, đưa tay chỉ vào một trong số chúng.

"Chơi cái này."

Sau khi Lộc Viên Viên thấy rõ, đột nhiên mở to hai mắt ra nhìn,

"Ma, ma, nhà ma???"

"Ừm." Tô Lâm gật đầu, "Không sao, không cần phải sợ."

Anh bắt đầu nhớ lại trên hướng dẫn đã nói, "Khuyên nữ sinh đi nhà ma nhất định phải nói ba câu."

Câu đầu tiên vừa rồi đã nói xong.

Câu thứ ba....

Mặc dù rất muốn nói, nhưng bây giờ còn chưa thích hợp.

Vì thế anh nói câu thứ hai:

"Toàn bộ hành trình anh sẽ luôn đi cùng em."

"....."

Lộc Viên Viên đang xem bản đồ ngãng đầu.

Khi cô đứng thẳng, so với anh đều thấp hơn rất nhiều, hướng hồ hiện tại cô đang khom người, mà anh lại đứng thẳng.

Không phải nói nhìn một người từ dưới lên trên sẽ rất xấu sao.....

Lộc Viên Viên nhìn đường cong cằm xinh đẹp, bởi vì rũ mắt nên lộ ra đuôi mắt hơi dài, trong đầu nảy ra lúc Lâm Thiến hoa si đã nói với cô.

- --"Ngoại trừ mình tinh, giá trị nhan sắc của Tô soái là tốt nhất trong số những người mà mình đã từng gặp."

.....

Kỳ thật ngấm lại, cũng là người tốt nhất cô từng gặp qua.

Giá trị nhan sắc tốt nhất Tô học trưởng hình như vừa rồi nói gì đó.....

"Anh sẽ luôn đi cùng em?"

Bên tai Lộc Viên Viên bỗng nhiên phát lại câu nói này một lần nữa.

Mặt lại nhanh chóng muốn bốc cháy, cô lập tức đứng lên, cũng không quay đầu mà đi về phía trước,

"VẬY ĐI THÔI."

Muốn đi thì đi.....

Làm gì lại nói mấy câu như vậy....

"Lộc Viên Viên."

"....." Cô dừng bước.

Bởi vì nhiệt độ trên mặt chưa hạ xuống, cô không muốn quay đầu lại nhìn anh.

"Em đi ngược rồi," Giọng nói của anh lại lần nữa truyền đến, "Nhà ma ở đằng sau anh."

"....."

Tô Lâm nhìn cô gái nhỏ giống như mặt giống một quả cà tím đi lại, đôi tai nhỏ lộ ra bên ngoài đỏ bừng.

Bởi vì vừa rồi đi xe điện đụng, cái đuôi ngựa của cô có chút bị nới lỏng, đỉnh đầu cũng có chút loạn, nhìn nó hơi xù.

Anh cùng sóng vai với cô bước đi, do dự một lúc, vẫn là nhắc lên vấn đề nhiều ngày kẹt ở trong lòng,

"Lộc Viên Viên."

"Ừm?" Cô nghiêng đầu.

"Nhà của em dạy..." Anh lại dừng lại.

Phải nghĩ biện pháp, hỏi tự nhiên một chút.

"Nhà em dạy là học sinh cấp ba hay là học sinh cấp hai?"

Nếu là học sinh cấp hai thì còn tốt, dù sạp cũng là cũng là một tên nhóc, có thể có cái gì ---

"Cấp ba nha." Lộc Viên Viên không cảm thấy có chỗ nào không đúng, lại bỏ thêm một câu:

"Cô ấy đặc biệt đáng yêu, còn thông minh nữa."

"....."

Đáng yêu??? Thông minh??

Tô Lâm cảm thấy mình đột nhiên giống như bị đâm hai đao.

"Sao vậy học trưởng?"

"....."

Quên đi, vò đã mẻ không còn sợ bị rơi.

Anh trực tiếp hỏi,

"Là nam sinh sao?"

Lộc Viên Viên sững sốt, lắc đầu,

"Là nữ sinh."

"....."

Nữ sinh?

????

Anh đưa tay ấn lên khước mắt, không có chút gợn sóng nào "Ừm" một tiếng.

Sau đó quay mặt về bên kia, yên lặng nở nụ cười.

-

Chuyên mục: [Hố nhà ma dành cho bạn]

"Chuyến tàu nhỏ đi đến địa ngục bắt đầu! Mỗi lần giới hạn hai mươi hành khách. Chúng tôi có dịch vụ đặc biệt trên xe lửa nhỏ nha ~

Các hành khách hay mang theo tai nghe mà chúng tôi cung cấp, vừa nghe kể chuyện, bên cạnh đó vừa đi tham quan phong cảnh Địa Ngục.

Chúc bạn có một chuyến đi vui vẻ!"

"....."

Cái này cùng với trong tưởng tượng của Tô Lâm khác biệt quá lớn.

Đây là nhà ma cát điều gì? Mang theo tai nghe để nghe kể chuyện ma? Ngồi ở trên xe lửa nhỏ?

Tô Lâm xem hết tất cả lời giới thiệu, thở dài. Khi cùng Lộc Viên đi xếp hàng, vừa vắn gặp được một nhóm đang đi vào đó liền theo đuôi bọn

họ đi vào.

Tiến vào nhà ma, anh nhìn thấy khoảng cách giữa hai ghế ngồi trên xe lửa nhỏ không xa.

Là....ghế đơn.

Tô Lâm nhìn thoáng qua, đến thở dài cũng không muốn thở nữa,

"Anh ngồi sau em đi."

Suy nghĩ, anh lại bổ sung thêm một câu:

"Tránh em khỏi sợ hãi."

Nhà ma này quá kỳ lạ, trên hướng dẫn đã nói tỉ mỉ mỗi chuyện, ví dụ như khi cô bị hù dọa, cái gì mà thừa cơ nắm tay, đều không làm được.

...Lại còn mẹ nó một mình anh một chỗ ngồi trên xe lửa nhỏ.

Anh thật sự phục.

Anh tuyệt vọng luôn rồi.

"Được." Lộc Viên Viên gật đầu, ngồi ở vị trí thứ hai từ dưới lên.

Sau khi hiểu các quy tắc, Lộc Viên Viên cảm thấy "Hố nhà ma dành cho bạn" thật sự cũng không đáng sợ.

Cấu trúc của toàn bộ nhà ma giống như hang động cùng đường hầm, vách tường xung quanh không biết làm bằng vật liệu gì, ánh sáng màu lục lúc ẩn lúc hiện, sau lưng Tô Lâm chính là cửa động.

Cô còn chưa kịp quan sát thêm một lúc, truyền đến âm thanh mô phỏng tiếng còi tàu rất chân thật, cùng với nhân viên công tác hét to,

"Mọi người ngồi chắc! Nhớ kỹ phải mang tai nghe! Không mang tai nghe liền bị quý đánh."

?!

Lúc đầu Lộc Viên Viên nghĩ không mang tai nghe.

Vậy mà lại....sẽ bị đánh??

Xe lửa đã chạy, cô nhanh chóng cầm lấy tai nghe đang treo bên cạnh chỗ ngồi, luống cuống tay chân mang vào.

Tai nghe che hết toàn bộ tai, hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, vừa mới mang lên đã có một giọng nữ ả ả vang lên.

Ngay từ đầu, tay Lộc Viên Viên đã nắm thật chặt vào quàn, khẩn trương đến mức phát run. Nhưng mà nghe nó, cô cảm thấy câu chuyện này rất có ý tứ.

Có ý tứ, lại cùng với rất nhiều lo lắng, ví dụ như nhân vật chính lúc nào mới phát hiện trong nhà có quý, ví dụ như quý sẽ làm cái gì.

Cho nên cô một bên sợ hãi, một bên lại chờ mong.

Đại khái khoảng năm phút trôi qua, trong tai nghe truyền đến:

"...Lúc này, hồn ma nữ ả núp trong căn phòng đã lâu đột nhiên xuất hiện phía sau Hạ Minh, và....vỗ cô ấy một cái ---"

Trong bài văn trước, hồn ma nữ ả núp thật lâu, liền nhanh chóng xuất hiện.

Tinh thần Lộc Viên Viên căng thẳng, đúng lúc giọng nữ trong tai nghe dừng lại. Thời điểm cô đang hồi hộp lo lắng.

Bờ vai của cô đột nhiên bị vỗ một cái.

Cô....Bị vỗ một cái!

Trong nháy mắt cả người cứng đờ.

Đại não đã hoàn toàn ngừng chuyển động, cô chỉ là trợn to mắt nhìn vào bóng tối phía trước, ngừng thở.

Một giây sau, trong tai nghe truyền đến tiếng thét chói tai của nhân vật chính Hạ Minh ---

Lộc Viên Viên cảm thấy cô đột nhiên giống như được kích hoạt.

Cô trong nháy mắt từ chỗ ngồi ngồi xồm xuống, lên tiếng thét lên, giơ tay lên, đặt lên vai người phía trước để cầu cứu, lại không nghĩ rằng người phía trước cũng bắt đầu thét lên.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì vỗ cô, lại không dám rời đi chỗ ngồi nhỏ hẹp này. Chỉ biết mọi người trên xe giống như đều đang hô lên. Xe lửa nhỏ - "Tàu địa ngục" đi được nửa đường liền dừng lại, theo đường cũ trở về lối ra ban đầu.

Sau khi xe lửa dừng lại, cô còn ngồi xồm trong xe, cảm giác được có người đang gọi cô, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Tô Lâm.

Biểu cảm của anh có chút gấp gáp,

"Em sao rồi? Anh chỉ vỗ em một cái sao em lại ngồi xuống?"

".....???" Là anh vỗ??

Vừa mới dứt lời, Tô Lâm nhìn người trước mặt trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt.

"Học trưởng!" Hốc mắt Lộc Viên Viên đỏ bừng, trong giọng nói mang theo run rẩy, đáng vẻ vừa tức vừa ủy khuất, "Sao anh lại cố ý muốn làm em sợ!"

"....." Tô Lâm hoàn toàn ngốc.

Một tay cô che lại đôi mắt, lại nghĩ tới tình huống vừa rồi,

"Là anh thuyết phục em tới nhà ma, chỉ là muốn làm em sợ sao!"

"....."

"Anh nói em đừng sợ! Là anh muốn em tới! Vậy mà anh lại cố ý làm em sợ!"

Lúc nói chuyện, đôi mắt cô càng ngày càng hồng.

Không đến vài giây, nước mắt bỗng nhiên bắt đầu rơi xuống, nước mắt từng viên lại từng viên, miệng cũng không dừng lại,

"Ô thật sự là dọa người mà...."

Tô Lâm: "....."

Anh nhìn đáng vẻ của cô cúi đầu liều mạng dụi mắt, cảm thấy trong lòng vừa chua vừa mềm, nhưng lại không biết làm sao để an ủi cô.

Cũng không biết nên bắt đầu an ủi từ đâu...?

Tô Lâm hoàn toàn không hiểu.

Anh chỉ vỗ cô một chút, cho nên đến cùng là vì cái gì lại sợ như vậy?

"Anh không cố ý dọa em." Anh ngồi xuống, thử cẩn thận giải thích từng li từng tí:

"Vừa rồi....sau khi lái xe, anh phát hiện tai nghe của anh hình như bị hỏng."

"...." Lộc Viên Viên ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn.

"Chờ thêm một lát, vẫn không nghe được âm thanh. Lúc ấy anh chỉ muốn hỏi em...." Tô Lâm quan sát nét mặt của cô, "Anh muốn hỏi em, tai nghe của em có nghe được hay không."

".....?"

"Sau đó em liền....bắt đầu hét lên. Anh nhìn em sau khi ngồi xuống, lại vỗ người phía trước em, người trước đó cũng bắt đầu hét lên..."

Sau đó người nguyên một xe đều giống như bị điên, vừa khóc vừa gọi muốn xuống xe, nhân viên công tác tưởng đã xảy ra chuyện gì...."

Nói điên còn nhẹ.

Cảnh tượng kia, quả thật giống như bị trúng tà.

Nhân viên công thấy nhìn anh bình tĩnh, còn không ngừng hỏi anh đến cùng là thế nào.

Kể xong, Tô Lâm vẫn còn ngốc:

"Cho nên đến cùng....là thế nào?"

"....."

Lộc Viên Viên cũng ngốc.

Tai nghe....hỏng, mới vỗ cô???

Lộc Viên Viên:.....

Lộc Viên Viên đem mặt mình vùi thật sâu vào bên trong đầu gối: T^T

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tô Lâm ngồi xồm bên cạnh xe lửa, xe lửa dừng lại ở cửa động, Lộc Viên Viên đang ngồi xồm trong xe, đầu vùi vào bên trong hai đầu gối, bả vai khẽ động.

Như một con vật nhỏ đáng thương.

Tô Lâm vẫn không biết cô đang sợ cái gì. Nhưng nhìn bộ dáng này của cô, ngồi xồm ở đây co lại thành một đoàn, trong lòng đã cảm thấy....không hề dễ chịu.

Anh không nhịn được đưa tay sờ lên đỉnh đầu cô, vuốt ve,

"Đừng khóc...."

Người dưới tay anh có một chút phản ứng.

Cô vùi đầu vào chà sát khuôn mặt, sau đó chống đầu gối muốn đứng lên, đột nhiên "A" một tiếng.

Một lần nữa ngồi xồm trở lại.

"Em...." Khuôn mặt cô mê mang ngáng đầu, nhỏ giọng lầm bầm:
"....Chân tê."

Cô khóc đến đôi mắt đều đỏ, trên làn da trắng nõn đặc biệt nổi bật, con ngươi đen như mực hiện ra ánh nước sáng lấp lánh, cứ như vậy mà nhìn

anh như không có gì.

"....."

Tô Lâm bỗng cảm thấy cổ họng anh có chút ngứa.

Anh quay đầu đi, "Ừ" một tiếng,

"VẬY em ngồi đi. Lát chúng ta ra ngoài."

Hai chân anh đứng ở đó, ở bên cạnh cô chờ năm phút, sau đó hai người trầm mặc đi ra ngoài.

Trên đường đi, lại đi qua bảng gỗ [Hố nhà ma dành cho bạn]. Cây gậy gỗ dài vững vàng cố định cắm vào trong đất. Trên bảng gỗ mặt đầu lâu bản Q không có chút đáng sợ nào, lại toét miệng cười như đang châm chọc.

Lộc Viên Viên giống như bị chọc trúng chỗ đau.

Cô bước nhanh về phía trước, không chút nghĩ ngợi giơ chân lên, đập một cước lên cây gậy cắm ở trong đất.

Tô Lâm theo ở phía sau:

"....."

Anh nhìn bóng lưng của cô, chòm tóc đuôi ngựa dưới ánh mặt trời hiện ra có chút màu vàng nhạt, áo khoác liền mũ màu trắng, bởi vì động tác vừa rồi mà cái mũ bị nghiêng qua một bên.

Không biết tại sao, chỉ cần nhìn vào bóng lưng cô đều nhìn ra được cô đang tức chết.

Anh rũ mắt nở nụ cười, đi nhanh hai bước đuổi kịp cô,

"Hả giận?"

"Không có." Cô đáp rất nhanh.

Nhìn ở góc độ này, sườn mặt cô tức giận, mang theo dấu vết nước mắt sau khi khô, thoát nhìn vô cùng buồn cười.

"....."

Anh vừa muốn cười.

Suy nghĩ kỹ một chút, từ ngày đầu tiên biết Lộc Viên Viên đến giờ, chỉ cần khi nào ở cùng với cô, cảm xúc của anh trở nên thay đổi rất lớn.

Ví dụ như, luôn luôn nín cười.

Một chút cử động vô ý của cô, khi cô xấu hổ vuốt tóc, hoặc là cực kỳ tức giận như vừa rồi, đi đập bảng hiệu nhà ma. Anh đều không giải thích được muốn bật cười.

Không cách nào áp chế được.

Nhìn thấy cô, bên trong trái tim đều cảm thấy ấm áp.

Ra khỏi nhà ma, Tô Lâm đưa Lộc Viên Viên đến nghỉ ngơi trên một chiếc ghế dài dưới bóng cây.

Anh thấy cảm xúc cô đã ổn định, mới hỏi những nghi hoặc vừa rồi vẫn ở trong lòng,

"Cho nên...vừa rồi rốt cuộc chuyện là thế nào?"

Lộc Viên Viên quay đầu nhìn anh, đôi mắt sững đờ cũng tiêu tan không ít,

"À, đều là bởi vì cái câu chuyện kia....."

Cô nói đại khái một chút mở đầu, rất nhanh liền đến đoạn cao trào,

"...Sau đó, khi bên trong tai nghe người kể chuyện nói, hồn ma nữ đó bỗng nhiên vỗ vai Hạ Minh một chút. Sau đó!"

Đôi mắt của cô mở ra thật lớn,

"Anh vỗ em!"

Tô Lâm: "....."

Anh đoán cái gì, cũng mẹ nó không đoán được bởi là vì cái này.

Trách không được, sau đó cô vỗ vai người ngồi phía trước, đoán chừng là theo bản năng mà muốn cầu cứu người phía trước, vỗ vai một cái.

....Sau đó mới có hiện trường như trúng tà.

Anh nhìn Lộ Viên Viên hình như là bởi vì nói lại cho anh nghe thêm một lần nữa, cho nên trong đôi mắt đen như mực bắt đầu lại hiện lên sợ hãi.

Anh lại lần nữa không nhận được nâng cánh tay trái lên, lần thứ hai trong ngày hôm nay sờ lên đầu cô,

"Không sao, đó chỉ là giả, trùng hợp ---"

"Học trưởng." Cô gái nhỏ đột nhiên gọi anh một tiếng, âm cuối mang theo run rẩy.

Anh ngừng lại, nhìn cô.

Cô đưa tay, đem tay anh từ trên đầu mình lấy xuống.

Sau đó, đôi mắt ngập nước của cô lại lần nữa rơi nước mắt xuống mãnh liệt, ôm cánh tay anh như ôm ngọn cỏ cứu mạng, khóe môi mếu máo xuống, nhắm chặt hai mắt lại khóc thành tiếng:

"Ô ô ô ô cái công viên trò chơi này! Cái nhà ma này! Cũng quá đáng sợ a ô ô ô...."

Tô Lâm: "....."

Cô đang khóc.

Cô đang ôm cánh tay của anh mà khóc.

Anh nhất thời không biết bản thân mình bây giờ nên vui hay buồn.

Mẹ nó.

Anh lại một lần nữa ở trong lòng mạng Tần Phóng.

-

Lộc Viên Viên nói cho anh nghe xong, vừa rồi lại bị trong đầu chiếu lại dọa một lần. Sau khi gào to trong chốc lát mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Chờ sau khi thấy rõ động tác của mình, trong nháy mắt cô buông anh ra,

"Em xin lỗi em xin lỗi. Học trường em....không phải cố ý."

Đến cuối câu, âm thanh càng ngày càng yếu.

Vừa rồi cô chỉ là theo bản năng muốn nắm lấy một vậy gì đó, cho nên, hoàn toàn vô ý mà ôm sát lấy cánh tay của anh.

Nhưng mà....

Cô liếc nhìn cánh tay anh bị cô bóp có hai cái dấu đỏ, cảm thấy trên mặt có chút nóng lên.

Cô lặng lẽ giương mắt, nhìn thoáng qua Tô Lâm.

Ánh mắt anh vẫn như cũ rơi vào trên người cô, bởi vì đang ở dưới bóng cây, ánh nắng xuyên qua tán lá rơi xuống khuôn mặt sắc nét của anh, có những ánh sáng lốm đốm, đôi mắt anh nhìn so với bình thường sáng hơn một chút, không biết là vì có ánh sáng hay là do nguyên nhân khác.

Anh nói:

"Không sao."

Giọng nói như thường, mát lạnh êm tai.

Lộc Viên Viên không cẩn thận sửng sốt, nghe anh nói mới bỗng nhiên phản ứng kịp trở lại. Cô lập tức quay đầu, nhớ lại thần sắc vừa rồi của anh.

Hình như....không tức giận?

Chỉ là nhìn chăm chăm vào cô bằng ánh mắt kỳ lạ.....

Không phải đáng vẻ nhàn nhạt quen thuộc, còn có loại....cảm giác một lời khó nói hết.

Có lẽ là cô nhìn lầm.

Không nghĩ được cô cũng không muốn xoắn xuýt thêm, bất kể thế nào, vừa rồi cô không có lẽ phép như vậy. Anh không tức giận thì tốt.

Lộc Viên Viên nói lỏng một ngụm khí lớn. Từ trong túi xách mang ra một gói khăn ướt, rút ra một tờ lau mặt, quay đầu hỏi người bên cạnh:

"Cái đó....Học trưởng, em tốt rồi, chúng ta đi nơi khác sao?"

"Tốt?"

Qua một giây, anh lại hỏi: "Hoàn toàn tốt?"

"....Ừm."

Cô khóc lâu như vậy, bị dọa cho hoảng sợ như vậy cùng không còn lại gì, lại nói, cũng không phải thật sự có ma quỷ.

Hơn nữa.....

Không biết vì sao, sau khi cùng anh đối mặt, tâm trạng không hiểu sao trở nên tăng vọt lên.

Lộc Viên Viên nở nụ cười,

"Còn rất lâu mới tới giờ tập hợp. Chúng ta đừng ngồi ở chỗ này nữa, đi chơi thêm một lúc nữa đi."

Tô Lâm cau mày, suy nghĩ một chút dáng vẻ vừa rồi của cô, lời nói cự tuyệt chuẩn bị ra khỏi miệng ---

"Chúng ta đã mua vé toàn bộ, nhất định phải chơi cả ngày, chơi đến khi nào chán mới được."

Cô gái nhỏ đứng lên, vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Tô Lâm: "....."

Được rồi.

Đi ra ngoài một đoạn, anh cũng chưa nghĩ ra nên chơi cái gì. Cô thích đi xe điện đung, vậy đoán chừng đối với mấy trò như đu quay hay vòng quay ngựa chắc không có hứng thú.

"Em có muốn chơi gì không?" Anh hỏi.

Sau khi khóc lớn một trận, cảm xúc của Lộc Viên Viên hòa hoãn lại rất nhiều. Cô nhìn anh, trong mắt lần nữa có ánh sáng,

"Học trường, em muốn chơi vòng quay ngựa! Có thể chứ?"

".....Có thể."

Haiz.

-

[Hố vòng tròn ngựa gỗ cho bạn]

"Hoan nghênh tới cưỡi ngựa con!

Ở chúng tôi cùng với vòng tròn ngựa truyền thống không giống nhau
nha ~

Nhất định hai người phải cùng nhau, mới có thể xét vé nha ~

Còn lại thì.....

Không thể nói, không thể nói....."

Tô Lâm: "....."

Anh thật sự con mẹ nó với công viên giải trí này.

Lộc Viên Viên cũng nghe xong giới thiệu, giọng nói mười phần phần
khởi,

"Đi thôi học trường, chúng ta vừa vặn có hai người."

Nói xong, liền dẫn đầu chạy chậm đi xếp hàng.

"....."

Tô Lâm tuyệt đối không muốn đi.

Nhưng mà cô vừa rồi mới bị dọa thành như thế, thật vất vả mới dờ đi
được lực chú ý. Anh.....

Con mẹ nó.

Quên đi.

Anh bực bội cào tóc, đi theo sau.

Người xếp hàng không phải quá nhiều. Năm phút sau, dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công tác, hai người chuẩn bị tiến vào.

Tô Lâm dư quang nhìn đến mấy chữ [Hố vòng tròn ngựa gỗ cho bạn]. Lần này, đằng sau còn tăng thêm một câu [Bạn sợ không]

.....?

Trong lòng anh đột nhiên có loại dự cảm bất thường.

Ở những công viên giải trí khác, sẽ có hai con ngựa đặt song song nhau. Mà ở đây, cấu trúc toàn bộ cái bàn vòng tròn ngựa nhìn rất bình thường, nhưng cũng có chút khác biệt. Anh nhìn kỹ một chút, mỗi hàng đặt song song chính là một con ngựa cùng với một cái....Thuyền nhỏ?

Cái thuyền là loại thuyền nhỏ phổ thông kia, chỗ ngồi không nhỏ, một người ngồi còn dư chỗ.

Tô Lâm nhẹ nhàng thở ra.

Ngồi thuyền....Dù sao so với cưỡi ngựa có cánh còn tốt hơn.

Bằng không, khả năng sau này nhớ lại cảnh tượng mình cưỡi ngựa, anh chắc đều sẽ ớn lạnh.

"Học trưởng, anh ngồi thuyền đi, em cưỡi con ngựa nhỏ này." Xoát vé xong, sau khi lên bước vào vòng quay ngựa. Lộc Viên Viên nhanh chóng tìm một con ngựa có cánh, quay đầu gọi anh.

Anh vừa gật đầu vừa đi qua:

"Ừm."

Bởi vì phía trên có những cây cột treo lơ lửng, cho nên ngựa cùng với thuyền cách mặt đất một khoảng. Sau khi hai người ai vào chỗ đó, chiều cao chênh lệch gần như song song.

Lộc Viên Viên nhìn anh, bỗng nhiên nghiêng đầu cười,

"Học trưởng, anh như vậy giống như đang chèo thuyền."

Tô Lâm thuận miệng liền đáp lại:

"Em như vậy giống như đang cưỡi ngựa."

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều sững sốt.

Sau khi lấy lại tinh thần, lúc này Lộc Viên Viên ghé vào trên lưng ngựa,

"Ha ha ha ha ha ha. Chúng ta đang nói nhảm cái gì vậy....."

"....."

Tô Lâm sờ lên mũi, ngẫm lại cuộc đối thoại giống nhau không có đầu óc vừa rồi, cũng không nhận được cong môi.

"Được rồi! Mọi người ngồi vững, chuẩn bị quay!" Nhân viên công tác đứng bên cạnh cái bàn hô lên một câu. Sau đó, Tô Lâm cảm thân thân thuyền truyền đến chấn động nho nhỏ.

Bắt đầu di chuyển.

Toàn bộ công trình treo trên mái nhà đẩy ra bắt đầu xoay tròn. Thuyền cùng ngựa xen kẽ lẫn nhau, nâng lên hạ xuống, còn có khúc nhạc dạo

dương cầm vang lên, giai điệu dần trở nên rõ ràng.

"Học – trưởng -!"

Anh nghiêng đầu.

Trên khuôn mặt Lộ Viên Viên đều viết đầy sự phấn khích, cùng vừa rồi ở trên ghế tàu khóc quả thật là hai người.

Bởi vì tiếng âm nhạc lớn dần, cô phải hét lớn:

"Chơi – vui – không!"

"....."

Đối với loại vật này, cho tới bây giờ anh chưa từng dính dáng qua. Hiện tại chỉ là vì phải cùng chơi với cô, mới cảm thấy có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhưng anh vẫn gật đầu.

"Em chụp ảnh cho anh được không?" Đôi mắt của Lộ Viên Viên sáng lên, bỗng nhiên nói, "Học trưởng, nhất định anh rất ít tới chỗ như thế này. Sau khi chụp xong, em gửi trên Wechat cho anh. Giữ lại làm kỷ niệm rất tốt!"

"....."

Anh còn chưa lên tiếng.

Lộ Viên Viên đã nhanh chóng móc điện thoại ra, quay ống kính về phía anh, "Chuẩn bị!"

Tô Lâm suy nghĩ.

Thật sự....Nếu trong điện thoại cô có thể có hình của anh....Hình như.....

Rất tốt?

Kỳ thật anh rất ít khi chụp ảnh. Chỉ nhớ rõ, năm nhất lúc huấn luyện quân sự có chụp ảnh chung. Sau khi rửa ảnh xong, mấy người trong ký túc xá nhao nhao cảm khái ông trời bất công, làm sao lại có người mặt thối như vậy còn có thể ăn ảnh.

Ừm....Cho nên cứ như vậy đi.

Anh vừa mới quay đầu nhìn cô, Lộc Viên Viên lại nghiêng đầu một chút, chỉ vào bên cạnh anh,

"Học trưởng, bên tay anh đó là cái gì vậy?"

"Hả?"

Tô Lâm cúi đầu kiểm tra.

Là một sợi dây thừng màu trắng, rất thô, rất dày.

Không biết dùng để làm cái gì....

"A!" Cô kêu lên một tiếng, trên khuôn mặt là dáng vẻ bưng bình,

"Học trưởng, cái này hình như là dùng để kéo thuyền."

Không chờ anh đáp lại, cô lại hưng phấn nói:

"Vừa vặn anh ngồi ở trên thuyền, anh cầm dây thừng em chụp cho anh, được không?"

"....." Được rồi.

Một cái dây thừng mà thôi, chắc sẽ không bởi vì cầm cái này mà cảm thấy khó coi đi.

Anh không phải rất muốn cầm, cho nên chỉ là tay trái cầm nhẹ, nhìn về phía ống kính của cô.

Giọng nói quen thuộc của Lộc Viên Viên truyền đến:

"3.....2....."

Số "1" còn chưa ra khỏi miệng ----

Giai điệu khúc dương cầm trên bàn quay ngựa gỗ bỗng nhiên biến mất, sau đó truyền ra một giọng nữ:

"Thật xin lỗi, các vị du khách. Vừa rồi là sai lầm của chúng tôi, đã phát sai âm nhạc. Bây giờ xin mời mọi người thưởng thức phối nhạc thật sự."

Lộc Viên Viên sững sốt một cái chớp mắt.

Sau khi nghe xong, cô cũng không để ý, một lần nữa nhìn Tô Lâm đếm ngược lại:

"Học trưởng nhìn vào đây! 3....2...."

Số "1" lại lần nữa chưa nói ra miệng ---

Tiếng nhạc to rõ mang theo hơi thở nồng đậm của quê hương:

"Em gái, em ngồi ở đầu thuyền đi, anh trai ở trên bờ....."

"...Chúng ta yêu thương nhau, dây kéo thuyền ung dung mà lắc lư....."

"....."

Cưỡi ngựa, ở trên bờ Lộc viên Viên.

Cùng cầm dây kéo thuyền, ngồi ở mũi thuyền Tô Lâm.

Hai mặt nhìn nhau.

Thời gian giống như dừng lại.

Tô Lâm ở trong khúc nhạc đồng quê âm ỉ ồn ào, đối diện với đôi mắt của Lộc Viên Viên cùng đôi mắt của anh đều tràn ngập mộng bức* giống nhau.

(*:ý là trạng thái bị chuyện gì đó làm giật mình (kinh ngạc, chấn động, đứng hình, chết lặng, khó nói thành lời))

Ngón tay của cô khẽ nhúc nhích.

Anh hình như mơ hồ nghe được một tiếng "Răng rắc".

"....."

Tô Lâm nhanh chóng ném dây thừng trong tay xuống, cắn răng, từ trong túi móc điện thoại ra, mở giao diện Wechat.

Tìm tới khung nói chuyện của Tần Phóng.

Sau đó gõ chữ:

Cậu đúng là đồ ngu xuẩn.

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thời gian vòng tròn ngựa quay tổng cộng ba phút.

Trước đó khi khúc nhạc dương cầm được phát, đã qua được hơn một phút, sau đó <<yêu người kéo thuyền>>, thời gian còn lại cũng chỉ còn hơn một phút.

Nhưng Tô Lâm cho tới bây giờ lại cảm thấy anh chưa bao giờ bị giày vò như vậy.

Sau khi mắng Tần Phóng xong, điện thoại trong túi điên cuồng rung lên không ngừng, hẳn là cái tên ngu xuẩn kia nhắn tin tới.

Anh cũng không để ý.

Anh dựa lưng vào chỗ ngồi trên thuyền, duỗi thẳng chân, giày thể thao màu đen đặt ở trên tấm ngăn chỗ. Dưới giai điệu âm nhạc, anh nhắm mắt, nhớ lại một tháng này quen biết cô.

Rất nhiều đoạn ngắn giống như cười ngựa xem hoa xuất hiện ở trong đầu.

Hình như bắt đầu từ lần gặp mặt đầu tiên....Cụ thể anh không nói được là chuyện gì. Nhưng tóm lại, đã xảy ra rất nhiều chuyện tuyệt đối làm cho Lộ Viên Viên không sinh ra ấn tượng tốt với anh.

Tô Lâm xoay xoay cổ, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thất bại.

Anh không muốn tiếp tục như vậy, nhưng....lại không biết phải làm thế nào mới phá được mối quan hệ này.

Lộc Viên Viên đối với anh ngày càng quen thuộc, ở trước mặt anh càng ngày càng hoạt bát. Đa số sau này đã thoải mái hơn rất nhiều, anh có thể cảm nhận được.

Nhưng mà, những cái này giống như đối với bạn bè.

Anh chưa từng đối với chuyện nào để ý đến như vậy, cố chấp như vậy, không khống chế được bản thân mình như thế. Bây giờ tưởng tượng, cảm thấy lồng ngực giống như bị chặn bởi một tảng đá.

Rốt cuộc, ca khúc đồng quê âm ỉ cuối cùng cũng phát xong, trong nháy mắt chiếc thuyền dừng lại giữa không trung, anh thậm chí cảm nhận được một tia nhẹ nhõm.

Tô Lâm trầm mặc xuống thuyền, Lộc Viên Viên trầm mặc xuống ngựa, cho đến khi ra khỏi khu vực [Hố vòng tròn ngựa gỗ cho bạn], hai người vẫn còn trầm mặc.

Lộc Viên Viên đi theo anh một lát, cô cảm thấy hình như mình nên chủ động nói gì đó để phá vỡ sự yên lặng này.

Cô còn chưa kịp mở miệng, Tô Lâm đã dừng bước.

Anh cúi thấp đầu, hình như hít một hơi sâu, mới ngẩng đầu hỏi cô,

"Em...Còn muốn chơi không?"

"....."

Lộc Viên Viên quả thật không thể tin được những gì cô vừa nghe.

Vừa rồi khi đang ở trên vòng quay ngựa gỗ, lúc cô đang ngồi trên lưng ngựa, luôn vụng trộm quan sát biểu cảm của Tô Lâm.

Khi đó anh lấy điện thoại ra, dùng tốc độ rất nhanh gõ không biết là làm cái gì. Sau khi khóa điện thoại lại, liền bắt đầu cau mày bóp trán.

...Rõ ràng trên mặt nhìn đều là tức giận.

Cô cảm thấy, ra ngoài anh sẽ nổi giận với cô, dù sao cũng là cô muốn tới chơi trò ngựa gỗ kia.

Nhưng mà anh lại không có.

Không chỉ không có, còn không chế tính tình, ôn hòa hỏi cô, muốn chơi trò khác hay không.....?

Lộc Viên Viên nhìn thời gian trên màn hình khóa điện thoại,

"Học trưởng, anh đói không? Bằng không thì chúng ta....đi ăn cơm trước nhé?"

Sợi thần kinh căng cứng kia của anh nói lỏng, gật đầu:

"Được."

Cách đó không xa có bản đồ chỉ đường, Tô Lâm nhìn một chút, liền định hướng được vị trí.

Lúc đầu thời điểm đi trên đường, Lộc Viên Viên vắt hết óc, không biết nên gọi lên chủ đề gì thì tốt hơn. Nhưng nhìn thấy Tô Lâm chỉ cần một lần nhìn bản đồ, liền khí định thần nhàn mà rẽ trái rẽ phải, dáng vẻ phảng phất như đã đi qua con đường này vô số lần.

Cuối cùng cũng nghĩ ra.

Khen cái này.

"Học trưởng!" Cô gọi anh.

Tô Lâm hơi nghiêng đầu: "Ừm?"

Chữ "Ừm" này, giọng mũi nặng nề, Lộc Viên Viên nghe thấy trong lỗ tai có chút ngứa.

Cô nghiêng đầu xoa lỗ tai, hơi cách xa anh một chút, tận hết sức lực mà khen anh:

"Anh thật lợi hại."

".....?"

Cô chỉ vào mình, nói:

"Em, là một người mù đường."

"....?"

"Chính là, học trưởng anh có biết có câu chuyện cười nói, đối với dân mù đường mà nói, ở nơi nào cũng đều như thế, bởi vì tất cả mọi nơi đều là ở phía dưới một đám mây nào đó."

Tô Lâm chần chờ nói:

"...Cho nên?"

"Là....." Lộc Viên Viên vừa rồi chỉ là hiện lên ý nghĩ, bây giờ chỉ có thể kiên trì nói tiếp, "Chỉ là ví dụ như em đi, bình thường khi đi từ ký túc xá đến phòng học chuyên ngành hay lớp học công cộng, đều là bạn cùng phòng đi cùng giúp em, em không cần phải nhớ đường."

"....."

"Nhưng mà học tiếng Pháp, em phải tự mình đi. Mỗi lần đi đều phải ra ngoài sớm nửa giờ....Vì em đã chụp hết tất cả các hình ảnh đường đi những nơi cần rẽ ngoặt, phải đối chiếu với điện thoại, mới có thể tìm được lâu dạy học....."

Tô Lâm: "...."

Kỳ thật anh không hiểu nhiều lắm vì sao đột nhiên chủ đề lại nhảy tới cái này, đồng thời anh cũng không biết lúc này mình nên trả lời lại cô như thế nào.

"Cái kia....Thật ra em chỉ muốn nói....." Giọng nói của Lộc Viên Viên lần nữa truyền đến, rõ ràng nhỏ đi rất nhiều.

Cô cúi đầu, sắc mặt có chút ảo não, giọng nói càng lúc càng yếu:

"Em chỉ muốn nói, học trưởng anh có thể nhận biết phương hướng, nhớ kỹ đường đi như vậy, quá lợi hại....."

Tô Lâm: "....."

Hiện tại anh đã hiểu.

Cho nên phía trước nói những chuyện không đâu kia chính là vì cái này?

Tô Lâm nín cười, "Em nói nửa ngày, là vì khen anh."

"....." Lộc Viên Viên cảm thấy xấu hổ, không nghĩ anh lại nói thẳng ra như vậy. Cô vừa quay đầu, liền nhìn thấy bộ dạng Tô Lâm đang nín cười, bả vai đang phát run.

Mặt của cô trong nháy mắt bốc cháy,

"Em không có! Cái đó em....không phải, em nhìn thấy tâm trạng của anh không tốt mới nói thôi!"

Giữa trưa mặt trời có chút chói, khi cô nhìn anh cần phải ngẩng đầu, lúc nói lời này muốn dùng ánh mắt hung hăng mà trừng anh, nhưng lại bởi vì ánh nắng quá mạnh nên không thể không híp mắt lại.

Âm cuối lại kéo dài, giống như đang không tự giác mà nũng nịu.

Cả người nhìn mềm mại mà vô hại.

"....."

Tô Lâm ngẩn ngơ.

Cô nói, là bởi vì tâm trạng anh không tốt.

Một khắc nghe được câu nói này, tựa hồ cảm xúc tiêu cực đột nhiên xuất hiện kia, bị anh cố gắng đè xuống vẫn tồn tại như cũ, lập tức tiêu tán.

Lần trước, anh cũng bởi vì một chút việc nhỏ mà tâm trạng không tốt, không hiểu sao lại bị cô phát hiện.

Sau đó cô gái nhỏ trước mặt, đêm hôm khuya khoắt, mua cho anh một ly trà sữa trân châu nhiều đường.

Ngọt đến cổ họng anh phát ngán.

Lần này, lại cố ý nói ra điểm yếu của mình, tận hết sức lực àm khen anh.

Nhưng thật ra đây là một cách rất ngu ngốc, rất trực tiếp.

Lại không hiểu sao, lại chọc vào đúng điểm của anh.

Sau khi chơi xong xe điện đung, nhà ma cùng đu quay ngựa, cột tóc đuôi ngựa của cô đã bị lệch đến không còn hình dạng, dây cao su buộc tóc cũng bị lỏng ra.

Tô Lâm đưa tay trái ra, trong ánh mắt kinh ngạc của cô, vòng sau gáy cô, đem mái tóc sửa lại ngay ngắn.

Toàn thân Lộc Viên Viên cứng đờ.

Cô cảm nhận được trên tóc truyền đến một lực nhẹ, lại trơ mắt nhìn anh duỗi ra một cái tay khác.

Tư thế hiện tại của anh, là hai cánh tay vòng qua đầu cô.

Sau đó hai tay cùng nhau nắm lấy tóc đuôi ngựa cột nó lại.

"Ừm, nhờ có em." Làm xong một loạt động tác, anh thu tay lại, đáp lại câu trước đó của cô.

Đột nhiên anh mỉm cười một chút, hai mắt chiếu sáng rực rỡ, mái tóc trên trán dưới ánh mặt trời hiện ra màu vàng.

"Hiện tại.....tâm trạng của anh rất tốt." Anh nói.

"....."

Lại xuất hiện rồi.

Cảm giác trái tim đập nhanh hơn, cảm xúc tăng vọt.

Lộc Viên Viên không nhìn anh nữa, cúi đầu xuống, đưa tay sờ lên tóc đuôi ngựa của mình, vô thức thuận theo mái tóc,

"Ồ....Vậy được rồi."

"Đi thôi."

".....Ừm."

-

Năm giờ chiều, tất cả mọi người đúng giờ đến nơi tập hợp, lên xe buýt.

Tần Phóng vừa lên xe, liền nhìn thấy Tô Lâm đang ngồi ở hàng thứ nhất gần cửa sổ, lửa giận tích lũy từ buổi sáng đến giờ xoạt một cái liền lên tới.

Cậu ta mấy bước đi đến chỗ ngồi bên cạnh, từ trên xuống dưới nhìn Tô Lâm:

"Con mẹ nó buổi sáng cậu vì sao lại mắng tôi?"

Thật sự thì Tô Lâm thường xuyên mắng cậu ta.

Nhưng bình thường là bởi vì trong trò chơi cậu ta không cẩn thận mà bị giết, ví dụ như cậu ta liều chết đi nhảy dù, sau đó lại chết thật, lại ví dụ như vòng cuối cậu ta nằm rạp trên mặt đất mai phục, đột nhiên súng bị cướp cò làm bại lộ vị trí, sau đó bị bắn chết.

Cái này trên bản chất đồ ăn, cậu ta thừa nhận, bị mắng không còn lời gì để nói.

Nhưng mà.

Buổi sáng! Cậu ta căn bản! Không làm gì vị anh trai này!

Tần Phóng cậu ta! Sao có thể nuốt được ngum tức này!

Tô Lâm nghe vậy, rất chậm rãi nhấc lên mí mắt, ánh mắt kia.....

So với việc cậu ta là cái hố trong trò chơi còn khủng bố hơn nhiều.

Tần Phóng cảm thấy mình cây ngay không sợ chết đứng, cứng cổ nói:

"Làm sao? Nhìn cái gì? Tôi hỏi cậu, cậu vì sao ---"

"Bởi vì cậu ngu xuẩn."

"....."

"Cậu dám nói cậu không phải, cậu đừng có kéo tôi xuống đồng phân."

"....."

Tần Phóng nghiêng răng ken két.

Tô Lâm biết nhược điểm của cậu ta. Đối với cậu ta mà nói, bị Tô Lâm chửi một câu "Ngu xuẩn" thật sự không quá nghiêm trọng. Tô Lâm vốn độc miệng, mà cậu ta lại có thể tự mình điều tiết, tự giải quyết.

Nhưng mà, không mang theo cậu ta ăn gà cũng quá đáng rồi.

Có thể co, có thể duỗi mới là người đàn ông chân chính.

Ngụm tức này cậu ta nuốt.

Tần Phóng lúc này ngồi bên cạnh anh,

"Lâm ca."

Tô Lâm liếc mắt nhìn cậu ta:

"....."

"Cậu ngu bực*, tôi khờ bực**."

(*: rất mạnh mẽ, rất lợi hại, **: ngu ngốc, thiếu văn minh)

"....."

"Anh trai, đêm nay ăn gà sao?"

".....Lăn."

Không bao lâu xe bắt đầu tăng tốc, bởi vì trên đường cao tốc, xe chạy càng thêm ổn định, không ít người đã bắt đầu ngáy.

Tần Phóng cũng vậy.

Tô Lâm quay đầu lại, nhìn thấy Lộc Viên Viên ngồi cùng một chỗ với Lâm Thiến, ở hàng thứ ba, đầu của cô gác lên vai Lâm Thiến, hai mắt nhắm lại, gương mặt phấn hồng, miệng có chút hé mở, ngủ say sưa.

Không nhìn quá lâu, anh xoay người, đôi mắt nhìn màn hình điện thoại màu đen.

Khóe môi bỗng nhếch lên.

[Tô Lâm]: Mẹ.

[Tô nữ sĩ]: À! Con trai! Sao lại tìm mẹ vậy, là hết tiền hay theo đuổi con gái gặp chuyện gì khó khăn??

"....." Thật đúng là mẹ ruột.

[Tô Lâm]: Cô ấy vì sao lại nói với con rằng cô ấy là dân mù đường.

[Tô nữ sĩ]:??? Con nói cụ thể một chút đi!

[Tô Lâm]: Là con với cô ấy nói chuyện phiếm một chút, cô ấy nói cô ấy không biết đường đi lâu dạy học, rất khó tìm, phải đi trước nửa giờ để nhìn ảnh chụp mới có thể tìm được.

[Tô nữ sĩ]:!!!!

Gửi xong mấy cái dấu chấm than này, bên kia thật lâu không có thêm động tĩnh gì.

Tô Lâm không còn gì để nói, tựa vào đầu giường, đặt di động qua một bên.

Hôm qua từ cái nơi cát điêu* giống như địa ngục kia trở về, anh càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

(*: cách chửi trên mạng, ý chỉ ngu xuẩn, ngu ngốc."

Vì sao cô lại hết lần này đến lần khác nói lên chuyện tìm lâu dạy học môn tiếng Pháp rất khó?

Anh suy nghĩ một đêm, nhưng đầu óc giống như bị chặn lại, thật sự không có manh mối gì, chỉ có thể tìm Tô nữ sĩ ở thành phố B xa xôi kia.

[Tô nữ sĩ]: Con trai! Mùa xuân của con sắp tới rồi!

[Tô nữ sĩ]: Đây là đang trần trụi mà ám chỉ đó! Đây không phải là muốn con đưa con bé lên lớp sao? Không có khả năng mẹ hiểu sai đâu!

[Tô Lâm]:.....

[Tô nữ sĩ]: Coi như con bé không có ý này thì đây cũng là một cơ hội tốt! Con còn chờ gì nữa! Tranh thủ thời gian đi! Không phải con có xe đạp sao? Đi lắp đặt thêm một cái chỗ ngồi phía sau nữa nhanh lên.

Anh lại nhìn lại lời nói của bà một lần.

Hình như....cũng không phải là không có đạo lý.

[Chủ đề]#Tất cả chị em mê luyện Tô Lâm! Hãy tới đây! Xem đoạn video này! Bạn 8 sẽ hối hận đấy!#

1L[Lâu chủ]: [Video]

2L[Lâu chủ]: Các chị em, tôi hoài nghi, Tô soái lần này mẹ nó thật sự tìm được TAT.....

Ấn mở video.

Giọng nói của một nữ sinh truyền đến,

"Con mẹ nó, cái người phía trước tôi thật giống Tô học trưởng! Không được không được, tôi phải quay lại. Mẹ nó chứ, lên đại học hai năm lần đầu tiên nhìn được người sống Tô Lâm, mẹ ơi, tôi kích động quá đi....."

Đại khái dùng năm phút để nói hết tâm trạng kích động.

Trong video xuất hiện một bóng lưng, quần đen áo đen, vừa cao lại gầy, cả người mười phần đều nhẹ nhàng khoan khoái. Anh hình như phát giác được có động tĩnh, hơi nghiêng đầu một chút ----

"A a a a chính là anh ấy! Nhìn bên mặt đi! Mẹ nó! Đẹp trai quá đi a a a...."

Nữ sinh quay video rõ ràng rất kích động, ống kính rung lên, chỉ có đoạn thứ nhất là dừng lại trên mặt của Tô Lâm.

"Bây giờ....Hả? Tôi phát hiện trong tay Tô soái mang theo một cái túi lớn màu đen, hiện hiờ anh ấy đang tiến vào nhà để xe, hả? Nhà để xe?" Nữ sinh quay video bắt đầu di chuyển, đi theo sau anh một khoảng cách, "...Tôi sẽ chờ ở đây, nhìn một chút xem anh ấy đi làm gì. Nếu anh ấy đạp xe đi tôi sẽ ghi lại bóng lưng soái khí của anh ấy đăng lên trên diễn đàn ha ha ha ha ha...."

Sau đó, ống kính vẫn hướng về phía nhà để xe, đột nhiên video bắt đầu quay nhanh, cùng lúc đó, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ: [Lão nương thế mà đợi trọn vẹn ba mươi mấy phút].

Sau khi hàng chữ này biến mất, tốc độ video trở về bình thường, lúc này trời đã tối hơn một chút, có thể nhìn thấy Tô Lâm đi ra khỏi nhà xe.

"Ngồi xồm đến chân đều tê, ài, hiện tại mẹ nó tôi chỉ có một tâm niệm, chính là muốn nhìn xem Tô soái ngây người ở trong nhà xe tối om ba mươi phút! Anh ấy đã làm gì!"

Ống kính lão đảo theo người cầm điện thoại quay, sau khi đi vào, nữ sinh nhỏ giọng nói:

"Tôi biết xe của Tô soái, năm nhất anh ấy luôn đạp chiếc xe đó, các bạn nói, nửa giờ, anh ấy có thể làm gì xe ----"

Ống kính đột nhiên bất động đặt ở một chỗ.

Chiếc xe đạp leo núi màu đen, kết nối với trục bánh sau cùng với khung xe, là một thứ mới tinh, là một chiếc yên sau màu hồng.

Màn hình xuất hiện bốn dòng chữ.

[Màu hồng, yên sau.]

[Xem xét chính là để nữ sinh ngồi.]

[Tô Lâm tự tay làm nửa giờ.]

[Các bạn đã hiểu chưa!!!]

.....

Video vừa đăng được một giờ, trên diễn đàn bùng nổ.

#Tô học trường như thế này đến tột cùng là vì sao?#

#Tô Lâm yêu đương??? Người nào đó mau tới phổ cập khoa học một chút cho tôi nghe đi!!!#

#Tô soái yên sau xe màu hồng.....? Người này đặt sai rồi?!#

#[Ký ức màu hồng] --- chúng ta đã theo đuổi năm đó, Tô Lâm bây giờ đã có chủ QAQ#

#Một lèo 5 chương, An chưa kịp beta. Mong mọi người đừng bắt bẻ An =(((

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Kết thúc cuộc nói chuyện với Tô nữ sĩ, Tô Lâm đơn giản thu dọn một chút liền ra khỏi trường học. Anh bắt xe đến cửa hàng linh kiện xe đạp, mua một đồng hồ vật, thuận tiện học được cách lắp chỗ ngồi phía sau chiếc xe.

Giải quyết xong xuôi, đã hơn năm giờ chiều.

Cửa hàng linh kiện nằm trong trung tâm mua sắm vô cùng sầm uất trong thành phố. Xung quanh có một vài khu chung cư cao cấp. Nhiều người ngồi xe buýt, tàu điện ngầm, người đón xe đặc biệt nhiều, anh dùng phần mềm gọi một chuyến.

Lên xe ngồi ở hàng ghế sau, anh tùy ý nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trong ngày Quốc Khánh, sắp bước vào ban đêm nên thành phố S rất náo nhiệt. Xe vừa di chuyển, liền gặp đèn đỏ.

Đầu của anh vẫn như cũ không nhúc nhích, nhìn cảnh vật bên ngoài, bỗng ánh mắt chợt khựng lại một chỗ.

Bên cạnh đèn xanh đèn đỏ là ga tàu điện ngầm, ở giữa người đến người đi, anh chính xác bắt được một thân ảnh quen thuộc đang đứng xếp hàng ở lối vào tàu điện ngầm.

Lộc Viên Viên hôm nay mặc váy liền áo cùng áo khoác len bên ngoài, so với cách ăn mặc trong trường học không khác nhau lắm, tóc rũ xuống,

vén ở sau tai, lộ ra sườn mặt tinh tế.

"Bác tài," Tô Lâm nghiêng người về phía trước, hỏi người lái xe:

"Bây giờ có thể xuống xe không?"

Không đợi người lái xe đáp, lại nói:

"Bây giờ cháu trả tiền."

"Không được đâu, chàng trai trẻ, không thường tới nơi này sao," Người lái xe nhìn anh qua kính chiếu hậu, "Ở trên đường không thể dừng xe."

"...Được, cảm ơn."

"Không có gì."

Tô Lâm ngồi thẳng dậy, lại quay đầu nhìn lại, vừa lúc Lộ Viên Viên bước vào tàu điện ngầm, góc váy màu trắng gạo chợt lóe lên.

Bên này, đèn đỏ cũng đổi màu, cảm nhận được chấn động khi xe khởi động, anh đem điện thoại mở khóa ra, tìm đến Wechat của Lộ Viên Viên.

Ngón tay anh khựng ở trên bàn phím một lúc.

Anh phát hiện ra anh muốn hỏi rất nhiều thứ.

Em đi đâu.

Đi làm gì.

Đi gặp ai.

Động tác cứ như vậy đình trệ lại.

Trong đầu anh bỗng dựng hiện ra dáng vẻ ngày hôm qua của cô.

Sau khi anh giúp cô cột lại mái tóc đuôi ngựa, hai người đi ăn cơm. Trên đường đi phát hiện lỗi tai cô gái càng ngày càng đỏ. Lúc ăn cơm, ánh mắt trốn tránh, cho đến buổi chiều mới khôi phục lại bình thường.

Anh không tự chủ cong môi, khóa điện thoại lại.

Được rồi.

Từ từ sẽ đến.

Nửa giờ sau, trên đường bị kẹt, còn chưa tới trường học. Tô Lâm tựa lưng vào ghế ngồi, ngửa đầu ra nhắm mắt lại nghe nhạc, điện thoại đột nhiên rung lên.

Anh mở mắt, lấy điện thoại ra quét mắt nhìn.

Mím cười.

[Lộc OO]: Học trưởng, ông nội nói sáng mai là lần chằm cứu cuối cùng của anh ~ Đừng quên nha ^v^

[Tô Lâm]: Được.

[Tô Lâm]: Vừa rồi em ra ngoài sao.

Vừa lúc cô tìm đến, vậy liền hỏi một chút.

Bên kia gõ rất lâu.

Tô Lâm là một người không có kiên nhẫn, nhưng đối với tốc độ gõ chữ của cô anh đã thành thói quen, bên tai nghe nhạc, anh cũng không vội, nhìn vào dòng chữ đang hiện lên trên màn hình "Đối phương đang nhập vào", ngược lại còn rất chờ mong.

Sau một lát, điện thoại liền rung lên.

[Lộc OO]: Σ(⊃ °Д °;)⊃...

Tô Lâm: "....."

Anh đột nhiên không nhịn được bật cười, lưng dán vào ghế da đằng sau, cười không tiếng động mà không thể ngừng lại.

Thậm chí anh còn tưởng tượng ra được, cô ở đầu bên kia điện thoại gõ không ít chữ, muốn thăm dò anh làm sao lại biết được, hoặc là muốn hỏi có phải anh nhìn thấy cô hay không, nhưng cuối cùng lại đem xóa hết.

Thiên ngôn vạn ngữ, hợp lại thành một cái biểu cảm.

Mẹ nó.

Làm sao trêu đùa lại vui như vậy chứ.

Cười xong, anh rủ mắt xuống gõ vài chữ:

Ngày mai gặp.

Tháng mười có bảy ngày nghỉ. Lộc Viên Viên đã hỏi Thư Diễm, Thư Diễm nói với cô thứ hai với thứ bảy hãy đến.

Hôm qua là thứ hai, cô đã đi, có nghĩa là hôm nay trở đi trong vòng bốn ngày tới đều không có chuyện gì.

Lộc Viên Viên đang xem phát lại bộ phim cầu huyết tám giờ tối hôm qua vừa chiếu. Đang lúc đến đoạn cao trào, chuông cửa vang lên.

Nam nữ chính đang cãi nhau, trong bụng cô đang rất sốt ruột, lại không thể không đi mở cửa. Thế là cô cầm điều khiển mở âm lượng lên lớn

nhất, rồi mới chạy chậm đi mở cửa.

Từ mắt mèo nhìn thấy người bên ngoài, cô hơi sửng sốt một chút, mới mở cửa ra.

Người ở bên ngoài đang mặc một cái áo đen liền mũ. Ánh sáng trong hành lang hơi tối, làm hình dáng khuôn mặt của anh nổi bật càng thêm càng sâu, một đôi mắt thật đẹp hiện ra ánh sáng, cô thốt lên:

"Học trưởng?"

"Ừm," Anh hơi giơ tay trái lên, "Là ----"

Còn chưa nói xong, trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng người phụ nữ hét lên:

"...Tôi nói cho anh biết sự thật, đó căn bản không phải là con của anh! Anh hãy chết cái ý niệm này đi!"

Lộc Viên Viên vốn đang thất thần, lúc này giống như được giải huyệt đạo, cô nhanh chóng nói:

"Học trưởng, dép đi trong nhà ở đây, anh đổi giày trước đi."

"Ừm." Tô Lâm quay đầu đóng cửa lại, thay giày xong, anh ngẩng đầu:

"Xong rồi."

Anh vừa dứt lời, cô liền lập tức chạy trở về phòng khách.

Tô Lâm: "....."

Anh đi đến bên cạnh sofa, nhìn khuôn mặt khẩn trương của cô gái nhỏ đang nhìn chăm chăm vào TV, vẫn không quên vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, nhìn không chớp mắt,

"Học trưởng, anh ngồi đi."

"...."

Tô Lâm ngồi xuống, trên TV đang diễn đến đoạn một người phụ nữ ngồi ở bên giường gào khóc, một người đàn ông mặc âu phục đi tới, "Ba" một tiếng đập chõng giấy lên trên người phụ nữ kia.

Rồi nói: "Ký tên đi, chúng ta ly hôn."

Hình ảnh cứ như vậy dừng lại.

Sau đó, bắt đầu một loạt quảng cáo xen vào.

Tô Lâm cảm nhận được người ngồi bên cạnh sofa bỗng nhiên đứng lên, anh nghiêng đầu nhìn, liền thấy Lộc Viên Viên sừng mặt lên, dáng vẻ tức hờn hển, tay cô giơ lên chỉ vào màn hình:

"Sao lại dừng lại ở chỗ này! Mau mau ly hôn đi!"

"....."

Tô Lâm mở miệng khuyên cô:

"Chỉ là TV, đừng coi là thật."

Lộc Viên Viên tức giận qua một lúc, sau đó lại ngồi xuống, mới phát hiện ra có chút không thích hợp. Học trưởng xem như là người bệnh của ông nội, cũng là khách, vậy mà người ta vừa tới cô liền lôi kéo người ta đi xem tivi.

Thế là cô lại đứng lên:

"Cái đó, học trưởng anh chờ một chút."

Không đợi anh đáp lại đã chạy chậm vào trong phòng bếp.

"....."

Tô Lâm nhìn cô mặc một bộ quần áo ở nhà màu hồng nhạt, tóc xõa ra đi dép lê tiến vào phòng bếp, không hiểu sao trong ngực có chút ấm áp.

Đại khái sau khoảng năm phút, Lộc Viên Viên một tay bưng đĩa, một tay khác bưng nước. Cô đi tới, đem đồ vật đặt lên trên bàn trà,

"Xin lỗi anh nha học trưởng, vừa rồi quên rót nước cho anh."

"Ừm, không sao."

Suy nghĩ, anh lại tặng thêm một câu:

"Cảm ơn em."

Trên đĩa chứa đầy dâu tây, mỗi quả đều có màu đỏ tươi lại rất lớn, Lộc Viên Viên giống như hiến vật quý cầm lấy một trái, đưa cho anh xem:

"Học trưởng, anh nhìn đi, quả dâu tây này có phải nhìn rất ngon miệng hay không?"

Trên bộ quần áo màu hồng nhạt của cô cũng có in hình dâu tây, cô đem quả dâu tây cầm trên tay đưa vào trong miệng.

Cô cắn một nửa, có chút nước dính ở trên môi. Cô cũng không lau, điện thoại cô ở trên ghế sofa khác bỗng vang lên. Cô thuận tay đem nửa trái dâu tây còn lại đặt vào trong cái đĩa.

Hình dạng của nửa quả dâu tây này.

Cùng hình ảnh anh lưu trong điện thoại cơ hồ là giống nhau như đúc. Thậm chí anh còn muốn cầm ra so sánh một chút.

Sau khi Lộc Viên Viên nghe điện thoại trở lại, đầu tiên là cô trả lời lại tin nhắn, sau đó đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, tay lại chạm vào cái đĩa.

Cầm một quả dâu tây mới.

Lại qua một lát.

"À? Học trưởng," Lộc Viên Viên đột nhiên cảm giác hình như mình quên cái gì,

"Vừa rồi trước khi em đi nghe điện thoại, hình như chỉ cần một nửa trái dâu tây mà, anh có thấy em để chỗ nào không?"

"Em ăn rồi." Tô Lâm lập tức đáp lại.

"...Em ăn rồi sao?"

"Ừm."

Lộc Viên Viên không còn hoài nghi, gật đầu:

"Ồ à, học trưởng anh cũng mau ăn đi. Một lát nữa ông nội trở về anh không ăn được đâu."

"Không sao." Tô Lâm nhếch khóe môi, khuôn mặt thỏa mãn,

"Anh cũng ăn rồi."

"....."

"Ăn rất ngon."

-

Lần cuối cùng được lão Lộc Trung y châm cứu xong, trước khi đi thậm chí anh còn cảm nhận được cả người giống như thoát thai hoá cốt.

Tất nhiên có thể là bởi vì anh đã triệt để thoát khỏi nỗi khổ uống thuốc Đông y đắng đến rụng răng kia.

Khi Tô Lâm trở lại ký túc xá, đã bốn giờ hơn, trong phòng không bật đèn, màn cửa kéo kín mít. Tần Phóng đang ngồi trước bàn nhìn máy tính, ánh sáng chiếu lên mặt cậu ta hiện ra màu xanh.

Hơn nữa.

Tần Phóng không biết đang nhìn cái gì, trong máy tính mơ hồ truyền đến tiếng nữ sinh nói chuyện. Cả người cậu ta đều đang run, cười không tiếng động, màu xanh trên khuôn mặt càng trở nên vắn vẹo, thoát nhìn vô cùng quý dị.

Tô Lâm: "....."

Bình tĩnh mà xem xét, cảnh tượng này vẫn rất khiếp người.

Tay của anh ở trên tay nắm cửa dừng một chút, mới đóng cửa lại, thuận tay bật đèn. Trong nháy mắt trong phòng trở nên sáng rõ.

"...Ha ha ha ha, cậu về rồi sao ha ha ha ha ha...." Sau khi bật đèn, Tần Phóng theo phản xạ có điều kiện mà nhắm hai mắt lại, sau đó lại nghĩ rằng cậu ta căn bản không cần nhắm.

Bởi vì cậu ta đang cười đến mức mắt đều không mở ra được.

Tô Lâm mang theo cái túi trên tay, thuận tay đặt nó lên bàn, nhàn nhạt liếc nhìn cậu ta một cái:

"...Điên rồi?"

"Mẹ nó là cậu điên thì có, ha ha ha ha ha ha chết cười tôi rồi...." Tần Phóng một bên cười đến run rẩy, một bên đem màn hình máy vi tính chuyển tới trước mặt Tô Lâm,

"Mau nhìn đi, ai ui mẹ của tôi ời, quá buồn cười rồi....."

Tần Phóng nói xong, liền đứng dậy nhường chỗ cho anh, lục lọi cái túi vừa cầm trở về, nhìn thấy mấy cái dụng cụ lẻ loi ở bên trong, liền tưởng đến bài đăng vừa rồi, lần nữa phụt cười ra tiếng.

Cậu ta cười đủ liền quay đầu nhìn Tô Lâm.

Quả nhiên trong dự liệu, mặt anh đã biến đen.

"Ài không phải," Tần Phóng đặt tay lên vai Tô Lâm, "Lâm ca của tôi bình thường mặc quần áo, nhìn vô cùng đẹp trai, sao lại mẹ nó làm cái xe đạp giá mấy vạn kia chỗ ngồi phía sau thành màu hồng như vậy. A ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Cậu ta nói đến một nửa, lại lần nữa không dừng lại được.

Chuyện này thật sự không thể trách cậu ta được, cậu ta đã rất lâu không lên diễn đàn trường. Trong ngày nghỉ nhàm chán không biết làm gì nên lên dạo một vòng. Không nghĩ tới, lại ăn được một trái dưa bát quái lớn như thế.

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm đẩy cái tay đặt trên vai ra, tiếp tục kéo xuống dưới.

[Diễn đàn trường đại học C – Nhóm bát quái]

[Tin] [nóng] [chủ đề]]#Tất cả chị em mê luyện Tô Lâm! Hãy tới đây! Xem đoạn video này! Bạn 8 sẽ hối hận đấy!#

1L[Lầu chủ]: [Video]

.....

Anh liếc mắt nhìn thời gian đăng bài, mới hơn một ngày, đã bị quản trị viên diễn đàn nâng lên thành [Tin] [Nóng].

Không tới mấy phút, sau khi xem hết video, bên tai tràn ngập tiếng cười nhạo của Tần Phóng, một tay anh chống đỡ cái trán, một tay dùng con chuột kéo xuống dưới xem bình luận.

3L[Quần chúng ăn dưa]: Còn chưa nhìn, trước chiếm chỗ ngồi đã.

.....

12L[woc]: Con mẹ nó, lần này là yêu đương thực sự rồi! Hơn nữa tôi nghe lầu chủ nói, đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy người sống Tô Lâm. Làm tôi nhớ tới khi đó học năm nhất, nữ sinh bọn tôi đều thích cậu ta như điên. Người ta đi học môn gì liền đi đến đó chặn lại, hết giờ học càng dính hơn, khiến cho Tô Lâm ngoại trừ lên lớp thì chỗ nào cũng không đi, cho nên mới thành trạch nam giống như bây giờ. Tôi cảm thấy chắc là bởi vì cái này, các người mới chưa gặp cậu ta.

13L[Ha ha]: Trạch nam 23333333 Chết cười.

14L[Khí tao* màu hồng phấn]: Trạch nam cái quỷ gì chứ, nhưng mà đây không phải là do thâm mỹ nam thẳng của Tô soái sao ha ha ha ha ha! Màu hồng này không biết đó là vấn đề ánh đèn hay là vấn đề máy quay nữa, tôi luôn cảm thấy hình như có chút sáng? Tôi mù sao??

(*: Khí hôi thối, cái này khá thô tục nên An giữ nguyên)

15L[ls Nói đúng]: Cảm thấy hình như sáng 10086

Còn chưa lướt xuống xong, Tần Phóng đã lấy con chuột,

"Tôi tìm trọng điểm cho cậu xem, mấy cái đó đừng có xem."

Cậu ta kéo xuống một đoạn, con trỏ chỉ vào một chỗ,

"Bắt đầu xem từ chỗ này."

48L[Khả Khả]: Khụ, ho khan, yên lặng nói chuyện này, có lần tôi cùng bạn bè đang ở khu vực nghỉ ngơi trong thư viện, có một cô gái ngồi ở phía trước. Tô Lâm cửa thư viện đi vào, liền đi thẳng đến chỗ của nữ sinh kia. Mấy người bọn tôi còn ngu xuẩn mà cho là anh ấy đi tới chỗ bọn tôi.

49L[Không cho phép thở mạnh]: Lầu trên???? Sau đó thì sao?

50L[Càng nhanh]: Lầu 48, tạp văn liền gửi lưỡi dao tới:)

.....

60L[Khả Khả]: Ha ha ha ha mọi người đều rất nhiệt tình. Tôi trở lại nói tiếp đây. Sau đó bạn của tôi là một người đại hoa si, tiếng kêu có chút lớn. Khi Tô Lâm đứng cạnh nữ sinh đó ở phía trước bọn tôi, hình như nghe được, liền liếc bọn tôi một cái. Ánh mắt lãnh đạm đó, mẹ ơi. Nhưng mà, trọng điểm là a! Sau khi liếc bọn tôi xong, anh ấy quay qua liền hỏi nữ sinh phía trước bọn tôi, muốn chuyển đến nơi khác hay không! Giọng nói cùng biểu cảm kia! Vẻ mặt ôn hòa! Cùng đối với bọn tôi quả thật là cách biệt một trời!! Ý kia của anh ấy chính là chê bọn tôi quá ồn!!

61L[Khả Khả]: Mọi người nói!!! Nữ sinh này có phải là cô gái sẽ ngồi ở ghế sau xe màu hồng kia không!!!

.....

Trong lòng Tần Phóng cực kỳ ngứa ngáy, biểu cảm khuôn mặt cậu ta nhìn giống như ăn phân, biết là anh đã xem hết.

"À, Lâm ca," Tần Phóng cảm thấy giọng nói của cậu ta hưng phấn đến mức run rẩy, "Anh em đã nhiều năm như vậy, cậu đã thông suốt, lại không nói cho tôi biết."

"....."

"Lâm ca!!!" Tần Phóng gào đến tê tâm liệt phế:

"Cậu khơi gợi lên tâm hồn bát quát của tôi! Người con gái ngày hôm đó là ai!"

Tô Lâm từ lúc vừa mới bắt đầu, huyết thái dương liền bắt đầu giật không ngừng, anh dùng sức ấn mạnh, nhìn đôi mắt sáng loáng của Tần Phóng, mở miệng:

"Lăn."

"Phụt ---" Tần Phóng đã không thèm để ý anh nói cái gì, "Cậu không nói cho tôi cũng được, Lâm ca, vẻ mặt kia của cậu thật là thối, tôi chịu phục ha ha ha ha!"

"....."

Tô Lâm thật sự nhịn không được, đập cậu ta một cước.

-

Hôm qua sau khi lắp xong chỗ ngồi phía sau xe đạp, Tô Lâm mới ý thức được mình quên điều quan trọng nhất.

Chìa khóa xe đã mất được một tháng.

Nhưng khi đó giờ làm việc của văn phòng trường đã hết, cho nên hôm nay anh liền lại đi.

Ra khỏi lầu ký túc xá, anh dựa vào trí nhớ, tìm được khu nhà nơi nhận đồ thất lạc, một đường đi thuận tiện ở trong lòng mảng.

Màu hồng thì sao?

Con gái, nhất là cô thuộc dạng con gái kia, không phải đều thích màu hồng sao? Hôm nay cô còn mặc đồ màu hồng nữa kìa?

Còn mẹ nó thậm mỹ thẳng nam???

Ha ha.

Dân mạng rác rưởi.

Khi anh đến nơi đi thang máy lên lầu năm, anh thấy bảng hiệu văn phòng [Nơi nhận đồ thất lạc]. Sau khi đi vào, chỉ có một người ở đó.

Tô Lâm cho biết ngày và vật phẩm bị mất, thế mà lại rất nhanh liền tìm được chìa khóa xe đạp.

"Xin hỏi một chút, có thể nhìn giúp tôi là ai nhặt được không?" Tô Lâm nhếch lên khóe môi, cố gắng khống chế ánh mắt của mình sao cho không quá hùng hổ dọa người.

"...."

Cô gái ngồi trong văn phòng sững sốt một chút, sau đó cúi đầu xuống, mặt có chút đỏ,

"Có thể, bọn mình có ghi chép....Bạn học, bạn chờ một lát."

Tô Lâm rất dễ nói chuyện gạt đầu:

"Ừm."

Ngón tay hoạt động ở bên người, phát ra tiếng "Rắc rắc"

Anh rất cuộc phải biết.

Đến cùng là ai, nhặt chìa khóa của anh, gián tiếp làm anh rớt tín chỉ.
(Người trong lòng anh chứ ai --)

#An: Nhân dịp ngày lành tháng tốt (ý là ngày An chăm chỉ ấy) up thêm một chương =)))

#Spoil: An bán đường đây =)))

..."Lộc Viên Viên"

..."Anh thích em."

..."Đừng hỏi anh vì sao, không có lý do gì cả, dù sao ---- chỉ là ----"

..."Chỉ là....."

..."Mẹ nó siêu thích em."

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ngày mùng 1 tháng 10, hầu hết giáo viên cùng sinh viên đa số đều sẽ lựa chọn trở về nhà. Tô Lâm ngồi trên ghế trong văn phòng nhận đồ thất lạc. Ở phía sau cánh cửa mở ra, ngoại trừ âm thanh "Sột soạt" nữ sinh trước mặt đang tìm đồ vật, trong hành lang một mảnh tĩnh mịch.

Anh vuốt chiếc điện thoại, đột nhiên nhận được một loạt ba tin nhắn trên Wechat.

[Lộc OO]: Học trưởng anh biết không.

[Lộc OO]: Vì sao chúng ta lại thảm như vậy

[Lộc OO]: TvT

Tô Lâm:?

Anh cúi đầu gõ chữ: Biết cái gì?

[Lộc OO]: Email thông báo tiết học tiếng Pháp sau sẽ làm bài kiểm tra phiên quá đi

Kiểm tra?

Đại học C không có kiểm tra giữa kỳ nhưng giáo viên có thể tiến hành tự kiểm tra. Điểm số cũng được quyết định do giáo viên chấm. Tuy nhiên, phần lớn các giáo viên cũng sẽ không tiến hành kiểm tra giữa kỳ.

Nghiêm Xuyên....lại không phải nằm trong phần lớn giáo viên kia.

"....."

Tô Lâm nhìn tin nhắn cô nói đến email, có chút bực bội véo mũi.

Học kỳ này, tâm tư của anh dành cho lớp học môn tự chọn còn nhiều hơn so với môn chuyên ngành.

Vừa muốn nhắn tin trả lời, đột nhiên cảm thấy có chút gì là lạ.

Sao đột nhiên cô nhắn tin lại trở nên nhanh hơn như vậy?

Hơn nữa còn không dùng dấu chấm câu.

Không đợi anh hỏi.

[Lộc OO]: Ôi trời học trường chức năng chuyển giọng nói thành chữ này cũng thật quá thần kỳ rồi cuộc thì em không cần gõ chữ nữa thật là vui quá đi chỉ là em không biết sao lại không có dấu chấm câu

Tô Lâm: "....."

Anh cười cười, nhắn:

Ừm, em có thể dùng tay thêm dấu ngắt câu.

Sau đó suy nghĩ, nhanh chóng gõ chữ hỏi cô.

[Tô Lâm]: Ngày thứ sáu em trở lại trường sao?

[Lộc OO]: Ừ đúng vậy

[Tô Lâm]: Cùng nhau ôn tập tiếng Pháp?

Không đợi nhận được tin nhắn của cô, nữ sinh đang tìm tài liệu gọi anh,

"Bạn học, tìm được rồi, bạn đến xem đi!"

"Được." Tô Lâm đáp một tiếng, nhìn thấy Lộc Viên Viên còn chưa trả lời. Anh đem điện thoại bỏ vào trong túi, đứng lên đi đến trước bàn.

Nữ sinh kia cũng đứng lên, đưa qua một trang giấy, chỉ vào một hàng trong đó,

"Chính là người này."

[Họ tên]: Lộc Viên Viên.

[Lớp]: Tôi sẽ không viết lớp, chúc mừng vị bạn học này đã tìm thấy chìa khóa nha!

[Số điện thoại]: Cái này cũng không viết! Lần nữa chúc mừng bạn nha!

Xùy.

Tô Lâm nhìn đến vui vẻ.

Người này còn rất thông minh, không viết thông tin riêng của mình.

Nhưng mà không sao, dù không viết, cái tên anh cũng đã nhớ kỹ.

Anh vừa muốn đem giấy trả lại, dư quang lại liếc tới cái tên.

Hô hấp lập tức bị đình trệ.

Hả....???

Lộc Viên Viên???

Anh đem tờ giấy đem tới trước mắt, lại tỉ mỉ nhìn lại một lần.

Đầu tiên, cái họ này, gần như không có khả năng trùng đi.

Tiếp theo.

Anh đã nhìn thấy qua trang đầu tiên trên cuốn notebooks cùng trên ppt, viết tên của cô, cùng chữ viết trên tờ giấy này.....

Giống nhau như đúc.

Nữ sinh đứng sau bàn nhìn người trước mắt đang gặt gao nhìn chăm chăm tờ giấy trên tay, biểu cảm trên khuôn mặt có vẻ....rất khiếp sợ?

Cô ấy cảm thấy, nếu mặt của anh là bình gốm sứ, cái bình gốm sứ này hiện tại có lẽ là đang từng chút một mà nứt ra.

"Chuyện kia, bạn học," Cô ấy nhỏ giọng hỏi thăm:

"Xin hỏi có vấn đề gì không?"

"....."

Anh ngược mắt lên nhìn cô ấy một cái, đem giấy đặt lại trên mặt bàn, giọng nói có chút nặng nề,

"Không có."

Nữ sinh thuận tay cầm giấy lên, thấy được hai cái cột lớp cùng số điện thoại, trong nháy mắt liền hiểu được vì sao anh lại có loại phản ứng này.

"À, bạn học, bạn muốn cảm ơn cô ấy có đúng không? Rất nhiều người tìm được đồ vậy đều muốn đi cảm ơn người đã nhặt được. Nếu vậy, bọn mình có thể giúp bạn ---"

"Không cần." Tô Lâm nhanh chóng chặn cô ấy lại: "Không cần."

"....."

"Tôi biết....phương thức liên lạc với cô ấy."

"A...." Đầu tiên nữ sinh sửng sốt nột chút, sau đó một bên lấy lại tài liệu một bên ngạc nhiên:

"Thì ra là người quen thật ư? Loại tình huống này rất ít gặp được nha, vậy hai người cũng có duyên quá đi!"

Tô Lâm đang muốn quay người bước đi thì bước chân chợt dừng lại.

Anh hơi nhắm mắt.

Đúng vậy.

Thật, có, duyên.

Huyệt thái dương Tô Lâm nhảy lên, gật đầu với nữ sinh kia, nói tiếng cảm ơn rồi liền đi ra khỏi cửa văn phòng.

Khi đi xuống cầu thang, anh cẩn thận nhớ lại một chút cảnh tượng ngày đó, hoàn toàn không có ấn tượng đã gặp ai trên đường.

Anh làm sao cũng không nghĩ ra, trường đại học C lớn như vậy, nhiều người như vậy, hết lần này đến lần khác chính là.....

Thế mà....lại là....

Lộc Viên Viên.

Tô Lâm cảm thấy mình giống như sinh ra ảo giác.

Một khuôn mặt hiện ra ở trước mắt, lúc đầu ngũ quan còn mơ hồ, đến cuối cùng dần biến thành Lộc Viên Viên. Trang phục của cô cùng bình thường giống nhau, giọng nói mềm mại, cô nói với anh:

"Học trưởng, em giúp anh nhặt chìa khóa, anh vui không?"

Câu cuối cùng kia, không ngừng quanh quẩn ở bên tai anh.

Vui không?

Tim à.....

Vui không.....

Bất tri bất giác, anh đã đi xuống tầng một. Nhìn bậc thang ở dưới chân, triệt để im lặng.

"....."

Vậy mà anh lại quên đi thang máy, đi bộ xuống tòa nhà tám tầng.

Tô Lâm hít một hơi sâu, lại từ từ phun ra, đứng tại chỗ lấy điện thoại di động ra, mở giao diện Wechat.

Lộc Viên Viên đã trả lời anh.

[Lộc OO]: [OK.jpg]

[Lộc OO]: Vừa rồi có chút việc không cầm điện thoại, vậy chúng ta đi thư viện được không?

Đầu lưỡi Tô Lâm lướt nhẹ hàm trên, rất chậm chạp mà gõ ra ba chữ, h, a, o.

[Tô Lâm]: Được.

Bắt đầu từ trung học, Lộc Viên Viên luôn cố gắng áp dụng học theo mô hình tuyến thủ, nhưng mà có thể là ba năm cấp ba thật sự quá cố gắng,

dẫn đến sau khi lên đại học, cô cảm thấy bản thân không còn thích chủ động học tập.

Nhất là sau khi học xong từ trên lớp, sẽ không nghĩ muốn đi ôn tập lại.

Cho nên, mặc dù biết tiếng Pháp sắp kiểm tra, cô vẫn như cũ không đọc sách. Mỗi ngày ngoài trừ cùng bạn cùng phòng nói chuyện tâm sự trên Wechat thì là cùng bà nội xem tivi.

Điểm quan trọng nhất là.

Cô và Tô học trưởng sẽ cùng nhau ôn tập, lấy trình độ của Tô học trưởng. Bài kiểm tra trắc nghiệm lần trước chỗ cô không hiểu đều là anh giảng. Lần này cùng anh ôn tập một buổi, nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Cứ như vậy yên tâm thoải mái ở nhà chơi ba ngày, buổi chiều thứ sáu, sau khi đi bỏ túi cho Thư Điền xong, Lộc Viên Viên trở lại trường liền đến thẳng thư viện, cuối cùng cũng đến trước giờ hẹn, không tới trễ.

Tô Lâm ngồi ở vị trí giống như lần trước luyện gõ chữ, đang cúi thấp đầu chơi điện thoại. Không biết vì sao, từ ngày đó châm cứu xong đưa anh xuống dưới lầu. Mấy ngày không gặp, bây giờ gặp lại anh, lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Chỉ là vui vẻ rất nhỏ, nhưng tim có chút đập rộn lên, có thể cảm nhận được rõ ràng cảm xúc của bản thân tăng vọt.

Cô lấy lại bình tĩnh, đi qua chỗ anh chào hỏi:

"Học trưởng, chào anh!"

"...Ừm." Anh dừng một chút mới giương mắt lên nhìn cô, ngồi dậy, gật đầu với cô một cái, sau đó đem điện thoại khóa màn hình lại.

Sau khi Lộc Viên Viên ngồi xuống, lấy ra tất cả ppt từ khi bắt đầu học tiếng Pháp đến bây giờ, đang chuẩn bị lấy bút ra từ ngăn khóa ngoài cùng bắt đầu học, bên cạnh đưa đến một ngón tay.

Rất dài rất trắng, khớp xương rõ ràng.

Cô quay đầu, thấy anh một tay chống đỡ khuôn mặt, đầu hơi nghiêng, ngón tay kia cong lại, gõ trên bàn hai lần.

"Em đừng xem những cái này."

Mái tóc trên trán Tô Lâm có chút dài, giống như muốn đâm vào trong mắt, anh tiện tay vuốt qua, nói tiếp:

"Anh đã xem email, Nghiêm Xuyên nói nội dung trên ppt chỉ chiếm năm mươi phần trăm điểm số, phần còn lại là ở sách giáo khoa trong tài liệu tham khảo mà ông ấy đã tải lên trang web của trường."

"....."

"Quyển sách kia anh đã mượn từ thư viện." Nói xong, anh lấy tay đang chống đỡ đầu mình xuống, từ bên người giống như làm ảo thuật lấy ra một cuốn sách rất dày, trên bìa viết tên sách, «Le Nouveau Taxi ».

Tô Lâm nói tiếp:

"Ppt trên lớp đều học rồi, hôm nay đọc quyển sách này là được."

"....."

Lộc Viên Viên nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, có chút không kịp phản ứng.

Quen biết Tô Lâm đến nay, hình như đây là điều được anh nhắc đến nhiều hơn một lần.

Bởi vì ở khu vực nghỉ ngơi của thư viện là ghế dài, hai người ngồi bên nhau, ở giữa không có bất kỳ đồ vật cản trở gì, cách cũng không xa.

Hoặc là nói, cách rất gần.

Gần đến mức cô có thể ngửi được mùi hương trên người anh. Không giống như mùi nước hoa, cũng không giống như mùi hương bên trong căn phòng của Thư Điem thuộc về nữ sinh nhỏ. Hình như là một loại hương của thực vật nào đó, như có như không quanh quẩn ở trên chóp mũi, rất nhạt nhưng lại rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhịp tim Lộc Viên Viên có chút nhanh.

Đây không phải lần đầu tiên cô ngửi được cái mùi này.

Nhưng mà lần này.....dường như quá rõ ràng.

Cô đưa tay túm tóc một lúc, hơi dịch chuyển, ngồi cách xa anh một chút.

Tô Lâm hơi nhíu mày lại:

"Ngồi xa như vậy, làm sao anh giảng cho em."

"...Giảng cho em?" Lộc Viên Viên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, "Học trưởng, anh đã học rồi?"

"...Ừm."

Liên tiếp hai đêm, anh cũng không đánh trò chơi, ngâm mình ở trong thư viện nghiên cứu cái cuốn sách bại hoại này. Lại còn bị Tần Phóng âm dương quái khí cảm rằm suốt hai đêm.

"Oa," Lộc Viên Viên từ đáy lòng cảm khái:

"Học trưởng, anh thật lợi hại!"

"....."

Lúc đầu hai ngày này bị tiếng Pháp làm cho có chút phiền, nhìn đôi mắt cô gái nhỏ lấp lánh nhìn mình, trong lòng anh nhất thời liền thoải mái.

Anh không chút để ý "Ừm" một tiếng,

"Anh đã xem phạm vi trong bài kiểm tra mà thầy Nghiêm đưa ra, không phải quá khó, ôn tập trong xế chiều hôm nay là đủ rồi."

"Ừ ừ." Cô gái nhỏ gật đầu như già tói.

"..." Anh không tự giác nở nụ cười, sau đó cầm lấy bút cô lấy từ trong cặp ra, chỉ lên cái bàn,

"Ngồi lại đây một chút."

"...Ồ."

Tô Lâm nhìn vẻ mặt cô không phải quá tình nguyện, cũng không hiểu rõ cô đang suy nghĩ cái gì, trực tiếp lật ra sách giáo khoa bắt đầu nói chủ đề chính cho cô nghe.

Nửa giờ sau.

Mọi thứ đều rất bình thường.

Ngoại trừ ---

"Này." Tô Lâm cầm bút chọc vào cánh tay cô,

"Sao em luôn sờ lỗ tai bên này vậy? Không thoải mái sao?"

"....."

Khuôn mặt Lộc Viên Viên hơi nóng.

Cô luôn biết giọng nói của Tô Lâm rất dễ nghe, nhưng bởi vì ngày thường anh không hay nói chuyện, cho nên không có cảm giác gì quá lớn.

Nhưng mà....bởi vì muốn giảng cho cô nghe nhiều kiến thức, hôm nay anh thật sự nói rất nhiều. Cô mới phát hiện, thì ra giọng nói của Tô học trưởng không phải là dễ nghe mà là nghe rất hay.

Trước kia cô từng có vấn đề. Chỉ cần mang tai nghe, nghe được âm thanh nào có từ tính, lỗ tai sẽ liền ngứa.

Không phải là da bị ngứa, là loại ngứa mang theo cảm giác tê dại kia.

Hôm nay, bọn họ cách nhau quá gần. Mặc dù so với âm thanh của tai nghe còn kém, nhưng cũng không kém nhiều. Cho nên đang nghe, khi quá ngứa cô liền không nhận được đưa tay sờ lỗ tai một chút.

Cô không có chút tự tin gì mà giải thích:

"Không phải không thoải mái, em chỉ là....Chỉ là muốn sờ....."

Tô Lâm gật đầu, vẻ mặt không tin:

"Ồ."

"....."

Lộc Viên Viên đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường trong thư viện, mới ý thức được đã qua hơn nửa giờ, cô một lần nữa sờ lên lỗ tai, đề nghị:

"Học trưởng, anh có mệt hay không, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút đi?"

Tô Lâm nói nửa giờ, vừa vặn cổ họng có chút khô, anh đứng dậy cầm điện thoại,

"Được, anh đi mua nước, em uống gì?"

Lộc Viên Viên sững sờ, lập tức ngẩng đầu cười với anh:

"Em uống nước bình thường là được rồi, cảm ơn học trưởng."

-

Năm phút sau, Tô Lâm ôm hai chai nước trở về.

Sau khi anh ngồi xuống, cầm một chai, Lộc Viên Viên tự giác cầm chai còn lại, vừa muốn lên tiếng nói cảm ơn ---

"Đặt xuống"

"....?"

Tô Lâm cầm chai kia vặn ra cái nắp, trực tiếp đưa tới trước mặt cô:

"Đây là của em."

Sau đó, anh lại từ trong tay cô rút chai nước chưa mở, dễ dàng mở nắp chai ra bắt đầu uống nước.

Một loạt động tác nước chảy mây trôi.

"....."

Lộc Viên Viên nửa ngày mới hoàn hồn.

Cô không cần phải phí lực mở nắp chai, cũng bắt đầu uống nước.

Sau đó nhỏ giọng nói câu,

"Cảm ơn học trưởng."

Anh cong môi nở nụ cười, hình như tâm trạng rất tốt,

"Không có gì."

Ánh mắt Lộc Viên Viên rơi xuống trên mặt bàn, nhìn bìa sách, có chút thất thần.

Vừa rồi khi anh giảng bài cho cô, mỗi một câu đều là trọng điểm, tuyệt đối không dong dài, một câu nói nhảm cũng không có. Không khỏi làm cho cô nhớ tới trước khi đi học Lâm Thiển đã kể cho cô nghe truyền kỳ về lúc trước anh giúp bạn học ôn thi.

Hiện tại cô hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng mà vì điều này, cho nên cô liền có chút không tin vào một cái tin đồn khác.

"Học trưởng, em có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Ừm?" Tô Lâm ngược mắt.

"Học trưởng, vì sao anh lại phải trùng tu môn tự chọn?"

Lộc Viên Viên đã tò mò rất lâu.

Sau lần kiểm tra trắc nghiệm lần trước anh giảng đề cho cô, cô đã cảm thấy Tô học trưởng học tập thật sự siêu lợi hại, làm sao môn học tự chọn lại bị treo được?

Sau khi hỏi xong, cô nhìn thấy động tác của Tô Lâm bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt anh lập tức trở nên phức tạp, cô vội vàng giải thích:

"Cái đó, chủ yếu là em nghe người khác nói, ngày thi anh ngủ quên....."

"....."

"Em cảm thấy anh không giống như vậy, chắc là các cô ấy nói bậy."
Cô nhú mày bổ sung.

"....."

Mẹ nó.

Ai nói????

Tuy rằng rất muốn hỏi, nhưng Tô Lâm vẫn nuốt xuống ngụm nước trong miệng xuống, bất động thanh sắc nói:

"Ừm, bọn họ nói bậy."

Suy nghĩ, lại bỏ thêm một câu:

"Lúc đó anh....bởi vì bị sốt nên mới không đi."

"Ồ ồ." Lộc Viên Viên gật đầu, dáng vẻ đương nhiên, rất đồng ý:

"Em đã nói rồi mà."

"....."

Tô Lâm coi như cái đề tài này đã qua.

Anh vắn tắt chai, lại uống một hớp, bên cạnh lại lần nữa truyền đến giọng nói của cô ---

"Học trưởng, trường học chúng ta bị treo môn, không cho thi lại sao?"

"...?!"

Trong nháy mắt, nước vừa mới uống từ trong miệng vào cổ họng, anh nuốt xuống, sau đó ho khan hai tiếng để đè lại cơn ngứa trong cổ họng.

"...Sao vậy học trưởng!" Giọng nói của Lộc Viên Viên có chút gấp gáp,

"Anh đừng kích động, cứ từ từ nói."

"....."

.....Từ từ nói?

Phải nói cái gì.

Nói là đều tại em nhặt được chìa khóa của anh, làm anh không đến kịp kỳ thi lại cho nên bị treo môn, hiện tại còn phải ôn tập để làm bài kiểm tra quý quái giữa kỳ này.

Hay là.

Cảm ơn em đã nhặt được chìa khóa của anh, làm cho anh không thể thi lại phải trùng tu môn tiếng Pháp mới có thể gặp được em.

Bỗng nhiên anh có chút muốn cười.

Kỳ thật sau ngày đó biết được cô là người nhặt được, ngay từ đầu, tâm trạng của anh vẫn rất phức tạp. Bởi vì theo suy nghĩ ban đầu của anh, sau khi biết được là ai, thế nào cũng phải.....

Mặc dù người ta nhặt được chìa khóa cũng không sai, nhưng mà làm anh gặp gỡ Nghiêm Xuyên biến thái này.....

Cái cổ khí kia, không có chỗ phát tiết.

Kết quả, lại là cô.

Suy nghĩ của anh lập tức liền chuyển ngoặt.

Treo hay không treo, chẳng phải chỉ là học thêm một môn hay sao.

Tiếng Pháp không phải rất hữu ích sao, suy nghĩ sâu hơn một chút, tương lai du lịch cũng có thể dùng. Giáo viên nghiêm ngặt một chút sẽ học càng tốt hơn. Quả thật hoàn mỹ.

Và quan trọng nhất.

Là có cô.

Chỉ cần suy nghĩ như vậy, chuyện này quả thật không thể hợp lý hơn.

"Lộc Viên Viên."

Vẫn chưa trả lời xong vấn đề của cô, anh đột nhiên gọi cô một tiếng, Lộc Viên Viên theo phản xạ có điều kiện đáp:

"Ừm?"

"Có phải em từng nhặt được một cái chìa khóa không." Nghe giống như câu hỏi nhưng Tô Lâm lại dùng giọng khẳng định nói.

Lộc Viên Viên trừng mắt nhìn, mơ hồ nhớ tới đại khái ngày bắt đầu đi học cô có nhặt được một cái chìa khóa.

Cô "A" lên một tiếng.

Sau một lát, mới hỏi anh:

"Nhưng mà học trường....làm sao anh biết?"

"Em đừng quan tâm vì sao anh biết."

Nói xong câu này.

Anh đột nhiên cúi đầu xuống, cong môi lên mỉm cười.

Lộc Viên Viên không tìm ra được từ nào chính xác để hình dung nụ cười kia của anh, hình như có chút bất đắc dĩ, có chút thất bại, còn có chút cao hứng.

Nói tóm lại là một nụ cười phức tạp.

Nhưng lại phá lệ rất đẹp.

Tròng mắt anh hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, khóe môi bên phải so với bên trái nhếch cao hơn một chút, cùng với bình thường hờ hững không giống nhau, mang theo chế nhạo, lộ ra dáng vẻ thiếu niên nghịch ngợm.

Là loại cảm giác khiến cho người ta cảm thấy, ngay lập tức anh sẽ làm chuyện xấu gì đó.

Quả nhiên.

Một giây sau ---

Tô Lâm đột nhiên đưa tay phải ra, rất nhanh mà chuẩn xác véo má bên trái cô.

Nhiệt độ trên ngón tay anh hơi thấp so với làn da trên mặt cô, ấm áp lành lạnh, cũng không dùng lực, ngược lại còn có chút thoải mái.

"?!"

Lộc Viên Viên kinh ngạc trừng lớn mắt, nhìn anh càng ngày càng tiến lại, khuôn mặt đẹp trai không tì vết gần trong gang tấc.

"Anh chỉ muốn nói với em." Giọng anh rất thấp, bởi vì vừa uống nước xong, trên môi còn có một tầng ánh sáng, đôi mắt nhìn cô, gần từng chữ nói.

- --- "Làm tốt lắm."

#An: Xin lỗi vì đã làm mọi người bị hố, phần spoil là phần An đọc đến, chương sau vẫn chưa tỏ tình đâu các bạn, hai bạn Tô - Viên đang giai đoạn thả thính thôi =))))

#Bây giờ An ưu tiên hoàn cuốn đáng yêu trước, cuốn ngọt sẽ dần dần nên mọi người đừng hối cuốn bên kia nha:((((

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Sau ngày Quốc Khánh, ngoại trừ hơn trăm người học môn tự chọn tiếng Pháp là không may mắn, còn lại cơ bản những sinh viên khác đều rất vui vẻ.

Lộc Viên Viên biết được qua lời nói của Lâm Thiển từ trên diễn đàn thường trú, theo lệ cũ của đại học C, mỗi năm bữa tiệc chào đón tân sinh viên sẽ được tổ chức vào giữa tháng mười, sau đó cuối tháng mười sẽ có đại hội thể dục thể thao. Bởi vì hai hoạt động liên tiếp nhau, cho nên tháng mười hằng năm, sinh viên đại học C đều có loại cảm giác được chơi từ đầu đến cuối. Bất kể là mọi người có tham gia vào hai hoạt động này hay không, thời gian này cơ bản so với những tháng khác trôi qua vui vẻ hơn không ít.

Ngày mừng sáu tháng mười vừa vặn vào ngày chủ nhật, khác với những năm trước ngày mừng tám mới bắt đầu đi học. Năm nay ngày mừng bảy đã phải đi học lại, so với trước kia thiếu một ngày nghỉ.

Trong ký túc xá, Lâm Thiển cùng Vương Nhất Hàm buồn ngủ đến mắt không mở nổi, nhưng cũng phải sớm bò dậy để đi học môn chuyên ngành vào tiết 1, bởi vì giáo viên môn này có biệt danh rất nổi tiếng là Diệt Tuyệt sư thái.

Quy định trong trường là chỉ cần đi học đầy đủ là có thể tham gia vào kỳ thi kết thúc học phần.

Nếu cúp học nằm trong phạm vi cho phép, Diệt Tuyệt cũng sẽ để cho sinh viên tham gia kỳ thi, nhưng ở môn học của Diệt Tuyệt, cúp học sẽ giảm điểm ấn tượng, mà giảm điểm ấn tượng thì hậu quả.....

Chính là trừ điểm một loạt các bài báo cáo nhóm, điểm biểu hiện ngày thường, trực tiếp kéo luôn thành tích xuống một bậc.

Cho nên, sinh viên lớp ứng dụng toán học xưa nay không dám cúp học nhất là hai tiết đầu vào mỗi buổi sáng thứ hai.

Giờ giải lao giữa tiết, bạn học trong lớp nằm gục xuống bàn ngủ, tình trạng có thể so với giai đoạn ôn tập nước rút của học sinh lớp mười hai.

Lộc Viên Viên lúc đầu ngồi ngẩn người, ánh mắt vừa vắn rơi vào chỗ một nam sinh đang ngáp to một cái.

Trong nháy mắt cô bị lây nhiễm, cũng che miệng đi theo đánh một cái ngáp.

Đôi mắt lập tức bị nước mắt sinh lý làm cho mơ hồ, cô từ cặp sách lấy ra một tờ khăn giấy lau nước mắt, không dám nhìn lung tung tiếp.

Bị truyền nhiễm tới, cô đột nhiên cảm thấy bản thân cũng có một chút buồn ngủ.

Chiều hôm qua học tiếng Pháp trong một buổi chiều, kiến thức phải học rất nhiều. Tô Lâm bỏ ra gần hai giờ mới giảng xong tất cả.

Mà ở giữa có khúc nhạc dạo ngắn kia.....

Cô nhớ, Tô Lâm cười không hề có ý tốt, đột nhiên liền véo khuôn mặt cô, nhiệt độ trên mặt cô ngày càng cao, cuối cùng.....

Cuối cùng, ngón cái cùng ngón trỏ của anh ở trên mặt cô ma sát một chút, mới buông tay ra.

Không nặng không nhẹ ở trên mặt cô mà ma sát.

"....."

Vừa nghĩ đến cảnh kia, Lộ Viên Viên lập tức đưa hai tay lên che mặt, khuôn mặt lại ần ần có xu hướng nóng lên.

Sau đó, trong đầu cô một mảnh mơ hồ, mà Tô học trưởng đã bắt đầu trở về sắc mặt như thường giảng bài cho cô.

Cô cũng không hỏi anh vì sao đột nhiên lại làm vậy.

Cùng quên hỏi anh "Làm tốt lắm" là có ý gì.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô nằm nghiêng, mặt dán vào cái gối, nhưng lại giống như luôn cảm giác được hai ngón tay mát lạnh của anh trên khuôn mặt.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, lập tức tỉnh cả ngủ.

Sau đó tinh thần của cô vô cùng phấn khích, lật qua lật lại rất lâu mới đi ngủ.

Ài, cái này tính là gì đây.....

Lộ Viên Viên suy nghĩ có chút hoảng hốt, nhịn không được, lại ngáp một cái.

-

Xong giờ học của Diệt Tuyệt sư thái, đi nhà ăn cơm nước xong xuôi, mấy người liền trở về ký túc xá. Bởi vì cách giờ học buổi chiều chỉ còn một giờ, thời gian ngủ không đủ còn mệt mỏi hơn, không bằng vừa chơi điện thoại vừa trò chuyện.

"Thiến Thiến," Bình thường Vương Nhất Hàm không ngủ được đều ở trên giường Lộc Viên Viên, cô ấy tựa vào bên người cô, hỏi người nằm ở giường đối diện:

"Bữa tiệc chào đón tân sinh viên, câu lạc bộ các cậu có bao nhiêu tiết mục."

"A, cậu nói câu lạc bộ âm nhạc sao." Lâm Thiến tách ngón tay ra đếm,

"Hắn là có...năm sáu tiết mục."

"Có cái gì đáng mong chờ không?"

"Có nha!" Trong nháy mắt tinh thần Lâm Thiến trở nên tỉnh táo:

"Các cô ấy nói Tô Lâm sẽ lên biểu diễn tiết mục! Thật búa*! Tô soái! Cá nhân mình chính miệng thừa nhận!"

(*:thuật ngữ phổ biến trên Internet, có nghĩa là sự chắc chắn của một số thứ không thể thay đổi vì bằng chứng)

"...À."

Vương Nhất Hàm thật sự không hiểu lắm, tại sao Tô Lâm ở đại học C lại tồn tại giống như thần tượng như vậy. Hơn nữa, cô ấy còn chưa nhìn thấy cái vị thần này, không những không có hứng thú mà còn có chút buồn bực,

"Làm sao cậu vừa nhắc đến anh ta liền kích động như vậy...."

Lâm Thiến "Chặc" một tiếng, xoay người ngồi dậy giải đáp nghi vấn của Vương Nhất Hàm:

"Sau khi vào câu lạc bộ âm nhạc, mình nghe những người thâm niên ở trong câu lạc bộ nói nói rằng, Tô học trưởng nổi tiếng trên diễn đàn như

vậy, cũng là bởi vì năm ngoái có lần biểu diễn trong câu lạc bộ bị quay lại, video bị phát tán ra, Hình ảnh cận cảnh có full HD. Nhưng mà sau đó hình như anh ấy rất tức giận, cái video kia cũng bị xóa.....Haiz...."

Vương Nhất Hàm nhẹ gật đầu.

Vẫn như cũ không có hứng thú gì, cô chơi đùa với mái tóc của Lộ Viên Viên, hỏi tiếp:

"Tiết mục khác thì sao? Lại nói, không ít người đều mong chờ tiết mục của câu lạc bộ âm nhạc các cậu đâu."

Lâm Thiến suy nghĩ:

"Phó chủ tịch câu lạc bộ cũng lên sân khấu."

Tay của Vương Nhất Hàm dừng lại.

"Cậu cũng gặp qua rồi đó, là Tần Phóng," Nói đến đây, Lâm Thiến hình như nhớ lại cái gì, vỗ đùi,

"À, sao cậu lại quen biết với phó chủ tịch câu lạc bộ của bọn mình vậy Thái Thái? Mình cùng Viên Viên vẫn luôn quên hỏi cậu! Nói mau nói mau!"

Trong chớp mắt toàn thân Vương Nhất Hàm cứng đờ.

Không chỉ Lâm Thiến, Lộ Viên Viên cùng Khốc Ca cũng đang nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Cô ấy thả tay ra khỏi mái tóc mềm mại, nhìn ánh mắt hiếu kỳ của ba người bạn cùng phòng, kiên trì mở miệng:

"Là....Cái hôm thứ sáu, ở quán bar có hoạt động, mình đi đến đó chơi, anh ta cũng đi, liền....quen biết nhau."

Vương Nhất Hàm sợ các cô sẽ hỏi thêm chi tiết, lập tức chuyển sang chủ đề khác,

"À, không lừa các cậu, chị gái này cũng muốn lên sân khấu biểu diễn tiết mục nha!"

"Biểu diễn cái gì?"

"Đá ván gỗ."

"...Cái gì?"

"Ai, để mình tìm cho cậu xem." Vương Nhất Hàm lướt lướt trên di động, đi đến giường của Lâm Thiến, "Đây, là cái này."

"Oa....."

Âm thanh hai người trò chuyện quanh quẩn bên trong phòng ký túc, Lộ Viên Viên nghĩ đến lời nói của Lâm Thiến vừa rồi, có chút thất thần.

Cô ấy nói, Tô học trưởng sẽ lên sân khấu biểu diễn tiết mục.....

Cô tựa vào đầu giường, bên dưới người là lớp chăn mềm mại, ngón tay theo thói quen quăn quanh tóc, nhìn vào những đường vân gỗ trên giường.

Đột nhiên có chút chờ mong.

Tâm trạng cô giống như gặp lại anh sau mấy ngày không gặp mặt, nhỏ bé, nhưng lại có thể cảm nhận được cảm xúc rõ ràng.

Trong đầu cô tự động hiện lên khuôn mặt nhàn nhạt ngày thường của Tô Lâm.

Không biết người như anh, sẽ biểu diễn tiết mục gì.

Thứ tư có lớp học tiếng Pháp, Lộc Viên Viên vẫn như cũ đến phòng học sớm.

Ngày thứ hai, Nghiêm Xuyên gửi email thông báo kiểm tra từ thứ tư đổi sang thứ sáu.

Một tháng dưới sự huấn luyện của Nghiêm Xuyên, sau khi ăn xong mấy lần đau khổ, các sinh viên tham gia vào môn học tự chọn tiếng Pháp rất cuộc cũng đã quen với việc thường xuyên vào hòm thư của trường kiểm tra email, để tránh bỏ lỡ tin tức gì quan trọng dẫn đến chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù không biết vì sao bài kiểm tra bị hoãn lại, nhưng mà đối với loại chuyện tốt như hoãn bài kiểm tra này, vẫn có không ít bạn học đáp trả Nghiêm Xuyên bằng biểu cảm vui sướng cùng cảm tạ.

Lộc Viên Viên đối với thời gian kiểm tra bị lùi lại không quan tâm lắm.

Làm cô kinh ngạc chính là, hôm nay Tô Lâm thế mà không đi học.

Đi học một tháng, trong lòng cô, lúc trước anh gánh phải tin đồn "ngủ quên kỳ thi cuối kỳ", sau khi hỏi anh vào hôm trước, cũng biết đó chỉ là lời đồn.

Mà trong một tháng này, anh không những không bỏ tiết học, lại còn không bao giờ đến trễ, luôn đến sớm mười mấy phút, đặc biệt đúng giờ.

Vậy lần này là sao.....

Lộc Viên Viên do dự một lát.

Tới gần giờ học, có chút ngồi không yên.

Cuối cùng cô vẫn lấy điện thoại ra, né tránh tầm mắt của Nghiêm Xuyên, khom người cúi đầu gửi tin nhắn cho người bạn cùng bàn.

-

Khi Tô Lâm nhận được tin nhắn Wechat của Lộc Viên Viên, cuộc họp trong câu lạc bộ âm nhạc đã diễn ra được mười phút.

Vừa lúc tổ ca hát đang chuẩn bị báo cáo tiết mục trình diễn của bọn họ, Tô Lâm vừa nghe vừa lấy điện thoại di động ra.

[Lộc OO]: Học trưởng hôm nay anh không đi học sao?

[Lộc OO]: Thầy bắt đầu điểm danh rồi OvO

Anh nhìn cái biểu cảm kia, không tự giác nhếch môi lên một chút.

Trước kia anh cảm thấy, loại vẻ mặt này đặc biệt ngu xuẩn.

Nhưng mà Lộc Viên Viên hình như đặc biệt thích nó.

Hơn nữa, nhìn cô gửi cái này, một chút cũng không cảm thấy ngu xuẩn, ngược lại nhìn thấy liền muốn cười.

"...Chủ tịch?" Một giọng nữ đánh gãy suy nghĩ của anh.

Tô Lâm đáp một tiếng ngẩng đầu, nhìn hai nữ sinh ở bàn đối diện, khóe môi nhấp thẳng,

"Ừm, hai người nói tiếp đi, tôi đang nghe."

Lúc đầu không định họp vào ngày hôm nay, nhưng mà hội học sinh vừa thông báo, nói là bữa tiệc chào đón tân sinh viên sẽ tổ chức trước thời hạn bốn ngày, cho nên phải sớm mở cuộc họp.

Hỏi mấy nhóm người sẽ phải tham gia biểu diễn, thời gian đều không trùng, mọi người rảnh rỗi nhất đều là thứ tư. Khoảng thời gian này, chỉ có một mình anh có tiết học.

Làm chủ tịch, có đôi khi mấy việc hi sinh này vẫn phải làm.

Cho nên thời gian họp liền định vào hôm nay.

"Thôi đi," Phó chủ tịch ngồi bên cạnh anh liếc mắt, dùng âm lượng chỉ có hai người họ nghe được, nói:

"Cậu đang nghe cái rắm."

"....."

Huyệt thái dương Tô Lâm giật giật.

Anh nhìn thoáng qua Tần Phóng, không nói gì, tay nhanh chóng gõ trả lời Lộc Viên Viên, khóa màn hình, mới quay về hai nữ sinh đang dừng lại kia nhẹ gật đầu,

"Nói tiếp đi."

Chờ triệt để mở xong cuộc họp, đã qua nửa giờ.

Vừa đúng thời gian lớp học tiếng Pháp tan học.

Mắt anh nhìn tiết mục an bài ở trong bản ghi nhớ, cuối cùng tổng kết lại, liền tuyên bố tan họp.

Khi cùng Tần Phóng trở lại ký túc xá mới khoảng bốn giờ, vừa vào phòng, lão nhị đang đứng ở lối đi nhỏ trong ký túc xá làm động tác "Suyt" với hai người họ.

Tần Phóng yên lặng dùng khẩu hình hỏi:

"Sao vậy?"

"Thất tình." Lão nhị chỉ vào vị trí trên giường Tần Phóng.

Lão đại đang quay mặt vào tường, nắm đũa lưng về phía bọn họ, che kín chăn mền, cũng không biết có ngủ hay không.

Hai người gật đầu biểu thị đã biết, đang chuẩn bị bước nhẹ đến cạnh bàn, người nằm nghiêng trên giường bỗng nhiên xoay người một cái, ngồi dậy.

"Ai ui mẹ của tôi ơi!" Tần Phóng khoa trương nhất, trực tiếp nhảy sang bên cạnh một khoảng, "Lão đại, cậu muốn hù chết ai vậy!"

"..." Lão đại không nói lời nào, nhìn cậu ta, ánh mắt u oán.

"Ai da, cái ánh mắt này, tôi nhìn thấy mà đau lòng," Tần Phóng bắt đầu nói mấy lời không ra gì, rồi leo lên giường ngồi trên giường lão đại, vỗ bả vai cậu ấy một cái,

"Chuyện gì, nói ra đi đừng kìm nén."

Nhìn bộ dạng của lão đại chắc là nhẫn nhịn đến đây một bụng tức giận, không có một chút già mồm liền bắt đầu thổ lộ hết:

"Làm sao Tiểu Mỹ lại có thể như vậy??? Tôi không phải là người có nhiều tiền, nhưng cũng không có nghĩa là tôi nghèo. Tôi có tiền tôi đều mua đồ ăn ngon cho cô ấy, tôi nuôi cả trắng thời gian dài như vậy. Cô ấy làm sao lại liền cùng heo chạy đi mất chứ??"

Tiểu Mỹ này mọi người đều biết, cùng lão đại mập mờ đã được một tháng. Khoảng thời gian này mỗi ngày lão đại đều là xuân sắc nhộn nhạo, bọn họ còn tưởng là sắp thành.

Không nghĩ tới....lại thất bại.

"....."

Lão đại càng nói càng kích động, giọng nói Đông Bắc mang theo ủy khuất vô cùng. Trong ký túc xá trầm mặc không lâu lắm, tần Phóng cùng lão nhị bắt đầu đưa ra lý luận ""Thiên nhai hà xứ vô phương thảo"* tới an ủi cậu ta.

(*: câu đầy đủ là ntn:

"Thiên nhai hà xứ vô phương thảo, hà tất đơn luyện nhất chi hoa." - Tô Đông Pha.

"Thế gian cỏ lạ nhiều vô kể, cứ sao nhớ mãi một nhành hoa.")

Tô Lâm cũng đến bên giường cậu ta, đứng đó, ngẩng đầu nhìn lão đại.

Tô Lâm suy nghĩ rất lâu, không biết nên nói cái gì.

Nửa ngày, khó nhọc nói:

"....Tôi mời cậu đi ăn cơm."

"Tạ ơn Lâm ca," Lão đại nhìn cảm động ghê gớm, cũng không còn ủy khuất, lập tức đáp lại:

"Muốn ăn ở Kim Ngọc hiên." (=))) bộ dạng thất tình nay còn đâu)

Tô Lâm: "....."

Trải qua hai ngày điều tiết, hơn nửa cả người đều được tẩy lễ bằng mỹ thực cao cấp ở Kim Ngọc hiên, tổn thương tình cảm của lão đại coi như qua đi.

Cho đến trước bữa tiệc tối chào đón tân sinh viên, Tô Lâm mỗi tối đều phải dành một chút thời gian đi luyện tập chuẩn bị cho tiết mục.

Cái này nếu chỉ là biểu diễn trên sân khấu, anh sẽ không để bụng như thế.

Nhưng đây không phải.

Trong lòng anh biết rõ, đây là cho ai nhìn, cho nên nhất định không thể phạm sai lầm.

Buổi sáng thứ sáu, Tô Lâm dậy thật sớm, hơn nữa còn là tự nhiên tỉnh, so với tuần trước còn dậy sớm hơn hai mươi phút.

Sau khi mở mắt, anh nhìn thời gian trên điện thoại di động, trong nháy mắt còn hoài nghi mình có phải bị hoa mắt hay không.

Sớm như vậy, tự nhiên tỉnh dậy, đầu óc lại còn thanh tỉnh.

Cũng có một cái lý do để giải thích.

Tô Lâm đi trên đường, rẽ ngoặt một cái liền đến tòa nhà học môn tiếng Pháp, lúc rẽ ngoặt đột nhiên anh nhớ tới Lộc Viên Viên đã nói.

"...Nhưng mà học tiếng Pháp, em phải tự mình đi. Mỗi lần đi đều phải ra ngoài sớm nửa giờ....Bởi vì phải đối chiếu với điện thoại, mới có thể tìm được lâu dạy học....."

Anh lại nghĩ tới mình đặc biệt lắp chỗ ngồi phía sau xe kia.

Từ đầu tuần gần tốt nó xong, còn đang ở trong nhà xe, đoán chừng đều bị phủ bụi.

Tô Lâm cào tóc.

Mẹ nó, thế mà lại quên.

Anh thở dài, bước vào tòa nhà dạy học. Khi anh chuẩn bị bước vào phòng học, ánh mắt liền ngừng lại ở một chỗ.

Một nam một nữ, đứng ở cuối hành lang, nữ sinh đưa lưng về phía anh, nam sinh đứng ở vị trí đối diện.

Chiều cao của nữ sinh cùng Lộc Viên Viên không khác nhau lắm, đầu nam sinh rủ thấp xuống, đang nói gì đó.

Anh không để ý, thu ánh mắt lại trực tiếp bước vào căn phòng cấu trúc xếp theo hình bậc thang.

Đi đến vị trí cũ, bên cạnh bàn của anh đặt một cặp sách quen thuộc.

Bữa sáng quen thuộc.

Giấy bút quen thuộc.

Liên tưởng đến bóng lưng nho nhỏ kia vừa rồi đứng bên ngoài hành lang phòng học, càng nghĩ càng không thích hợp.

Tô Lâm chỉ mang theo cái điện thoại đến lớp, anh đứng ở bên cạnh bàn một lúc, không ngồi xuống ngay mà lập tức đi ra ngoài.

Bởi vì thời gian còn sớm, trên hành lang này ngoại trừ anh cùng một nam một nữ kia, không có người nào khác. Lúc anh đi tới gần hai người kia, anh có thể nghe được âm thanh đối thoại truyền đến.

"...Cái đó." Anh nhìn thấy nam sinh kia sờ cái ót một chút, theo khoảng cách càng gần, biểu cảm cũng dần rõ ràng, làn da màu lúa mạch, trên khuôn mặt đỏ ửng mang theo chút mất tự nhiên.

Cậu ta nói: "Em có thể cho anh Wechat em được không?"

Bước chân của Tô Lâm lập tức dừng lại.

Bởi vì dừng lại quá đột ngột, đôi giày ở trên mặt sàn bóng loáng tạo ra tiếng cọ xát chói tai, hai người đang đứng cuối hành lang cùng nhau nhìn về phía anh.

Nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn kia khuôn mặt kinh ngạc:

"Học trưởng?"

Tô Lâm: "....."

Đây không phải Lộc Viên Viên thì là ai.

Mà người con trai đứng trước mặt cô này.....

Mẹ nó, vậy mà ngoại hình cũng không tệ.

Có câu nói nói thế nào nhỉ.

À, lão đại nói, Tiểu Mỹ là cái trắng nhà cậu ta, cậu ta đối với cô ta tốt như vậy, thế mà cô ta lại chạy theo người khác.

Lộc Viên Viên là cái trắng anh nuôi.

Anh cực cực khổ khổ nuôi một tháng, nhìn thấy cây cải thìa ngây ngô sắp thông suốt biến thành cái trắng thành thực.

Lại có thể có người mưu đồ nhòm ngó đến cô???

Tô Lâm cảm thấy một ngọn lửa trong nháy mắt đốt lên từ tim đến phổi, lửa bốc cháy đến khó chịu. Anh sải bước đến trước mặt hai người, không để ý tới nam sinh kia, nhìn chăm chăm Lộc Viên Viên:

"Anh có chuyện muốn nói với em."

Anh một tay kéo cánh tay của cô gái nhỏ, không dùng lực, nắm hờ túm cô hướng phòng học đi tới.

Anh nghe thấy cô mềm mại kêu "A" một tiếng, sau đó quay đầu về người đứng đằng sau nói câu:

"...Chuyện đó, học trưởng, xin lỗi, em đi trước!"

...Học trưởng???

Mấy ngày không gặp, đã quen biết với nhiều học trưởng thích cô như vậy?

Tô Lâm đem cô kéo đến chỗ ngồi bên cạnh trong phòng học, nhìn về mặt cô nghi hoặc mà ngồi xuống.

Nhìn cô chớp chớp đôi mắt hươu đen nhánh, nhỏ giọng hỏi:

"Học trưởng, anh...có chuyện gì lại vội vã như vậy?"

Anh hít một hơi thật sâu, nhìn gương mặt trắng nõn của cô, nhìn không được nhớ tới ngày chủ nhật đó ở thư viện, xúc cảm trên tay vừa mềm lại trơn.

Cố gắng đè xuống suy nghĩ lại muốn chạm vào cô một lần.

Anh nhìn kỹ một vòng trên bàn của cô.

Còn cả bàn của anh.

Rất tốt, không có.

Tô Lâm ngồi xuống, xoay người đối mặt với cô,

"Lộc Viên Viên."

"Vâng?"

"Sữa đậu nành của anh đâu?"

".....?"

"Em nói mỗi thứ sáu sẽ mang cho anh, sữa đậu nành đâu?"

Lộc Viên Viên sững sốt.

Hôm nay cô rời khỏi nhà ăn mới nhớ tới quên lấy sữa đậu nành, nhưng vì có khả năng cô sẽ bị trễ học nếu như quay lại lấy.

Cô ghen một chút, lúng ta lúng túng:

"Em....hôm nay quên...."

Lời còn chưa nói hết.

Cô nhìn người đối diện vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lời nói ra gần như là bướng bỉnh:

"Nhưng mà em đã nói."

"....."

"Là em nói mỗi thứ sáu đều lấy cho anh," Anh thậm chí còn câu lên một bên khóe môi, cười, là nụ cười mang theo sự tức giận, gần từng chữ một:

"Em lừa anh."

Lộc Viên Viên: "....."

#Lâm ca đánh răng chưa đủ sao =)))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Bởi vì thứ sáu là ngày kiểm tra, có rất nhiều người ít khi lên lớp đều đến, cách chuông vào học còn mười lăm phút, trong phòng học đã có hơn nửa số người lục đục tới.

Lộc Viên Viên ngồi ở vị trí như trước, hơi ngược mặt lên nhìn anh. Nghe xong lời nói của Tô Lâm, cho tới bây giờ còn có chút ngơ ngác.

Anh rũ mắt nhìn chăm chăm vào cô, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, một cái tay đặt lên bàn, ngón trỏ vô thức gõ lên mặt bàn, tựa hồ rất để ý đến đáp án của cô.

Anh đây là.....

Nhưng mà muốn cô nói thế nào đây....Cô nói cô đã quên rồi mà.

"....." Nghẹn trong chốc lát, cô cảm thấy không thể lại cứng đờ thêm được nữa,

"Học trưởng, em không lừa anh....."

"....." Anh không nói chuyện.

Lộc Viên Viên không ngừng cố gắng:

"Em chỉ là, thật sự quên, sau đó khi nhớ được thì đã đi ra khỏi nhà ăn rồi. Em sợ tìm đường phải tốn rất nhiều thời gian, liền không trở lại lấy...."

"..." Vẫn như cũ không nói chuyện.

Lộc Viên Viên triệt để không còn cách gì.

Hôm nay học trưởng vì cái gì mà bỗng nhiên.....ấu trĩ như vậy.

Cô đang cau mày suy nghĩ, Tô Lâm đột nhiên "A" một tiếng.

Cô nhìn qua thấy anh lại chỉ nhướn mày, cơ thể còn nghiêng về phía trước một chút, một bộ "Anh đang đợi em".

Đột nhiên Lộc viên Viên có chút buồn cười.

Cô dờ mắt không nhìn anh nữa, dư quang lại quét đến bữa sáng trên bàn mình.

Đôi mắt của Tô Lâm cũng không chớp mà quan sát nhất xử nhất động của cô gái nhỏ, nhìn biểu cảm trên mặt cô bỗng chốc sáng lên.

Hử?

Anh híp mắt lại, còn chưa làm động tác gì, bàn tay đặt ở trên bàn đột nhiên bị một thứ gì đó chạm vào một cái.

Cứng rắn, có góc cạnh.

Anh sửng sốt một chút, theo bản năng mở bàn tay nắm lấy, cúi đầu nhìn xuống.

.....Một loại sữa bò được đóng gói màu hồng.

Vị dâu tây.

Anh đã nhìn thấy loại gói này, là loại sữa mà cô vẫn luôn uống trong tháng này vào bữa sáng.

Cầm ở trong tay, rõ ràng là nhiệt độ bình thường, không hiểu sao lại cảm thấy hình như mang theo một chút hơi nóng từ bàn tay cô.

Khi anh lại lần nữa ngẩng đầu, nét mặt của cô mang theo chút ngỡ ngàng, ánh mắt trốn tới trốn lui, một tay trắng nõn thuận theo mái tóc vuốt xuống, trên mái tóc đen càng đặc biệt rõ ràng.

Trong giọng nói của cô mang theo thăm dò,

"Học trưởng, anh uống cái này.....được không?"

"....."

Tô Lâm rử nhìn nhìn quả dâu tây nhỏ trên gói sữa, mỉm cười.

Quên đi.

Lần này cứ như vậy đã.

"Được." Tô Lâm cong môi một chút, "Cái này anh cũng thích."

"....."

Lộc Viên Viên trợn to mắt, lông mi dài, con người đen nhánh, trong suốt lấp lánh, nhìn đến trong lòng anh phát ngứa.

Anh hắng giọng một cái, đang chuẩn bị bắt đầu uống sữa ---

Đột nhiên nghĩ đến, vừa rồi cô cùng nhìn người khác như vậy.

Hơn nữa còn gọi người khác là học trưởng.

Nếu anh không xuất hiện, khả năng sẽ đi cho người ta nick Wechat.

Tâm trạng Tô Lâm giống như ngồi trên xe cáp treo, một giây trước còn đang nổi lên, một giây sau đã muốn nghiêng rặng.

Không được.

Bây giờ nhất định phải làm cái gì đó không giống so với bình thường một chút, vượt lên ấn tượng của cái tên ngu xuẩn kia ở trong lòng cô.

Cùng bình thường không giống.....

Vừa rồi anh mới nói câu, "Cái này anh cũng thích", cho nên câu tiếp theo....

Tô Lâm thừa dịp không khí này vừa vắn, chuẩn bị nói tiếp một câu, anh vừa mở miệng:

"Em cho anh đều thích----"

"Các bạn chuẩn bị đổi chỗ ngồi, ở giữa cách nhau một chỗ, như lần kiểm tra trước."

"....." Mẹ nó.

"Học trường?" Lộc Viên Viên khó hiểu:

"Anh vừa rồi mới nói cái gì vậy? Thầy Nghiêm nói nên về sau nên em không nghe rõ."

"....."

Câu nói kia của Tô Lâm nghẹn lại ở trong cổ họng.

Có mấy lời, thừa dịp mạnh mẽ nói ra rất đơn giản, nhưng sau khi bị đánh gãy thì lại rất khó có thể xuất ra khỏi miệng.

Đến cuối cùng, anh cũng chỉ có thể trầm giọng nói một câu,

"Không có gì."

-

Thời gian làm bài kiểm tra là một tiếng rưỡi, nhưng mà ai làm xong có thể nộp bài trước.

Lộc Viên Viên từ cấp ba đã dưỡng thành thói quen, khi làm bài, đặc biệt là khi làm bài kiểm tra, không để ý đến chuyện gì bên ngoài, một lòng chỉ chọn ABC, âm thanh bên ngoài cơ bản cô đều có thể tự động che chắn.

Nghiêm Xuyên ra đề có dễ có khó, hình thức lựa chọn trắc nghiệm là chính, không cần viết quá nhiều chữ, chỉ cần động não. Cô cảm thấy bản thân mình ôn tập tương đối toàn diện, tất cả các câu đều được hoàn thành. Mặc dù không có gì không chắc chắn, nhưng cũng không tính là nhẹ nhõm.

Cúi đầu quá lâu, chờ làm xong đề, cô hoạt động cổ thuận tiện nhìn bạn học xung quanh một vòng.

Múa bút thành văn chỉ là số ít, đại đa số đều là đang thở dài, hoặc là trực tiếp nằm trên mặt bàn, bút cũng không cầm trên tay, nhìn giống như là từ bỏ.

Lộc Viên Viên đột nhiên có chút mừng thầm.

Kỳ thật nếu không phải Tô Lâm giúp cô ôn tập, nói không chừng chính cô cũng đang vò đầu bứt tai.

Nghĩ như vậy, cô lại quay đầu qua bên phải, muốn nhìn một chút xem ân nhân làm bài thế nào rồi.

Không nghĩ tới, lại đụng vào ánh mắt anh đang nhìn qua.

Lúc này đổi chỗ ngồi, cùng lần kiểm tra trắc nghiệm lần trước giống nhau, anh để cho cô đi ra ngoài trước, rồi anh bước vào ngồi xuống.

Thật sự Lộc Viên Viên cảm thấy, cô đã sớm không còn sợ con côn trùng kia. Dù sao cũng là người trưởng thành, thời gian trôi qua một tháng, trong lòng hoàn toàn đã không còn cảm giác, coi như cô ngồi ở chỗ đó cũng không sao.

Nhưng vừa rồi, khi cô nhìn thấy một loạt động tác của Tô Lâm, anh đứng lên, nhướn đôi lông mày, hất cằm ra hiệu cô ra ngoài, sau đó anh đi vào ngồi bên trong.

Cô vẫn làm theo.

Thời gian qua, cô cảm thấy học trưởng này đối với cô rất tốt, đặc biệt quan tâm đến dù chỉ là cảm xúc nhỏ của cô, là một người vô cùng tốt.

Nhưng mà lần này, sau khi ngồi xuống ở chỗ bên ngoài, cô nhìn một bên mặt anh, trong lòng hình như cùng lần trước có chút.....cảm giác không giống nhau lắm.

Không biết có phải bởi vì một loạt tiếp xúc gần đây hay không, anh giống như trở nên không chỉ là một học trưởng đối tốt với cô.

Có lẽ là bởi vì.....quen biết lâu đi.

Lộc Viên Viên thần hồn đi dạo một vòng, lần nữa ngưng thần nhìn anh.

Lúc này Tô Lâm hiển nhiên cũng đã làm xong bài, anh nhìn cô, cầm bài thi trong tay lên, dùng khẩu hình nói một câu

"Nộp bài không?"

Lộc Viên Viên lập tức nhìn liền hiểu, nhanh chóng gật đầu.

Hai người là những người đầu tiên trong lớp nộp bài. Có lẽ bởi vì kết quả bài trắc nghiệm lần trước tốt, khi Nghiêm Xuyên thu bài, thậm chí còn

nở nụ cười.

"Học trưởng, thầy giáo Nghiêm vừa rồi, hình như mỉm cười với chúng ta nha...." Ra khỏi phòng học, đi được một đoạn đường, trong đầu Lộc Viên Viên vẫn còn chiếu lại nụ cười mang theo cứng ngắt kia của Nghiêm Xuyên.

Tô Lâm "Ừm" một tiếng.

Sau đó xé mở ống hút, nhét nó vào trong hộp sữa mà cô đã đưa cho anh.

Lộc Viên Viên còn đang nói:

"...À có một câu em không chắc chắn lắm, chính là cái câu hỏi liên quan đến các điểm tham quan du lịch hình như anh đã giảng cho em. Nhưng em nhất thời lại nghĩ không ra, liền chọn cái em cảm thấy vừa mắt nhất...."

Cô vừa nói, một bên vừa quay đầu nhìn Tô Lâm.

Vừa nhìn thấy, giọng nói đột nhiên im bật.

Ngay cả bước chân cũng đều không tự giác mà dừng lại.

Tô Lâm không rõ cho lắm, cũng dừng lại, quay người đối diện cô, ánh mắt yên lặng dò hỏi.

Hai người nộp bài sớm, cách giờ tan học cũng còn sớm. Trên hành lang rộng lớn chỉ có hai người hộ, ngẫu nhiên từ phòng học nào đó truyền ra tiếng nói trong micro của giáo viên đang giảng bài.

Lộc Viên Viên đi ở bên cạnh cửa sổ, mang theo ánh sáng, từ góc độ của cô nhìn qua, tất cả ánh sáng đều chiếu vào trên người anh, áo trắng quần đen, nổi bật lên vẻ đẹp của một người thiếu niên.

Người cao chân dài, lại cầm một hộp sữa bò dâu tây màu hồng.

Anh không nhúc nhích nhìn cô chăm chăm, đôi mắt so với ngày thường lạnh nhạt giờ có thần sắc nhiều hơn, cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy anh trợn tròn mắt lần nào.

Thế mà.....

Lộc Viên Viên không chỉ trên mặt nóng lên, đầu óc cũng nóng, thốt ra:

"Học trưởng, anh biết không? Anh cùng sữa bò dâu tây này phối với nhau rất hợp nha!"

Tô Lâm nhú mày:

"....?"

Cái gì biết với không biết?

Lộc viên Viên trên mặt có chút phấm hồng, anh có chút không rõ, trên mặt cô cuối cùng đó là then thừng hay là kích động hay là cảm xúc gì khác.

Cô lại mở miệng lần nữa:

"À, em không nghĩ tới, anh cầm hộp sữa này, thế mà lại không có không hài hòa, ngược lại không hiểu sao còn cảm thấy đáng yêu."

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm không biết nên vui hay nên buồn.

Nhưng mà đáng yêu, cuối cùng vẫn là lời khen ngợi đi.....

Anh cảm thấy, ít nhất so với lần trước cô khen anh "Anh rất tốt" đã tiến bộ lên một cấp bậc.

Hai người đứng đối mặt nhau, anh dừng một lúc.

Thừa dịp cô không có chút phòng bị nào, cực nhanh đưa tay bóp một chút khuôn mặt còn phiếm hồng của cô.

Biểu cảm của cô gái nhỏ trong nháy mắt cứng đờ.

Ngơ ngác đứng thẳng ở đó, ngay cả sợi tóc cũng đều giống như đọng lại.

Ngày hôm nay vừa nhìn thấy cô, anh liền bắt đầu nghĩ.

Nhấn nhẹn nguyên một buổi học, cuối cùng anh cũng sờ được.

Ách.

Thật mềm mại.

Sau khi Lộc Viên viên kịp phản ứng lại, trong nháy mắt khuôn mặt đều đỏ lên, không chỉ mặt, lỗ tai và nửa trên cái cổ cũng hơi đỏ.

Tô Lâm còn đứng đó, mắt nhìn thấy cô gái nhỏ giơ tay lên, bùm mặt nhanh chóng chạy đi.

"....."

Anh nhìn bóng lưng của cô biến mất ở khúc rẽ, không kịp đuổi theo, đứng tại chỗ nở nụ cười. Sau đó cầm điện thoại ra gửi tin nhắn Wechat cho cô.

Ra khỏi lầu dạy học, trên đường về ký túc xá, bất tri bất giác một hộp sữa đã uống đến đáy.

Tô Lâm khi đi đến nơi cách gần với thùng rác, đem ống hút bông ra, vừa mới chuẩn bị ném đi, lại nghĩ vừa rồi ở trên hành lang, cô nói sữa bò

xx, anh không nghe rõ.

Anh cầm hộp sữa lên xem xét.

Ba hàng chữ đập vào trong mắt.

[Sữa bò dâu tây]

[Khỏe mạnh sức sống lại đáng yêu]

[Muốn trở nên đáng yêu, hãy tìm sữa bò dâu tây]

"....."

À, là dâu tây.

.....Sữa cát điêu này.

-

Buổi chiều Lộc Viên Viên có tiết thể dục.

Buổi trưa ngủ một giấc, bốn người trong ký túc xá chậm rãi đi đến sân tập.

Sau khi tập hợp xong, mấy người xếp thành một hàng, ở một nơi so với trên đất bằng cao hơn một chút chơi đùa. Cô giang hai cánh tay ra để giữ thăng bằng, quay đầu cùng Vương Nhất Hàm ở sau lưng nói chuyện, hoàn toàn không thấy được một viên mang theo mang theo tiếng gió cùng một loạt âm thanh hô lên "Tránh ra" đang lao về phía cô.

Sau đó cô bị đập xuống khỏi nơi đang đứng, vinh quang xuống khỏi ngựa. Khi đám bạn cùng phòng luống cuống đưa cô đến phòng y tế, mắt cá chân phải của cô đã sưng lên không khác gì cái màn thầu.

"Haiz trách mình," Vương Nhất Hàm nhìn bác sĩ của trường đang bôi thuốc cho cô, mắt cá chân ban đầu trắng nõn tinh tế giờ vừa đỏ lại vừa sưng, có chút đau lòng,

"Mình nhìn thấy sau đó kéo cậu một chút thì tốt rồi."

Lộc Viên Viên cảm thấy mình hoàn toàn ngốc luôn rồi.

Bác sĩ của trường nói, cô phải ở đây hai giờ, đổi lần thuốc thứ hai mới được.

Mấy người lại thay phiên nhau chịu trách nhiệm hộ tống cô. Lộc Viên Viên cảm thấy không cần thiết phải để họ ở lại đây, liền khuyên các cô ấy trở về ký túc xá, nói là chờ có thể đi thì lại đến đón cô.

Các cô ấy vừa đi.

Lộc Viên Viên lập tức mở ra Wechat, dùng giọng nói để gửi tin nhắn cho đối phương.

[Lộc OO]: Học trưởng, anh là dự liệu được em sẽ trật chân sao OvO....

Gửi xong, cô lại nhìn ba tin nhắn phía trên, nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

[Tô Lâm]: Anh cảm thấy, em cần một chiếc xe đạp

[Tô Lâm]: Đưa em đi học rồi trở về ký túc xá

[Tô Lâm]: Em cảm thấy thế nào

Bình tĩnh mà xem xét, buổi sáng sau khi cô chạy trốn chết, nhìn thấy ba cái tin nhắn này, trái tim nhỏ nhảy lên bịch bịch.

Ba câu nói này của anh nói vừa không rõ ràng, nhưng lại vừa rõ ràng. Cô không hiểu đây là có ý gì, nhưng lại hiểu được ý trên mặt chữ. Thật sự không biết làm sao trả lời, dứt khoát coi như mình không nhìn thấy.

Ai bảo anh lại một lần nữa! Bóp mặt cô!

Nhưng mà bây giờ....

Lộc Viên Viên bất đắc dĩ nhìn chân mình bị quấn thành cái bánh chưng.

Môn học chuyên ngành, lớp công cộng còn có bạn cùng phòng đi cùng với cô, nhưng mà tiếng Pháp....có lẽ phải làm phiền đến anh.

Tô Lâm trả lời tin nhắn mới: Hử?

Lộc Viên Viên trực tiếp chụp ảnh gửi cho anh.

Phối hợp thêm dòng chữ: Em thành thương binh T^T....

Khi bên kia trả lời lại, lần bôi thuốc thứ hai vừa xong, băng gạc cùng băng vải một lần nữa cuốn lên cột chắc.

Điện thoại rung lên.

[Tô Lâm]: Phòng y tế?

Lộc Viên Viên gõ "Ừm".

Suy nghĩ, lại tăng thêm một câu:

Học trưởng, anh không cần tới đây, bạn cùng phòng sẽ đến đón em.

Vừa dùng giọng nói gửi xong, trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh.

"Anh đã tới." Tô Lâm vừa nhìn cô đánh giá vừa nói:

"Làm sao bây giờ?"

Cô đang dựa vào giường bệnh, trên người phủ một tấm chăn, lộ ra một bàn chân đang được băng bó, một cái chân khác hoàn hảo không bị tổn hại đang lúc ẩn lúc hiện ở bên ngoài.

Bởi vì giọng nói của anh, cô ngẩng đầu lên, chân cũng ngừng lắc lư. Anh chú ý bàn chân không bị thương kia của cô vò một cái rút vào trong chăn.

Tô Lâm hơi cong môi lên, nhìn biểu cảm của cô còn có chút ngờ ngác,

"Anh đưa em về ký túc xá, nói bạn cùng phòng của em không cần tới."

"À, ừ." Lộc Viên Viên theo lời anh liền nói lại cho đám bạn cùng phòng kia, không để ý bên kia đang truy vấn "Là ai là ai".

Cô vén chăn lên, ngồi ở mép giường thay xong giày, Tô Lâm đỡ cô đứng lên.

Lộc Viên Viên một chân ở trong không khí, cố gắng giữ cơ thể mình thăng bằng, hỏi anh:

"Học trường, anh đạp xe đến sao?"

Hắn là vậy.

Bằng không thì làm sao lại nói đến đưa cô về.

"Không phải." Không nghĩ tới, anh lắc đầu, "Anh đi bộ tới."

"...."

Động tác của Lộc Viên Viên dừng lại.

Hả? Vậy anh định làm sao đưa ----

"Cho nên."

Lộc Viên Viên ngẩng đầu, theo áo phong trắng của anh đi lên, nhìn khuôn mặt anh.

Đôi mắt của anh mang theo độ cong, khi anh rũ mắt, lông mi hạ xuống tạo thành một cái bóng râm ở phía dưới, trong đôi mắt mang theo ý cười, nhìn tâm trạng có vẻ rất tốt.

"Cho nên, đưa em trở về chỉ có thể dựa vào lực trên người anh."

Tô Lâm vừa mở miệng nói chuyện, lực chú ý của Lộc Viên Viên lại chuyển sang cằm và môi anh. Anh cong môi lên, cằm nhọn, đường cong trôi chảy đẹp đẽ.

Yết hầu lặn lộn, giọng nói phát phát như cổ tình đê thấp xuống.

Từ tính, lại mang theo một chút ý vị mê hoặc.

Anh hỏi:

"Ôm hay công, em chọn một cái đi?"

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bác sĩ đổi thuốc xong cho cô, liền đi ra bên ngoài, bên trong căn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lộc Viên Viên hoài nghi mình bị điếc.

Cô nuốt nước miếng xuống, hỏi lại một lần:

"...Anh nói cái gì?"

"Anh nói, anh đưa em trở về ký túc xá," Tô Lâm đứng thẳng,

"Ôm hay công, em chọn một cái."

"....."

Anh cười một chút, như đang trêu ghẹo cô:

"Chắc không đến mức....Em muốn nhảy một chân trở về đâu nhỉ?"

Lộc Viên Viên há miệng thở dốc, rồi lại đóng lại.

Vị trí phòng y tế, sân thể dục cùng ký túc xá, đại khái là một hình tam giác. Mặc dù cô là dân mù đường, không biết cụ thể phương hướng, nhưng lại nhớ được thời gian đi trên đường tiêu tốn bao nhiêu thời gian.

Nơi này cách ký túc xá....

Nếu nhảy một chân trở về, thật sự có chút xa quá.....

Cô cúi đầu nhìn chân mình.

Bởi vì hôm nay cô đi đôi giày vải có dây buộc, sau khi băng bó lại vẫn nhét được vào trong, chỉ là dây giày được nâng lên cao, cô cũng dứt khoát không buộc dây giày.

Cô thử thăm dò đem chân đang ở trong không khí chạm lên mặt đất.

Khi mũi giày chạm đất thì vẫn ổn, chờ gót chân vừa chạm xuống đất, trong nháy mắt cảm giác vừa chua xót vừa đau nhức ngay lập tức từ mắt cá chân truyền đến. Cô nhanh chóng nhấc chân lên, lại treo lơ lửng trong không khí.

Cô nhíu mày lại.

Chuyện này làm sao xử lý đây.....

"Em làm thế nào đến?" Tô Lâm đột nhiên hỏi.

"Hả?" Lộc Viên Viên phản ứng chậm một giây,

"À, là Vương Nhất...." Cô vốn định nói tên của mấy người bạn cùng phòng mình, lại nghĩ tới anh không biết, sửa lời nói,

"Là bạn cùng phòng của em, ba người thay phiên nhau công em tới."

Anh không có biểu hiện gì, nhẹ gật đầu:

"Ồ."

Không có gì không kiên nhẫn, vẫn như cũ mang theo biểu cảm nghiên ngẫm:

"Cho nên em nghĩ kỹ rồi sao?"

"....."

Lộc Viên Viên có chút bất đắc dĩ.

Trước đó cô cho rằng anh thật sự có xe, ngồi ở phía sau rất tốt, tránh khỏi làm phiền mấy người bạn cùng phòng.

Không nghĩ tới, anh cứ như vậy tới, sau đó còn hỏi cô....

Cồng hay ôm, chọn một cái.

Mặc dù cô cảm thấy, bọn họ đã rất quen thuộc, nhưng mà công cùng với ôm có phải là quá....quá....thân mật rồi không.

"Học trưởng," Lộc Viên Viên túm tóc, nhỏ giọng đề nghị:

"Bằng không....em vẫn nên gọi điện thoại cho bọn họ...."

"Ồ." Anh tiến lên một bước, thân trên đột nhiên nghiêng về phía trước, khoảng cách gần nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, biểu hiện trên khuôn mặt rất nghiêm túc,

"Em cảm thấy anh không bằng mấy nữ sinh?"

Lộc Viên Viên: "....."

Cô nói thế lúc nào?

"Không phải đâu, em ----"

Không chờ cô nói xong, liền bị anh cắt ngang, giọng điệu không được xen vào:

"Vậy thì nhanh chọn."

"....."

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy bộ dạng này của Tô học trưởng, trong vô thức liền làm theo ý của anh, những lo lắng trước đó cũng đều bị phai nhạt.

Suy nghĩ, nói; "Vậy thì....công đi?"

Aiz --- con mẹ nó.

Anh biết mà.

Năm phút trước Tô Lâm đã muốn dùng búa đập mình mấy phát.

Làm sao còn để cho cô lựa chọn? Ngoại hình đẹp trai lại nói cái gì ngốc như vậy? Hỏi những loại vấn đề này làm gì? Không cần phải lựa chọn, trực tiếp đưa ra ôm vậy chẳng phải ---- (#Lưu manh chẳng đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa =))))

Haiz, quên đi.

Còn nhiều thời gian.

Anh, không, gấp.

Tô Lâm thở dài, bỏ điện thoại vào trong túi, ngồi xuống đưa lưng về phía cô,

"Đến đây."

Anh cúi thấp đầu, nhìn mặt đất màu xám của phòng y tế, nghe sau lưng tiếng cọt sạt của quần áo.

Sau đó ---

Hai cánh tay cô vươn ra trên cổ, anh cảm thấy một chút sức nặng ở trên lưng.

Khóe môi Tô Lâm không khống chế được mà nhếch lên một chút.

Sau đó hai tay duỗi ra phía sau, chạm đến làn da ấm áp nơi đầu gối cô, hơi quay đầu, nhắc nhở:

"Anh đứng lên đây."

Người trên lưng nhẹ gật đầu.

Anh hơi dùng lực, đứng lên, bởi vì lực không vững, theo quán tính đi về phía trước một bước.

Lộc Viên Viên vẫn luôn chú ý đến phản ứng của anh, thấy thế, cô hơi nghi hoặc một chút:

"...Em quá nặng sao?"

"Không phải," Giọng nói của anh mang theo ý cười, "Là quá nhẹ."

"....."

Mặt cô có chút nóng lên, không nói tiếp.

Tô Lâm cũng cô vững vàng đi ra khỏi phòng, Lộc Viên Viên ghé vào trên lưng anh, giơ lên một cánh tay vẫy chào với bác sĩ:

"Bác sĩ Tần, cảm ơn chị, em đi trước đây."

"...Được."

Nữ bác sĩ ôn hòa mỉm cười, nhìn cô một cái, lại nhìn nam sinh xuất hiện lúc sau, một dáng vẻ hiểu rõ, ánh mắt mang theo trêu chọc.

Lộc Viên Viên bị nhìn có chút ngượng ngùng, đang muốn nói gì đó, bác sĩ Tần lần nữa mở miệng căn dặn:

"Thuốc của em chị đã đưa cho bạn cùng phòng em mang về, mỗi ngày đổi một lần, nhớ kỹ không được để dính nước. Khi tắm rửa nhớ bọc lại giữ cho nó không bị ướt."

Khi các cô ấy nói chuyện, anh dừng lại ở bên cạnh bàn làm việc bên cạnh, Lộc Viên Viên nhanh chóng gật đầu:

"Được ạ, cảm ơn bác sĩ."

Đợi cô nói xong, Tô Lâm trực tiếp ra cửa.

Lớp học thể dục bắt đầu từ tiết đầu tiên của buổi chiều. Giày vò một trận như vậy, bây giờ cũng chưa tới bốn giờ. Trên đường lớn trong trường học cơ bản không có người nào.

Lộc Viên Viên ghé vào trên lưng anh, ngay từ đầu còn có chút không được tự nhiên.

Chờ sau khi đi ra ngoài một lúc, cô thấy anh đi rất ổn định, mặc dù bình thường nhìn anh gầy, nhưng lưng lại rất rộng, ghé nằm phía trên quả thật rất thoải mái.

Cổ mùi thơm trên người anh cô không phân biệt được là mùi của nước hoa hay là gì một lần nữa tràn ngập vào trong mũi, cô cũng không cảm thấy chân đau nữa. Cơ thể càng ngày càng thả lỏng, ngay cả tinh thần cũng có chút phấn khích.

Cô nghiêng đầu nói chuyện với anh:

"Học trưởng, để bày tỏ lòng biết ơn của em. Chờ chân em khỏi, em mời anh ăn cơm được không?"

"....." Anh không đáp.

Cô tiếp tục lái nhai:

"Vậy em sẽ làm anh đồng ý, anh muốn ăn cái gì...."

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm mất tự nhiên di chuyển một bên mặt ra một chút,

"...Em cách lỗ tai của anh ra xa một chút....."

Lúc cô nói chuyện, đầu mang theo khí thổi đến lỗ tai, dù rất nhẹ.

Nhưng mà ngứa chết rồi.

"Ồ." Lộc Viên Viên ngoan ngoãn nâng đầu mình lên, cố gắng ưỡn thẳng lưng, so với vừa rồi cách xa lưng anh một khoảng.

Nhưng cái tư thế này không giữ được bao lâu, eo cô bắt đầu mỏi nhừ. Qua thêm một lát, cô thật sự không nhịn được, lại lần nữa nằm xuống,

"Ôi, mỏi quá.... Học trưởng, em nghỉ một lát rồi lại ngồi thẳng lên nha."

"Không phải nói em ngồi thẳng lên...." Tô Lâm nhin không để bản thân trợn mắt trắng, "Là nói em khi nói chuyện....cách lỗ tai anh ra xa một chút."

Anh không muốn lại xoắn xuýt cái đề tài này, hỏi sang chuyện khác:

"Chân em làm sao bị thương?"

Tinh thần Lộc Viên Viên lập tức tỉnh táo:

"Anh không biết đâu! Em thật sự siêu không may mắn, em đang học tiết thể dục, bọn em đi tới cái bụi bên cạnh chơi. Có người ở trên sân tập đá bóng. Sau đó...."

Cô gái nhỏ vừa nói liền quên luôn chuyện vừa rồi cô đã đáp ứng. Một lần nữa ghé vào bên tai anh vừa nói chuyện vừa thổi khí vào. Như thế anh là người điếc, không nói bên tai anh thì anh sẽ không nghe được.

Tô Lâm: "....."

Anh có chút bất đắc dĩ thở dài, chịu đựng cơn ngứa, tập trung sự chú ý nghe cô nói chuyện.

"...Ài, là như vậy đó." Sau khi nói xong, Lộc Viên Viên thở dài, "Em thật là xui xẻo, quả bóng kia mà lệch ra một chút nho nhỏ, em đã không bị đập trúng rồi...."

Khi cô nói "Một chút nho nhỏ".

Không chỉ nhấn mạnh, còn trong tầm mắt của anh mà dùng ngón tay út so sánh, miêu tả "Một chút nho nhỏ" là bao nhiêu.

Tô Lâm: "....."

Anh nhìn vào bàn tay trắng nõn của cô, khi cô dùng cử chỉ hài hước kia để so sánh, thật sự không nhìn được, trực tiếp dừng tại chỗ nở nụ cười.

Lộc Viên Viên ghé vào trên lưng anh, anh cười đến toàn thân run rẩy, ngay lập tức cô liền có thể cảm nhận được.

Cô hoài nghi hỏi:

"Học trưởng.....Anh làm sao vậy?"

Anh không đáp.

Lại tiếp tục run rẩy mười mấy giây, mới ổn định lại.

Bởi vì vừa rồi mới cười, cảm giác người trên lưng có chút bị trượt xuống. Tô Lâm đem người cô hướng lên trên một chút, rồi mới đi tiếp.

Lộc Viên Viên lại không nói gì nữa.

Đột nhiên, an tĩnh lại.

Anh quẹo qua một khúc cua, cảm giác không thích hợp, nghiêng đầu hỏi cô:

"Sao vậy? Không thoải mái?"

Lộc Viên Viên nhìn cái gáy của anh, mái tóc màu đen bị ánh nắng buổi chiều chiếu lên phát sáng, tai cùng bên mặt anh rất trắng, áo trên người anh không biết làm bằng chất liệu gì, sờ vào đặc biệt dễ chịu.

Anh không giống như lần đầu tiên công người, đi được gần một nửa quãng đường, bước chân vẫn một mực ổn định, một lần không thoải mái cô cũng đều không cảm nhận được.

Chính là bởi vì quá dễ chịu, lại thêm vừa rồi anh mới làm động tác xốc cô lên, tất cả đều quá quen thuộc.

Làm cho cô nhớ tới lúc trước, hình như là trước kia cách đây rất lâu, lâu đến mức cô suýt chút nữa đã quên đi.

Cũng có một người đàn ông công cô như vậy.

Khi cô bị rớt xuống, sẽ xốc nhẹ cô lên một chút.

Khi đó, cô còn có mẹ, bọn họ người một nhà mỗi ngày đều ở cùng nhau, làm cô cảm thấy mình là cô gái nhỏ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Nhưng bây giờ không phải.

Lộc Viên Viên đã rất lâu không chủ động nghĩ về những chuyện này.

Cô ở nhà ông bà nội, ở ký túc xá, ở trong trường học, tất cả những người ở bên cạnh cô đều là những người rất tốt.

Làm cho cô sắp quên đi, ở một nơi rất xa, cô còn có một ngôi nhà khác.

Ký ức đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, chớp mũi của cô nhanh chóng bị chua xót, kích thích đến tuyền lệ. Lập tức liền không khống chế được, đợi khi cô ý thức được, trên mặt đã một mảng lạnh lẽo.

Cô nhanh chóng lau đi. Bởi vì nước mắt tới quá nhanh, khi mở miệng nói chuyện thậm chí giọng mũi cũng đều không có.

Cô ăn ngay nói thật:

"Em đang nghĩ tới.... ba em."

Tô Lâm: ".....?"

Cô đang được anh cũng.

Động tác thân mật như vậy.

Cô nói cô nghĩ về ba mình?

Mẹ nó cái này là có ý gì??

Sau lưng anh nhìn rất giống một người cha già sao????

Sau câu nói này, rốt cuộc anh cũng không lên tiếng nói chuyện nữa, âm thầm cắn răng tăng tốc độ, rất nhanh liền đến khu ký túc xá nữ.

Càng đi về trước, hẳn là sẽ có không ít nữ sinh, Lộc Viên Viên nghĩ đến cảnh tượng anh ở trên lớp học tiếng Pháp được hoan nghênh như vậy,

trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Học trưởng, anh để em xuống chỗ này đi. Em gọi bạn cùng phòng xuống đón em."

"Ừm."

Tô Lâm cũng rất sợ cái khu vực phía trước.

Khi còn là sinh viên năm nhất, anh đi cùng lão đại đến lầu dưới ký túc xá nữ. Chỉ là đứng ở một bên, nhưng mà lại thiếu chút nữa lại bị vây quanh giống như động vật trong vườn thú.

Lão đại tìm anh để hỗ trợ bên cạnh, kết quả danh tiếng đều bị cướp đi. Tâm trạng chuẩn bị tỏ tình với đàn em cũng lập tức biến mất, thiếu chút nữa thì tức chết. Sau khi trở về ký túc xá thì sầu não uất ức một tuần mới trở lại bình thường.

Anh công Lộc Viên Viên đi đến bên cạnh một gốc cây cổ thụ, động tác chậm rãi đem cô thả xuống,

"Em cẩn thận."

Dưới cây cổ thụ có một chiếc ghế gỗ dài, Lộc Viên Viên một chân rơi xuống đất, quay người lại, vừa vịn ngòai trên đó, cô ngẩng đầu cười với anh:

"Giờ em sẽ gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của em xuống. Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, học trưởng."

"Không có gì."

Tô Lâm nói xong, ban đầu muốn cất bước rời đi, lại đột nhiên nghĩ tới hôm nay là thứ sáu.

Cô bây giờ như vậy....chắc rất không tiện.

Thế là anh lại cúi đầu trở lại, nhìn cô:

"Hôm nay em không trở về nhà sao?"

"A," Lộc Viên Viên ngơ ngác, cũng mới nhớ tới, "Đúng rồi, hôm nay là thứ sáu....."

"....."

Cô đưa mắt nhìn chân treo ở trên không khí của mình, suy nghĩ. Coi như đi tàu điện ngầm sau đó đón taxi trở về, xuống xe cũng không cách nào đi lên cửa nhà. Ông bà nội đều đã lớn tuổi, mặc dù cơ thể tốt, cô cũng không dám để họ xuống lâu công cô lên.

"Bỏ đi....Em cũng không thể đi về ---"

"Ách." Anh đánh gãy lời cô, "Ai bảo mình em trở về."

"...Hả?"

"Anh đưa em về." Tô Lâm dứt khoát ngồi chỗ khác trên ghế dài.

Mặc dù cô rất nhẹ, nhưng nói như thế nào cũng xx cân. Anh công cô đi đường hết mười phút. Lúc này trên đường không cảm thấy gì, ngược lại sau khi đem cô buông xuống mới phát giác ra mệt mỏi.

Lộc Viên Viên vẫn không đáp, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh chọc cánh tay cô một cái:

"Hử? Về nhà nhé?"

Lộc Viên Viên hoàn hồn, quay đầu nhìn anh.

Bởi vì vừa mới vận động, trên trán anh có mồ hôi, cả lông mi cũng đều có chút bị ẩm ướt. Có lẽ là do nóng, anh đem tay áo kéo lên một nửa, lộ ra đường cong trên cánh tay nhìn rất đẹp.

Đột nhiên cô sinh ra một cỗ xúc động.

"Học trưởng, anh...."

Anh nhíu mày:

"Hử?"

Cô lấy dũng khí, dè xuống khí nóng trên mặt:

"Vì sao anh....lại đối xử với em tốt như vậy?"

"....." Trong chớp mắt không khí liền đọng lại.

Ngay lúc Lộc Viên Viên vừa hỏi xong, nhìn thấy nét mặt của anh rõ ràng thay đổi một chút. Nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ bình thường. Anh híp mắt cười, giọng nói rõ ràng:

"Bởi vì em đã nói."

Tay anh đặt lên lưng ghế, hơi tới gần phía cô:

"Chúng ta, quan hệ tốt."

Lộc Viên Viên: "....."

Hình như thật sự cô đã nói qua.

Nghe được đáp án này, cô cảm thấy mình hẫng lên nhẹ nhàng thở ra. Nhưng không biết vì sao, trong lòng ở một nơi nào đó hình như lại có chút mất mát.

Lộc Viên Viên một lần nữa cúi đầu, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại màu đen, trên màn hình chiếu lên khuôn mặt cô.

Cô không hiểu....bản thân đang chờ mong cái gì.

Tô Lâm cho rằng cô đột nhiên trầm mặc là do ngại làm phiền anh, dứt khoát lên tiếng đề nghị:

"Lúc trước không phải em nói, muốn mời anh ăn cơm sao?"

"Vâng?"

"Vậy chờ lát nữa anh đưa em về nhà là lại thêm một lần," Anh duỗi ra hai ngón tay, so hai ngón, đặc biệt đưa nó lại gần trước mặt cô: "Là hai bữa, được không?"

Sau khi nói xong, Tô Lâm vẫn luôn chú ý đến nét mặt của cô.

Lộc Viên Viên đầu tiên là sửng sốt.

Sau đó cô trừng mắt nhìn anh, đột nhiên bật cười.

Nụ cười này....rất ít khi nhìn thấy ở trên khuôn mặt cô, anh không thể diễn tả ra được.

Đôi mắt to của cô cong lại thành hình lưỡi liềm, trong con ngươi đầy ánh sáng, cũng học theo động tác của anh, nâng lên cánh tay vừa trắng vừa mịn, gơ thẳng hai ngón tay đặt ở một bên khuôn mặt, hơi nghiêng đầu:

"Được, hai bữa!"

Lần này, người sửng sờ đổi lại thành anh.

Anh nhìn cô gái nhỏ chỉ có má phải mới có lúm đồng tiền, một cái nho nhỏ, cùng má trái không đối xứng, nhưng lại không có cảm giác không hài

hòa.

Lộ ra hàm răng nhỏ mà chinh tề, bởi vì cười, đến âm thanh nghe cũng đều là ngọt ngào.

Tô Lâm nhanh chóng quay đầu, giả bộ như đang nhìn xung quanh.

Buông tay xuống không tự giác chạm vào nơi ngực trái một chút.

Từ nơi đó đang phát ra những chấn động truyền đến khắp mọi góc của cơ thể.

Anh có chút chật vật nhắm mắt lại.

Mẹ nó đừng nhảy nữa.....

Lại nhảy, anh lên cơn đau tim mất.

-

Sáu giờ tối, Tô Lâm đứng giờ cười chiếc xe đạp vừa được bơm căng đầy đến dưới lầu ký túc xá nữ.

Sau khi gửi Wechat nói cô xuống lầu, anh đậu xe ở cửa ký túc xá.

Buổi chiều thứ sáu, cơ bản các môn chuyên ngành đều không có lớp học muện. Sau giờ học, phần lớn mọi người đều sẽ về nhà hoặc là có hẹn ra ngoài đi chơi.

Bốn phía đều rất yên tĩnh, một chút âm thanh đều có thể dễ dàng bắt được.

Không biết qua mấy phút, truyền đến tiếng bước chân có tiết tấu. Sau đó, anh nhìn thấy thân ảnh kia nhảy lên từng chút, ở trước mặt dần dần rõ ràng.

Lộc Viên Viên nhảy đến cổng, ổn định lại hô hấp, ở trước cửa ký túc xá vẫy tay:

"Học trưởng!"

Anh không nói chuyện, đi về phía cô, rất tự nhiên nâng lên cánh tay cô, mang cô chậm rãi di chuyển về phía trước.

"Học trưởng, anh đạp xe sao?"

"Ừm."

Tháng mười trời tối chưa tính là quá muộn, đèn ở hai bên con đường trong trường học cũng đã sáng lên. Lộc Viên Viên nhảy một đoạn đường ngắn, liền thấy xe anh.

Mặt trước xe hướng về phía cô, toàn bộ chiếc xe đường cong trôi chảy, màu đen chữ trắng, nhìn đặc biệt ngầu.

Ngầu thì ngầu, nhưng mà cái này hình như là xe đạp leo núi.....

Phía trước khung xe có gióng nghiêng, chẳng lẽ ý của Tô học trưởng là muốn cho cô ngồi ở.....cái thanh nghiêng kia??

Lộc Viên Viên lo lắng lại liếc nhìn ra phía sau.

Vừa liếc qua, làm cô giật mình kêu lên.

Cô dùng một chân nhảy qua, vừa cẩn thận nhìn chăm chăm một lúc.

...Không sai.

Màu hồng phấn, ghế sau xe.

Hình như có chút phản quang? Hay là huỳnh quang? Dạ quang?

Lộc Viên Viên có chút ngốc.

Tô Lâm vẫn luôn không lên tiếng.

Anh nhìn một loạt động tác của cô, biểu cảm, ánh mắt, cũng nhìn thấy kinh ngạc của cô.

Nhưng mà anh vẫn không hiểu....Đây là thích, hay là không thích?

Ban đầu anh mua, thật sự rất tự tin. Cô gái nhỏ, cô gái đáng yêu, xem xét hình như sẽ thích màu sắc này, có lẽ còn rất thích nữa.

Nhưng mà sau khi Tần Phóng cho anh nhìn ở trên diễn đàn.

Anh nhìn thấy cái gì.

Một mảnh lớn "Màu hồng phấn ha ha ha ha ha ha ha cười chết tôi rồi"
"Tô Lâm đẹp trai như vậy mà ánh mắt sao lại như thế này a ha ha ha ha ha"
"Mẹ ơi thẩm mỹ của thằng nam thật đáng sợ"....và một loạt bình luận cay mắt.

Kỳ thật anh đã nghĩ về việc thay đổi màu sắc, chẳng hạn như đen hay trắng, nhưng khả năng cô sẽ không thích lắm, hoặc là chọn sai màu sắc.

Nhưng mà sau khi anh nhìn thấy cô gái nhỏ mặc áo ngủ, là màu hồng.

Sữa bò dâu tây cát điều kia, cũng là màu hồng.

Anh suy nghĩ, quên đi, có lẽ cô cũng thích nó.

Nhưng mà, nét mặt bây giờ của cô....

Vì sao lại phức tạp như vậy?

"Học trưởng..." Lộc Viên Viên sờ cái ghế ngồi phía sau kia một lát, ngẩng đầu:

"Em sẽ ngồi lên cái này thật sao?"

"...Ừm." Tô Lâm đến gần một chút, muốn nhìn khuôn mặt của cô.

Hình như biểu cảm của cô không phải là không thích.

Chỉ là có chút kỳ quái.

"Đây là anh vừa mới lắp?"

"...Ừm."

Lời vừa mới nói ra miệng, Lộ Viên Viên liền cảm thấy bản thân vừa hỏi một cái vấn đề thật nhọc trí, đây không phải là hỏi nhầm rồi sao, làm gì có chiếc xe màu đen nào lại phối với ghế hồng?

Xe đen vẫn ngẫu như thế.

Màu hồng vẫn dịu dàng như vậy.

Cô không nói gì nữa, gật đầu:

"Ồ."

Tô Lâm đem xe dừng ở bên cạnh bậc thang, cô vịn cánh tay của anh nhảy lên bậc cấp, độ cao vừa vặn, lập tức ngồi xuống đó.

Cô nhìn Tô Lâm đá chân đỡ xe trên mặt đất ra phía sau, nhắc chân dài lên bàn đạp xe. Anh không lập tức đạp, hơi nghiêng mặt qua nói với cô:

"Em giữ chặt."

Hai tay Lộ Viên Viên nắm chặt ghế da, gật nhẹ đầu:

"Ừ, giữ chặt rồi."

Sau đó, chân trên bàn đạp bắt đầu dùng lực, cánh vật bên người cô bắt đầu bị lúi lại.

Có lẽ là bởi vì xe tốt, đôi khi có một số chỗ lồi lõm trên mặt đất, cô cũng không thấy bị xóc nảy, gió đêm lạnh lạnh thổi trên khuôn mặt, toàn thân đều đặc biệt dễ chịu.

Lộc Viên Viên đang hưởng thụ cảm giác hạnh phúc như bay này, giọng nói của anh theo ngọn gió truyền đến lỗ tai cô.

"Lộc Viên Viên."

"Vâng?"

"...Em thích không?"

Lộc Viên Viên nghi hoặc: "Thích gì?"

"Cái đó....." Anh chần chờ mấy giây mới nói tiếp: "Ghế ngồi."

"....."

Lộc Viên Viên cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt.

Anh để ý....cách nhìn của người khác đối với ghế ngồi này như vậy sao?

Cô suy nghĩ, dùng giọng điệu nghiêm túc nhất, gia tăng âm lượng:

"Ừm ừm, em thích, siêu siêu đẹp!"

"À, tốt." Phía trước lần nữa truyền đến giọng nói mang theo tiếng cười.

Lộc Viên Viên bĩu môi.

A, quả nhiên là vậy....

Bởi vì anh đạp rất ổn, cô cũng không giữ vào xe quá chặt.

Lộc Viên Viên buông một tay ra, từ bên túi lấy ra chiếc điện thoại, mở ra bản ghi nhớ, bên trong có một thư mục cô coi như bảo bối.

[Người nhà & những người bạn tốt thích những cái gì?]

Ông nội: Ấm trà, bàn cờ, kim châm cứu (Là cái loại kia)

Bà nội: Tài nguyên phim, poster của Quách Phú Thành (nhưng không thể đưa, sẽ bị ông nội mắng! >o Vương Nhất Hàm:

Lâm Thiến:.....

.....

Tất cả những người cô thích đều có trong danh sách này. Ghi nhớ lại như vậy, chờ sau này đến sinh nhật bọn họ, cô muốn tặng quà sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lộc Viên Viên một tay cầm di động, mặc dù chậm, nhưng cô cũng không vội, cứ như vậy gõ lên từng chữ một.

Mấy phút sau.

Trong bản ghi nhớ bảo bối của cô có thêm một hàng chữ mới.

[Người nhà & những người bạn tốt thích những cái gì?]

.....

Tô học trưởng: Hình như đặc biệt thích màu hồng phấn nha OvO

#An: Khi An đang muốn trans 2 chương thì bị tác giả đập 4300 words và một đồng chữ địa phương vào mặt @@

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chạng vạng trời tối.

Đại học.

Xe đạp.

Lộc Viên Viên ngồi ở chỗ phía sau xe đạp, nhìn vào sau lưng người lái xe phía trước, chợt nhớ tới một chuyện.

Sau khi cô tốt nghiệp cấp ba liền đến nhà bà nội ở.

Thành phố S cùng nhà bên kia của cô chênh lệch đặc biệt lớn. Khi vừa mới tới, cô nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ.

Sau đó, có lẽ là sợ cô ở lâu trong nhà sẽ buồn bực, ông bà nội luôn để cô ra ngoài, xem phim, mua sắm cái gì, những chuyện cô đi học chục năm qua đều chưa tiếp xúc, trong vòng ba tháng cô đã làm hết toàn bộ.

Trong kỳ nghỉ hè, phim chiếu luôn vào giờ cao điểm.

Lộc Viên Viên đã xem rất nhiều cảnh, trong đó có một đoạn, mặc dù kịch bản không phải đặc biệt hấp dẫn lòng người, nhưng lại làm cho cô có ấn tượng sâu nhất.

Bộ phim nói về câu chuyện tình yêu trong sân trường đại học. Trong đó có một đoạn, nam chính đạp xe chở nữ chính, vào chạng vạng tối mùa

hè, bọn họ không hề có đích đến gì, chỉ là ở trên sân trường đạp quanh một vòng lại một vòng. Dưới bộ lọc của ống kính quay phim, mỗi một hình ảnh đều vô cùng duy mỹ.*

(*: chỉ có cái đẹp)

Khi đó, trong nội tâm cô sinh ra một cỗ ghen tị mãnh liệt từ trước đến nay không có, thậm chí còn không thực tế mà nghĩ rằng, có lẽ chờ cô lên đại học, cũng có thể trải nghiệm một lần cảm giác như vậy.

Không nghĩ tới.....

Mới khai giảng một tháng, thế mà nó thật sự đã xảy ra.

Lộc Viên Viên hôm nay không buộc tóc. Mặc dù Tô Lâm ở phía trước đã chặn phần lớn gió, nhưng tóc dài vẫn nhảy múa rối loạn ở trong không trung.

Âm thanh của bánh xe đạp rất nhỏ, nhưng cô vẫn nghe được nó, rất có tiết tấu. Khi anh đạp một vòng, liền sẽ có tiếng vang.

Thật sự trên ghế xe màu hồng phấn, mặc dù màu sắc thật sự có hơi bắt mắt, nhưng độ rộng vừa vặn, ngồi lên đặc biệt dễ chịu.

Dễ chịu đến mức chân của Lộc Viên Viên cũng vô thức mà lắc lư.

Cô nhìn đôi chân mình lơ lửng giữa không trung, bên tai nghe tiếng gió, đột nhiên cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

Cô cong môi lên, yên lặng nở nụ cười.

Một tay khác của Lộc Viên Viên không cầm điện thoại nắm lỏng lẻo ở trên ghế ngồi phía trước. Sau khi nhập lưu vào bản ghi nhớ, cô đưa điện thoại cất lại trong túi.

Cô gọi người phía trước:

"Học trưởng."

"Ừm." Anh đáp rất nhanh, "Sao vậy?"

Ban đầu Lộc Viên Viên muốn hỏi tại sao anh không về nhà vào cuối tuần, suy nghĩ, sửa lời hỏi:

"Anh là người nơi nào vậy?"

"Thành phố B."

"A...." Là một thành phố cô chưa bao giờ đến.

"Em thì sao?" Anh hỏi.

"....." Lộc Viên Viên dừng một chút, mới nhẹ giọng nói:

"Nhà em ở một thị trấn nhỏ, à...em nói anh cũng không biết. Anh coi như em là người nơi này là được rồi."

Cô vừa dứt lời ---

Không biết xe đi lên cái gì, kịch liệt xóc nảy lên một chút.

"A!" Bởi vì dọc đường đi đều rất ổn định, đột nhiên xóc một cái làm cho Lộc Viên Viên theo phản xạ có điều kiện kêu một tiếng.

Lần xóc nảy này không nhẹ, làm cơ thể cô rời khỏi ghế ngồi vài giây, có lẽ là do cơ thể sinh ra cảm giác nguy hiểm, muốn bảo vệ bản thân ---

Lúc đầu tay giữ ở ghế ngồi trên xe liền tự động đổi một nơi khác.

Trực tiếp ôm lấy người đạp xe phía trước.

Muốn ôm anh, người cô cũng phải nghiêng về phía trước. Lại bởi vì quán tính, toàn bộ khuôn mặt đều đập vào trên lưng anh.

Cô cảm nhận được chất liệu của chiếc áo, ngửi thấy mùi mà cô đã ngửi qua nhiều lần, mặc dù thích nhưng lại không biết là mùi thơm gì, trong đầu đều trống rỗng.

Lộc Viên Viên thậm chí còn di chuyển cánh tay vòng quanh eo anh.

Cùng anh nhìn giống nhau, rất gầy.

Còn có vẻ rất.....cứng rắn? Cứng.

Đại não lại trống rỗng nhiều hơn.

Tô Lâm cảm thấy anh có thể mệ nó không bảo trì được thăng bằng.

Vừa rời đoạn đường kia có chút tối, sự chú ý của anh đều ở trên người Lộc Viên Viên, không nhìn phía trước. Đột nhiên xóc nảy một cái đến anh cũng bị giật mình.

Nhưng anh rất nhanh liền ổn định cân bằng chiếc xe, vừa định hỏi cô một chút xem cô có sao không.

...Đã bị cô ôm chặt.

Lại là eo.

Anh nuốt xuống những lời ban đầu muốn nói, cảm nhận được sức lực cánh tay cô ở trên thắt lưng, gió đêm thổi lành lạnh, nhưng cả người anh lại bắt đầu nóng lên.

Tô Lâm máy móc đạp xe, trái tim đập như trống, không biết chính xác thời gian trôi qua bao lâu ----

Cô gái nhỏ sau lưng kêu một tiếng.

Sau đó liền buông lỏng ra tay đang ôm anh.

Ngay sau đó là một loạt,

"Học trưởng em xin lỗi. Không phải em cố ý, anh đừng tức giận."

"....." Tô Lâm nặng nề mà thở dài, trong lòng thất lạc di sơn đảo hải.*

(*: nổi mất mát đời non lặt bễ)

Nhưng giọng nói anh vẫn đều đều:

"Không có gì."

Suy nghĩ, anh lại tăng thêm một câu:

"Vừa rồi bị xóc, là vì anh không thấy đường."

Mấy giây sau, phía sau lưng truyền đến một tiếng "Ồ" nho nhỏ.

Cô không nói tiếp.

Anh cũng không biết nên nói cái gì.

Vì vừa rồi xảy ra chút chuyện kia, bầu không khí hình như đột nhiên liền thay đổi.

Cứ như vậy lại đập năm phút.

Lộc Viên Viên hơi nghi hoặc một chút.

Cô cẩn thận từng li từng tí mở miệng lần nữa:

"Học trưởng.....Cái đó, sao chúng ta còn chưa tới cổng trường vậy?"

Cô nhìn thấy cơ thể người trước mặt cứng đờ.

Lập tức, anh quét mắt nhìn bốn phía, động tác đạp xe dừng lại. Cô nghe thấy âm thanh phanh xe lại rất nhỏ.

Chiếc xe rất nhanh dừng di chuyển.

Anh để một chân dài xuống đất, đột nhiên đem xe quay đảo ngược lại, khi nói chuyện anh không quay đầu, nhưng lại làm cho cô không hiểu sao nghe được một tia xấu hổ.

"À."

"Vừa rồi quên rẽ ngoặt."

"Đạp xe trở lại."

Lộc Viên Viên: "....."

-

Sau khi điều chỉnh phương hướng, quả nhiên rất nhanh liền đến cổng trường.

Trong nháy mắt nhìn thấy tấm biển lớn của đại học C, Lộc Viên Viên thở phào một hơi, đồng thời dè nghi ngờ trong lòng xuống.

Học trường làm sao lại giống như cô không biết đường được chứ!

Anh ở trong công viên trò chơi hồ người kìa, chỉ liếc mắt nhìn bản đồ đều giống như đã quen thuộc đi qua vô số lần!

Vừa rồi khẳng định là sơ suất, ừm.

Tô Lâm phanh xe. Đầu tiên là nghiêng đầu nói với cô câu "Em đừng nhúc nhích", sau đó anh xuống xe, đem cái giá đỡ dưới chân cô đá ra, toàn

bộ chiếc xe chống trên mặt đất.

Sau đó, anh duỗi tay ra đỡ cánh tay cô, như trước đó đỡ cô ra khỏi ký túc xá lên xe,

"Chậm một chút."

Lộc Viên Viên mượn cánh tay anh, thuận lợi nhảy xuống ghế ngồi sau.

Tô Lâm đưa xe đến nhà để xe, sau đó quay lại dìu cô đi đến bên lề đường. Thời gian này có nhiều người nhiều xe, ở cổng trường đại học rất dễ đón được xe. Anh rất nhanh bắt được một chiếc taxi.

Khi Lộc Viên Viên lên xe, cái chân bị đau có hơi bị kẹt lại ở cửa một chút, vẫn là Tô Lâm đưa tay ra giúp cô thuận lợi đi vào.

Sau khi cô nói cảm ơn, hai người không nói gì nữa.

Trên đường về nhà ông bà nội có chút kẹt xe, Lộc Viên Viên nhìn cảnh xa hoa trụy lạc ở ngoài cửa sổ xe. Các tiệm cơm chật ních trên một con đường. Cô đột nhiên nhớ trước đó lúc ở trước ký túc xá nói sẽ mời anh ăn hai bữa cơm.

"Học trường."

Tô Lâm quay đầu: "Ừm?"

"Không phải chúng ta đã nói, em mời anh hai bữa cơm sao?" Trong đêm tối, khuôn mặt cô có chút không nhìn thấy rõ, nhưng nghe giọng nói lại mang theo phần khích,

"Thật sự em không quen thuộc nơi này lắm, anh có muốn đi tiệm cơm nào không?"

"...."

Anh vừa định trả lời.

Đèn đỏ vừa hết, chiếc xe từ từ di chuyển. Hình như xe đi đến phía dưới một biển quảng cáo có bảng đèn LED, một chùm ánh sáng từ cửa sổ xe chiếu vào.

Vừa lúc rơi vào trên gương mặt Lộc Viên Viên.

Con người trong mắt cô đen nhánh, vì được chiếu sáng mà tỏa sáng lấp lánh, bởi vì cô vừa mới nói chuyện, đôi môi màu hồng non mềm hơi mở ra.

Hình như anh chưa bao giờ thấy cô tô son.

Nhưng màu môi tự nhiên của cô, so với bất kỳ cái gì bôi lên cũng đều đẹp hơn.

Hoặc đó không gọi là đẹp.

Mà là mê người.

Anh không hiểu sao liền bị hút đi lực chú ý.

Cho đến khi cô hỏi lại lần nữa:

"Học trường? Anh muốn ăn cái gì?"

Ánh mắt của anh còn rơi vào trên đôi môi cô.

Trực tiếp thốt ra:

"Em." (Bậy rồi=))))))

Sau đó.

Đôi mắt của cô gái nhỏ lập tức mở ra thật lớn:

"Học, học, học trường, anh, anh....."

Bị dọa tới mức đều nói lắp.

Tô Lâm sờ cái mũi, bình tĩnh giải thích:

"...Có một nhà hàng, tên gọi là "Bạn"."

"Ồ à ---" Dáng vẻ của cô giống như là thở phào một hơi nhẹ nhõm, cong môi:

"Được, chờ em có thể đi lại được chúng ta liền đi."

Hô hấp anh trì trệ: ".....Ừm."

"Nhưng mà tên nhà hàng này cũng rất đặc biệt nha," Qua một phút, cô lại lần nữa nhắc tới, giọng nói nhỏ nhỏ truyền vào trong lỗ tai anh:

"Hình như cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua....."

Huyệt thái dương Tô Lâm co giật:

"....."

Còn không phải sao?

Anh chỉ bịa ra, nghe nói qua mới là có quý.

-

Có lẽ là trước lạ sau quen.

Xe taxi dừng ở cửa tiểu khu. Sau khi hai người xuống xe. Cô nhìn Tô Lâm một câu cũng không nói, trực tiếp ngồi xuống đưa lưng về phía cô.

Lộc Viên Viên sừng sốt một chút, mới phản ứng lại được, anh là muốn cõng cô đi đến cửa nhà bên kia.

Cô chậm rãi nằm úp sấp trên lưng anh, cảm nhận được anh hơi dùng lực. Đứng lên đi vào cư xá. Cô lại lần nữa sinh ra loại cảm giác này. (An: Mn biết cảm giác gì không =))))))

Thật sự Tô Lâm không hề muốn dùng lưng cõng.

Nhất là sau lần trước cô đã nói như vậy.

Người trên lưng anh một lần nữa trầm mặt.

Lúc chiều, cô trầm mặt rất lâu liền thốt ra một câu "Nghĩ tới ba".

"Lộc Viên Viên," Nội tâm anh có chút sợ hãi, hơi nghiêng đầu, "Lần này em....sẽ không lại nhớ ba em chứ...."

"Phốc ---" Đột nhiên cô cười ra tiếng, qua mấy giây mới đáp: "Không, không đâu. Học trưởng, anh đừng suy nghĩ nhiều."

Anh không nói tiếp, dựa theo phương hướng trong trí nhớ bước đi.

Đột nhiên, anh cảm thấy cánh tay cô vòng lại ôm lấy vai anh, hơi siết chặt, giống như không tự giác được.

Qua mấy phút, bên tai lần nữa truyền đến giọng nói của cô.

"Ba em....."

"Sẽ không đối với em tốt như vậy đâu."

Ngữ khí của cô cùng bình thường không giống nhau lắm, như làm hàm chứa lời oán trách nho nhỏ, âm cuối rất nhỏ, lại mang theo một tia ủy khuất rất dễ phân biệt.

Trái tim giống như bị một bàn tay bóp lại một chút, anh đột nhiên không biết nên nói gì.

"À," Lộc Viên Viên bỗng hơi nhúc nhích, "Học trưởng, anh buông em xuống đi."

"....."

Tô Lâm ngẩng đầu, liền thấy cánh cửa khu nhà quen thuộc.

Thì ra bất tri bất giác đã đến nơi.

Anh không nói gì, đi thẳng vào, đến cửa thang máy mới đem cô buông xuống.

Thang máy dừng ở tầng hai mươi tám.

Lộc Viên Viên đưa tay ra ấn nút đi lên, số tầng trên thang máy thể hiện số tầng lầu bắt đầu giảm xuống.

Tô Lâm nhìn một bên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Thật sự cùng bình thường không có gì khác nhau, khi cô nhỏ giọng lẩm bẩm hai câu kia, có lẽ cho rằng anh sẽ không nghe được.

Nhưng mà anh lại nghe được.

Sau khi nghe được, nhìn lại cô, luôn cảm thấy giữa khuôn mặt cô luôn có chút gì đó không vui.

Anh thở ra một hơi, đưa tay vuốt mái tóc cô một chút.

Cô quay đầu lại nhìn nhìn anh, trong thang máy lơ mơ, đôi mắt vừa lớn vừa sáng.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở.

Đột nhiên Tô Lâm cũng không nói được gì.

"Em....." Yết hầu anh lăn nhẹ, lại thả tay xuống,

"Cẩn thận một chút, anh đi trước."

"Vâng, vâng," Cô dùng sức gật đầu, cười với anh, trên mặt hình như có chút đỏ lên,

"Học trưởng, thật sự rất cảm ơn anh!"

Anh nhìn khuôn mặt cô dần biến mất trong cửa thang máy đang dần khép lại. Không biết vì sao, đột nhiên giơ tay lên, ấn vào nút mở cửa thang máy.

Cửa thang máy lần thứ hai mở ra.

Lộc Viên Viên không biết chuyện gì đang xảy ra, nghi hoặc lên tiếng:

"Học trưởng, sao anh...."

"Chủ nhật, em cũng không tiện đi."

Tô Lâm rũ mắt nhìn cô:

"Anh đến đón em về trường học."

Hả?

Lộc Viên Viên có chút không kịp phản ứng.

Khi đó cô, đã có thể đi bộ, không cần anh đưa nữa nha.

"Hả? Nhưng mà em ---" Cô còn chưa nói hết, lần nữa bị anh cắt đứt.

Anh đứng ở cửa thang máy, nhếch môi lên một chút với cô, đôi mắt híp lại lộ ra đuôi mắt càng hẹp dài.

"Ba bữa." Anh nói.

Buổi chiều chủ nhật, khi Tần Phóng tập luyện từ câu lạc bộ âm nhạc trở về ký túc xá. Cậu ta bắt gặp cảnh một người đẹp đang thay quần áo, mùi hương diễm.

"Ai ui," Cậu ta kéo cửa lên, đi nhanh mấy bước tiến đến bên cạnh người đẹp,

"Ô đại học trưởng, thay quần áo trực tuyến, gọi cảm đến cực điểm. Tôi quay video chụp anh đăng lên diễn đàn kiếm tiền, hai ta chia lợi nhuận, thế nào?"

Đối phương giọng nói nhàn nhạt: "Lăn."

Hừ, mỗi lần đều là một cái chữ này, không có tí sức lực nào.

Tần Phóng bĩu môi, ngược lại nhắc đến một chuyện khác,

"À đúng rồi, ghế ngồi sau xe màu hồng của ngài sao lại chưa có động tĩnh gì? Mẹ nó tôi một ngày lướt diễn đàn tám lần, cũng chưa thấy động thái gì mới nhất."

"....."

Tần Phóng ngồi ở bên giường, nhìn Tô Lâm đã mặc quần áo tử tế, bắt đầu dùng điện thoại gõ chữ:

"Cậu sẽ không phải, còn chưa để cho người ta lên xe ngồi chứ?"

Đối phương không ngừng đầu:

"Lên rồi."

"Con mẹ nó!" Tần Phóng lúc này vô cùng kinh ngạc, "Đến cùng là ai vậy Lâm ca, đến tôi mà cậu cũng không nói?"

Đối phương vẫn như cũ không ngừng đầu, thậm chí ngay cả lời nói cũng không đáp lại.

Cậu ta đang muốn nói gì đó, điện thoại đột nhiên rung một cái.

[Cầu Đản Vương Nhất Hàm]: Tối nay tôi không có thời gian.

[Cầu Đản Vương Nhất Hàm]: Một người bạn hẹn tôi đi club Q uống rượu, tự ngài đi ăn đi.

[Cầu Đản* Vương Nhất Hàm]: [Cuộc sống về đêm thật phong phú.jpg]

(*: An giữ nguyên tại dịch thì không hay lắm, cầu: chó, đản: trứng @@, đặt tên thật là xxx cạn lời)

Mẹ, nó???

Cậu ta hẹn cô ấy ăn cơm, muốn vượt xuống cái chuyện lần trước kia, cô ấy còn lên mặt mũi???

Tần Phóng tức đến mức phôi muốn nổ tung.

Cậu ta hít thở sâu mấy lần, sau một phen suy nghĩ, bắt đầu lộp bộp gõ chữ.

[Tần Phóng]: Haha, lão tử cũng mẹ nó định nói với cô.

[Tần Phóng]: Tối nay lão tử với bạn cùng phòng đi Đại Bảo tập luyện để bảo vệ sức khỏe.

Tần Phóng gõ xong chữ liền khóa điện thoại, bắt đầu trò chuyện với người đối diện:

"Lâm ca, gần đây tập luyện tiết mục có phải đặc biệt mệt mỏi?"

"....."

"Tôi thấy rồi, mấy buổi tối cậu đều ở trong phòng học âm nhạc đến xx giờ, chặc, thật vất vả."

"....."

"Tôi thật sự cũng rất vất vả, tôi nói cậu nghe, khi mệt mỏi thì cần thời gian thả lỏng một chút, cơ thể luôn bị kéo căng cũng không tốt ---"

Vậy mà lần này đối phương đã đáp lại:

"Ừm, đúng thế."

Đôi mắt Tần Phóng sáng lên:

"Vậy không bằng hai ta đi đến Đại Bảo----"

Tô Lâm đột nhiên đứng lên, đưa màn hình di động đến trước mặt cậu ta.

Mạch suy nghĩ của Tần Phóng lập tức bị cắt ngang.

Cậu ta ngưng thần nhìn màn hình, trên đó chính là....

[Lão Lộc Trung y]?

Hả? Cho cậu ta nhìn cái này làm gì?

Không đợi cậu ta thấy rõ nội dung cuộc nói chuyện, Tô Lâm liền thu điện thoại về.

Anh dùng một khuôn mặt thư giãn thoải mái, chân thành nói:

"Gần đây tôi rất mệt mỏi."

Tần Phóng: "....."

Cậu mệt mỏi mà lại mang về mặt vui sướng là cái quái gì?

Tần Phóng vẫn như cũ không muốn từ bỏ, tận dụng mọi thứ:

"Vậy hai chúng ta đi đến Đại Bảo, bảo đảm ----"

"Cho nên."

Nói xong hai chữ này, Tô Lâm đột nhiên cười.

So với vẻ mặt vừa rồi còn đáng sợ hơn, cười giống như xuân về trên mặt đất, trên mặt đầy cảnh xuân, gió xuân mướt dậm không bằng em, cười đến sau lưng Tần Phóng bắt đầu phát lạnh.

Tần Phóng nhìn vị anh trai này cong môi lại lần nữa mở ra, truyền đến là âm thanh quen thuộc lại từ tính.

Còn mang theo vài phần kiềm chế kích động.

"Lão tử muốn đi làm giác hơi*."

(*:Giác hơi là liệu pháp dùng áp suất trong một dụng cụ giác gọi là ống giác nhằm gây sung huyết tại chỗ để giải độc cơ thể, phòng và trị một số chứng bệnh)

"Tự cậu đi bảo vệ sức khỏe lớn của cậu đi, gốc bực*."

(*: ngu ngốc, từ ngữ trên mạng thường dùng để chửi người khác."

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Sau khi Lộc Viên Viên trở về nhà, kỳ thật có chút hối hận.

Trong nhà có người là Trung y. Từ rất nhiều phương diện mà nói thì đều là chuyện tốt. Nhất là chuyện có thể kịp thời chạy chữa, xem bệnh uống thuốc.

Nhưng mà.

Bây giờ Lộc Viên Viên đã hiểu rõ, Trung y không riêng gì chỉ châm cứu uống thuốc, mà Trung y còn có thể trị liệu ngoại thương, còn có thể dùng dầu thuốc xoa bóp.

"Ông nội, ông nội, ông nội....Ai da!" Lộc Viên Viên nằm trên ghế sofa, nhịn không được gào ra tiếng:

"Đừng, xoa nhẹ thôi, ai da, đau quá! Để tự nó khỏi không được sao...."

Ông nội Lộc không để ý tới yêu cầu của cô, động tác trên tay không ngừng,

"Cháu hiểu cái gì, không đem chỗ này xoa bóp, cháu chờ nó khỏi cũng mất nửa tháng."

Lộc Viên Viên biết rằng không có chỗ để quay lại đường sống, cảm nhận được từng trận vừa đau vừa ngứa lại vừa tê, ngẫu nhiên lại chạm một

chút vào chỗ đau, vị chua xót truyền thẳng lên tận đỉnh đầu. Cô di chuyển chân một chút, vẫn không nhịn được mà lầm bầm:

"...Nhưng mà cũng khó chịu quá rồi."

Lộc Viên Viên vẫn nằm trên ghế sofa. Cô suy nghĩ, ngày mai chắc không thể đi dạy thêm cho Thư Điền được, liền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn nói cho Thư Điền và mẹ cô ấy biết.

Sau ngày thứ sáu, Thư Điền hẳn là không đi học, trả lời thật sự rất nhanh. Quan tâm hỏi han cô một phen rồi lại gửi một loạt biểu tượng cảm xúc chúc cô sớm ngày bình phục.

Lộc Viên Viên vừa thấy liền cười, cũng đáp lại mấy cái biểu cảm.

Thư Điền lại nói một chút chuyện ở trong trường, trường cấp ba có đại hội thể dục thể thao, buổi tối có văn nghệ, còn có người anh trai lớn hơn cô một tuổi mà trước đó cô ấy đã đề cập qua với cô.

Lộc Viên Viên đang nhìn chăm chú dưới đất, đột nhiên nghe ông nội hỏi.

"Bạn học kia của cháu, chủ nhật muốn tới, cháu biết không?"

"...Vâng?" Trong lúc nhất thời cô không kịp phản ứng:

"Bạn học nào của cháu vậy?"

"Là người kia," Ông nội Lộc biểu cảm có chút khó chịu, "Cháu còn có bạn học nào nữa? Là cái người lúc trước quay lại châm cứu, tên nhóc con có dáng vẻ không tệ ---"

Ông nội còn chưa nói hết, bà nội đang ngồi một bên đang xem phim trên tivi nghe được, lập tức quay đầu nhìn về phía hai người, hai mắt tỏa ra ánh sáng:

"A! Bạn học Viên Viên lại muốn tới!"

Ông nội: "....."

Ông nội dừng động tác trên tay, quay đầu nhìn bà vợ già đột nhiên trở nên kích động:

"Tên nhóc đó tới thì tới, bà kích động cái gì?"

"Đó là bạn học của Viên Viên, sao tôi có thể không kích động được?"

"Bà cũng không phải là vì cái này đâu, bà chính là...."

"....."

Lộc Viên Viên đang nằm nghiêng trên ghế sofa hơi ngẩng đầu lên, lặng lẽ lùi lại một góc trên chiếc ghế, mở Wechat ra tìm Tô Lâm.

Lịch sử trò chuyện của hai người dừng lại ở hai giờ trước, cô hỏi anh ở trường học không.

Lộc Viên Viên không tiện dùng giọng nói nhắn tin, chỉ có thể chậm rãi gõ chữ:

Học trường, chủ nhật anh tới, vì sao ông nội em lại biết được?

Suy nghĩ, lại tặng thêm một cái biểu cảm: O-O?

Bên kia trả lời lại rất nhanh.

[Tô Lâm]: Ừm, bởi vì lần trước sau khi châm cứu xong còn phải lấy thuốc, nên anh có Wechat của ông nội Lộc.

....Nhưng trọng điểm không phải là cái này!

Lộc Viên Viên lại nhắn: Vậy anh đến làm gì vậy?

Lần này, anh không trả lời ngay lập tức.

Thấy cuộc tranh chấp quy mô nhỏ của ông bà nội sắp kết thúc. Lộc Viên Viên mang dép, một chân nhảy từ ghế sofa trở về phòng mình.

Khi đóng cửa lại, điện thoại cũng đồng thời rung lên.

[Tô Lâm]: Anh gần đây rất mệt mỏi.

Hả? Mệt mỏi?

Vậy có quan hệ gì với việc nói chuyện với ông nội?

Không chờ cô nhắn lại hỏi, bên kia lại gửi đến một tin nhắn.

[Tô Lâm]: Cho nên anh chuẩn bị tìm ông nội em giác hơi.

Lộc Viên Viên: "....." Giác hơi?

Cô ngồi ở trên mép giường suy nghĩ một lúc.

Hôm thứ sáu, anh nói chủ nhật muốn đưa cô về trường học, chẳng lẽ là muốn.....đưa dạng này?

Lần trước khi Tô Lâm đến châm cứu, cô vẫn còn nhớ, một khắc khi anh nhìn thấy cây kim châm mà ông nội đem ra, ngay lập tức đôi mắt liền trợn to.

Làm sao anh có thể chủ động yêu cầu giác hơi....

Điện thoại trong tay lại rung lên.

Anh lại gửi tới một tin: Có thuận tiện nghe điện thoại không?

Cô hơi sững sốt mới nhắn lại: Thuận tiện.

Như là đồng thời, trên màn hình sáng lên [Tô Lâm mời bạn trò chuyện bằng giọng nói].

Cô lập tức tiếp nhận: "Hi, học trưởng."

"Ừm." Xung quanh anh có chút ồn ào, hình như là đang ở bên ngoài,

"Sau khi anh làm giác hơi xong, em thuận tiện đi cùng anh, không cần họ phải đưa em."

Lộc Viên Viên vừa rồi cảm thấy, có lẽ nào anh bởi vì muốn tìm một lý do tới nhà cô, mới nói muốn tới giác hơi không.

Quả nhiên là.....thật sự.

"Học trưởng...." Cô có chút muốn cười, lại cảm thấy có hơi xúc động, tâm trạng hết sức phức tạp, "Cái đó, anh đừng tới làm giác hơi. Thật sự rất đau. Em đã từng nhớ qua. Anh không chịu được thì vẫn đừng nên thử."

"....." Anh không nói chuyện.

"Thật sự, em có thể nói với ông nội, anh đến đưa em trở về trường học, khẳng định ông ---"

"Lộc Viên Viên."

Lời nói của cô đột nhiên bị anh cắt ngang, nghe thấy anh gọi tên cô, cô liền "Ừm" một tiếng.

Bên kia nói tiếp:

"Không sao đâu, anh không sợ đau."

Tâm trạng anh hình như rất tốt, khi nói mấy chữ này, cô đều có thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh.

Chắc là đang cười.

Cô không đáp, anh lại nói một câu, câu này so với câu trước ý cười còn rõ ràng hơn,

"Em không cần lo lắng."

Nghe những lời này,

Lộc Viên Viên có thể cảm nhận được khuôn mặt của cô đang bắt đầu nóng lên.

Lo lắng cái gì?

Ai ai ai lo lắng chứ???

Cô phúi đất một chút một chân ở trên giường đứng lên, nói vào trong microphone:

"VẬY ANH TỚI ĐI, HỌC TRƯỞNG GẶP ANH SAU."

Dùng tốc độ cực nhanh mà nói xong câu này, cô lập tức cúp điện thoại.

Lộc Viên Viên lại ngồi ở trên giường, thuận tiện nằm ngã vào trên chăn, khuôn mặt dán vào vải bông mềm mại, nhiệt độ vẫn cao như cũ.

- - "Anh không sợ đau."

- - "Em đừng lo lắng."

Giọng nói của anh giống như điện giật được lưu lại, so với việc cô mang tai nghe nghe giọng nói của người dẫn chương trình trên radio còn từ tính hơn. Vừa rồi lúc gọi điện thoại, có lẽ là vì có âm thanh khác xen vào, cho nên cô vẫn không cảm giác được gì.

Nhưng mà bây giờ, hình như cảm giác kia mới bắt đầu có tác dụng mà xông tới, hai câu này lại phảng phất lặp lại một lần nữa ở bên tai cô.

Lộc Viên Viên lập tức đem di động quăng ra xa, hai tay che tai bắt đầu có chút cảm giác tê dại, lỗ tai có chút ngứa ngáy. Cả người lăn một vòng trong chăn, đem đầu của mình chôn xuống.

A!

Vì sao anh lại nói ra mấy lời làm cho người ta hiểu lầm như vậy!

Cô đâu có cái ý kia....?!

Tay của cô vẫn như cũ đặt ở trên tai, đợi mấy phút, nhiệt độ trên mặt vẫn như cũ không giảm.

Đêm nay khẳng định là đầu óc học trưởng không ổn, Lộc Viên Viên nghĩ.

Tô Lâm đích thực không thể nào ổn.

Sau khi đi học một tháng, đám bạn cùng phòng đang liên minh chơi với nhau vô cùng mãnh liệt. Thời gian dài đến nay vẫn luôn vui đùa chơi game, đánh một lúc liền mấy giờ, xương cổ thật sự vẫn luôn đau.

Nhưng mà, khi chơi trò chơi, ngẩng đầu lên xoay một vòng là có thể làm dịu đi cơn đau. Hơn nữa trò chơi lại dễ dàng hấp dẫn lực chú ý của người ta. Cho nên cổ bị đau một chút cũng không quá để ý.

Tuy nhiên, bởi vì bữa tiệc chào đón tân sinh viên sắp diễn ra, gần đây anh phải ngồi mấy giờ để luyện đàn. (#An cực thích con trai biết đàn piano --)

Mỗi lần tập đều qua bốn mươi năm mười phút, bả vai cùng vùng cổ đều đau đến không chịu được, giống như bị cây kim nhỏ châm vào bên trong cơ bắp, không những đau lại còn đau liên tục không gián đoạn, rất bền bỉ.

Anh bị hành hạ suốt một tuần.

Ngày đó đi thang máy đưa cô lên lầu, sau khi trở về, anh liền bắt đầu nghĩ làm sao tìm được cái cơ đến đón cô.

Ngày thứ bảy sau khi đánh đàn, ý nghĩ này đột nhiên nhảy ra trong đầu, lúc này anh liền gửi Wechat cho ông nội Lộc.

Lại lần nữa đi vào cửa nhà Lộc Viên Viên, khi anh ấn chuông cửa, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác đã rất quen thuộc với nơi này.

Là lão Lộc Trung y mở cửa cho anh. Sau khi đi vào, anh không thấy người khác ở trong nhà, trực tiếp được đưa thẳng tới chỗ đã châm cứu lúc trước.

Thật sự sau khi trải qua châm cứu, trừ lần đầu tiên có cảm giác đau, còn mấy lần về sau, anh cảm thấy Trung y là một thứ gì đó rất thần kỳ. Ví dụ như bị kim đâm vào trong thịt nhưng lại không thấy máu, khi đâm vào một nơi nào đó lại có thể khiến người ta nửa người đều run lên.

Cho nên, anh vẫn rất nguyện ý đi thử giác hơi một chút.

Chỉ trừ một thứ, anh không bao giờ muốn chạm vào nó một lần nào nữa.

Thuốc Đông y.

Độc trúng độc, quá mẹ nó khó uống.

-

Khi Lộc Viên Viên vừa mở mắt ra, còn có chút hoảng hốt.

Cô nhìn chăm chăm trần nhà một hồi, đầu óc mới chậm rãi thanh tỉnh, ký ức bắt đầu khôi phục lại.

Hôm nay chủ nhật, cô ngủ một giấc buổi trưa, bây giờ là ba giờ chiều.

Buổi chiều....

Hình như Tô Lâm sẽ tới.

Cô ngồi dậy, thuận tay vuốt mái tóc, xuống giường mang dép đi ra ngoài.

Hai tay đặt lên tay nắm cửa.

Suy nghĩ, cô lại lần nữa đi lại mở tủ quần áo trước, thay xong quần áo, mới lần nữa đi tới bên cạnh cửa.

Vừa đẩy cửa ra, liền đụng vào một ánh mắt.

Tô Lâm đang ngồi trên ghế sofa màu trắng. Hôm nay anh mặc một chiếc áo thun dài tay màu đen. Ánh nắng buổi chiều chiếu vào khuôn mặt anh, một đường kẻ được vẽ từ sống mũi thẳng, chia làm hai nửa sáng tối.

Đối mặt nhau nửa ngày.

Anh nở nụ cười rất nhẹ với cô:

"Sớm."

Lộc Viên Viên: "....."

Sớm cái gì mà sớm.

Có lẽ là sự yên lặng của cô biểu hiện quá rõ ràng. Anh đứng lên trực tiếp đi đến trước mặt cô, đứng yên rũ mắt xuống:

"Khi nào thì đi?"

Thái độ giống như bình thường.

Giống như cuộc điện thoại hôm đó chưa từng xảy ra.

...Chẳng lẽ chỉ có mình cô cảm thấy, hai câu nói kia thật sự là....có ý khác sao?

"...Bây giờ đi." Lộc Viên Viên dờ đi ánh mắt,

"Em đi lấy cặp, rồi nói với ông bà một chút."

Anh gật đầu:

"Ừ, anh chờ em."

-

Trải qua lão Lộc Trung y kiên trì không ngừng dùng dầu thuốc lại nắn lại xoa. Mặc dù quá trình rất thống khổ, nhưng bàn chân bị thương kia của Lộc Viên Viên đã có thể chạm đất. Cho nên bây giờ cô đã có thể khập khễnh đi được trên đường.

Và tất nhiên, không cần người nào đó công.

Người nào đó có chút tức giận.

Ra khỏi cửa khu nha, anh nhìn cô gái nhỏ một bước sâu một bước cạn mà bước đi, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào con đường trước mắt, không hề may mắn chú ý tới ánh mắt của anh.

Tóc dài của cô đen nhánh, thỉnh thoảng rơi xuống mấy sợi tóc cản trên khuôn mặt. Có lẽ là có chút ngứa, cô lập tức đưa tay gạt ra.

Đột nhiên anh nhớ tới buổi tối thứ sáu đó, cô thế mà còn khuyên anh đừng làm giác hơi, bởi vì rất đau. Cô còn nói sẽ giúp anh nói chuyện với ông nội.

.....Được rồi.

Anh thu hồi tầm mắt, nhin không được nhếch môi nở nụ cười.

Ra cư xá, cho đến khi đi taxi đến trường học. Tô Lâm không biết vì sao, Lộ Viên Viên so với thứ sáu ngày đó không giống. Anh hỏi cô cái gì, cô cũng sẽ đáp lại. Nhưng tất cả đều là đầu ra đấy, chỉ là đơn thuần trả lời, chuyện khác một chữ cũng không nhiều lời.

Cô hình như là....Đang giận?

Nhưng mà cô đang giận cái gì?

Anh làm cái gì sao?

Không đợi anh nghĩ được rõ ràng, hai người xuống xe đã đi được một đoạn đường. Đi qua cổng trường đại học, hai người đi đến nhà để xe bằng tốc độ rùa bò.

Tô Lâm đi vào nhà xe, đẩy xe ra, đến trước mắt cô mới dừng lại. Sau đó đá chân chống xe xuống, đặt xe vững vàng đứng ở trên mặt đất.

Anh cúi đầu nhìn cô:

"Lên đi."

Lộ Viên Viên gật đầu:

"Được."

Lộc Viên Viên nhón chân, nâng một cái chân khác lên, muốn đặt mông lên chỗ ngồi sau xe màu hồng phấn ---- Và rồi thất bại.

Cô lại thử một lần.

Lại thất bại.

Eo cô vừa vặn ngang với mép chỗ ngồi, muốn đặt cái mông lên độ cao của chỗ ngồi, nếu dựa vào độ cao của việc nhón chân, thì không đủ để thực hiện.

.....Bởi vì chân cô quá ngắn.

Lộc Viên Viên thở dài, vừa định ngừng đầu nói cho anh biết ---

Hai cánh tay đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

Cô nhìn vào tay áo của chiếc áo thun đen quen thuộc, nhất thời sửng sốt không kịp phản ứng.

Cho đến khi ----

Cánh tay xuyên qua dưới cánh tay cô.

Sau đó có một lực nâng cô lên. Trong nháy mắt hai chân cô cách khỏi mặt đất, cả người cô văng vàng ngồi lên chỗ ngồi.

"....."

Lộc Viên Viên ngốc.

Cô không phải là cô bé ba tuổi.....? Vậy mà lại bị người ta bế lên như vậy???

Lộc Viên Viên ngẩng đầu nhìn người không có biểu cảm gì.

Trên mặt anh rất tự nhiên, phảng phất như đang làm một chuyện hết sức bình thường.

Tô Lâm cũng sững sốt một cái chớp mắt.

Trong nhà thân thích với nhà anh có một đứa bé anh rất thích. Anh công người, ôm người đều là vì đã nhìn thấy nhiều người làm với đứa bé này, tự nhiên như vậy cũng liền biết.

Vừa rồi anh nhìn cô không thể lên xe, động tác kia hoàn toàn theo bản năng.

Cả người Lộc Viên Viên nho nhỏ, ngồi ở sau xe, đôi mắt trừng đến căng tròn, không chớp mắt mà nhìn anh chăm chăm.

Khuôn mặt trắng nõn cũng hơi phồng lên, giống như cá vàng nhỏ đang tức giận.

Đột nhiên nhớ đến xúc cảm mềm mại trên mặt cô.

Anh không nhịn được, lần nữa đưa tay chạm đến khuôn mặt cô.

Véo một chút.

-- Cá vàng nhỏ trừng mắt càng lớn hơn.

Hơn nữa trong đôi mắt đen trắng rõ ràng kia tràn ngập "Anh đang làm gì vậy"

Anh luôn cảm thấy, khả năng một giây sau, cá vàng nhỏ sẽ tức giận đến muốn nổ tung.

Một giây sau ----

"Học trưởng!"

Cá vàng nhỏ giọng nói mềm mại đều lớn hơn rất nhiều,

"Anh đừng có véo em nữa!!"

"....."

Cá vàng nhỏ một bên vươn tay ra về phía anh, một bên ra vẻ hung ác nói:

"Anh đừng cho rằng đáng người em thấp! Là em sẽ không véo được anh?!"

-

Tần Phóng không cùng Cầu Đản Vương Nhất Hàm đi ăn cơm được, cũng không đi Đại Bảo để bảo vệ sức khỏe.

Cậu ta cảm thấy mình có chút uể oải, muốn đánh trò chơi, lại sợ mình sẽ đánh rớt điểm, liền muốn đợi Tô Lâm trở lại rồi hăng nói.

Buồn chán nên cậu ta mở diễn đàn trường đại học C ra xem.

Sau khi nhìn thấy một bài đăng, cậu ta vừa sinh ra một chút uể oải nháy mắt đã không thấy tăm hơi, tinh thần giống như bị ngốc.

[Chủ đề] #Tin tức!!! A a a tôi nhìn thấy cô gái ngồi trên ghế sau màu hồng của Tô soái!!! Ô ô ô hai người họ ngọt ngào muốn khóc!!! [Có ảnh chứng minh]#

"....." Con mẹ nó!

Tần Phóng kích động đến tay đều đang run.

Bởi vì mồ hôi trên tay, cậu ta ấn ba lần mới vào được bài đăng.

- -----

1L[Lâu chủ]: Các chị em! Tôi không phải là lâu chủ cách đây mấy ngày mới đăng cái video kia, nhưng tôi có để ý bài đăng đó.

Ai biết được! Hôm nay tôi lại dầm nhăm cứt chó!

Bắt gặp được gian tình của Tô soái!!!!

Buổi chiều hôm nay khi tôi về trường học, khi đó mới bốn năm giờ gì đó, không để ý kỹ, dù sao người cũng rất ít. Sau đó tôi xuống xe đi đến cổng trường, đã nhìn thấy bên cạnh nhà xe --- Không sai! Lại xảy ra ở bên cạnh nhà xe! Tô Lâm đứng ở bên cạnh chiếc xe màu đen của cậu ta, đối diện với hướng của tôi.

Tôi đổi sang một nơi khác mà họ không nhìn thấy tiếp tục thăm dò.

Sau đó! Có một nữ sinh tóc dài váy trắng đưa lưng về phía tôi, đứng ở trước mặt Tô Lâm. Hai người ban đầu hình như đang nói chuyện. Sau đó nữ sinh đó ở phía bên kia chiếc xe --- Tôi phát hiện chân của nữ sinh kia hình như không tiệp, cô ấy....uhmmm Tôi không phải có ý xấu đâu nha, cô ấy có chút thấp....là, chân có hơi ngắn (ps: Tôi chỉ là thuật lại sự thật! Không mang theo ý xấu! Thật sự nhìn từ phía sau cô ấy nhìn rất nhỏ, siêu dễ thương!).

Em gái đó hình như là đang cố ngồi trên ghế xe màu hồng.

Cô ấy thất bại hai lần.

Ha ha ha lúc ấy tôi đã cười ra tiếng. Cô ấy đi đứng không tiệp, không lên được có lẽ rất giận, vẫn luôn đứng ở một chỗ mà xoay quanh nó, nhìn rất đáng yêu!

A lặc đề.....

Sau đó! Tô soái của chúng ta, đưa tay xuyên dưới cánh tay em gái đó, trực tiếp đem cô ấy! Ngồi lên ghế sau!(?)

Mọi người biết khi ôm đứa bé ôm làm sao không, cậu ta dùng tư thế như vậy, trực tiếp đem người ta nhấc lên.....:)

Tôi ngây ngẩn cả người.

Tôi cảm thấy em gái kia cũng ngây ngẩn cả người.

Rồi sau đó. Tô soái không biết vì sao, đột nhiên lại cười đến đặc biệt.....tao khí* (?). Cậu ta đưa tay bóp mặt em gái nhỏ một chút.

(*: Đại khái là nụ cười không có ý tốt)

Mặc dù rất nhanh liền buông xuống.

Nhưng vẫn như cũ nở nụ cười tao khí.

Tôi không hiểu thao tác này là gì, tiếp tục quan sát.

Sau đó!!! Chắc là qua mười giây, em gái vừa bị xách lên ghế ngồi, cũng giơ tay lên ----

Véo mặt Tô soái.

Hình như cô ấy dùng lực không nhỏ, nửa khuôn mặt Tô soái bị kéo đến biến dạng. Cậu ta sững sốt rất lâu, đột nhiên liền bắt đầu cười.

Nhưng đây không phải nụ cười tao khí.

Tôi đã chụp lén được, đang ở lầu hai, tôi tin mọi người xem qua cũng đều nhìn ra được.

Cậu ta cười rất vui vẻ! Điện thoại của tôi cũng nhanh chóng muốn theo đó mà vỡ tung!

Tô soái quả thật hạnh phúc muốn chết a!!!!

Em gái dễ thương kia véo cậu ta không lâu, dừng lại mấy giây liền nắm tay buông xuống (Tôi cảm thấy Tô soái khẳng định không nỡ buông), nhưng mà Tô soái Tô học trưởng vẫn như cũ mặt mũi hớn hờ nhảy lên xe.

Hai người ở trước mặt tôi nghênh ngang mà rời đi.

À, đúng rồi, tôi còn chứng kiến Tô soái đạp xe, đặc biệt chọn nơi có nhiều chỗ hổng, xe bị vấp, em gái kia liền ôm eo cậu ta.

.....Mẹ nó.

Nói thật, con mẹ nó tôi không hiểu tại sao tôi ngồi xồm ở một góc tường quan sát bọn họ đứng ở bên ngoài, mà người đứng ngoài quan sát như tôi tốc độ tim đập lại giống như vừa mới chạy xong tám trăm mét như vậy chứ, dù sao nhân vật chính cũng không phải tôi.

Tôi cũng không biết vì sao trong đầu tôi chỉ đây một chữ ngọt.

Nhưng mà tôi vẫn muốn nói.

Cái này mẹ nó là một đôi tình lữ thần tiên đang yêu đương a a a a a a a????!!

--

2L[Lâu chủ]: [Hình ảnh]

Tôi đã chụp được mau tới đây xem a a a a

"....."

Tần Phòng bị nhận xung kích có chút lớn.

Cậu ta ấn mở hình ảnh.

Xem xong, đột nhiên cảm thấy ngực mình đau xót.

Trên tấm ảnh, cùng lâu chính miêu tả không khác nhau lắm.

Bối cảnh là ở nơi gần nhà xe, khi đó mặt trời sắp lặn xuống núi, Tô Lâm đứng đó, trước mặt anh là xe đen, có một bóng lưng nữ sinh nho nhỏ, ngồi ở trên ghế sau xe, cánh tay đang giơ lên, véo khuôn mặt anh.

Tô Lâm.....Đích thực là đang cười đến mẹ nó cả khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc.

Mùa xuân trở về trên mặt đất, mùa xuân ngập tràn, thế giới hạnh phúc.

Trên khuôn mặt bị biến dạng, lại có loại hạnh phúc kia.

7L[Vịt tò mò]: Bóng lưng của em gái kia nhìn thật đáng yêu, cảm giác là một người có khung xương nhỏ? Lại nói cô em gái này không ai thấy qua hay sao? Cầu người giải mã a a siêu muốn biết der!! Cô giáo thảo??

Nhìn đến đoạn này.

Ánh mắt Tần Phóng sáng lên. Đầu tiên cậu ta đem tên người dùng của mình sửa lại, sau đó hất chiếc áo lót lên bắt đầu lạch cạch gõ chữ bình luận.

8L[Tần vô danh]: Cùng hỏi cùng hỏi cùng hỏi! Trường chúng ta nhiều người như vậy lại không có ai biết em gái này là ai sao?

9L[Vịt khó chịu vì bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế]: Lâu trên thật là một cao thủ dùng tay hủy đội hình.....Nhưng mà tôi cũng thuận tiện ngồi đây xem có người nào tới phổ cập khoa học hay không?

10L[Vịt cùng ngồi hóng]: 10086

.....

Tần Phóng vừa mới đăng bình luận mới, một đồng người theo phía sau cũng cầu người đến phổ cập khoa học xem chân tướng như thế nào. Sau nửa giờ, mới rốt cuộc có một bình luận trả lời đáng tin cậy.

78L[Nhìn vào đây!]: Mọi người mọi người! Tôi biết tôi biết này! Tôi cùng Tô học trưởng kỳ này cùng học chung một lớp môn tự chọn! Mặc dù không biết rõ lắm, nhưng nhờ khuê mật của tôi nói qua cho tôi nghe chuyện của anh ấy. Lúc đầu tôi cho rằng người như anh ấy không thích có người ngồi cùng bàn, nhất là nữ sinh.

Nhưng mà mọi người biết không, anh ấy và bạn cùng bàn đã ở bên nhau được một tháng rồi! Người ngồi cùng vậy mà lại là một nữ sinh nha!

70L[Nhìn vào đây!]: A a a nói sai rồi nói sai rồi! Xin lỗi không phải là ở bên nhau một tháng! Là ngồi cùng nhau một tháng!

Cô em gái kia cũng rất dễ thương. Tôi chưa nói chuyện với cô ấy, cũng chỉ là nhìn qua mặt, rất đáng yêu! Mặc dù tôi biết tên cô ấy, nhưng mà tôi không biết có phải là cô ấy hay không. Vẫn là không nên đem tên người ta lên thì tốt hơn ~

Xong! Báo cáo hoàn tất!

80L[Tần vô danh]:Bạn tốt lâu trên, không cần biết tên, chỉ hỏi môn học tự chọn của bạn là gì?

81L[Nhìn vào đây!]: Là tiếng Pháp, nhưng mà khuyên bạn tốt nhất đừng đến dự thính....Là Nghiêm Xuyên dạy đó, cảnh báo Nghiêm Xuyên đó nha ~

Có động tĩnh gì tôi sẽ nói cho mọi người cùng biết ~

Hả? Cảnh báo Nghiêm Xuyên là cái quỷ gì?

Xem hết bình luận, Tần Phóng giống như nhớ lại lúc trước, Tô Lâm ở trước mặt anh chọn môn tiếng Pháp.

Tần Phóng không để ý gì đến người bạn nói cái gì cảnh báo trên bình luận, trực tiếp mở ra trang web trường điều tra một chút thời gian cùng phòng học môn học tự chọn tiếng Pháp, cắt ảnh lưu lại.

Lớp học công cộng đại học C cùng môn học tự chọn đều có thể tham gia dự thính.

Ha ha, Tô Lâm không nói cho cậu ta, Tần phóng cậu không có biện pháp gì biết sao?

Loại chuyện này, quả thực chỉ là ăn một bữa sáng.

Đưa mắt nhìn ngày trên lịch cùng thời khóa biểu, Tần Phóng quyết định.

Thứ sáu mẹ nó cậu ta phải đi bắt gian!

-

Tô Lâm không hề biết cảnh vừa nãy đã bị người ta chụp được. Anh đang đạp xe, nửa bên phải khuôn mặt còn lưu lại một chút nhiệt độ.

Vừa rồi, anh bị cá vàng nhỏ táo bạo tập kích thành công.

Làn da trên tay cô không non mịn như trên khuôn mặt, nhưng cũng rất mềm. Đầu ngón tay lành lạnh. Cô làm vẻ mặt rất hung ác nhưng trên thực tế cũng không dùng quá nhiều sức lực, chỉ là véo tượng trưng một cái.

Đơn thuần chỉ giống như trả thù anh.

Anh véo má cô, cô liền véo trở lại.

Mắt cô lộ ra tia hung dữ nhưng lại không có bất kỳ lực uy hiếp nào, giống như con mèo sữa nhỏ đang nhe răng trợn mắt.

Vừa rồi cô ngồi ở ghế sau xe, bộ dáng duỗi tay véo anh vẫn luôn quanh quẩn ở trong đầu, độ cong trên môi anh đến giờ vẫn chưa hạ xuống.

Lại đạp thêm mấy phút, quãng đường đến ký túc xá nữ sinh ngày càng gần.

Anh suy nghĩ, giảm tốc độ, đạp qua một ngã rẽ khác.

Lại đạp thêm một lúc đi.

Dù sao cô cũng là dân mù đường, hẳn là sẽ không phát hiện ra. (#Gian vậy ai chơi nổi --)

Mèo sữa nhỏ vừa rồi rất hung dữ bây giờ lại ỉu xiu. Đi được mấy phút rồi cũng không nói lời nào. Tô Lâm không có cách nào quay đầu nhìn cô, mắt nhìn đường ở phía trước, thử nói chuyện với cô:

"Này, Lộc Viên Viên."

Phía sau mấy giây mới truyền đến tiếng đáp:

"Vâng."

Giọng nói rầu rĩ.

Anh lại cười, đầu lưỡi lướt qua hàm trên. Anh nỗ lực làm cho giọng nói của mình thật tự nhiên, giống như là đang lơ đãng hỏi:

"Em....Trước kia từng yêu đương không?"

Vấn đề này, hoặc là nói loại chuyện như thế này, anh thật sự đã muốn hỏi từ lâu.

Nhưng mà mỗi lần đối diện với đôi mắt của cô, anh lại không thể nào hỏi ra miệng được. Anh luôn cảm thấy, sẽ làm cho cô cảm thấy quá đột ngột.

Trước khi quen biết cô, anh cảm thấy cái gì mà nói đôi mắt là cửa sổ linh hồn, đều là nói nhảm. Một người làm sao lại từ trong mắt có thể nhìn ra được gì?

Nhưng sau khi biết cô, anh cảm thấy, những lời kia khả năng cũng không phải không có đạo lý.

Đôi mắt của Lộc Viên Viên, nhìn càng lâu lại càng thấy xinh đẹp. Mà càng nhìn nữa lại càng cảm thấy, cô gái này thật sự sạch sẽ, đen ra đen, trắng ra trắng, lúc nhìn người khác, ánh mắt thuần túy không có tạp chất.

Cho nên, mỗi lần cô dùng đôi mắt to, một khuôn mặt đơn thuần mà nhìn anh, trên khuôn mặt không hề có sự đề phòng, chỉ thiếu viết lên một hàng chữ.

- --[Học trưởng, em thật sự coi anh là một người bạn tốt. Nếu anh có điều gì thì hãy nói đi. Em đều sẽ trả lời]

...Cái này bảo anh làm sao có thể xuất ra khỏi miệng mà đi hỏi vấn đề này.

Sau nhiều lần, anh thấy bản thân mẹ nó giống như là một chàng trai ngây thơ mới lớn đang yêu thầm.

Anh cảm thấy không thể như vậy được.

Coi như là không theo bước đồng nhất, anh cũng nên chuẩn bị bước làm nền trước. Thừa dịp bây giờ không đối mặt nhau, trò chuyện với cô đến gần cầu hơn một tí, không phải về sau....Ừm.

Nhìn cuộc sống sinh hoạt của Lộc Viên Viên hiện tại, anh không nhận ra cô đang độc thân quả thật chính là người mù.

Cho nên, hỏi một chút về tình cảm trước kia của cô.

Đương nhiên, không có là tốt nhất.

"Em...." Giọng nói của cô có chút do dự.

Hả? Do dự?

Trong lòng Tô Lâm căng thẳng.

Lại nghe cô nói tiếp:

"..... Không có nha."

Anh thở ra một ngụm khí lớn.

....Có cần phải suy nghĩ lâu như vậy không?

Không đợi anh nói chuyện, giọng nói mềm mại của cô gái nhỏ lại lần nữa truyền đến,

"Học trưởng, em đương nhiên không nói chuyện yêu đương. Em mới chỉ tốt nghiệp cấp ba được bốn tháng thôi."

"....."

"Học cấp ba quan trọng như vậy, mỗi ngày em đều phải cố gắng học tập....rất lâu mới thi được vào đại học C. Em làm sao có thời gian yêu đương chứ?"

"....."

Tô Lâm đột nhiên nhớ lại, lúc trước quay video kia phỏng vấn cô được học bổng.

Học bá Lộc Viên Viên nói về kinh nghiệm học tập khi còn học cấp ba. Có thể gọi là nói không ngừng nghỉ. Lúc vừa mới bắt đầu quay còn một chút ngại ngùng, khi nói đến cái này lại hăm không dừng xe lại được.

....Ừm, có vẻ như cô không nói.

Không nói.

Cô không nói qua yêu đương.

Dưới chân không tự giác càng đạp càng nhanh.

Tô Lâm cảm thấy mẹ nó bản thân có chút vui vẻ.

Hôm nay chuyện vui vẻ, hình như hơi nhiều.

Anh vừa định nói chuyện, há miệng ra, lần nữa bị cắt ngang.

"Học trưởng, anh hỏi cái này làm gì."

"....." Anh dừng một chút, "À, anh chỉ....tùy tiện hỏi thôi."

"Ồ."

"Lộc Viên Viên." Anh lại gọi cô.

"Vâng?"

Giờ anh mới ý thức được, vừa rồi cô mới nói, cô mới tốt nghiệp cấp ba được bốn tháng.

Sao anh lại cảm thấy giọng nói này không đúng lắm.

Anh hỏi:

"Em.....trưởng thành rồi, đúng không?"

"Đúng thế. Em sinh vào tháng tám, sinh nhật mười tám tuổi đã qua rồi." Cô đáp rất nhanh, cuối cùng còn nhả ra một câu:

"Học trưởng, hôm nay sao anh lại hỏi những chuyện kỳ lạ như vậy?"

"....." Kỳ lạ sao????

Cô gái nhỏ không nghe được tiếng lòng của anh, ngược lại nhắc tới một chuyện khác:

"Vậy học trưởng, sinh nhật anh khi nào?"

Mẹ nó.

Cô hỏi sinh nhật.

Đây là có ý gì? Muốn tặng quà sao?

"Còn chưa qua." Tô Lâm ổn định lại giọng nói, "Tháng 11."

Cô "Ồ" một tiếng.

Tô Lâm nhin không được, không chờ nổi mà tăng thêm một câu:

"Vào ngày mùng 1."

"....."

"Ngày mùng 1 tháng 11," Anh cảm thấy vừa rồi bản thân có chút hơi nóng lòng, hăng giọng một cái để che giấu, "Khụ....Rất dễ nhớ đúng không."

Thật sự Lộc Viên Viên vừa chuẩn bị hỏi anh là ngày mấy, không nghĩ tới anh lại nói nhanh như vậy.

Cô sững sốt mấy giây, mới trả lời anh:

"À, đúng vậy, dễ nhớ."

Trong trường học khắp nơi đều là cây cối. Chạng vạng trời tối gió thổi vào mặt. Anh đạp xe rất ổn, giống như lần trước, cô ngồi rất dễ chịu.

Lộc Viên Viên nhìn đường viền trên vải của bộ quần áo màu đen. Trên mũi người được mùi hương quen thuộc, có chút xuất thần.

Ngày mùng một tháng mười.....

Thật sự trôi qua rất nhanh, chỉ còn lại chưa đến một tháng.

Một tay cô vịn ở ghế sau xe, một tay khác từ trong túi lấy điện thoại ra, cầm trên tay. Mở ứng dụng đếm ngược ngày, tạo một ngày mới.

Chọn ngày mùng 1 tháng 11.

Ở cột ghi chú, cô gõ vào đó hàng chữ:

[Sinh nhật Tô học trưởng OvO]

Sau đó thả màn nhìn trang đầu trên áp xuất hiện một dãy chữ.

[Cách sinh nhật Tô học trưởng OvO --- Còn 16 ngày]

16 ngày, chỉ còn lại hơn hai tuần lễ.

Lộc Viên Viên suy nghĩ, lại mở bản ghi nhớ trong máy ra. Xem lại lần trước cô vừa ghi Tô học trưởng thích gì. Cô có chút buồn bực nhú mày lại.

Tạm thời nghĩ không ra....trước hết cứ đặt vào đã.

Vì vậy, cô ở bên cạnh câu "Đặc biệt thích màu hồng phấn", lại thêm vào hai chữ "Quà tặng", lại đánh thêm dấu chấm hỏi.

Sau khi làm tất cả xong, đang chuẩn bị khóa điện thoại. Cô nhìn màn hình, liếc nhìn thời gian trên điện thoại.

Trong nháy mắt, cô như nhìn thấy hình ảnh giống mười phần trong truyện tranh --- trên trán có ba đường hắc tuyến rơi xuống.

Thật sự là! Quá mức rồi đi!

Cô tăng âm lượng gọi anh:

"Học trưởng!!!"

Tô Lâm hơi quay đầu, đường cong bên sườn mặt trước sau như một hoàn mỹ, khóe môi khẽ nhếch, giọng nói vang lên:

"Ừm?"

Ừm cái đầu nhà anh. =)))

Lộc Viên Viên hít sâu một hơi, mới có thể nhìn xuống không đi véo khuôn mặt anh.

"Anh biết anh đạp bao lâu rồi không?"

"....."

"Đã bốn mươi phút rồi đó!!!"

Bốn mươi phút! Vậy mà còn chưa đến ký túc xá! Đừng nói hiện tại chân cô có thể đi rồi, cho dù cô có phải nhảy bộ trở về thì cũng đã tới nơi!

Người phía trước nhanh chóng quay đầu lại, một câu cũng chưa nói.

Cô cảm thấy chiếc xe có chút rung rung.

Sau đó rẽ ngoặt một cái, đi vào một con đường khác.

Lộc Viên Viên: "....."

-

Đổi hướng xong, quả nhiên liền rất nhanh đã nhìn thấy tòa nhà ký túc xá nữ.

Đến gần khu ký túc xá, Tô Lâm đậu xe ở bên cạnh gốc cây lần trước. Chân nhắc đến chân của cô. Anh quay người lại, động tác vô cùng trôi chảy ôm cô xuống xe.

Lộc Viên Viên sợ ngây người.

Sao anh vẫn làm động tác như vậy?

Tay anh đưa xuống dưới cánh tay của cô, giống như ôm một đứa bé!

Cho dù là không đỡ cô thì cô cũng có thể nhảy xuống xe mà! Cô thật sự thấp như vậy sao???

Lộc Viên Viên lập tức liền xù lông:

"Học trưởng, sao anh lại muốn ôm em như vậy!"

"...." Tô Lâm không hiểu: "Hử?"

Anh khoa tay múa chân diễn tả tư thế:

"Như thế này?"

"Đúng vậy!" Lộc Viên Viên đứng trên mặt đất, khi nhìn anh cô phải ngẩng đầu lên, làm cô cảm thấy mình đặc biệt không có khí thế.

Cô chỉ có thể thông qua việc tăng âm lượng để diễn tả sự bất mãn của mình:

"Em biết em thấp! Nhưng mà so với trẻ con thì em cũng cao hơn! Sao anh lại có thể dùng loại tư thế kia!!!"

"....."

"Hơn nữa, anh đỡ em xuống xe là được rồi, làm sao nhất định phải ôm --- Ai da!"

Cô còn chưa nói hết, thế mà anh lại lần nữa vươn tay --- đem cô đưa lên xe.

Lộc Viên Viên:.....

Lộc Viên Viên:????

Cô cảm thấy bản thân bị nhắc tới nhắc lui nhiều lần như vậy, đến tức giận cũng không tức giận nổi.

Bởi vì ngồi ở ghế sau xe. Cô cúi đầu nhìn. Liếc mắt xuống thấy chân của mình cùng mặt đất cách nhau một khoảng. Khi cô đang chuẩn bị trực tiếp nhảy từ trên xe xuống.

Cô nghe Tô Lâm nói:

"Anh lại ôm một lần nữa."

".....Cái gì?" Lộc Viên Viên nhú mày.

Ôm một lần nữa?

Anh đang nói cái gì vậy.....

Cô ngẩng đầu lên, đã thấy Tô Lâm đang yên lặng nhìn chăm chăm cô.

Một giây sau liền phụt cười.

Biểu cảm của anh thay đổi thật sự quá nhanh. Ngũ quan trên khuôn mặt lại quá tốt. Bỗng nhiên anh nở nụ cười, Lộc Viên Viên nhìn thấy lập tức liền sửng sốt.

Cô chậm rãi hồi thần, nhìn anh híp mắt lại, độ cong trên môi anh có chút giống như lần trước ở thư viện, dáng vẻ trước khi đưa tay véo mặt cô.

Cô còn chưa kịp phản ứng.

Tô Lâm đột nhiên nghiêng nửa thân trên. Một cái tay giữ ở sau lưng cô, một tay khác xuyên qua dưới chân cô, dùng một chút lực ----

Cô cảm thấy trong nháy mắt bản thân rời khỏi ghế ngồi, cả người đều ở trong không trung.

Không, không phải ở trong không trung.

Là ở trong ngực anh.

Tô Lâm không duy trì tư thế này quá lâu. Trước anh buông ra cánh tay ở dưới đầu gối, để chân cô chạm trên mặt đất. Sau đó một tay khác giữ cho cô đứng thẳng.

Đại não Lộc Viên Viên vẫn trống rỗng như cũ.

Anh nhìn cô, khi anh rũ mắt xuống, lông mi dài một cách kỳ lạ.

Tô Lâm giống như đang giải thích hành vi vừa rồi của mình:

"Không phải em không thích tư thế trước đó sao."

Nói xong câu này, đột nhiên anh cúi người.

Cách cô một khoảng đặc biệt gần, gần đến mức cô hoài nghi một giây sau mũi của hai người sẽ lập tức chạm vào nhau.

Lộc Viên Viên quên cả tránh.

Cô vẫn như cũ mà đứng ngốc ở đó. Mắt trừng lớn. Dưới chân giống như bị mọc rễ. Cứ như vậy nhìn nụ cười của anh ngày càng mở rộng, nhìn anh đưa tay lên, gạt đi lọn tóc bên má cô ra sau tai.

Tai cô nơi bị anh chạm phải có chút run lên.

"Em không thích như thế...." Anh tận lực hạ thấp giọng, không còn mát lạnh giống như bình thường, nghe có chút khàn khàn:

"Vậy anh ôm như thế này, có được không?"

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Sau ngày chủ nhật, toàn bộ trường học đều như đang rơi vào trong không khí bận rộn.

Nguyện vọng đi dự thính môn tiếng Pháp của Tần Phóng cũng không thực hiện được.

Cậu ta cùng Tô Lâm vì buổi tiệc tối chào đón tân sinh viên mà bận đến sứt đầu mẻ trán. Mặc dù tiết mục của hai người đầu tuần đã luyện tốt, nhưng trong câu lạc bộ âm nhạc tiết mục nhiều, đồ dùng so với các câu lạc bộ khác yêu cầu cũng nhiều hơn. Có rất nhiều thứ phải liên tục lặp đi lặp lại nhiều lần mới xác nhận mới được.

Lại có vô số cuộc họp cần mở, với tư cách là chủ tịch, phó chủ tịch còn phải chỉ đạo các thành viên trong tiết mục.

Cậu ta mệt muốn chết.

Cho nên, buổi sáng thứ sáu khi Tô Lâm đi ra khỏi phòng, mặc dù khi đó cậu ta đã tỉnh, cũng nhớ rõ bản thân muốn đi dự thính. Nhưng mà cơ thể cậu ta không cho phép cậu ta rời khỏi giường.

Cậu ta suy nghĩ, dù sao lớp học tiếng Pháp vẫn ở chỗ đó, không chạy đi đâu được, đi muộn một lần cũng vẫn vậy. Sau đó cứ yên tâm thoải mái ngủ tiếp.

Đợi đến buổi chiều, lại lần nữa bận rộn.

Một ngày trước khi bắt đầu buổi tiệc, tất cả tiết mục đều được sắp xếp sửa đổi chi tiết lại một lần trong phòng học âm nhạc.

Tô Lâm ngồi ở trong phòng làm việc của câu lạc bộ. Bên người là Tần Phóng đang ngáp không ngớt. Trước mặt là một bảng lịch trình tiết mục, đang bắt đầu nghe tiết mục cuối cùng, hai nữ sinh hợp xướng.

Là một bài hát tiếng Anh, thuộc phong cách yên tĩnh, âm sắc cũng không tệ. Một tông nghiêm trầm, một tông nghiêm ngọt, khoác vào nhau có một loại cảm giác không giống.

Tô Lâm vẫn luôn cúi thấp đầu, ngón tay vô ý đánh nhịp theo âm nhạc.

Anh rất hài lòng, toàn bộ bài hát nghe rất dễ chịu, tìm không ra lỗi sai gì.

Khi ca khúc gần tới đoạn kết, anh giương mắt lên nhìn hai người. Gật đầu. Chuẩn bị thu dọn bảng tiết mục trên bàn và rời đi ----

Nữ sinh bên trái, đột nhiên bị lệch tông.

Âm sau cùng là âm cao đi lên thì không nói, nhưng âm sắc nghe hình như có chút bị xé rách.

Tô Lâm lập tức dừng động tác trên tay lại, nhíu lông mày.

Anh không cắt ngang bọn họ. Ngồi không nhúc nhích, tiếp tục nghe tiếp. Ngược lại nữ sinh bên phải hoàn mỹ cho đến phần cuối.

Tô Lâm nhìn chăm chăm vào bảng tiết mục.

"Lý Vũ." Anh đọc xong, ngẩng đầu hỏi: "Là ai?"

Nữ sinh bên phải giơ tay lên.

Còn một cái tên khác.

"Lưu Nghệ." Anh nhìn về phía nữ sinh bên trái, "Bạn ở lại một chút. Lý Vũ muốn đi có thể đi."

Lý Vũ nhỏ giọng cùng Lưu Nghệ nói gì đó, đẩy cửa đi.

Cửa vừa mới đóng lại, Tô Lâm còn chưa lên tiếng, Lưu Nghệ tiến về phía trước hai bước.

Nữ sinh vừa nhìn đã thấy ăn mặc quá tỉ mỉ, váy trắng liền áo, chiều dài vừa vắn đến ngang đùi, phần đuôi mái tóc dài được uốn lên, màu tóc nâu rất nhạt, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo, trên cổ và tai có đeo trang sức.

Nhìn thấy váy trắng, Tô Lâm bỗng dừng nghĩ đến Lộ Viên Viên.

Cô cũng có rất nhiều váy trắng.

Màu trắng không giống nhau, trắng gạo, trắng thuần, đều có.

Nhưng mà cô xưa nay không mặc váy ngắn như vậy. Váy liền áo cô mặc đều dài ở ngang đầu gối. Mỗi lần đều lộ ra bắp chân nho nhỏ, trắng nõn tinh tế.

Hừ.

Loại chiều dài kia nhìn mới đẹp.

Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng trên mặt anh không có một chút thay đổi. Mắt nhìn nữ sinh đang đứng không nhúc nhích,

"Tới gần một chút."

Cô gái kia hình như hơi sửng sốt, mới chậm rãi di chuyển đến trước bàn anh.

"Vừa rồi ở phần cuối, sai lầm có chút lớn." Anh ngẩng đầu, ánh mắt cố định vào khuôn mặt cô gái có chút đỏ ửng, "Tôi nghe nói hai ngày trước hình như không bị mắc sai lầm này."

"....Tôi xin lỗi," Trên mặt nữ sinh càng hồng, cô ấy không nhìn đối diện vào anh, ngón tay vẫn luôn nắm váy,

"Tôi....Ở trên sân khấu tôi sẽ không như vậy. Chủ tịch, cậu yên tâm."

Tô Lâm biết trình độ của các cô. Tuy rằng không biết vì sao lại xuất hiện sai lầm này, nhưng anh vẫn tin tưởng vào thực lực của người được chọn lên sân khấu biểu diễn.

Anh nhàn nhạt nói:

"Ừm, đến lúc đó đừng lo lắng, có thể đi rồi."

Nói xong, anh đứng dậy, cầm tài liệu trên bàn muốn đi. Ngẩng đầu một cái lại phát hiện nữ sinh kia còn đứng ở trước bàn không nhúc nhích.

Anh nhíu mày, có chút kinh ngạc:

"Bạn còn muốn ở lại luyện tập? Chìa khóa tôi ----"

"Không phải, không phải!" Cô gái kia vẫn đỏ mặt như cũ, đôi mắt né tránh nhìn anh, "Chủ tịch, tôi muốn hỏi....Tôi đã thấy bữa tiệc chào mừng của mấy lần trước. Sau khi chủ tịch biểu diễn xong sẽ bố trí cho thành viên lên tặng hoa gì đó."

"....."

Giọng nói của cô ấy nhỏ dần:

"Cái đó, tôi cùng Lý Vũ lên tặng cho cậu, được không?"

Không đợi anh nói chuyện.

Tần Phóng ở một bên giống như bưng bình, đứng lên xen vào:

"À à à! Tôi cùng nhớ rõ Triệu học trưởng lúc trước cũng bố trí phân đoạn này. Chủ yếu chính là để làm nổi bật chủ tịch không giống với những người khác, trên mặt càng có ánh sáng."

Tô Lâm muốn nói anh không cần có ánh sáng. Còn chưa kịp nói ra, Tần Phóng đã nói với nữ sinh kia:

"Vậy thì hai người đi. Hoa có thể dùng tiền công quỹ mua. Nhớ đến gặp nói với ban tài chính."

"Được!" Nữ sinh hình như rất vui vẻ: "Cảm ơn chủ tịch, phó chủ tịch."

"Nhớ lấy lòng mà xem một chút," Tần Phóng còn dặn thêm, "Chủ tịch của chúng ta đẹp trai như vậy, hoa cũng cần phải có bài bản!"

Tô Lâm: "....."

Sau khi nữ sinh rời đi, Tần Phóng đi đến bên cạnh anh, cười như một tên trộm,

"Này? Nữ sinh kia không phải là có ý với cậu chứ?"

Tô Lâm nhìn cũng đều không muốn nhìn cậu ta,

"Cậu cũng thiếu đi."

"Cắt." Tần Phóng bấu môi, vừa khóa cửa vừa lẩm bẩm:

"Thật mẹ nó keo kiệt, nói chuyện yêu đương còn che dấu."

Hai ngày nay Tô Lâm bị cậu ta lái nhái thật sự có chút phiền.

Anh đưa tay ấn ấn huyết thái dương,

"Không phải không nói cho cậu."

Tần Phóng: "Hả?"

Tô Lâm liếc cậu ta:

"Là không có nói."

"....." Mẹ nó, tôi xem diễn đàn đó người anh em.

"Cậu về ký túc xá trước đi." Tô Lâm đột nhiên nói, cất bước đi chuẩn bị rẽ ngoặt.

"Hả?.....Cậu đi làm gì?"

"Đi tới Hội sinh viên."

-

Khi đang trên đường đi tới Phòng công tác của Hội sinh viên, Tô Lâm suy nghĩ một chút về mấy ngày qua cùng Lộc Viên Viên liên lạc, quả thật ít đến đáng thương.

Kể từ chủ nhật tuần trước, cũng không biết là anh suy nghĩ quá hay là thế nào, hình như Lộc Viên Viên có chút thay đổi.

Bắt đầu trốn tránh anh.

Thật sự anh không nói chính xác được có phải cô đang trốn tránh anh hay không. Dù sao bình thường hai người cũng không thể cả ngày gặp mặt. Nhưng mà tuần này hai buổi học lớp tiếng Pháp, biểu hiện của cô rõ ràng không giống trước kia.

Anh không nói lời nào, cô cũng không tìm đề tài nói chuyện. Hai người giữa giờ giải lao buổi học cứ yên lặng mà trôi qua như thế.

Câu lạc bộ âm nhạc lại đặc biệt bận rộn. Mỗi buổi tối về ký túc xá đã là sau mười giờ. Tính đến cô làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, lại không thể lên Wechat tìm cô.

Cứ như vậy trôi qua một tuần, mẹ nó anh sắp bị nghẹn chết.

Cho nên, anh phải nghĩ ra một chiêu gì đó.

Đến trước cửa Phòng công tác sinh viên, Tô Lâm dứt khoát đẩy cửa ra, đi vào.

Thứ bảy, bữa tiệc chào đón tân sinh viên của Đại học C mỗi năm tổ chức một lần mà mọi người mong đợi đã đến.

Lộc Viên Viên cảm thấy bản thân có chút thảm.

Lâm Thiến có tiết mục, Vương Nhất Hàm cũng có tiết mục. Thậm chí Khốc Ca ở chỗ Hội sinh viên cũng có nhiệm vụ riêng của mình.

Cô suy nghĩ, lên đại học đến nay quen biết được mấy người. Tất cả mọi người ngoại trừ cô, ít nhiều đều có mối quan hệ với buổi tiệc.

Bởi vì cả ngày đều không có việc gì. Trước một giờ cô đã đi, không nhanh không chậm đi đến địa điểm. Có không ít người đã đến, cô tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống.

Không nghĩ tới, rất nhanh cô đã bị Khốc Ca gọi lên trên Wechat. Khốc Ca là người của ban tin tức, cô ấy nói mình bị điều đi làm chuyện khác, nhưng lại có một cuộc phỏng vấn muốn cô giúp đỡ.

Lộc Viên Viên vui vẻ mà đáp ứng.

[Lộc OO]: Nó có chính thức không? Phải hỏi những vấn đề gì nha nha nha nha. Cậu dạy mình được không ~ Mình sợ sẽ ghi hỏng ~

Đối phương rất nhanh trả lời lại:

Không sao đâu, dùng điện thoại ghi lại là được. Bây giờ cậu đang ở hội trường sao?

[Lộc OO]: Mình ở đó.

Khốc Ca trả lời: Phía trước có một khu vực gắn bảng hiệu nơi phỏng vấn của Ban tin tức. Cậu đến đó tìm mình, mình sẽ đem câu hỏi cho cậu xem.

Lộc Viên Viên đứng lên, nhìn về phía trước một lát. Bằng thị lực tốt liền nhìn thấy khu vực mà Khốc Ca đã nói.

Cô cẩn thận bước xuống bậc thang, đợi một lát mới nhìn thấy người quen thuộc.

Tóc của Khốc Ca vẫn ngắn như cũ, quần áo vẫn ngẫu như cũ. Ngoại hình lại càng không phải nói, từ đầu đến chân đều rất ngẫu. Ngay cả nói chuyện cũng chỉ tập trung vào trọng điểm, một câu vô nghĩa cũng không có.

Lộc Viên Viên nghe câu hỏi xong, cảm thấy thật quá đơn giản. Tâm trạng trong nháy mắt nhẹ nhàng đi không ít, cô có chút chờ mong nho nhỏ:

"Có phải người tham gia phỏng vấn đều là chủ tịch câu lạc bộ không?"

"Ừm."

Sắp đối mặt với chủ tịch của các câu lạc bộ lớn, Lộc Viên Viên càng kích động:

"Vậy người cậu phụ trách, muốn mình thay cậu đi phỏng vấn là ai vậy?"

"Chủ tịch câu lạc bộ âm nhạc, Tô Lâm." (=))) nham hiểm lắm bạn Tô)

"....."

"Hả? Sao cậu lại có biểu cảm này?"

"Không....Mình biết rồi...."

Khốc Ca giao phó xong liền rời đi.

Sáu giờ tối, buổi tiệc sắp được bắt đầu.

Tất cả mọi người trong ban tin tức đều có đối tượng riêng để quay video phỏng vấn. Cho nên mọi người thống nhất tập trung ở một chỗ, một nơi rất gần với khu vực sân khấu, tầm nhìn đặc biệt tốt.

Bố trí trên sân khấu toàn bộ đã hoàn tất. Lộc Viên Viên quay đầu nhìn, khu vực khán đài hầu như không còn chỗ ngồi, không khí ồn ào, náo nhiệt.

Lại lần nữa nhìn vào những câu hỏi phỏng vấn trong tờ giấy ghi chú nhỏ trên tay.

Lộc Viên Viên không nói rõ được trong lòng có cảm giác gì.

Cô cảm thấy mình ở trước mặt Tô Lâm, càng ngày càng dễ thất thường. Ví dụ như tim đập rộn lên, mặt đỏ đến tận mang tai, hơn nữa, anh cũng càng ngày càng....

Chỉ là suy nghĩ như vậy, trong đầu lại tự động hiện ra chủ nhật ngày đó, dáng vẻ anh cúi người xuống ở bên tai cô nói chuyện.

Nhịp tim lại có xu hướng bắt đầu tăng tốc.

Dưới khán đài đột nhiên trào lên một trận tiếng hoan hô nhiệt liệt. Lộ Viên Viên bị dọa tới mức giật mình. Ngẩng đầu lên mới phát hiện, tấm màn sân khấu đang dần dần được mở ra. Người dẫn chương trình đi tới là một cặp nam nữ, một cao một thấp, một tuấn tú một xinh đẹp. Bọn họ bắt đầu đọc chương trình không có một khe hở.

Lộ Viên Viên lắc đầu, đem ý nghĩ thu lại, cố gắng tập trung sự chú ý nhìn tiết mục biểu diễn trên sân khấu.

Vừa nhìn lên, liền lập tức bị hút vào.

Không thể không nói, các câu lạc bộ trong đại học C quả thật là ngoạn hổ tàng long. Mỗi một tiết mục đều được chuẩn bị rất tỉ mỉ. Không nói tới mỗi tiết mục sẽ làm cho mọi người có cảm giác mới mẻ, chí ít không có cái nào làm người xem cảm thấy nhàm chán.

Vừa rồi là màn biểu diễn của câu lạc bộ nhảy đường phố, cô xem không hiểu sao tim có chút đập rộn lên.

Sau khi các vũ công bước xuống sân khấu, người dẫn chương trình đi đến sân khấu giới thiệu tiết mục.

Cô chỉ bắt được hai chữ ---

Là Tô, Tô, Tô Lâm!

Lộ Viên Viên không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Cô không nghe rõ Tô Lâm sẽ biểu diễn cái gì. Bởi vì dưới khán đài tiếng hoan hô thật sự là, quá lớn.

Cô cảm thấy tay mình có chút run rẩy.

Điện thoại của Lộc Viên Viên đang được nắm chặt trên tay, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm lên sân khấu, rớt cuộc ---

Trong nháy mắt anh bước ra, cây dương cầm màu trắng đồng thời cũng được nâng lên chậm rãi từ phía dưới sân khấu. Tiếng thét chói tai lớn đến mức sắp lật tung cả nóc nhà.

Hôm nay anh mặc đồ rất đẹp.

Trên người nguyên một bộ tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi màu trắng. Bộ tây trang cắt may hoàn toàn vừa vặn với người anh, vai rộng eo thon chân dài, trông anh đặc biệt....rất đẹp.

Cô không biết nên dùng ngôn từ gì để hình dung vẻ đẹp kia.

Tô Lâm hướng về phía dưới khán đài gật đầu một cái, đi đến băng ghế ngồi xuống, đặt tay lên trên phím đàn, phía sau anh trên màn hình lớn hiện ra mấy chữ "Luv Letter"*.

(*: Love Letter, bức thư tình, bài này hay lắm. An dán link trên rồi, mn có thể nghe thử)

Lộc Viên Viên cau mày suy nghĩ một lúc.

Luv là cái gì vậy.....

Không chờ cô suy nghĩ xong, khúc nhạc dạo du dương đã truyền đến.

Là một giai điệu rất nhẹ nhàng, nhưng lại rất thần kỳ có thể làm cho người ta bình tĩnh trở lại.

Trước khi Tô Lâm độc tấu đàn dương cầm, tiết mục trước đó là điệu nhảy đường phố, nhảy rất đẹp rất tuyệt, điệu nhảy kia đã làm toàn bộ hội

trường sôi trào.

Lẽ ra bây giờ mọi người hẳn là rất ồn ào mới đúng.

Nhưng rất kỳ lạ, không có bất kỳ âm thanh ồn ào nào, micro được đặt trên đỉnh của cây đàn ở hai bên trái và phải, để làm khuếch đại âm thanh lên truyền đến cho mọi người có thể vừa vặn nghe được.

Lộc Viên Viên cách sân khấu rất gần.

Bên sườn mắt anh đối diện với khán đài, mà cô từ góc độ này, lại vừa khéo có thể nhìn thấy hầu hết khuôn mặt anh, mũi thẳng tắp, môi mỏng mím lại thành một đường, mắt buông thông xuống nhìn trên phím đàn, lông mi một mảnh đen nhánh.

Ánh đèn sân khấu rọi vào trên người anh, làm hình dáng anh càng thêm sắc nét.

Có lẽ do góc độ, cô không nhìn thấy rõ động tác cụ thể trên bàn tay anh. Chỉ có thể nhìn thấy một đoạn cổ tay anh, những ngón tay trắng nõn nhảy múa trên phím đàn đen trắng, đàn đến đoạn cao trào, nhanh đến mức chỉ thấy một mảnh tàn ảnh.

Anh dùng nhạc đệm, âm thanh đàn violin đệm trong hòa cùng tiếng đàn dương cầm. Cô đã lớn như vậy nhưng đây là khúc nhạc hay nhất mà cô từng nghe qua.

Thậm chí tính cả nghe qua ở trên TV.

Anh giống như đàn rất lâu.

Lại hình như trong chớp mắt liền kết thúc.

Khúc dương cầm sau khi kết thúc. Hội trường yên tĩnh vài giây đồng hồ. Sau đó tiếng reo hò cùng tiếng huýt sáo thậm chí còn lớn hơn khi anh

vừa bước ra sân khấu.

Lộc Viên Viên nhìn chăm chăm trên sân khấu.

Cô nhìn thấy cô một nữ sinh, mặc một chiếc váy màu trắng, đi lên từ phía bên kia của sân khấu, trong ngực ôm một bó hoa tươi lớn đến mức khoa trương.

Cô ấy đưa cho Tô Lâm, Tô Lâm nói cảm ơn với cô ấy.

Khi anh đứng dậy chào khán giả, không biết có phải hay không ánh mắt anh như lơ đãng quét qua phía dưới.

Lộc Viên Viên rõ ràng nghe được nhịp tim của mình.

Đình tai nhức óc.

-

"Chào học trưởng, đầu tiên xin.....Tự giới thiệu."

"Anh đến từ câu lạc bộ nào?"

"Xin hỏi....chọn cái tiết mục này là vì lý do gì, hay là có ý nghĩa đặc biệt gì không?"

Lộc Viên Viên máy mớ đọc câu hỏi. Nhìn môi anh lúc đóng lúc mở, bên tai cô ong ong. Thật sự không để ý anh đang nói gì.

Cô đang suy nghĩ.

Giọng nói của anh nghe thật hay.

Vừa rồi anh dùng giọng nói này, nói lời cảm ơn với nữ sinh tặng hoa cho anh. Cô từ loa phóng thanh nghe được, toàn bộ hội trường cũng đều nghe được.

Nữ sinh tặng hoa kia mặc dù không thấy rõ mặt.

Nhưng mà nữ sinh kia nhìn rất cao, mang giày cao gót, còn có đôi chân dài. Khi tặng hoa cho anh, độ cao của bọn họ thoát nhìn tương xứng.

Mấy nam sinh trong ban tin tức đứng sau lưng cô cũng đang thảo luận. Bọn họ nói nữ sinh kia là "Đôi chân của năm".

Cô thì không có.

Coi như đi giày cao gót, chân cũng không được dài như vậy, hơn nữa.

Cô cũng sẽ không đi giày cao gót đâu....

Lộc Viên Viên cảm thấy bản thân có lẽ bị ngốc. Cô không biết vì sao cái ý nghĩ này lại đột nhiên xuất hiện trong đầu cô.

Rõ ràng cô đã có câu hỏi để phỏng vấn, nhưng lúc này một câu cô cũng không muốn hỏi.

Cô muốn hỏi cái khác.

Muốn hỏi.....

Cho nên liền hỏi.

Lộc Viên Viên giơ điện thoại lên. Tô Lâm không thấy rõ vẻ mặt cô vẫn còn đang đắm chìm vào cái vấn đề trước đó.

"...Khúc nhạc này thật sự thật sự cũng không tính là một khúc nhạc nổi tiếng gì. Thời điểm nó được phát hành, người trình diễn cũng không nổi tiếng. Không có gì khác...." Anh vừa tổ chức lại ngôn ngữ, vừa duy trì biểu cảm trên khuôn mặt, muốn làm cho video mình trong điện thoại cô vạn vô nhất thất*, hoàn mỹ vô khuyết**.

(*: Tuyệt đối không sai lầm; **: hoàn mỹ không có khuyết điểm)

".....Tôi chọn nó, vì có hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là nó dễ nghe, nguyên nhân thứ hai bởi vì tên của nó ---"

"Học trưởng."

"....." Anh đang nói đến đoạn mấu chốt, đột nhiên bị cô gái nhỏ luôn yên tĩnh cắt đứt.

Anh sửng sốt một chút, rũ mắt nhìn cô:

"Sao vậy?"

Hai người đứng ở một nơi không giống như bên ngoài, là một căn phòng mà ban tin tức đã chuẩn bị, hiệu quả cách âm cũng không tệ.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ có thể chứa không tới mấy người, nhưng mà hai người phỏng vấn thì vẫn dư sức thừa.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, đèn sợi đốt trên nóc nhà chiếu xuống, làm nổi bật lên làn da của Lộc Viên Viên so với bình thường càng trắng hơn. Hai mảnh môi hồng có chút mở ra, có lẽ là vì vừa mới nói chuyện, có lớp nước ánh lên ở phía trên, màu môi phá lệ rất đẹp.

Tô Lâm không tự giác, yết hầu lặn lộn.

Trên người không hiểu sao sinh ra một cỗ khô nóng.

Anh nhìn cô gái nhỏ đôi môi khép mở, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chăm chăm anh, ánh mắt cùng với bình thường....Có chút không giống nhau lắm.

"Học trưởng." Cô lại gọi anh một tiếng, sau đó hỏi:

"Nữ sinh tặng hoa cho anh là ai vậy?"

Anh vừa định theo phản xạ có điều kiện mà đáp:

"Là----" Lại đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Hử???

...Đây không phải là câu hỏi phỏng vấn đi????

"Học trưởng," Dáng vẻ của cô cứ muốn nói lại thôi, bờ môi nhấp mấy lần, mới nói tiếp:

"Anh cảm thấy....."

"Hử?"

Lộc Viên Viên dời đi tầm mắt, khuôn mặt trắng nõn hiện lên màu sắc khác, giọng nói rất nhỏ:

"Anh cảm thấy chân cô ấy.....dài không?"

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm chột bưng tỉnh.

Sau khi hiểu được, nhìn khuôn mặt nhỏ của cô căng thẳng nghiêm túc, thật sự không ức chế được muốn cười.

Anh cúi đầu xuống, lập tức quay người đưa lưng về phía cô, càng cười càng không dừng được. Cho nên khi cô gái nhỏ ở sau lưng anh thẹn quá hóa giận đập một cái lên lưng anh.

"....Học trưởng, anh cười cái gì!"

Giọng của cô mềm mại như bông, cho dù quát lên, cũng không có lực uy hiếp gì, ngược lại làm cho anh càng muốn cười hơn.

Sau mấy chục giây, Tô Lâm cảm thấy không khác nhau lắm, lại cười tiếp cô sẽ giận.

Anh cố gắng không chế lại nét mặt mình, quay người đối mặt với cô.

Điểm yếu của cô, anh biết.

Tô Lâm nở nụ cười.

Lộc Viên Viên mở to hai mắt.

Đuôi lông mày hơi cao, một bên khóe môi hơi nhếch, đồng tử rất sáng.

Anh cười như vậy.....

Loại nụ cười kia, không có ý tốt, không thể gọi là xấu xa, nhưng lại làm người ta cảm thấy anh sắp làm chuyện xấu gì đó.

Anh tiến lên một bước.

Lộc Viên Viên theo bản năng lùi lại một bước.

Cô ngửa đầu, nhìn người càng ngày càng đến gần, lại lùi về sau một bước, không nghĩ tới căn phòng quá nhỏ, đi thẳng đến đầu ---

Sau lưng cô đã dính sát vào trên tường.

Cô trơ mắt nhìn anh lại đi về phía trước một bước.

Nút áo tây trang của Tô Lâm sau khi xuống sân khấu liền mở ra, áo ngoài mở rộng, bên trong là áo sơ mi trắng một nếp nhăn cũng đều không có. Hai nút trên cùng của áo không cài, có thể mơ hồ thấy được xương quai xanh.

Anh nâng một bàn tay chống đỡ trên bức tường sau lưng cô, độ cao ngang ở bên mặt cô.

Dư quang có thể nhìn thấy, bàn tay vừa rồi đánh đàn của anh.

Ngón tay thon dài, trắng nõn xinh đẹp.(Không sai đâu, tay mấy người đánh đàn piano lâu rất đẹp luôn:(((

Trong một nháy mắt, cô bị mùi hương trên cơ thể anh bao quanh.

Nhàn nhạt, rất sạch sẽ, giống như cây thân gỗ. Cô không tìm ra một loại cây nào phù hợp để hình dung.

Chỉ biết là, rất dễ chịu, rất dễ ngủ.

Trước mắt đột nhiên tối xuống, tầm mắt cô nhìn thấy anh giơ lên một cái tay khác, cầm một lọn tóc của cô.

Rõ ràng anh không hề có nơi nào trực tiếp chạm vào cô.

Cô lại cảm thấy trong phòng giống như là có máy sưởi đang bật, toàn thân càng ngày càng nóng. Cô nghĩ mình quả thật như một nguyên liệu nấu ăn đang bị hầm trong nồi.

Anh cúi thấp đầu, mùi hương vốn rất nhạt kia bỗng dưng trở nên nồng đậm.

Lộc Viên Viên cảm thấy đầu óc cô không đã hoàn toàn không còn chuyển động.

Bởi vì không gian nhỏ, anh lại cách gần, lời nói giống như là 360 độ mà vờn quanh.

Anh nói:

"Anh làm sao biết cô gái kia chân dài hay không dài."

Anh lại nói: "Anh chỉ biết ----"

Dừng một chút, giọng nói anh hơi khàn mang theo ý cười, âm cuối lưu luyến.

- ---"Anh chỉ thích đôi chân ngắn nhỏ."

- ---"Ừm, chân ngắn nhỏ là đáng yêu nhất."

Lộc Viên Viên cứng người lại: "....."

Hơi thở của anh phả vào bên tai, anh nói anh chỉ thích chân ngắn nhỏ.

Chân ngắn nhỏ cảm thấy bản thân sắp chín.

Chân ngắn nhỏ sắp! Không thể! Hô hấp!!!

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mặc dù căn phòng nhỏ này có khả năng cách âm không tệ. Nhưng khi hai người yên lặng, giọng nói người bên ngoài vẫn có thể lờ mờ nghe thấy.

"Chân ngắn nhỏ đáng yêu nhất."

Câu nói này xoay mấy vòng ở bên tai cô.

Trái tim Lộ Viên Viên nhảy lên thành thịch, giống như mấy chục con thỏ ở trong lòng đang lao nhanh.

Sau khi nhảy xong, cô nhớ lại lời nói của anh, đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Chân ngắn nhỏ đáng yêu nhất.

Chân ngắn nhỏ ---

Khoan đã.

Chân ngắn nhỏ????

Cô biết chân cô ngắn, nhưng sao anh có thể thuận miệng mà nói ra như vậy!

Lộ Viên Viên mạnh mẽ ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt anh, tức giận đến cái gì cũng đều quên,

"Anh nói ai là chân ngắn nhỏ!"

Tô Lâm nhìn chăm chăm cô một lúc, nụ cười càng sâu hơn:

"Ai thì người đó biết."

Lộc Viên Viên: "..."

Lộc Viên Viên cứng cổ:

"Dù sao cũng không phải em."

Tô Lâm rũ mắt nhìn cô đang trừng mắt, lông mi cong vút, khoảng cách giữa hai người gần đến mức lông tơ trên mặt cô đều thấy rõ.

Anh không nhịn được đưa tay ra muốn chọc vào khuôn mặt đang phồng lên của cô.

Đầu ngón tay vừa chạm vào làn da tinh tế ấm áp ---

"Ai da Lâm ca, cậu chậm chạp như vậy là mẹ nó đang ở trong phòng ị ---" Tần Phóng đột nhiên đẩy cửa ra.

Chờ thấy rõ tình hình trước mắt, trong giây lát.

Chữ "sao" kia ở phía sau bị nghẹn lại ở cổ họng, mạnh mẽ mà nuốt xuống.

Tần Phóng nhìn hai người trong phòng.

Hình như có một bóng người vụt một cái đã không thấy tăm hơi, hoặc là ở chỗ điểm mù mà thị giác cậu ta không nhìn thấy.

Cho nên bây giờ cậu ta nhìn thấy, trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Lâm. Một cái tay chống ở trên tường, một cái tư thế có thể đạt được tiêu

chuẩn một trăm điêm, bất luận từ góc độ nào nhìn cũng đều mười phần hoàn mỹ. Ngoại trừ.....

Trong ngực anh cái gì cũng không có, chỉ có không khí.

Thoạt nhìn anh đặc biệt giống như đang diễn vai một người đàn ông, mười phần trung nhị*.

(*: thuật ngữ trên mạng, Năm thứ hai của trường cấp hai gần như kiêu ngạo và không rõ ràng nhất, và cư dân mạng sử dụng nó để thể hiện thái độ khinh bỉ của họ đối với ai đó.)

Thiếu niên trung nhị Tô Lâm cực chậm cực chậm quay đầu lại.

Tần Phóng cảm thấy đôi mắt anh nhìn qua không được tốt lắm.

Còi báo động trong đầu Tần Phóng nháy mắt vang lên.

Cái này mẹ nó không thể trách cậu ta được! Người trong ban tin tức nói cho cậu ta biết phỏng vấn ba phút là xong. Tô Lâm đã đi vào hơn mười phút rồi. Cậu ta cảm thấy chắc cũng đã kết thúc nên mới đẩy cửa.

Cậu ta cho là thời gian đã đủ!

Không ai nói cho cậu ta biết! Tô Lâm đang ở bên trong chơi bích đông* đâu!

(*: thuật ngữ trên mạng, người đàn ông đẩy người phụ nữ vào tường bằng một tay hoặc dựa vào tường, để cô gái đó không còn nơi nào để trốn thoát.)

"À!" Tần Phóng lấy lại tinh thần, nghĩ muốn nhanh rút khỏi đây, trước khi mở cửa đi còn lớn tiếng rống:

"Xin lỗi, đi nhầm phòng!"

Nghe được tiếng đóng cửa vang lên.

Lộc Viên Viên từ phía bên kia của căn phòng đi tới, cô hơi khom lưng cẩn thận hỏi:

"Đi rồi?"

Tô Lâm: "....."

Mặc dù trong lòng nghĩ muốn đập chết Tần Phóng, nhưng anh lại cảm thấy, may mắn là Tần Phóng.

Nếu là người khác, không biết sẽ nói thành cái dạng gì.

Anh nhìn cô gái nhỏ khuôn mặt lo lắng, cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc ấy, Lộc Viên Viên trong nháy mắt nhảy vọt ra. Anh thấy cô dán vào đằng sau một cái tủ mà đứng ở cửa không nhìn thấy, để lộ một mảnh mép váy nhỏ, tay nắm thật chặt lấy mép váy.

Rất lo lắng.

Lộc Viên Viên vừa rời là trực tiếp từ cánh tay anh đang chống ở trên tường --- ở phía dưới chui ra.

Anh sinh ra một tâm tư khác.

Trêu chọc cô, thật thú vị.

Tô Lâm nói: "Không sao đâu."

Biểu cảm của Lộc Viên Viên lập tức thả lỏng lại.

Vừa rời trong nháy mắt cửa bị đẩy ra, cô lại có loại cảm giác bị...bị bắt.

....Dừng lại! Không được suy nghĩ! Rõ ràng cái gì cũng không có bắt cái gì mà bắt!

Cô còn đang trong trạng thái thôi miên bản thân. Cánh tay đột nhiên bị kéo, một lực kéo cô vào bức tường vừa rồi, sau lưng lại một lần nữa dán vào nó.

Tô Lâm giơ tay lên, cùng động tác vừa nãy giống nhau như đúc, vị trí cũng giống nhau.

Động tác của anh quá đột ngột, cô ngỡ ngác không kịp phản ứng.

....Đây là cái gì? Cảnh tượng được tái tạo sao?

Anh không tới gần cô giống như vừa rồi.

Ngược lại rũ mắt đánh giá đỉnh đầu cô, dừng một chút, lại nhìn vào cánh tay anh đang chống trên tường.

Anh "Chặc" một tiếng, "Chân ngắn nhỏ cũng có chỗ tốt a".

"....."

"Bằng không vừa rồi, làm sao em có thể trực tiếp chui ra được?"

Lộc Viên Viên: "....."

-

"Đừng nóng giận."

"....."

"Lộc Viên Viên."

"....."

"...Viên Viên?"

Lộc Viên Viên lúc đầu đi nhanh ở phía trước. Nghe thấy anh gọi tên cô, phanh bước chân lại, quay đầu nhìn anh:

"Anh ---"

Cô cả kinh thở gấp ra một hơi,

"Anh gọi em cái gì?"

Tô Lâm còn chưa lên tiếng.

Cô vội vã mở miệng:

"Không cho phép anh gọi!"

Tô Lâm nhìn khuôn mặt cô dưới ánh đèn phiếm hồng, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm anh. Lời nói ra khỏi miệng mang theo biểu hiện làm nũng khả năng cô cũng không ý thức được.

Quên đi.

Bây giờ không cho gọi....Về sau có thể gọi.

Vừa rồi ở trong phòng phỏng vấn trên chộc cô. Cô gái nhỏ lửa giận vẫn còn lớn, một đường đi nhanh ra khỏi hội trường.

Nhưng mà, đi nhanh như vậy, chí ít có thể nhìn ra được chân cô thật sự không có gì.

Anh mím môi, đi đến song song bên cạnh cô,

"Ừm, không gọi."

"....."

"Bây giờ đi đâu?"

Lộc Viên Viên đi ra có một nguyên nhân khác.

"Em muốn đi siêu thị trường."

"À," Tô Lâm nhướn mày, "Mua cái gì?"

Hỏi xong, anh liền chuyển hướng. Lộc Viên Viên biết anh đang đi về phía siêu thị, vội vàng đi nhanh hai bước đuổi theo:

"Muốn ăn kem...."

Đặc biệt muốn.

Có lẽ là bởi vì vừa rồi ở trong căn phòng nhỏ hẹp ngột quá lâu. Cô cảm thấy nhiệt độ trên mặt cùng trên người đến giờ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Cô cảm thấy, ăn đồ lạnh.....chắc sẽ tốt hơn.

"Được," Anh nghiêng đầu nhìn cô: "Anh mời em ăn."

"Không cần ---"Lộc Viên Viên còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị anh cắt ngang.

"Để bồi tội."

"....."

Bồi tội nói cô chân ngắn nhỏ sao.

Lộc Viên Viên hừ một tiếng.

Vậy thì cô sẽ tiếp nhận.

Siêu thị cách hội trường không xa, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Tô Lâm đi theo sau lưng cô gái nhỏ đang hưng phấn, không để ý tới ánh mắt của mấy người nữ nhân viên siêu thị đang dán vào trên người anh, chậm rãi ung dung đi đến cái tủ lạnh.

Lộc Viên Viên rất nhanh liền chọn được thứ mình yêu thích, phấn khởi bưng bưng nói:

"Học trưởng, em chọn xong rồi. Đi, đi, đi, đi tính tiền."

Tô Lâm nhìn qua.

Vừa rồi anh đoán, cô gái nhỏ đáng yêu như vậy, khẳng định cô sẽ ăn thứ đáng yêu hơn ----

Mẹ nó????

Trong tay cô đó là???

Anh híp mắt, cẩn thận phân biệt cái túi một chút.

Lã, băng, côn*?

(*: Kem que cứng)

"....." Đi đến quầy thanh toán. Anh hạ giọng lần nữa hỏi cô: "Thật sự muốn cái này?"

Cô không chút do dự gật đầu.

Tô Lâm ngẩng đầu hỏi nhân viên bán hàng:

"Bao nhiêu tiền?"

Nhân viên bán hàng nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng phức tạp:

"Một tệ." (=3427,87 VND)

Tô Lâm: "....."

Anh không nói gì, thanh toán một tệ xong, cầm lão băng côn đưa cho Lộc Viên Viên, hai người sóng vai ra khỏi siêu thị.

Lộc Viên Viên đi đến bên thùng rác, không kịp đợi mà xé bao đóng gói, kỹ thuật thành thạo giống như đã xé qua vô số lần.

Lão băng côn toàn thân màu trắng, cây kem như tên gọi, là một cây nước đá.

Cách ăn của Lộc Viên Viên rất phổ biến.

Cũng chỉ là trước liếm một cái, liếm xong dùng răng cắn xuống. Đôi khi kem lạnh vào trong răng, sẽ nhăn mặt một chút, bờ môi so với trước đó càng đỏ và sáng hơn.

Rõ ràng là rất phổ biến.

Người bình thường đều ăn kem như vậy.

Tô Lâm đứng ở bên cạnh cô, lại nhìn đến mức miệng đắng lưỡi khô.

Anh hắng giọng một cái, vì muốn di chuyển lực chú ý, tìm lời để nói:

"Lộc Viên Viên, có phải em tiết kiệm tiền cho anh hay không, nên chọn cái rẻ nhất."

"Không phải đâu. A" Cô gái nhỏ đem cây kem ở trong miệng lấy ra, thở dài,

"Khi em học cấp ba, gần nhà em bán 50 xu một cây...."

"....."

"Bây giờ lại tăng gấp đôi rồi....."

Tô Lâm: "....."

Tô Lâm vẫn quyết định nên ngậm miệng thì hơn, yên tĩnh đợi cô ăn xong.

Lộc Viên Viên ăn cái này rất nhanh, ba bốn phút, trong tay chỉ còn lại trụi lủi một cái que.

Một cây kem vào trong bụng, đạt được hiệu quả cô muốn.

Trên đường Tô Lâm đưa cô trở về ký túc xá, cô không còn cảm thấy nóng nữa.

Thay vào đó, toàn thân bắt đầu phát lạnh. Nhất là từ bụng dưới truyền đến có chút hơi đau, cảm giác nhiệt độ hạ xuống.

Có lẽ do quá lạnh, nên kích thích đến dạ dày?

Dù sao thì đi cả của cô luôn đều đặn, còn ba ngày nữa mới đến.

Cô không quá để ý, vừa đi trên đường vừa ôm cánh tay chà xát, muốn sưởi ấm ---

Trên người đột nhiên hạ xuống.

Cô hơi sùng sốt, trực tiếp dừng lại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn sang.

Tô Lâm cởi áo khoác, trên người chỉ còn lại áo sơ mi trắng. Mái tóc có chút lộn xộn, ánh trăng chiếu vào trên người anh, làm quần áo cùng làn da càng trở nên trắng hơn.

Biểu cảm của anh không được tự nhiên, thấy cô nhìn anh chăm chăm, "Aiz" một tiếng.

"Nhìn cái gì mà nhìn," Anh đặt tay lên trên lưng chiếc áo khoác, dùng lực đẩy về phía trước.

"Mau trở về ký túc xá, mùa thu rồi còn ăn kem cái gì...."

"....."

Toàn thân bắt đầu dần dần ấm lại.

Cô được bao quanh bởi mùi hương quen thuộc nhẹ nhàng khoan khoái, hình như, bụng cũng không còn khó chịu nữa.

Lộc Viên Viên nắm chặt áo khoác của anh.

Mặt mày cong lên, lặng không tiếng động nở nụ cười.

Sau khi bữa tiệc chào đón tân sinh viên kết thúc, phó chủ tịch Tần rốt cuộc cũng bận rộn xong.

Cậu ta cũng chưa quên, thứ tư hoặc thứ sáu sẽ đi dự thính lớp tiếng Pháp để nhìn tiểu tình nhân của Tô Lâm. Nhất là, ở bữa tiệc chào đón tân sinh viên ngày đó, cậu ta bắt gặp cảnh tượng Tô Lâm bích đông.

Tần Phóng quả thật không thể kìm nén được chính mình.

Gần đây rảnh rỗi, mỗi ngày cậu ta đều ngâm mình trong diễn đàn, có thể nói cậu ta hai lần gặp may thấy Tô Lâm trên đó.

Bản video đầy đủ của khúc <<Luv Letter>> mà Tô Lâm đàn bị đưa lên trang đầu, treo lên ở mục âm nhạc không bị rớt xuống.

Bên nhóm bát quái viết bài đăng liên quan đến anh đếm không xuể. Dù sao đại học C cũng là nơi học bá tụ tập, số lượng sinh viên học nghệ thuật, học thể thao lại còn rất nhiều. Có bọn họ, lượng truy cập diễn đàn thêm mười phần khả quan.

Lại nói, ai có thể nói họ không thích học bá Tô Lâm chứ.

Cuối cùng cũng tới buổi chiều thứ tư. Tần Phóng cân nhắc Tô Lâm chắc chắn sẽ không cho cậu ta đi cùng. Cho nên cậu ta không chào hỏi Tô Lâm. Thậm chí cậu ta còn trang bị đầy đủ, mang khẩu trang dùng một lần đã mua tối qua vào rồi mới đi ra khỏi ký túc xá.

Đến phòng học được thiết kế theo hình bậc thang, cậu ta tự hiểu làm một sinh viên dự thính như thế nào. Ngồi ở bên trong hàng cuối cùng hẻo lánh nhất, vừa ngồi xuống liền vùi đầu chơi điện thoại, cố gắng làm giảm bớt cảm giác tồn tại.

Còn mười phút nữa là bắt đầu vào giờ học.

Trong phòng học, hơn nửa chỗ ngồi đều đã lấp đầy người. Cậu ta vẫn không thấy Tô Lâm đến.

Cậu ta nói với mình, Lâm ca hản là quen đến trễ đi.

Khi còn có năm phút.

Trong phòng học ngoại trừ phía trước còn mấy hàng còn trống, đằng sau không còn chỗ ngồi, Tô Lâm vẫn như cũ chưa đến.

Cậu ta cảm thấy....Chờ thêm chút nữa.

Cho đến khi giáo viên kẹp cuốn sách đi đến, bắt đầu điểm danh.

Tô Lâm vẫn chưa đến!

Tần Phóng ở trong lòng điên cuồng mắng, nhìn mọi người đang điếm danh, tính toán có nên chạy trốn từ cửa sau hay không.

Điện thoại rung lên.

Là thông báo trên diễn đàn, anh bật thông báo người đăng bài viết mới, khi có điện thoại sẽ có lời nhắc.

Chủ đề.....Thật quá mẹ nó hấp dẫn người, hấp dẫn đến mức cậu ta quên mất luôn chuyện mình đang định chạy đi.

[Chủ đề] #Mẹ của tôi! Tôi biết người Tô Lâm thích gọi là gì rồi!!!#

Tần Phóng cực kỳ hưng phấn.

Cậu ta lau mồ hôi trên quần, tay run run bắt đầu ấn mở bài đăng.

- - -

1L[Lâu chủ]: Các chị em! Tôi điên thật rồi, tôi dựa vào! Hôm nay chỉ là tôi quên mang thẻ phòng! Tôi đã làm sai điều gì lại phải ăn một bát thức ăn cho chó lớn như vậy!!!

Lâu chủ vừa rồi quên mang thẻ phòng, nhưng mà điện thoại lại rơi trong ký túc xá (Được rồi, tôi biết tôi rất ngu ngốc, mọi người nghe tôi nói tiếp). Thế là tôi đến lầu một để tìm người quản lý, muốn đăng ký để cô ấy mở cửa cho tôi.

Tôi nhìn thấy một nam sinh đang đứng bên cạnh cửa số phòng quản lý.

Một người có dáng người thật mẹ nó tốt, mặc áo trắng quần đen, đi giày màu trắng, nhìn bên sườn mặt siêu cấp đẹp trai.

Chỉ là có chút hơi quen.

Lại gần một chút, tôi phát hiện --- Đây không phải là Tô Lâm gần đây đang bị đờn là đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt như lửa sao!!! Trong lòng lâu chủ rất kích động nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài! Sau đó lâu chủ nhanh chóng sáp lại sau lưng Tô Lâm muốn nghe cậu ta đang nói gì.

Đầu tiên tôi nghe người quản lý nói:

"Xin lỗi bạn học. Người cùng phòng bạn của bạn không ở đó. Tôi hiện tại cũng không thể rời khỏi đây được. Cậu xem cậu có muốn nhờ người khác giúp hay không.....À, sau cậu có một cô gái? Cậu hỏi một chút xem."

Hả? Sau lưng anh?

Là tôi?

Sau đó người phía trước quay đầu lại.

Đây là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy nhìn đại minh tinh này! Nhìn lên! Là! Thật sự đẹp trai a a a!!!

Lâu chủ vẫn bất động thanh sắc (Tôi tự nhận), nhìn thấy cậu ta mở miệng nói với tôi:

"Xin chào bạn học, có thể làm phiền bạn giúp tôi đưa những cái này cho Lộc Viên Viên ở phòng ký túc xá 403 không? Cô ấy bị đau bụng nhưng bạn cùng phòng của cô ấy không có ở đó."

Tôi: Há?

Cậu ta (biểu cảm có chút gấp gáp) lại nói một lần.

Tôi (giống một tên ngốc): À, được được được, không thành vấn đề, cô ấy tên là gì?

Cậu ta (vẫn gập gáp như cũ): Lộc Viên Viên, bây giờ chỉ có cô ấy ở trong phòng ký túc, cô ấy đại khái cao như vậy (khoa tay múa chân), nhỏ nhỏ, đặc biệt đáng yêu, ngoại hình nhìn rất đẹp chính là cô ấy.

[Khi cậu ta khen bạn gái mình, mẹ nó đôi mắt đều đang phát sáng]

Tôi:.....???

Tại sao lại muốn cường điệu đáng vẻ đặc biệt đáng yêu và xinh đẹp chứ?)

Cậu ta (đem đồ cho tôi): Cảm ơn.

Tôi tiếp nhận lấy, dần dần mà xoay người đi thang máy lên lầu.

Tới lầu bốn, cảm thấy đồ vật trên tay có chút phỏng tay, cúi đầu nhìn thấy.

Một túi thuốc. Đây không phải là vấn đề.

Còn có.....

Một cái túi chườm nóng màu hồng???

Tôi gõ cửa 403, đem đồ vật cho cô gái trong miệng Tô soái [Đáng người đáng yêu lại vô địch xinh đẹp], khi xuống lầu lần nữa lại thấy cậu ta vẫn chưa đi.

Cậu ta hỏi tôi: Cô ấy thế nào?

Tôi: Ngoại trừ sắc mắt không tốt lắm, còn lại đều ổn.

Cậu ta lại hỏi: Thật?

Tôi gật đầu: Thật.

Suy nghĩ, tôi lại tăng thêm một câu: Bạn gái của cậu thật đáng yêu.

Cậu ta không nói tiếp, hình như là ngây ngấn cả người, cũng không rời đi, đứng ở bên cạnh cửa.

Tôi không định nói chuyện với cậu ta nữa, trong lòng còn đang lo lắng cho cái điện thoại, liền quay đầu cùng chị quản lý nói rõ tình hình của mình.

Khi tôi đang điền vào mẫu đơn.

Cậu ta đột nhiên gọi tôi: Bạn học.

Tôi: Ủm?

Cậu ta rất nghiêm túc: Cô ấy không phải là bạn gái của tôi

Tôi:.....Ủm hả?

Trọng điểm tới!!!

Sau đó đột nhiên cậu ta! Biểu hiện trở nên đặc biệt mất tự nhiên! Mắt tôi nhìn thấy tai cậu ta đỏ lên! Cậu ta nói!!!

Cậu ta nói: Nhưng tôi đang theo đuổi cô ấy.

.....!!!

.....!!!!

Bây giờ tôi mới vừa về phòng ký túc xá, tìm được di động xong chuyện thứ nhất nghĩ đến là viết bài đăng này.

Tôi không biết tôi gõ chữ mười hay là hai mươi mấy phút.

Trong đầu đều là câu nói kia của cậu ta [Tôi đang theo đuổi cô ấy];

Mẹ nó cậu ta chắc không biết!!!

Nụ cười kia của cậu ta! Woc siêu tô siêu cấp sủng!!!

Ông trời nợ tôi một Tô Lâm a ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô gào khóc thút thít!!!

Aizz, lau sạch nước mắt, cuối cùng lại gõ hai hàng.

Không biết em gái nhỏ được ông trời chọn có hay lên diễn đàn hay không, có thể nhìn thấy bài đăng này hay không. Nếu em có thể nhìn thấy, người đàn chị già từng trải này, mẹ nó muốn nói một lời.

Gặp được người con trai như vậy.

Hay nhanh chóng gả đi a a a a a a a!!!

Tôi tuyên bố từ đây tôi là người đứng đầu thúc giục hôn lễ của các bạn!!!!

--

"....."

Mẹ, nó????

Tần Phóng kinh ngạc đến cảm đều muốn rớt lên trên bàn.

Tay cậu ta bận bịu cắt ảnh bài đăng, không đợi cậu ta rời khỏi diễn đàn, quanh người đột nhiên yên tĩnh lại.

Tần Phóng ngẩng đầu lên nhìn.

"Vị bạn học này," Cậu ta nhìn bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên, trên kính ông đang phản quang:

"Đến dự thính?"

Tần Phóng do dự một chút, gật đầu.

"Ồ?" Người đàn ông nở nụ cười --- Hoặc là nói, cứng nhắc mà giật bờ môi một chút.

Ông đẩy mắt kính, vẩy cây thước trong tay gõ lên bàn Tần Phóng:

"Lớp học của tôi, học kỳ này bạn là người đầu tiên đến dự thính."

"....."

"Tôi có chút tò mò, bạn nói một chút lý do đến đi."

Tần Phóng: "....."

Nói cái lông à?

Nói cậu ta tới bắt gian bạn cùng phòng sao??

Kết quả bạn cùng phòng không chỉ không tới, còn yêu đương theo đuổi nữ sinh đến tận ký túc xá. Sau đó cậu ta không hiểu sao bị xước khuôn mặt của mình lên.

.....Thật sự hôm nay là một ngày xui xẻo đối với cậu ta.

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lộc Viên Viên có một tật xấu.

Những thứ cô thích nhưng đã lâu không được ăn, một lần nữa nhặt lên liền sẽ luôn nhớ tới.

Ví dụ như lão băng côn.

Sau đêm đó ăn một cây xong, trong ba ngày tiếp theo, mỗi ngày cô đều chạy đến siêu thị trường mua một cây, sau đó đứng ở bên ngoài ăn xong.

Liên tục mấy ngày đều như vậy, đắm chìm vào bên trong đồ ăn mà mình hoài niệm, hơn nữa dạ dày cũng không có gì bất thường. Cô cũng hoàn toàn quên đi chuyện đi cả.

Mà bây giờ.

Cô cảm thấy không phải là dạ dày thật sự bất thường, chẳng qua là hậu quả của ba ngày vừa rồi đều tích lũy đến cùng một chỗ, tập trung lại ở đi cả.

Thứ tư, vì hầu hết các sinh viên có lớp học ít, rất nhiều hoạt động ngoại khóa được lên kế hoạch vào ngày này. Khốc ca cùng Vương Nhất Hàm cả ngày đều có hoạt động ở hội sinh viên và câu lạc bộ.

Lâm Thiến chọn môn tự chọn Thẩm mỹ sân vườn, tuần này không học ở trên lớp. Giáo viên tổ chức hoạt động, dẫn bọn họ đi tham quan những khu vườn khác nhau.

Ký túc xá chỉ còn lại mình cô.

Thời khóa biểu không sát nhau, Lộc Viên Viên theo thói quen ngủ trưa.

Trước khi ngủ, cô chỉ cảm thấy thắt lưng đau mỏi, cơn đau ở bụng dưới không quá rõ ràng. Mỗi lần trước khi đi cả đến cơ bản đều có cảm giác này. Cô đi nhà vệ sinh thay băng vệ sinh xong về giường liền nằm xuống.

Không nghĩ tới, khi tỉnh lại, cảm giác đã khác nhau như trời với đất.

Cô mở to mắt, có chút mê mang nhìn lên ván giường ở trên đầu giường. Cơn đau ở bụng dưới rõ ràng mà truyền đến các sợi thần kinh. Một lát sau, cô mới run rẩy "A" một tiếng.

.....Đau quá đi.

Mỗi lần cô có kinh nguyệt, ngày đầu tiên sẽ đau, nhưng cũng là loại đau có thể chịu đựng được, mà lần này.....

Lộc Viên Viên chống đỡ nửa người trên, cầm điện thoại bên gối lên nhìn. Cách giờ đặt đồng hồ báo thức còn bốn mươi phút, cũng cách giờ lên lớp còn hơn một giờ.

Cô cảm thấy mình hẳn là bị đau mà tỉnh.

Cô một lần nữa nằm trở lại, lẳng lặng cảm nhận một lát.

Sau đó đem chăn mền che mặt lại, nghiêng người sang một bên cuộn người lại thành một đoàn. Thật sự chịu không được, trầm thấp rên một

tiếng.

Lộc Viên Viên chưa bao giờ bị đau bụng như vậy. Cô biết Vương Nhất Hàm có tật xấu này, nhìn cô ấy đáng vẻ mỗi ngày đều là sức sống vô hạn. Một ngày trước cuối tháng, cô ấy bị đau đến mức nằm liệt trên giường bất động không nhúc nhích. Ngoài trừ việc uống thuốc giảm đau sau đó đi ngủ, không còn biện pháp khác.

Không nghĩ tới cô cũng sẽ cảm nhận được loại cảm giác này.

Lại nhìn một hồi, cơn đau nhức kia vẫn không giảm chút nào. Lộc Viên Viên cầm điện thoại di động lên, mở Wechat, muốn vào trong nhóm hỏi Vương Nhất Hàm còn thuốc giảm đau trong ký túc xá hay không.

Vừa mới vào giao diện Wechat, đột nhiên nhảy ra một tin nhắn.

[Tô Lâm]: Máy giờ em đi?

[Tô Lâm]: Anh đến tìm em, chúng ta cùng đi.

Anh đang nói là cùng nhau đi đến lớp học tiếng Pháp.

.....Nhưng cô cảm thấy mình hẳn là không thể đi được.

Lộc Viên Viên hai tay cùng nhau chậm rãi gõ từng chữ nói cho anh biết mình bị đau bụng. Không đợi cô gửi đi, lại nhận được một tin nhắn khác.

[Tô Lâm]: Hôm nay hạ nhiệt độ, nhớ mặc nhiều hơn một chút.

Nhìn thấy câu này.

Trong nháy mắt, cô nhớ tới bữa tiệc tối chào đón tân sinh viên, anh đem áo khoác của anh cho cô mặc, nói cô mùa thu còn đi ăn kem lạnh, giọng điệu mang theo chút trách móc.

Đột nhiên cô cảm thấy bụng mình có chút thoải mái.

Cô đem xóa hết những câu vừa đánh.

Một lần nữa gửi lại câu: Học trưởng, anh có tiện nghe điện thoại không?

Bên kia không trả lời, nhưng rất nhanh lời mời trò chuyện được gửi tới.

"....." Lộc Viên Viên cắn môi, ngồi thẳng người lên, nhìn cái lời mời kia, nhịp tim đột nhiên có chút tăng tốc.

Cô tiếp nhận, còn chưa nói chuyện, liền nghe anh hỏi:

"Sao vậy? Em có việc?"

Hình như anh đang ở bên ngoài, cô mơ hồ nghe được tiếng còi xe ô tô.

Lộc Viên Viên "Vâng" một tiếng,

"Học trưởng, em không đi học được.....Em đau bụng."

"....." Bên kia bỗng nhiên trầm mặc.

Sau đó nói: "Là....loại đau bụng nào?"

"....." Cô suy nghĩ: "Chính là, mỗi tháng con gái đều sẽ có một lần thế này."

Nói như vậy hẳn là anh hiểu rồi đi.....

Bên kia dừng lại một chút, anh hỏi:

"Rất khó chịu?"

"...Vâng."

"Uống thuốc có tác dụng không?"

"Hả?"

"Anh nói," Giọng nói của anh truyền đến rõ ràng, "Uống thuốc giảm đau có tác dụng không?"

Cô không xác định:

"Có....Hả là có...."

"Vậy em uống chưa?"

"Còn chưa uống," Lộc Viên Viên đổi cái tay khác, một tay kia luồn vào trong chăn vuốt bụng dưới, "Em còn đang hỏi nhóm bạn cùng phòng của em trên Wechat thì thấy anh gửi tin nhắn tới."

"Vậy em hỏi trước đi."

"...À." Cô suy nghĩ: "Vậy học trưởng em cúp máy trước, em ---"

"Không cần cúp," Anh đánh gãy lời cô: "Em mở loa ngoài đi, em có thể vừa nghe vừa nhắn tin trong nhóm."

"À, được."

Lộc Viên Viên nói xong, ngoan ngoãn mở loa ngoài, tìm tới nhóm bạn trong ký túc xá bắt đầu gõ chữ.

"Nếu như không có thì nói với anh." Anh đột nhiên nói.

Chợt nghe giọng nói của anh trong loa ngoài phát ra, tay Lộc Viên Viên hơi run một chút.

Âm thanh nghe từ loa hình như so với đặt ở bên tai nghe lớn hơn rất nhiều.

Bên kia anh truyền đến tiếng gió, tiếng người, còn có giọng nói dễ nhận ra của anh, từng chút không bị rơi xuống mà tản ra bên trong phòng ký túc xá.

Thậm chí....còn có thể nghe được tiếng hít thở rất nhẹ.

Trên mặt đột nhiên nóng lên.

Cô phát hiện sau khi gọi cuộc điện thoại này, lực chú ý của cô đã nhiều lần bị di chuyển. Thậm chí trong thời gian ngắn cô đã quên mất cơn đau khó mà chịu đựng kia.

Lộc Viên Viên "Ừm" một tiếng, lấy lại bình tĩnh gửi tin nhắn trong nhóm.

Bị @ Vương Nhất Hàm cơ hồ vài giây liền trả lời.

Sau khi xem hết tất cả tin nhắn trong nhóm, Lộc Viên Viên rũ vai xuống, có chút uể oải:

"Cô ấy nói không có...."

Cô đột nhiên không muốn đổi về lại nghe trên tai.

Hình như loa ngoài dễ nghe hơn.

Mà lại cũng không cần tay cầm.

Lộc Viên Viên nằm xuống một lần nữa, dùng chân quấn lại mình, cô đặt điện thoại ở trên gối, sau đó nghiêng người sang, khuôn mặt đối diện với điện thoại,

"Học trưởng, bây giờ anh có rảnh không?"

Vừa rồi khi cô lăn lộn nằm xuống, anh một câu cũng không nói. Bây giờ vừa nghe câu hỏi của cô, ngược lại trả lời rất nhanh:

"Có."

Lại hỏi: "Sao vậy?"

Lộc Viên Viên có chút ngại ngùng, cắn môi một chút,

"Cái đó, em đau đến ngủ cũng không yên....Anh có thể nói chuyện với em một lúc được không?"

"....."

Cô lại nhỏ giọng bổ sung thêm một câu:

"Chỉ....hai mươi phút trước khi đến lớp, sẽ không làm chậm trễ anh đâu."

Anh trầm mặc mấy giây.

Cô tựa hồ nghe được anh ở bên kia đang cười khẽ.

Cùng với âm thanh của không khí, câu trả lời của anh cùng một lúc truyền đến bên trong lỗ tai cô:

"Có thể a."

"....."

Không đợi cô nói chuyện, anh lại nói:

"Em muốn nói bao lâu cũng được."

Lần này, ý cười trong lời nói càng thêm rõ ràng.

Trái tim của Lộc Viên Viên lại bắt đầu đập rộn lên.

Anh đang cười cái gì chứ....

Cô không hỏi, cứ như vậy cùng anh câu được câu không trò chuyện, trong điện thoại cô hình như nghe thấy tiếng "Bíp" của máy quét mã trên đồ vật trong siêu thị khi tính tiền.

Cô thuận miệng hỏi một câu:

"Học trưởng, anh đang mua đồ sao?"

"Ừm."

Lộc Viên Viên đưa mắt nhìn thời gian, cách giờ lên lớp còn nửa giờ. Nếu như anh đang ở bên ngoài, bây giờ cũng nên về trường học.

Thật sự cô vẫn không muốn cúp điện thoại.

Nghe điện thoại cùng anh bằng loa ngoài, giọng nói của anh được khuếch đại, vừa lớn vừa êm tai, rất dễ làm cô di chuyển lực chú ý. Mặc dù không đến mức quên đi chuyện đau bụng kinh này, nhưng so với việc một mình chịu đựng thì tốt hơn nhiều.

Nhưng mà Tô học trưởng cũng nên lên lớp rồi.

"Cái đó...." Lộc Viên Viên đề xuất: "Học trưởng, còn nửa giờ là vào học rồi. Hôm nay em không đi, anh không muốn trễ ---"

Lần thứ hai cô bị cắt ngang.

Anh nói: "Anh cũng không đi."

Lộc Viên Viên không kịp phản ứng:

"Hả, sao vậy?"

"....." Anh không nói chuyện.

Cô lại hỏi một lần: "Học trưởng? Anh có việc?"

Anh giống như thờ dài.

Lộc Viên Viên không biết vì sao, đột nhiên sinh ra một tia căng thẳng.

Đầu tiên anh nói câu:

"Lát nữa anh sẽ tìm người đưa thuốc cho em."

Sau đó, cô nghe anh thả chậm tốc độ, gằn từng chữ:

"Em không lên lớp....Cho nên anh cũng không đi."

-

Khi Lộc Viên Viên một lần nữa tỉnh lại, thuốc giảm đau vẫn còn tác dụng, không còn thấy đau nữa, túi chườm nóng bên người chỉ còn hơi ấm, trên người còn có một ít mồ hôi trước đó bị đau đổ ra.

Cô xuống giường đi tắm rửa.

Trong lúc đi tắm, giọng nói của mọi người lần lượt trở về ký túc xá truyền đến. Lúc đầu cô đang chuyên tâm vào đánh bọt biển, đột nhiên nghe một tiếng thét chói tai.

Lâm Thiến quá bận rộn trước và sau buổi tiệc chào đón tân sinh viên, chuyện bình thường thích nhất là lướt diễn đàn cũng đành gác lại thật lâu.

Hôm nay, thực tập bên ngoài môn Thẩm mỹ sân vườn trở về, nhớ tới liền mò lên xem một chút.

Khinh xa thực lộ* vào chuyên mục nhóm bát quái, liền nhìn thấy trang đầu mấy cái nhãn dán màu đỏ trên trang nhất cùng với hai chữ [Tin] [Nóng], tiêu đề đều mang theo tên Tô Lâm.

(*:Xe nhẹ đường quen.)

Cô ấy bĩu môi, tìm một cái tiêu đề hấp dẫn người xem nhất.

Cô ấy nhìn vào trung tâm của bài đăng này, không khác nhau lắm đó là --- Người này lại nói, biết người Tô Lâm thích tên gì? --- Hừ, còn quá trẻ tuổi, người như Tô chủ tịch lại có thể có người thích sao? --- Con mẹ nó lâu chủ này đang nói Viên Viên của chúng ta? --- Con mẹ nó Tô Lâm nói anh ấy theo đuổi Viên Viên?! --- Con mẹ nó! Tô Lâm thích Lộc Viên Viên thế mà tôi còn cảm thấy có chút ngọt?!

Cô ấy tùy ý quét mắt nhìn giường của Lộc Viên Viên.

Chăn mỏng màu vàng nhạt, ở giữa có một cái túi chườm nóng màu hồng, một thiếu nữ đặc biệt non mềm.

Cái này mẹ nó, cùng bài đăng trên hoàn toàn đúng.

"....." Thiên ngôn vạn ngữ, Lâm Thiến không nhin được hô lên một tiếng.

Sau đó cô ấy hoá tốc vọt tới ngoài cửa phòng tắm, hét lên:

"Viên Viên, Viên Viên!"

Lộc Viên Viên tắt vòi hoa sen, mới đáp lại cô ấy:

"Thiến Thiến, có chuyện gì vậy?"

"Cậu có xem diễn đàn trường học của chúng ta không?"

Lâm Thiến lại hỏi:

"Cậu có tải app diễn đàn trường không?"

"Không có, sao vậy?"

"Con mẹ nó cậu thật sự không xem!" Lâm Thiến hận hiện tại không thể bắt Lộc Viên Viên đang tắm rửa ra đưa cô đến xem bài đăng, nhưng cô ấy vẫn kiểm chế tính tình nôn nóng của mình:

"Mình tải về cho cậu! Mật khẩu mở khóa điện thoại của cậu là bao nhiêu?"

"Không cài mật mã, cậu mở ra đi."

Khi Vương Nhất Hàm trở về, bắt gặp cảnh tượng Lâm Thiến đang ghé vào cửa phòng tắm.

Cô ấy hơi sửng sốt, trêu chọc:

"A, đây là đang làm gì vậy?"

Lâm Thiến nhìn cô ấy, đôi mắt trong nháy mắt sáng ngời,

"Đến, đến, đến, mau đến đây! Cậu có biết Viên nhi của chúng ta đang được theo dõi hay không!"

"À?" Vương Nhất Hàm vừa đi vừa hỏi: "Ai vậy?"

Trước đó cái tên Tần Phóng đối với Lộc Viên Viên lấy lòng, mở cửa sau muốn để cho cô vào câu lạc bộ âm nhạc. Kết quả trời xui đất khiến bị Vương Nhất Hàm cô ấy phát hiện ra bản chất là một tên cặn bã.

Lúc này đừng lại giống bản chất cái tên đó.

Vương Nhất Hàm cởi áo khoác, ngồi ở trên tấm xốp. Xem xong bài đăng mà Lâm Thiến chỉ cho cô ấy, cũng rất kinh ngạc.

Cô ấy hỏi Lâm Thiến:

"Tô Lâm là chủ tịch câu lạc bộ các cậu đúng không?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Phó chủ tịch là Tần Phóng?"

"Đúng thế, sao vậy?"

"....." Vương Nhất Hàm bị nghẹn một chút, hỏi:

"Hai người bọn họ.....quan hệ tốt không?"

"Tất nhiên là tốt rồi! Chủ tịch và phó chủ tịch câu lạc bộ bọn mình ở cùng một phòng ký túc xá, vô cùng tốt!"

Vương Nhất Hàm: "....."

Tốt đến mức cùng thích một cô gái?

"Không được, mình phải nhanh chóng tải app diễn đàn xuống cho Viên Viên!" Lâm Thiến chạy sang một bên chơi điện thoại của Lộc Viên Viên.

Vương Nhất Hàm suy nghĩ, cau mày lấy điện thoại ra cầm trên tay, bắt đầu gửi tin nhắn.

Bởi vì hai người nào đó không lên lớp, Tần Phóng dự thính một buổi học này, thật sự một chút ý nghĩa cũng đều không có, ngược lại còn cực kỳ bi thảm.

Trước khi bắt đầu học, bị hỏi lý do vậy thì thôi.

Cậu ta quanh co nửa ngày, nói:

"Bởi vì em thích tiếng Pháp."

Nói xong cũng cảm thấy không đúng.

Quả nhiên, người đàn ông hỏi cậu ta:

"Vậy sao bạn lại không chọn tiếng Pháp?"

"....."

Mãi cho đến sau đó cậu ta cũng không đưa ra được cái lý do gì thích hợp.

Có lẽ là không muốn chậm trễ thời gian lên lớp, giáo sư dạy tiếng Pháp này liền cho cậu ta ngồi xuống.

Đây không thể nghi ngờ là lớp học bị nghẹn nhiều nhất mà Tân Phóng đã học.

Chỉ cần cậu ta chơi điện thoại di động, vị giáo sư này tựa như có thiên lý nhãn, lập tức liền có thể bắt được cậu ta, gọi tên cậu ta, để cậu ta đứng lên quanh co một hồi, lại cho cậu ta ngồi xuống.

Sau hai lần bị hỏi thăm như vậy, cậu ta chịu phục.

Cậu ta không chơi di động còn không được sao!

Cậu ta thật hối hận khi không để ý đến lời nói của vị nhân sĩ kia nói cảnh báo Nghiêm Xuyên trên diễn đàn, cậu ta thật là rảnh rỗi mà.

Nhưng mà có chuyện, cậu ta nghĩ muốn vỡ đầu cũng không thể hiểu.

Tô Lâm! Đến cùng là làm sao lại cùng bạn gái nhỏ ở trên lớp học ngu xuẩn này phát triển được gian tình???

Buổi tối sáu, bảy giờ, Tô Lâm mới trở về ký túc xá.

Tần Phóng một bên ở trong lòng oán trách anh, một bên lại nhịn không được muốn cho Tô Lâm nhanh chóng tắt cả chuyện của mình đều bị treo ở trên diễn đàn.

Cuối cùng, cái sau đánh bại cái trước.

Cậu ta xoay người ngồi dậy:

"Lâm ca! Cậu biết không, cậu lại lên trang đầu!"

Tô Lâm không nói chuyện.

"Bây giờ cả trường học đều biết." Tần Phóng không ngừng cố gắng, "Câu đang theo đuổi --- Lộc Viên Viên."

Lần này anh đã có phản ứng, quay đầu:

"Cái gì?"

Tần Phóng trợn trắng mắt, đem máy tính trên bàn xoay lại đối diện anh:

"Tự mình xem đi."

Nói xong liền đi nhà vệ sinh.

Tô Lâm ngồi ở trên ghế, xem xong bài đăng này cũng không có gì ngoài ý muốn.

Từ khi bắt đầu video về ghế xe màu hồng, thật sự anh đối với mấy cái này đã nhìn rất thoáng.

Anh thích Lộc Viên Viên, người khác biết cũng không sao, anh hận không thể để tất cả những người con trai đều biết, rồi tốt nhất tất cả đều biết khó mà rút lui.

Sợ là sợ....cô sẽ không thích dạng này.

Tô Lâm một tay chống lên trên thái dương, một tay kéo con chuột xuống dưới bài đăng. Đột nhiên máy tính Tần Phóng nhảy ra lời nhắc trên Wechat.

Người gửi tin nhắn là [Cầu Đản Vương Nhất Hàm].

Tin nhắn của người khác, anh vốn không muốn xem.

Nhưng mà, nội dung tin nhắn vậy mà lại có tên anh.

Tần Phóng từ phòng vệ sinh bước ra, thần thanh khí爽. Mỗi ngày cậu ta thích nhất là thời khắc sau khi bài tiết xong.

Cậu ta khẽ hát đi đến bên bàn,

"Sao rồi Lâm ca, xem xong có cảm tưởng gì?"

"Cảm, tưởng?" Tô thiếu gia ngồi trên ghế hình như đang nghiền răng nghiền lợi.

Tần Phóng có chút không rõ ràng, anh đây là làm sao vậy.

Tay Tô Lâm chỉ vào màn hình:

"Cậu nói cảm tưởng xem xong cái này?"

Tần Phóng:?

Tần Phóng ngưng thần nhìn sang.

Tổng cộng có năm tin nhắn, tất cả đều đến từ [Cầu Đản Vương Nhất Hàm].

[Tôi nói này Tần cận bã, chuyện anh thích Lộc Viên Viên, hiện tại là như thế nào?]

[Hai ta đêm đó, xem như bởi vì uống nhiều mà 419, nhưng đó cũng coi như là pháo hũ*. Tôi tính toán thời gian, trước khi hai ta cùng uống rượu anh đã coi trọng Viên Viên bọn tôi? Anh có người mình thích còn cùng tôi uống cái lông???)

[Còn nữa Tô Lâm không phải chủ tịch của anh sao? Không phải bạn cùng phòng anh sao? Không phải quan hệ tặc* đấy chứ? Hai người đây là muốn làm gì?]

(*: trộm, quan hệ lừa dối nhau)

[Hơn nữa bây giờ người ta còn đang công khai muốn theo đuổi Viên Viên.]

[Anh rốt cuộc là muốn sao hả?????]

Tần Phóng:??????

Cậu ta thích, Lộc Viên Viên????

Làm sao cậu ta lại thích?

Tần Phóng đưa mắt nhìn biểu cảm của Tô Lâm.

Viên môi kéo căng, mắt đen nặng nề.

Toàn thân lập tức phát lạnh.

Con mẹ nó.

Tần Phóng cũng bắt đầu nghiên rãg nghiên lợi.

Vương Nhất Hàm thật sự đúng là Cầu Đản!!!

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 32

#Update muộn. Xin lỗi mọi người:(:(

Tần Phóng là một người rất tự biết nhận thức.

Cậu ta vẫn luôn biết, cậu ta thật sự là một người "Không đáng tin cậy". Năm đó thi đậu vào đại học C không phải bởi vì học tập chăm chỉ, thuần túy chỉ là đầu óc tốt lại thêm vận khí may mắn.

Chỉ là tuy rằng làm việc, chơi game cậu ta không đáng tin cậy.

Nhưng cậu ta tuyệt đối! Sẽ không! Cùng anh em mình tranh đoạt phụ nữ!!!

Nhất là người anh em cùng chơi game với thi cử!

"Tôi tôi tôi tôi tôi ----"

Đối mặt với tình huống này, Tần Phóng "Tôi" hết nửa ngày, mới xuất ra được một câu:

"Tôi mẹ nó!"

"Lâm ca.....Cô ấy, cô ấy, cô ấy bịa chuyện chém gió. Mẹ nó, cậu đừng nhìn tôi như vậy được không! Cậu vậy mà lại tin lời sàm ngôn của người ngoài sao!"

Ánh mắt này, âm khí vù vù, quả thật còn đáng sợ hơn khi cậu ta ngu xuẩn bị chết ở trong trò chơi.

"Người ngoài?"

"....."

Tô Lâm giật giật môi dưới:

"Pháo hữu của cậu, có thể tính là người ngoài?"

Tần Phóng: "....." Xong rồi, con bê bắt đầu độc miệng.

Cậu ta tự biết mình nói không lại, trực tiếp kéo máy tính qua:

"Mẹ nó bây giờ tôi sẽ chứng minh trong sạch của tôi!"

Nghe vậy, Tô Lâm dờ đi ánh mắt.

Tần Phóng xoay người, chuẩn bị đánh chữ, nghiêng đầu nhìn người nào đó trên ghế: "Tôi ở trước mặt cậu hỏi cô ấy, cậu nhìn đi."

"Hừ." Tô Lâm hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, nhìn chăm chăm vào màn hình: "Nhìn rồi."

"....."

Tần Phóng cắn răng, ngón tay gõ bàn phím lạch cạch:

Mẹ nó cô nói đi sao tôi lại thích Lộc Viên Viên???

Ấn gửi đi.

Suy nghĩ, lại đánh thêm một câu: Nói rõ!!!!

Bên kia rất nhanh trả lời lại:

Anh không thích cô ấy mà anh lại để cho cô ấy thổi kèn Harmonica ở câu lạc bộ âm nhạc qua vòng phỏng vấn? Lấy việc công làm việc tư????

Tần Phóng: "....."

Tần Phóng: "!!!"

Tần Phóng lập tức quay đầu lại:

"Cậu thấy chưa? Cậu thấy chưa? Nhìn thấy không?! Lão tử mang cái nồi này cũng là bởi vì cậu!!"

Tô Lâm không nói chuyện.

Nhưng đáy mắt rõ ràng sinh ra một chút ý cười, quanh người cũng không có loại khí lực đè ép người trước đó.

Nhưng Tần Phóng tức giận.

"Trước đó cậu đã đổ oan cho tôi?" Tần Phóng vừa mới chứng minh bản thân trong sạch, vênh vang đắc ý: "Sao nào, có phải hay không nên nói xin lỗi?"

Tô Lâm hình như rất nghi hoặc:

"....Sao tôi lại đổ oan cho cậu?"

"Sao cậu không ----"

Tần Phóng nhớ lại một chút.

Đúng vậy.

Tô Lâm chỉ nói mấy câu, còn lại tất cả biểu cảm đều dùng ngôn ngữ cơ thể, đe dọa cậu ta cũng chỉ là liếc mắt.....

Mẹ nó.

Vì sao hai ngày này cậu ta liên tục bị ghen khuấy như vậy?

"Cậu cái đó," Tô Lâm hất cằm về phía màn hình máy tính, "Pháo hữu, 419."

"....."

"Có tiền đồ," Anh cười, "Không nói cho tôi nghe một chút?"

Anh cứ như thế nhắc lên.

Một số ký ức trong nháy mắt trở về trong đầu, Tần Phóng đột nhiên cảm thấy trên mặt có chút không nhìn được, ngay lập tức đem máy tính từ trên mặt bàn đến giường mình, trên mặt nóng lên,

"Tôi nói cái rắm!"

Tô Lâm bật cười, cầm đồ đi tắm.

-

Lộc Viên Viên vừa mới tắm xong, sấy khô tóc rồi mới trở về giường. Lâm Thiển không kịp chờ đợi chạy vọt tới giường cô, cầm điện thoại như hiến bảo vật đưa tới:

"Nhìn!!!"

"....."

Lộc Viên Viên cảm thấy cô ấy bây giờ có chút buồn cười, vừa cầm lấy vừa đáp:

"Ừ, bây giờ mình nhìn đây."

Lâm Thiến cũng không vội, vẫn ngồi ở cuối giường Lộc Viên Viên đợi.

Đợi nửa ngày.

Cô ấy không nhin được:

"Viên Viên, xem xong chưa? Sao lại không nói lời nào?"

Lộc Viên Viên vùi đầu xuống thật thấp, không thấy rõ biểu cảm,

"...Xem xong rồi."

"Con mẹ nó, thế mà trước giờ mình không biết cậu cùng Tô soái quen biết nhau đâu! Bây giờ cậu có suy nghĩ gì nói cho mình ----" Lâm Thiến đang nói được một nửa, bị cắt ngang.

"Thiến Thiến."

Lộc Viên Viên ôm di động xoay người nằm xuống, toàn bộ quá trình không cho cô ấy nhìn thấy mặt mình, giọng nói rất nhỏ truyền đến:

"Mình đau bụng....Thiến Thiến, ngày mai mình lại cùng cậu nói chuyện."

"....." Lâm Thiến miệng mở ra lại đóng vào, nhớ đến hôm nay ở trong nhóm chat hỏi bọn họ có thuốc giảm đau hay không, thở dài, vờ ngoài cái mông nhỏ được bọc trong chăn của cô:

"Vậy được rồi. Mình không làm ồn cậu nữa. Cậu ngủ một giấc đi."

Lộc Viên Viên "Ừm" một tiếng.

Cô nằm xuống đối mặt với bức tường, mái tóc che đi một nửa khuôn mặt, chăn được kéo lên đến cằm.

Mặt nóng muốn nổ tung, nhịp tim đập siêu cấp nhanh.

Cô may mắn không cảm giác được cơn đau mà dì cả mang tới. Trong đầu đầy một đống bột nhão, một chút cũng không buồn ngủ, ngược lại rất phấn khích.

Nói đau bụng, chỉ là không biết nên nói với Lâm Thiển như thế nào.

Loại tâm trạng này trước nay chưa từng có.

Cô vẫn còn ở trong trạng thái kích động nhưng cũng rất mê mang.

Lên đại học đến nay, bởi vì nguyên nhân do chuyên ngành, số lượng nam sinh nhiều vượt xa nữ sinh. Từ khi bắt đầu huấn luyện quân sự, cô đã nhận được hoặc công khai hoặc che giấu lấy lòng đến từ nam sinh.

Thật sự cô đều hiểu, nhưng tất cả cô đều cố gắng hết sức giữ khoảng cách cùng bọn họ, dừng lại ở mức quan hệ bạn học.

Còn rất hiệu quả.

Nhưng mà Tô học trưởng....

Anh cùng người khác không giống nhau.

Không chờ cô nghĩ tiếp, điện thoại bên gối rung lên.

Cô đem điện thoại lấy vào trong chăn, mở máy lên.

[Tô Lâm]: Bụng còn đau không?

Nhìn câu này.

Trong đầu cô tự động hiện ra miêu tả trong bài đăng vừa rồi, liên tưởng đến dáng vẻ của anh, còn có giọng nói.

Nhịp tim của Lộc Viên Viên vừa mới có chút đi xuống giờ lại bắt đầu tăng tốc, đồng thời có khuynh hướng càng lúc càng nhanh.

Tay Lộc Viên Viên có chút run rẩy, gõ chữ trả lời: Không đau.

Bên kia nhắn lại "Ừm", tiếp đó gửi thêm một tin: Ngày mai còn đau cũng không cần đi học.

Anh còn nói: Em đi ngủ sớm một chút.

Lộc Viên Viên không biết nói gì, chỉ biết nhắn lại "Ừm".

Cuộc nói chuyện giống như cứ vậy mà dừng lại.

Cô không tự chủ, lại nhớ tới miêu tả trên bài đăng kia.....

Anh nói.....

Lộc Viên Viên đột nhiên đem chăn che lại khuôn mặt, nhắm hai mắt lại.

A a a không thể lại nghĩ tiếp!!!

Trong lòng giống như có một con vật đang nhảy nhót, loại cảm giác này đối với cô mà nói, thật sự lạ lẫm.

Cô lén lén lút lút, lại nhìn cái bài đăng kia hai lần.

Còn vụng trộm mà lưu lại.

-

Hôm sau thứ năm, ở trên lớp học công cộng môn kinh tế chính trị chủ nghĩa Mác, Lộc Viên Viên đã trả lời câu hỏi của Lâm Thiến cùng Vương Nhất Hàm, đại khái hỏi cô cùng Tô Lâm làm sao quen biết.

Sau khi nói xong, hai người kia rơi vào trầm mặc ngẩn ngui.

Lúc này, Khốc ca vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên quay đầu lại nói:

"Đúng rồi, cậu giúp mình làm video phỏng vấn, làm xong chưa?"

"....!"

Trong nháy mắt Lộc Viên Viên trừng to mắt.

Đúng rồi!!! Cái video phỏng vấn ở buổi tiệc chào đón tân sinh viên!!!

Cái video kia....Tuy rằng cô chưa xóa nó, nhưng nửa đoạn sau hoàn toàn đi lệch!

Cái gì mà chân dài hay không dài...Còn có chân ngắn nhỏ đáng yêu nhất, đều được quay lại.

Cô cẩn thận từng li từng tí mà hỏi:

"Muộn nhất có thể đưa cho cậu là khi nào?"

Khốc ca suy nghĩ:

"Trước giờ tan học thứ sáu tuần này, mình phải đưa nó trước đó."

Lộc Viên Viên nhẹ nhàng thở ra,

"Được rồi. Cái đó, có nhiều chỗ phải cắt một chút. Vậy tối nay....Hoặc là sáng ngày mai mình sẽ đưa cho cậu."

Khốc ca làm động tác "OK"

Video...Phải quay lại lần nữa rồi.

Lộc Viên Viên cầm điện thoại ra trên tay, trên Wechat tìm đến khung chat với Tô Lâm.

Cuộc đối thoại của hai người còn dừng ở tối hôm qua.

Cô hít thở sâu một lần, bình ổn lại nhịp tim đang đập nhanh một cách khó hiểu, gõ chữ gửi tin nhắn cho anh.

-

Khi Tô Lâm nhận được tin nhắn, anh đang ở trong lớp, nhưng trong đầu anh trống rỗng, trạng thái luôn ở bên ngoài.

Điện thoại di động rung làm anh hoàn hồn lại.

Anh liếc mắt nhìn, dừng một chút mới trả lời:

Được, anh bốn giờ năm mươi tan học, gặp mặt ở đâu.

Nghĩ đến trình độ đi đường của cô, anh lại tăng thêm một câu:

Em học ở đâu, tan học anh đi tìm em.

Cuối cùng, hai người hẹn ở cửa cạnh tòa nhà nơi Lộc Viên Viên đang học.

Trò chuyện xong, Tô Lâm khóa điện thoại, dưới bàn chân dài duỗi thẳng, dựa lưng vào ghế.

Tần Phóng một bên liếc mắt nhìn bên này một cái.

Lại liếc thêm một cái.

Cậu ta nhìn qua thấy Tô Lâm một giây trước còn mặt ủ mày chau, bây giờ xuân quang đầy trên khuôn mặt đẹp trai, vô cùng cảm khái:

"Lâm ca, tôi chỉ không nhìn cậu một lát, cậu lén sau lưng tôi ăn xx?"

Tươi cười trên mặt Tô Lâm cứng đờ.

Sau đó ngồi thẳng dậy, đập người ngu xuẩn bên cạnh một cước.

"...Cút."

-

Sau khi tan học, Lộc Viên Viên tùy tiện lấy một cái cố, tách ra với mấy người bạn cùng phòng. Cũng may là thuận lợi tìm được nơi hẹn.

Ở cửa cạnh lầu dạy học có rất ít sinh viên đi qua.

Cô đứng đó không bao lâu, liền nhìn thấy một một dáng người cao từ đằng xa đi tới, áo trắng quần đen, đầu hơi cúi xuống.

Cô nuốt một ngụm nước miếng.

Trong lòng bắt đầu bồn chồn, nhìn người kia càng ngày càng đi đến gần, có chút khẩn trương.

Tô Lâm chân dài, rất nhanh liền đi đến trước cô.

Lộc Viên Viên chỉ vội vàng liếc mắt nhìn anh một cái, không dám nhìn thẳng vào mặt anh, ánh mắt rơi vào trên chữ ở trên áo anh:

"Học trưởng."

Anh "Ừm" một tiếng.

Sau đó nói:

"Chúng ta đi tòa nhà lần trước anh phỏng vấn em đi, ở đó phòng học trống tương đối nhiều."

Lộc Viên Viên gật đầu.

Đi ra khỏi tòa nhà dạy học một đoạn, đột nhiên anh nghiêng đầu hỏi:

"Em....Còn đau không?"

"....." Cô phản ứng hơi chậm, lắc đầu: "Không đau."

Vốn dĩ cô cũng chỉ bị đau một ngày, chỉ là ngày hôm qua cơn đau kia trước nay chưa từng có.

Lộc Viên Viên nhỏ giọng bổ sung thêm một câu:

"Ngày hôm qua cảm ơn thuốc của học trưởng, còn có túi chườm nóng."

"À," Anh quay đầu lại, nhìn con đường phía trước: "Không có gì."

Cuộc đối thoại như vậy....Hình như không có gì khác nhau so với bình thường.

Thật sự vừa rồi Lộc Viên Viên rất sợ.

Rất sợ sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, không biết nên làm sao ở chung với anh, mà bầu không khí bây giờ của hai người cũng không thay đổi gì.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng không hiểu sao lại có một chút cảm giác mất mát.

Đại học C khắp nơi đều là cây. Gần đến tháng mười một, màu lá xanh nguyên bản cũng thay đổi màu sắc. Con đường lớn trên sân trường xuất hiện không ít lá rụng, thỉnh thoảng giẫm lên, vang lên tiếng xào xạc.

Lộc Viên Viên không biết đường, vẫn đi theo bên cạnh anh, cũng không cần thiết phải biết đường, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, càng trò chuyện càng thả lỏng. Cho đến khi có hai nam sinh đi tới chào hỏi với cô, cô còn sửng sốt một chút.

"Đàn em?" Một người trong đó vẫy tay với cô, "Không nhớ bọn anh?"

"....."

Lộc Viên Viên một lúc sau mới nhớ ra được là ai:

"À, xin chào hai học trưởng!"

Dáng vẻ hai người giống như đang có việc, cô cùng họ chẳng qua chỉ đi ngang qua, chào hỏi cũng chỉ mấy giây rồi đi.

Sau khi hai người kia đi.

Tô Lâm hỏi cô:

"Em biết bọn họ?"

"Vâng vâng," Lộc Viên Viên gật đầu: "Là lúc trước đi ban tin tức nên quen biết."

Ban tin tức.....?

Tô Lâm cắn răng, lại hỏi:

"Em quen với bọn họ sao?"

Lúc này mới quen biết mấy ngày? Học trưởng cũng gọi được sao?

Nhưng còn hai người đã quen biết nhau hai tháng, sao lại có thể cũng dùng một cái xưng hô??

Anh là Tô học trưởng, vậy có phải hay không còn có Vương học trưởng, Lý học trưởng???

"Không tính quá quen thuộc...." Cô gái nhỏ bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, "Cũng chỉ biết bọn họ họ gì."

"....."

"Ví dụ như người bên trái cao cao là Vương học trưởng, người bên phải gầy thấp là Lý học trưởng."

"....?"

"Bởi vì sợ bị lộn, em đều gọi như vậy."

Lộc Viên Viên nói xong, cảm thấy người bên cạnh hình như có chút trầm mặc quá mức.

Cô vừa định hỏi anh, anh đã mở miệng trước một bước:

"Vậy em gọi anh là gì?"

"....Hả?" Lộc Viên Viên quay đầu lại, chạm phải đôi mắt đen kịt của anh, sững sốt một chút: "....Gọi, gọi anh là học trưởng."

"....."

Đầu lưỡi Tô Lâm lướt qua trên môi một chút.

Cho nên, anh so với bọn họ chỉ là thiếu đi cái họ?

"Em biết nhiều học trưởng như vậy," Hai người trong bất tri bất giác đã dừng chân lại, anh chậm rãi đến gần cô, bất mãn rũ mắt nhìn: "Vậy em làm sao phân biệt anh cùng bọn họ?"

Giọng nói Lộc Viên Viên thanh thúy:

"VẬY TÔ HỌC TRƯỞNG."

"....."

Cô sợ anh không tin, đặc biệt nhấn mạnh:

"Em biết học trưởng họ Tô, học trưởng, anh yên tâm đi."

Tô Lâm: "....."

Anh yên tâm cái búa.

Anh đừng bước lại.

Lộc Viên Viên không rõ ràng lắm, cũng theo đó dừng lại.

Anh đối mặt với cô, đi về phía trước một bước.

Mái tóc trước trán Tô Lâm có chút dài, hơi che mắt, đường cong cằm bị kéo căng, nhấp nhẹ bờ môi.

Trong nháy mắt Lộc Viên Viên liền giật mình.

Cô nhìn dáng vẻ này của anh, kết hợp với kinh nghiệm mấy lần trước, chuông cảnh báo ở trong đầu bắt đầu điên cuồng gõ.

Phảng phất giống như đang hô lên: Mau tránh ra nhanh đi a a a anh lại xuất chiêu rồi!!!

Nhưng mà....

Cô không tránh ra....

Cô nhìn vào đôi mắt anh, giống như bị thuật định thân trói ở một chỗ, cả người đều cứng đờ.

Anh cũng chỉ đến gần một bước.

Bây giờ khoảng cách giữa họ vẫn còn một bước xa.

Bởi vì chiều cao, anh vừa đến gần, Lộc Viên Viên phải ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh đột nhiên nở nụ cười:

"Vậy em biết tên của anh không?"

Cô sững sốt một chút, đây là câu hỏi gì.

Cô đương nhiên là biết.

Lộc Viên Viên gật nhẹ đầu:

"Biết."

Cô nhìn thấy nụ cười của Tô Lâm bỗng thu lại một chút:

"Vậy em....."

"Vậy em....." Anh hơi cúi đầu, lại nâng lên: "Thời gian dài như vậy, em vẫn còn chưa gọi tên anh."

Lộc Viên Viên sững sốt.

Hình như...Chính xác vẫn chưa gọi. Bọn họ quen biết tới nay đã gần hai tháng, cô đều gọi anh là "Học trưởng" hoặc là "Tô học trưởng".

Giọng nói của anh kiềm chế, có chút khàn,

"Em gọi một lần, được chứ."

Anh không híp mắt lại giống như bình thường, đôi mắt anh hoàn toàn mở to nhìn cô, trong mắt lẩn lộn một loại cảm xúc gì đó, thẳng thắn mà nhìn cô:

Giống như....Đang mong đợi điều gì.

Cô há miệng thờ đốc.

Nghĩ đến tên của anh, trên mặt nóng lên, hai chữ kia treo ở bên miệng không nói ra được.

Không phát ra âm thanh, lại ngậm miệng lại.

Tô Lâm đợi một lúc.

Khi anh định từ bỏ, muốn nói sau này lại nói.

Cô gái nhỏ trước mắt đột nhiên "A" một tiếng.

Lông mi của cô cong lại vểnh lên, lúc này đang buông thõng mắt nhìn trên mặt đất, chớp chớp, nơi lỗ tai có chút ửng đỏ.

"Tô...." Cô thử lần thứ nhất, tựa hồ cảm thấy không được tự nhiên, nói xong một chữ, liền dừng lại.

Biểu cảm theo sau cũng trở nên đặc biệt mất tự nhiên.

Tim anh đập có chút nhanh.

Anh nhìn cánh môi cô khép mở, dùng giọng nói mềm mại nói ra hai chữ:

".....Tô Lâm."

Giọng nói thật nhỏ, lại đọc chữ rõ ràng, chữ "Lâm" mang theo âm cuối mềm mại chỉ cô mới có, trong nháy mắt lọt vào trong tai.

Anh cảm thấy trong cơ thể có một nơi nào đó sụp đổ.

Mí mắt trái cũng theo đó mà run lên một chút.

Nhịp tim bỗng nhiên tăng tốc, lại lập tức bình tĩnh lại.

Hết thảy đều xảy ra ở lúc này, sau khi lời nói của cô vừa dứt xuống.

Tô Lâm "ừ" một tiếng.

Chữ "ừ" này rất nhẹ, nghe vào có loại lưu luyến không giải thích được.

Lộc Viên Viên theo bản năng liền muốn che lại lỗ tai của mình.

Không đợi cô nâng tay lên.

Vừa ngược mắt, liền thấy khuôn mặt anh cách cô thật gần.

Dưới mắt anh có một chút màu xanh. Khi chớp mắt, lông mi bao trùm xuống dưới, bởi vì ý cười rõ ràng, đuôi mắt càng hẹp dài hơn.

Đường cong cằm lưu loát thon gầy, góc cạnh rõ ràng. Cả người anh nghiêng về phía trước, lại xích lại gần cô hơn một chút.

"Viên Viên." Trong con người đen nhánh của anh phản chiếu khuôn mặt cô, giọng nói ban đầu mát lạnh lúc này vừa trầm lại khàn, "Gọi thêm một lần."

"....."

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tô Lâm vẫn luôn cố chấp với chuyện này, là vì một cái chiến lược.

Trước khi Lộ Viên Viên gửi tin nhắn trên Wechat cho anh nói muốn quay video phỏng vấn lại lần nữa, ở trong lớp anh vừa mới xem xong.

Dạy cách theo đuổi con gái, được vô số người xưng tụng là chiến lược.

[Chiến lược thứ nhất: Bắt đầu từ xưng hô.]

[Nếu bạn có chức vị hoặc chức danh, mà cô ấy chỉ gọi bạn là lớp trưởng, đội trưởng, tổ trưởng, chủ tịch hoặc là học trưởng thôi.

Vậy bạn phải chú ý, đây tuyệt đối không phải là một dấu hiệu tốt. Chuyện trước hết bạn cần phải làm nhất, chính là đem cách xưng hô của cô ấy sửa lại.

Dù thế nào đi nữa, chí ít ở nơi cô gái bạn thích, bạn phải được gọi bằng họ tên.]

Tô Lâm tỉ mỉ nhớ lại một chút.

Thật sự đúng là anh không được gọi bằng tên.

"....."

Học trưởng thối nát lúc ấy cảm thấy đặc biệt đâm lòng.

Trong nháy mắt đó, anh ngay cả tâm trạng nhìn xuống cũng không còn.

Cho nên sau đó nhìn thấy cô, nhất là khi nghe cô không có trở ngại gì mà gọi người khác là "học trưởng", anh liền lập tức liên tưởng đến cái này, phiền muộn đến không chịu được.

Mặc dù Tô Lâm cũng cảm thấy bản thân mình không hiểu được.

Cô không gọi bọn họ là học trưởng vậy thì có thể học là gì? Ông Vương ông Lý?

Nhưng anh lại phiền muộn.

Đột nhiên muốn nghe cô....gọi tên anh như thế nào.

Quả nhiên.

Thật mẹ nó êm tai.

Tô Lâm nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

Cô nghe anh nói xong, đầu tiên là rất nhanh ngẩng đầu quét mắt nhìn anh một cái, lại cấp tốc rũ mắt xuống, xoay người cúi đầu ở bên cạnh anh đi ra ngoài, bả vai còn đụng phải cánh tay anh,

"Đi nhanh lên học trưởng!"

Anh nhìn bóng lưng cô nhanh chóng bước đi xa, không khống chế được cong môi lên.

Lớn như vậy, cái tên này cũng không biết bị gọi bao nhiêu lần. Được bạn học, được giáo viên, được người nhà, khi nói chuyện, khi được tỏ tình,

khi đánh nhau, hoặc là khi bị giáo huấn.

Cho tới nay chưa bao giờ như thế này.

Tô Lâm cào tóc một cái, liếm liếm môi, thấp giọng mắng một câu.

Quả thật mẹ nó giống như khiến anh bị điện giật một lần.

"Lộc Viên Viên." Anh mấy bước liền đuổi kịp cô gái nhỏ, nhìn cô giấu diếm cái tai hơi đỏ, giống như bị nghiện mà nói: "Em gọi lại một lần nữa đi."

"....." Đầu cô vùi xuống thấp hơn.

"Em không gọi --- Anh sẽ không cho em quay video phỏng vấn."

Nghe vậy.

Bước chân Lộc Viên Viên lập tức dừng lại.

Cô mạnh mẽ ngẩng đầu, trên mặt còn một chút màu đỏ chưa rút đi, đôi mắt hươu trong suốt rõ ràng, mở thật lớn, tràn đầy không dám tin.

Hai người nhìn nhau nửa phút.

Lộc Viên Viên nhận thua.

"Aizz...." Cô gái nhỏ giống như từ bỏ, lại ngoan ngoãn gọi một tiếng: "Tô Lâm."

Lần này so với lần trước nhanh hơn, còn giòn giã, trôi chảy hơn.

Nhưng vẫn rất mềm mại.

Vẫn rất dễ nghe.

Vẫn, làm cho da đầu anh tê rần.

Cô hình như sợ anh nói thêm lời gì nữa, trực tiếp đưa tay níu lấy cánh tay áo anh, kéo về phía trước,

"Ài, đi nhanh một chút nào học trưởng...."

Tô Lâm nhìn đôi tay trắng nõn của cô đặt trên cánh tay anh, nho nhỏ, ngón tay tinh tế.

Anh cảm thấy mình giống như có bệnh, mẹ nó chỉ bị gọi cái tên.

Mà lại có thể cười ngây ngô thế này.

Bên tai không ngừng lặp lại giọng nói vừa rồi của cô.

Giọng cô mềm mại, âm sắc ngọt ngào, anh biết.

Bình thường nghe nhiều, còn nghĩ rằng mình đã quen.

Nhưng khi cô gọi "Tô Lâm" -----

Tô Lâm thậm chí cảm thấy, cho dù bây giờ anh được thông báo rằng giáo viên hướng dẫn luận văn tốt nghiệp của mình là Nghiêm Xuyên, chỉ cần là Lộc Viên Viên gọi tên anh thông báo, anh cũng có thể cười đến tâm bình khí hòa* mà tiếp nhận, đồng thời còn nói lời cảm ơn.

(*: bình tâm tĩnh khí, bảo trì tâm thái bình thản)

.....Mẹ nó, thật đáng sợ.

Thật mẹ nó điên rồi.

-

Câu hỏi yêu cầu phỏng vấn video chỉ có mấy câu như vậy.

Lần thứ nhất, Lộc Viên Viên nói sai, lại thêm mới bắt đầu quay không lâu, trực tiếp quyết định xóa quay lại.

Lần thứ hai rất nhanh liền thành công, toàn bộ quá trình chỉ mới hơn mười phút.

Hai người ngồi ở phòng học khác với lần trước phỏng vấn học bổng, nhưng vị trí ngồi lại giống nhau như đúc, đều là sát ở bên cạnh cửa sổ, chọn nơi có ánh sáng tốt nhất.

Cô ngồi ở sau cái bàn, Tô Lâm kéo ghế dưới mặt bàn bên cạnh tới, ngồi đối diện cô.

Hai người cách nhau một cái bàn.

Lưu xong video, Lộc Viên Viên ngẩng đầu một cái, cùng đôi mắt anh chạm nhau ở trong không trung.

Lộc Viên Viên sửng sờ.

Sau đó cúi đầu trốn tránh, lần nữa loay hoay trên điện thoại, nửa đường còn suýt chút nữa rơi xuống đất,

"Học trưởng, anh có muốn xem lại video không? Buổi tối em phải đưa cho bạn cùng phòng em rồi."

"Không xem."

Nhìn khuôn mặt của bản thân anh làm gì.

Thật ra quay video xong, lẽ ra có thể đi.

Nhưng mà Lộc Viên Viên không nói gì, vậy anh khẳng định sẽ càng không nói.

Tô Lâm rung chân dưới bàn, một tay chống đầu, cứ như vậy rũ mắt nhìn cô đang đùa nghịch trên di động.

Anh nhớ tới chuyện ngày hôm qua, bị người ta đăng bài lên diễn đàn.

Anh thử thăm dò gọi cô:

"Viên Viên."

"....." Cô hình như không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích.

Anh gọi tiếp: "Viên Viên?"

"....." Lỗi tai cô động một chút, ánh mắt vẫn nhìn trên màn hình điện thoại, lông mi cong vút khẽ run.

Tô Lâm nhìn cô như vậy, nở nụ cười.

Sau đó nói: "Lộc Viên Viên."

Người đối diện lập tức ngẩng đầu:

".....Sao vậy học trưởng?"

"Em có xem ---"

Nói được một nửa câu liền dừng lại, anh suy nghĩ, đổi cách nói khác,

"Bình thường em hay xem diễn đàn không?"

"!!!"

Sao anh lại muốn hỏi cái này!

Lộc Viên Viên bỗng nhiên khẩn trương lên, trong lòng bồn chồn, đầu lưỡi giống như không chịu khống chế của cô, thốt ra:

"Không xem."

Cô quan sát nét mặt của anh:

".....Sao vậy?"

Tô Lâm yên lặng nhìn chăm chăm cô, biểu cảm nghiêm túc, mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu như có điều gì suy nghĩ.

Trong lòng bàn tay Lộc Viên Viên đổ một chút mồ hôi.

Đột nhiên anh cười, trở về loại dáng vẻ nhàn nhạt, nói:

"À, không có gì, vậy thì không xem."

Dây thần kinh căng cứng của Lộc Viên Viên được thả lỏng.

Lại nghe anh nói:

"Sáng ngày mai, anh chở em đi học tiếng Pháp."

-

Buổi tối hôm đó, Tô Lâm nằm mơ.

Trong mơ, anh dựa vào giọng nói để phân biệt ra người nào là Lộc Viên Viên ở trong một đám người, đưa tay túm cô đi, kéo đến một góc tối không người.

Môi của cô trong tầm mắt anh dần dần rõ ràng, màu hồng mềm mại, một lớp nước ở trên lộ ra một đôi môi no đủ.

Trừ cái đó ra, tất cả đều mơ hồ.

Anh nghe được những gì cô đang nói.

Cô nói liên tục, líu ríu, gọi anh "Tô Lâm", cánh môi luôn khép khép mở mở, như là hình ảnh rõ ràng duy nhất ở trong tầm mắt, vô cùng mê người.

Trong lòng anh sinh ra bực bội.

Hoặc cũng không phải là bực bội, là cái gì khác.

Dứt khoát một tay kéo cô qua, cúi người muốn đặt lên đó ----

Lúc này Tô Lâm liền tỉnh lại.

Bởi vì bỗng nhiên ngồi dậy, lồng ngực phập phồng hơi lớn, anh có chút mờ mịt nhìn chăm chăm vào không khí đen ngòm một lúc.

Sau một lát, cầm điện thoại lên nhìn.

Bốn giờ sáng.

Tất cả mọi người đều đang ngủ.

Tiếng ngáy của lão đại lão nhị có tiết tấu kết hợp nhịp nhàng.

Bên tai anh vẫn luôn lặp lại giọng nói của Lộc Viên Viên gọi "Tô Lâm".

Ở trong mơ nghe được cùng với buổi chiều cô gọi, hai giọng nói này cùng đan vào nhau.

Cử chỉ giống như điên rồ.

Tô Lâm cào mái tóc.

Không biết vì sao, có chút mồ hôi, trên người hơi dính dính khó chịu.

Lão đại lão nhị ngủ đều giống như sấm sét đánh xuống, mà anh cùng Tần Phóng không thể ngủ được vì tiếng ngáy của hai người ở trên, theo thói quen nhét nút bịt tai ngủ.

Anh đi thẳng vào phòng tắm để tắm rửa.

Nước nóng được bật lên, cả phòng hơi nước mờ mịt, ở trên vách tường ngưng tụ lại thành giọt nước, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Bên trong tiếng nước ào ào, trong đầu Tô Lâm vẫn không xua đi được cảnh vừa rồi, bên tai ong ong, đều là giọng nói của cô.

Trong đầu lại nhảy ra một câu.

- -- Học trưởng, em tất nhiên không nói chuyện yêu đương, em mới tốt nghiệp cấp ba bốn tháng thôi.

"....."

Tô Lâm cắn răng: "Mẹ nó....."

Anh thở ra một hơi, từ từ nhắm hai mắt lau mặt. Sau đó đưa tay, vịn van nước mở vòi hoa sen sang bên trái.

Màu xanh da trời, chuyển sang nước lạnh.

-

Sáng hôm sau, Lộ Viên Viên so với bình thường dậy sớm hơn năm phút. Cô lễ mễ một lúc, đưa tay lên vỗ vào mặt, rồi bắt đầu xuống giường rửa mặt thay quần áo.

Bảy giờ rưỡi, cô đúng giờ xuống dưới lầu.

Bên cạnh cây ngoài cửa ký túc xá, cô thấy Tô Lâm ngồi ở trên xe, cả người một màu đen, thân xe hơi nghiêng. Một chân anh nhấc lên đặt trên bàn đạp, một chân khác chống ở trên mặt đất, đang nhìn điện thoại.

Ghế ngồi của chiếc xe cao, cái chân chống trên mặt đất của anh lộ ra đặc biệt dài.

"...Học trưởng," Lộc Viên Viên đi đến trước mặt anh, "Chào anh."

Anh ngẩng đầu.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không. Ánh mắt của anh....trong nháy mắt vừa nhìn thấy cô, hình như có chút phức tạp.

"Chào." Sau đó anh khôi phục như thường, gật đầu một cái, "Lên xe đi."

Vừa nói xong.

Tô Lâm nhớ tới, lần trước khi cô bị thương ở chân, cảnh cô không thể lên được chỗ ngồi trên xe.

Chỗ ngồi sau xe được gắn với trục bánh xe. Độ cao không thể điều chỉnh như chỗ ngồi trước. Anh đang chuẩn bị xuống xe giúp cô, đằng sau xe có chút hạ xuống.

"....." Thế mà lên được?

Động tác của anh cứng đờ, người phía sau tựa hồ đoán được anh đang suy nghĩ gì, giải thích nói:

"Học trưởng, lần trước em không lên được là bởi vì có một chân không thể dùng được lực!"

Giọng nói của cô lại có chút cao lên:

"Bình thường em có thể hoàn toàn lên được."

Cô gái nhỏ như vậy giống như muốn chứng minh cho giọng nói của mình, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "hoàn toàn". Thậm chí anh còn tưởng tượng ra được vẻ mặt của cô.

Tô Lâm "Ừm" một tiếng, không tiếng động nở nụ cười, đạp xe đến nhà ăn.

Năm phút liền đến nơi.

Lúc Lộc Viên Viên đi cầu thang lên lầu hai của nhà ăn, vừa nhìn đồng hồ treo tường vừa suy nghĩ, đạp xe quả nhiên so với đi bộ nhanh hơn.

Sau đó, cô thành thạo chọn mấy ô cửa sổ mua đồ ăn, anh đi cùng một bên, đến mỗi một nơi, cô đều hỏi anh một câu.

"Học trưởng, anh có ăn cái này không?"

"Học trưởng, anh có muốn nếm thử một chút bánh mỳ này không, ăn siêu ngon!"

"Học trưởng anh....."

Anh đều nói không ăn.

Lộc Viên Viên nhú mày.

Cô nghiêng đầu nhìn người vẫn luôn đi theo mình:

"Học trưởng, anh không thể không ăn sáng."

Dừng một chút, cố gắng làm cho giọng nói mình trở nên nghiêm túc:

"Sẽ đau dạ dày, rất khó chịu."

"Sao anh lại không có?" Tô Lâm đột nhiên cười.

Lộc Viên Viên phản ứng không kịp:

"Hả?"

Anh nở nụ cười hờ hững lại mười phần câu người,

"Em mua xong mấy cái này, muốn đi làm gì?"

Lộc Viên Viên ăn ngay nói thật:

"Đi nhận sữa đậu nành."

"Cho ai?"

"Cho anh đó."

"Vậy thì sao lại không có," Tô Lâm phát hiện bây giờ mình đã có thể hoàn toàn đem sữa đậu nành trở thành bữa sáng mong đợi, trên mặt còn có thể tràn đầy nụ cười nói với cô:

"Bữa sáng sữa đậu nành là đủ rồi."

Dù sao sữa đậu nành của trường rất thật.

Còn mang theo bã đậu, so với bên ngoài bán có lẽ càng chắc bụng hơn.

-

Khi đến phòng học, vẫn còn mười phút mới đến giờ vào học.

Lộc Viên Viên ngồi ở vị trí cũ. Tô Lâm ngồi bên cạnh cô. Nhìn cô kéo khóa cặp, đồng thời lấy đồ vật ra ngoài.

Bút, chai nước, vở, ppt.

"Lộc Viên Viên," Anh gọi cô: "Cuối tuần có đại hội thể dục thể thao, em có tham gia mục nào không?"

Đại hội thể dục thể thao của đại học C năm nay vẫn diễn ra vào cuối tháng mười, nhưng đặc biệt biết chọn ngày, tổ chức từ ngày thứ tư đến thứ sáu, vừa vặn được nghỉ hai buổi tiếng Pháp, làm cho tâm trạng người người vui vẻ.

Anh chỉ thuận miệng hỏi một chút, không nghĩ tới đôi mắt Lộc Viên Viên sáng lên, trong nháy mắt tinh thần trở nên tỉnh táo.

"Tham gia," Cả người cô từ trên xuống dưới đột nhiên hưng phấn lên, "Em muốn chạy tiếp sức, còn muốn nhảy cao nhảy xa."

"....."

Anh nhanh chóng quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới.

Khung xương nhỏ như vậy, cổ tay bắp chân nhỏ như thế, cô? Nhảy cao nhảy xa?

Có lẽ là ánh mắt nghi ngờ của anh quá rõ ràng, Lộc Viên Viên mở miệng nói, có chút bất mãn,

"Anh đừng nhìn em như vậy, học trưởng, anh không tin thì đến xem em thi đấu đi."

Tô Lâm sững sốt một chút.

Một giây sau, gật đầu:

"Được, anh đi xem."

Lộc Viên Viên cầm bữa sáng mua về từ nhà ăn lên, vừa ăn vừa hỏi anh:

"VẬY CÒN ANH?"

"....." Đại hội thể dục thể thao, thật sự năm ngoái anh không tham gia.

Nhưng anh không lập tức trả lời, ngược lại hỏi cô:

"Anh tham gia em sẽ đến cổ vũ cho anh sao?"

Động tác nhai nuốt của Lộc Viên Viên dừng lại, đôi mắt mở to:

"Đương nhiên!" Cô giống như sợ anh không tin, lại gật đầu một cái: "Nhất định em sẽ đến!"

Nói xong, cô vừa muốn quay đầu, nhưng lại hình như nhớ tới cái gì, "A" một tiếng.

Tô Lâm nhú mày.

Trước tiên cô đem ppt trên bàn và đưa cho anh một bản.

Rồi lại đưa tay vào cái túi nhỏ trên cặp sách của mình, móc móc, lấy ra một hộp có chút quen thuộc, đặt nó bên cạnh quyển vở của mình.

Vẫn chưa xong.

Lộc Viên Viên liên tiếp móc mấy lần, lại lấy ra một cái hình dạng giống như vật vừa rồi, đặt ở trên bàn anh.

Tô Lâm rũ mắt nhìn.

Cái hộp có hình hộp chữ nhật, sát đó là một ống hút trong suốt, có màu hồng nhạt, bên trên được trang trí rất nhiều hình hoạt hình dẫu tây.

[Sữa bò dâu tây]

Phía dưới dòng quảng cáo vẫn bắt mắt như cũ.

Anh nhìn chăm chăm bốn chữ này, nhớ lại lần trước uống nó khi nào, bên tai truyền đến giọng nói của cô:

"Lần trước em thấy hình như anh....rất thích uống, nên mang theo."

"....."

"Sau đó, vừa rồi em quên mất, sớm biết vậy cũng không cần nhận sữa đậu nành...."

"....."

Tô Lâm quay đầu, nhìn cô gái nhỏ có chút ngượng ngùng, nhưng mắt đen lấp lánh lại hỏi anh:

"Học trưởng, anh thích không?"

Anh dừng một chút, lại nhìn hộp sữa màu hồng trên bàn.

Đột nhiên sinh ra một loại cảm giác luống cuống.

Tô Lâm dựa người vào lưng ghế, cúi đầu, chẳng rõ có phải thờ dài hay không.

Anh không biết người khác thích một cô gái sẽ như thế nào.

Nhưng anh cảm thấy anh có chút mẹ nó không bình thường rồi.

Nếu không sao lại nhìn hộp sữa cát điều cô cho, thế mà cảm thấy thật vui vẻ???

Lộc Viên Viên nhìn anh nửa ngày giống như bất động, nhanh chóng nhai nuốt thức ăn trong miệng xuống, vừa định nói chuyện ----

Đã thấy anh có động tác.

Tô Lâm đưa tay trái lên vuốt vuốt mặt, ngời thẳng dậy xé mở ống hút, rồi cắm nó vào cái lỗ bên trên, phát ra một tiếng "phập".

Sau đó, anh đem sữa đã chuẩn bị xong đưa tới bên miệng cô.

Ống hút chạm vào vùng da trên miệng, cảm giác này quá quen thuộc, Lộc Viên Viên theo phản xạ tự nhiên mà há miệng ngậm vào.

Tay anh dùng một chút lực, cái hộp hơi bóp vào, sữa bò màu hồng nhạt tràn đầy vào trong ống hút trong suốt, dồn dập tràn vào trong miệng cô, một giọt cũng không bị rơi ra.

Một loạt động tác này không nhanh, nhưng khi ống hút đưa tới bên miệng cô, Lộc Viên Viên lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì hoàn toàn không ngờ tới, cho nên cũng hoàn toàn không phản kháng.

Cô trợn to hai mắt.

Trong miệng tràn đầy vị sữa bò dâu tây quen thuộc mà cô thích.

Tô Lâm một bên cầm hộp sữa, một bên trả lời cô:

"Thích chứ."

Một tay kia còn chống ở một bên mặt, đợi một lúc, đem ống hút trong miệng cô rút ra, Lộc Viên Viên nuốt xuống sữa không hiểu sao lại bị đút ối, mắt thấy hộp sữa bò dâu tây được anh đặt lại trên bàn.

Ánh mắt thuận theo bàn tay thon dài chuyển qua trên mặt anh.

Trong mắt anh chứa ánh sáng, đôi mắt cong cong nhìn chăm chăm vào cô, không biết đang cười cái gì,

"Thích chết."

Thích em chết mất.

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Buổi sáng học tiếng Pháp, mọi người không tích cực giống như buổi chiều thứ tư. Rất nhiều người bây giờ mới đến phòng học, trước tiên ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, không có ai, mới thở phào ra một hơi.

Vẫn còn năm phút mới đến giờ vào học. Hơn nửa số người đã lục tục đi vào, khắp nơi là giọng nói những người quen biết liên tục chào hỏi nhau.

Hàng cuối cùng một bàn này lại rất yên tĩnh.

"Thích chết." Tô Lâm vừa mới nói như vậy.

Anh nhìn chăm chăm vào cô nói, tiếp nhận câu hỏi vừa rồi của cô, nghe không có bất kỳ chỗ nào kỳ lạ, giống như đang trả lời câu hỏi của cô "Có thích sữa bò dâu tây hay không".

Nhưng mà thái độ của anh lại không đúng.

Lộc Viên Viên rất ít khi thấy anh như thế này, hoặc là cho tới bây giờ chưa thấy qua anh như vậy, cười rất khẽ, giọng nói cũng rất mềm rất chậm, giống như đang nói lời yêu đương với cô gái nào đó.

Dù sao ---- tóm lại ----

Không giống như đang nói về sữa bò dâu tây.

Mà anh đang nhìn lại là cô.

Nghĩ cái này xong một trận, Lộc Viên Viên ở trong đầu giật cả mình, sau đó huyết dịch trong người giống như được kích thích, nhất là ở nơi gần trái tim, bắt đầu sôi trào.

Cô bối rối rũ mắt xuống, tiện tay cầm lấy hộp sữa trên bàn, đem ống hút đưa vào bên trong miệng, nhưng trong nháy mắt vừa hút sữa liền cứng đờ.

Không tự chủ nhớ tới một loạt động tác vừa rồi của anh.

Cô nghe anh ở bên cạnh nói:

"Em uống hình như là của anh."

.....Ừm?

Lộc Viên Viên lại đem ống hút phun ra.

Thế nhưng cái hộp này...cô vừa mới uống rồi mà, sao anh có thể....?

Không được! Cô đã uống! Không thể đưa!

Lộc Viên Viên nhanh chóng lấy cái hộp kia trên bàn mình, "Bộp" một cái đặt trên bàn anh:

"Học trưởng, anh nhớ lầm rồi, đây mới là cho anh."

"....."

Tô Lâm nhìn hộp sữa bò dâu tây quanh đi quẩn lại vẫn trở về trên bàn anh, còn mới tinh, chưa bị mở ra.

Được rồi.

Anh lại mở ra thêm một lần, chỉ là lần này anh uống.

Thật sự khi lần đầu tiên uống, anh cảm thấy loại sữa này không quá dễ uống, có lẽ bởi vì anh đối với dâu tây không có cảm giác gì, mà ở đây vị dâu tây lại quá nồng.

Còn một cái nữa.

Đóng gói quá cát điều.

Mà bây giờ....Anh rất rất cẩn thận, đem sữa ngậm ở trong miệng, dùng vị giác thưởng thức hương vị.

Thế mà, cứ kỳ dị như vậy, trở nên dễ uống.

Anh lại ngậm ống hút hút một cái, âm thanh xung quanh mình đột nhiên hạ xuống mấy decibel.

Tô Lâm ngẩng đầu.

Trên đồng hồ treo tường hiển thị tám giờ đúng. Nghiêm Xuyên kẹp một chồng tài liệu tiến vào phòng học, ánh mắt quét xuống dưới, tạp âm phía dưới giảm xuống gần như bằng không.

Anh nghiêng đầu, nhìn dáng vẻ Lộ Viên Viên đang hoàn toàn chìm vào trong suy nghĩ, làn da bên mặt rất trắng, hàng lông mi cong dài rũ thấp xuống, đôi môi hồng vô ý cắn ống hút, giống mèo sữa nhỏ đang mơ mơ màng màng.

Anh cố gắng nhịn xuống dục vọng muốn cong môi.

Đưa tay lên gõ trên bàn cô,

"Lộ Viên Viên."

Mèo sữa nhỏ quay đầu lại, chớp mắt một cái với anh.

Anh không nhịn được.

Tô Lâm cười, tốt bụng nhắc nhở cô:

"Chú ý nghe giảng."

Sau đó quay đầu, một lần nữa ngậm lên sữa bò dâu tây.

Mẹ nó uống thật là ngon.

-

Mỗi thứ sáu, Tô Lâm trở về ký túc xá, việc thứ nhất làm đều là đánh răng.

Nhưng hôm nay Lộc Viên Viên cho anh uống sữa, nên sữa đậu nành không uống. Khi anh mang nó đi ra phòng học, cô gái nhỏ đi bên cạnh anh nói:

"Học trưởng, đã lạnh rồi, không thì anh ném đi."

Tô Lâm suy nghĩ, vẫn lắc đầu:

"Anh mang về ký túc xá."

Lộc Viên Viên dừng một chút, khi mở miệng lại lần nữa trên mặt tràn đầy cảm khái:

"Học trưởng, anh thật sự rất thích sữa đậu nành."

"....."

Được rồi.

Đã đến mức này, giải thích thế nào cô cũng sẽ không tin.

Cho nên anh vẫn ôm sửa đậu nành trở về.

Trong ký túc xá, mấy người kia hiếm thấy không ngủ. Tần Phóng đang ngồi ở trước bàn lạch cạch đánh chữ, lão đại lão nhị đang xếp đồ về nhà.

Khi Tô Lâm đi đến bên giường, liếc mắt nhìn màn hình máy tính của Tần Phóng, là khung trò chuyện phiên bản máy tính của Wechat, không có gì hứng thú, anh rất nhanh rời đi ánh mắt.

Không nghĩ tới Tần Phóng lại gọi anh:

"Lâm ca, Lâm ca, cậu đến đây."

Giọng nói Tần Phóng vẫn còn trong trẻo, âm sắc của thiếu niên nghe thật nặng, cậu ta vốn là người nhỏ nhất trong ký túc xá, Tô Lâm cảm thấy tính cách của cậu ta cũng chính xác thiếu chín chắn so với cái độ tuổi này của nam sinh.

Cậu ta cùng mấy người trong ký túc xá ở chung rất tốt, bình thường nói đùa với nhau trước giờ cũng không tức giận. Thịnh thoảng cũng có khí cấp bại phôi*, ví dụ như tuần này bị Tô Lâm hiểu lầm, cậu ta chỉ âm dương quái khí một hai ngày liền quên.

(*: làm phát cáu; làm bực bội)

Một chút cũng không ghi thù.

Đơn giản mà nói, chính là có chút ngốc bạch ngọt*.

(*: thiếu niên trắng trẻo ngu xuẩn)

Tần đại ngốc bạch ngọt mở miệng một tiếng "Lâm ca" gọi hết sức vui sướng,

"Sau buổi tiệc chào đón tân sinh viên, tôi đã đáp ứng với thành viên trong câu lạc bộ sẽ ra ngoài tổ chức liên hoan."

Tô Lâm dừng động tác, quay lại nhìn cậu ta:

"Đáp ứng tự cậu đi."

Anh cảm thấy anh nói bóng gió rất rõ ràng.

Chính là cậu đáp ứng thì cậu tự đi, đừng kéo theo tôi.

Nhưng mà người nào đó bắt đầu phát huy chữ ngốc trong biệt danh ngốc bạch ngọt của mình:

"Vậy không được đâu, Lâm ca à, tôi nói với người ta rằng hai chúng ta sẽ đi."

"...." Tô Lâm thật sự không muốn để ý đến cậu ta.

Người nào đó tiếp tục đem chữ ngốc phát huy sâu sắc thêm:

"Lâm ca, đi đi, cậu là chủ tịch mà! Câu lạc bộ liên hoan sao cậu có thể vắng mặt!!!"

"....."

Thậm chí bắt đầu giả bộ đáng thương:

"Tôi đã đáp ứng rồi, cho A Phóng có chút mặt mũi đi." (-_-)

Tô Lâm bị cái tiếng "A Phóng" kia làm cho cả người đều run rẩy muốn nôn.

Lão đại lão nhị cũng ở một bên ồn ào.

"Mẹ nó cậu mau đồng ý đi, Phóng nhi da mặt càng ngày càng dày."

"Đúng vậy, mẹ nó da gà tôi đều nổi lên hết cả."

"....."

Tô Lâm liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Tần Phóng.

Dem sữa đậu nành đặt ở trên bàn, có chút đau đầu xoa xoa mi tâm:

"Biết rồi."

"Thành công!"

Tần Phóng huýt sáo một cái, sau đó quay lại đánh chữ trên máy tính, đoán chừng là thông báo.

Thông báo xong, Tần Phóng nhìn thấy trên bàn có một túi đồ uống, lấy tới nhìn một chút,

"Này, Lâm ca mang cái này về à?"

Đối phương ừ một tiếng.

"Tôi uống được không?"

"Cậu đổ vào trong ly mà uống, đừng dùng ống hút."

Đừng dùng ống hút?

Tần Phóng có chút khát, thức dậy không bao lâu liền bắt đầu lên Wechat cùng các thành viên trong câu lạc bộ nghĩ về địa điểm liên hoan, nước cũng chưa kịp uống một ngụm.

Cậu ta trực tiếp xé mở bao nilon ở phía đỉnh túi, cầm cái ly không của mình qua, đổ vào nó.

"Ồ, sữa đậu nành," Cậu ta ngửi được mùi vị quen thuộc, "Ai chà tôi rất thích sữa đậu nành."

Nói xong, liền cầm ly lên uống một ngụm lớn.

"....."

Dừng lại mấy giây, cậu ta nhú mào nuốt xuống, trong lòng buồn bực.

Một ly sữa đậu nành này.

Làm sao lại....có thể....khó uống như vậy....?

"...Hừ, tôi không uống nữa, cậu tự mình uống đi, cái này là cái quái gì."

Tần Phóng nhổ nó ra, giương mắt nhìn thấy biểu cảm của Tô Lâm.

Trong lòng nháy lên một cái.

Tô Lâm cười lạnh:

"Tôi bắt cậu uống?"

Tần Phóng ngoan ngoãn lắc đầu:

"Không phải, là tôi muốn uống."

Tô Lâm: "Vậy thì mẹ nó bỏ mấy lời như vậy đi."

Nói xong, anh đi tới cầm sữa đậu nành kia lên, lấy ống hút cắm vào, ngồi ở mép giường vừa chơi điện thoại vừa uống, khi nuốt xuống biểu cảm cũng không có chút thay đổi nào, thậm chí khuôn mặt còn rất bình thản.

Tần Phóng:????

Tần Phóng cảm thấy bên trong cái bã đậu này có phải có linh đan dược liệu gì hay không.

-

Ngày thứ bảy, Lộc Viên Viên cũng không biết mình nên làm gì.

Khi cô giúp bà nội thái thịt, thái chậm muốn chết, lại còn cắt quá nhỏ, cuối cùng bị đuổi ra khỏi phòng bếp.

Giúp ông nội cầm kim châm, kết quả cầm nhầm sang nhiệt kế.

Bây giờ ăn cơm tối xong, cô cùng bà nội xem phim trên tivi, bà nội đang cảm khái,

"Ai ui Kim Bình sao lại chết đi như vậy, người đàn ông này sao lại coi trọng tiêu tam chứ, có phải không Viên Viên?"

Trước kia cô cũng rất thích bộ phim truyền hình này, cũng rất thích Kim Bình. Bây giờ Kim Bình chết, trong nội tâm cô lại không có chút nào gợn sóng, chỉ qua loa lấy lệ mà đáp "Vâng" một tiếng trả lời bà nội.

Hôm nay trong đầu cô đều trống rỗng.

Giống như đang suy nghĩ cái gì, đang nhớ cái gì, lại hình như cũng không có.

Bà nội còn đang mắng người đàn ông mắt mù, điện thoại cô đặt trên bàn trà rung lên một hồi lâu.

Lộc Viên Viên cầm lên.

Là một số xa lạ.

Cô do dự một chút, vẫn ấn nút nghe:

"A lô?"

"Lộc Viên Viên."

Ba chữ này vừa xông vào màng nhĩ, cô nhất thời ngừng thở.

Thần kinh cả ngày tan rã cũng bắt đầu tập trung lại.

Cô vẫn sợ mình nghe lầm:

"Học trưởng? Là anh....?"

"Ừm," bên kia của anh có tiếng gió, "Em ở nhà đúng không, xuống đây."

"...Hả?"

"Anh ở dưới lầu nhà em." Dừng một chút, anh lại lặp lại một lần:

"Xuống đây."

Không biết vì sao, mặc dù thông qua điện thoại có thể nhận ra được giọng nói, xác định người đầu kia điện thoại là ai. Nhưng Lộc Viên Viên cảm thấy bây giờ anh đọc nhấn từng chữ so với bình thường không giống nhau lắm, có chút không rõ ràng, giọng điệu cũng có chút kỳ lạ.

Nhưng cái này cũng không ngăn cản được trái tim càng lúc càng đập nhanh của cô.

Cô liếc mắt lên nhìn bà nội.

Không chú ý bên này.

Cô vừa nhỏ tiếng nói vào trong điện thoại:

"Được, học trưởng, một lát nữa em ---"

"Tút, tut, tut...."

Lộc Viên Viên đưa điện thoại bên tai lấy xuống, có chút ngốc.

...Lại cúp máy.

Mặc dù chỗ nào cũng kỳ lạ, nhưng cô vẫn đứng dậy trở về phòng, bắt đầu thay quần áo.

Gần đây thời tiết đang ngày một lạnh, nghĩ tới nghĩ lui, cô mặc áo len cùng quần jeans vào, lại lấy thêm một cái áo khoác. Khi đi ra phòng khách, nói với bà nội muốn đi siêu thị mua ít đồ, bà nội đang đắm chìm trong việc Kim Bình chết, tức giận vẫn còn chưa giảm xuống, trực tiếp gạt đầu.

Lộc Viên Viên cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

Ở trong thang máy, nhìn số tầng đang dần dần giảm xuống, tay cầm điện thoại có chút đổ mồ hôi.

Sau khi anh gọi cuộc điện thoại này, cô có chút căng thẳng, có chút tò mò, cũng có một chút chút --- vui vẻ.

Mới vừa đi ra khỏi cửa khu nhà.

Cô lập tức nhìn thấy người vừa rời cúp điện thoại của mình.

Bên cạnh đèn đường trong cư xá, bởi vì khoảng cách có chút xa nên nhìn không rõ mặt, nhưng có thể nhìn ra anh mặc một chiếc áo gió màu đen, bởi vì dáng người cao, làm nổi bật lên cả người đặc biệt thon dài, tỉ lệ dáng người có thể nói là hoàn mỹ.

Khi Lộc Viên Viên đang đứng ở cửa khu nhà, anh cũng cất bước đi tới hướng cô.

Nhìn đôi chân anh được bọc tròn chiếc quần đen, Lộc Viên Viên bỗng dừng nghĩ đến lần trước ở công viên trò chơi, lúc hai người chơi trò xe điện đụng, anh cong chân lên, không có chỗ để đặt đôi chân dài.

Áo khoác đen cùng đôi chân dài mấy bước liền đi đến đứng vững trước mặt cô.

Đột nhiên cảm thấy, có lẽ trước đó đã nghĩ sai.

Sau khi thấy anh, không phải là có một chút chút vui vẻ.

Có lẽ.... càng nhiều hơn so với một chút.

"Học trưởng," Lộc Viên Viên nắm một góc của chiếc áo khoác, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của anh,

"Anh đến tìm em ---"

"À," Anh lẩn nữa cắt đứt lời cô, "Đến nơi khác đi."

Vừa mới dứt lời.

Lộc Viên Viên đột nhiên cảm thấy chỗ tay áo truyền đến một lực kéo cô đi về phía trước.

Cô cúi đầu nhìn.

Tay của anh đang nắm lấy tay áo khoác của cô, vừa gầy lại thon dài, khớp xương rõ ràng.

Anh dẫn cô đi được mấy chục giây, đến chỗ ghế dài cạnh đèn đường, anh buông lỏng tay ra, hất cằm ra hiệu,

"Ngồi đi."

Sau đó tự mình ngồi xuống trước.

Một loạt động tác khác thường lại trôi chảy.

"....."

Lộc Viên Viên không biết rốt cục anh bị làm sao, nhưng vẫn đi qua ngồi xuống bên cạnh anh.

Những gia đình ở trong tiểu khu này chủ yếu là những người già, sau giờ cơm tối sẽ có rất nhiều người xuống tản bộ. Mà hiện tại giờ này, là thời gian nghỉ ngơi của phần lớn mọi người. Bốn phía ngoại trừ tiếng gió cùng xa xa có tiếng còi ô tô, không có âm thanh nào khác.

"Lộc Viên Viên." Anh lại gọi cô.

Cô nghiêng đầu:

"...Ừm?"

Anh nói:

"Anh cũng đem sữa đậu nành uống rồi."

.....Sữa đậu nành?

Lộc Viên Viên bắt đầu nhớ lại.

Anh nói là cái túi sữa đậu nành anh mang về ký túc xá buổi sáng thứ sáu? Nhưng mà..... Tại sao lại muốn nói cái này?

Lộc Viên Viên hoàn toàn không hiểu ý của anh.

Cô thăm dò hỏi:

"Học trưởng, anh nói gì vậy, sao em nghe không hiểu...."

Nghe vậy, Tô Lâm đột nhiên cười.

Anh cười....cùng bình thường không giống nhau, đôi mắt hẹp dài cong cong, đường cong bên môi rất lớn, là một nụ cười mang theo dáng vẻ tranh công, giống như một đứa con nít vừa nhận được phần thưởng muốn bố mẹ mình khen ngợi.

Rõ ràng không giống, lại ngoài ý muốn câu người.

Lộc Viên Viên chớp mắt liền sững sốt, qua mấy giây, mới hoàn hồn mở to mắt.

Người trước mặt đột nhiên nghiêng người, xích lại gần cô hơn, nói:

"Vậy anh có thể gọi Viên Viên không."

Rõ ràng là câu hỏi, nhưng giọng điệu không hề mang theo dấu hỏi.

Khi anh xích lại gần, Lộc Viên Viên mơ hồ ngửi được mùi rượu, cô không trả lời vấn đề của anh:

"Học trưởng, anh uống rượu sao?"

"....."

Nghĩ như vậy, tất cả hành vi tối nay của anh đều có thể giải thích được.

Cô hỏi tiếp:

"Anh....có phải uống say rồi hay không?"

Anh nghe được, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Ngược lại cố chấp với đề nghị vừa rồi:

"Anh có thể gọi Viên Viên."

Lần này trực tiếp đổi thành một câu khẳng định.

"Viên Viên."

"...."

"Viên Viên."

"...."

Lộc Viên Viên cảm thấy lỗ tai mình giống như muốn bốc cháy.

"Viên Viên."

Hình như uống say xong anh không hề cố kỵ một chút nào, mặc kệ cô có đáp hay không, anh cũng chỉ gọi hai chữ này. Hơn nữa, rất có thể nếu cô không đồng ý thì anh cũng sẽ gọi cái tên này đến địa lão thiên hoang* mới thôi.

(*: dài đằng đẵng)

Cuối cùng, Lộc Viên Viên vẫn thỏa hiệp.

Cô từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng "Ừm" nho nhỏ,

"Học trưởng, rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu...."

Mới có thể say đến....không còn tỉnh táo như vậy.

Lần này, giọng của cô vẫn bị ép xuống rất nhỏ, không biết Tô Lâm có nghe thấy hay không, hay là không muốn đáp.

Anh lại ngồi gần cô thêm một chút.

Hai người cơ hồ ngồi sát vào nhau.

Lộc Viên Viên bị hơi thở của anh bao vây, trên người anh là mùi hương quen thuộc hòa quyện với mùi rượu không nồng đậm lắm, thế mà lại ngoài ý muốn dễ người.

Ánh sáng đèn đường mờ nhạt rơi vào trên người anh, hình dáng cả người anh giống như nhu hòa hơn.

Cô quay đầu nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc.

Anh chớp mắt một cái.

Mi mắt hơi rũ xuống phía dưới, ở đuôi mắt tạo thành một cái bóng, khi nhìn cô, con ngươi đen nhánh, có chút cảm xúc nho nhỏ hiện lên nơi đáy mắt.

Đột nhiên anh không có chút báo trước nào đưa tay ---

Lộc Viên Viên cảm thấy sau lưng có một cổ lực, mang theo cô hướng về phía trước, cằm của cô vừa vặn đặt trên vai anh.

Hoặc là nói, vừa vặn đặt ở lên khóa cài trên vai áo khoác anh.

Cô cảm nhận được anh hơi siết chặt cánh tay, hai người áp sát vào nhau hơn. Hơi thở của anh phả vào trên gáy cô, đồng thời làn da nơi cổ có chút xúc cảm ấm áp.

Anh vùi đầu vào cổ cô, hơi nghiêng đầu, cọ xát một chút.

Sợi tóc anh rất mềm, quét trên da có chút ngứa.

Cả người cô lập tức cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

Giọng nói buồn buồn của anh truyền đến,

"Anh không muốn nghe em gọi là học trưởng."

"..." Cô còn chưa lên tiếng, lại nghe anh nói tiếp:

"Một chút không cũng muốn."

Giống như một đứa con nít đang cầu kính vì không được ăn bánh kẹo.

"....."

Khớp xương trên người Lộc Viên Viên giống như bị cố định, không chút suy nghĩ, cứ như vậy hỏi lại anh:

"Vậy....vậy phải gọi gì?"

Anh lại mở miệng, giọng điệu giống như đang trách móc, lại giống như đang cảm khái:

"Em vẫn còn quá nhỏ."

....Hả?

Lộc Viên Viên phát hiện, sau khi uống say suy nghĩ của anh trở nên nhảy vọt, một giây trước còn đang xoắn xuýt tên cô, bây giờ liền nghĩ tới chỗ khác.

"Em so với anh nhỏ hơn, có phải nên gọi anh trai hay không."

Lộc Viên Viên: "....."

Đợi một lúc, cô còn chưa đáp lại.

"Anh trai...." Anh ngẩng đầu nhìn cô, chớp mắt: "Không được?"

Tay của anh vẫn không rời khỏi lưng cô, nhìn cô không trả lời, lại bắt đầu tự hỏi tự trả lời:

"Không sao, vậy đổi lại cái khác."

"Anh so với em lớn hơn...." Anh lăm bắm một câu, qua mấy giây, bỗng nhiên thu lại cánh tay, "Nếu không...."

Đầu óc Lộc Viên Viên từ khi bị anh ôm đến giờ cũng chưa hoạt động lại.

Chóp mũi cô tất cả đều hòa với mùi rượu của anh, cả người hỗn độn đến mức cô cũng bắt đầu hoài nghi có phải mình cũng uống nhiều rượu như anh hay không.

Cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn anh, theo bản năng trả lời:

"Nếu không cái gì?"

Tối nay trạng thái của anh vẫn luôn có chút nhảy vọt lên, còn có chút phấn khích, nhưng khi nhìn vào đôi mắt anh, cô lại có cảm giác hình như anh hoàn toàn không say chút nào, lại còn tỉnh táo.

Tô Lâm liếm liếm môi, nắm lấy eo cô, đôi mắt trong đêm tối tỏa sáng, trong giọng nói có chút kiềm chế kích động:

"Nếu không, gọi, ba?"

"....."

Tác giả có lời muốn nói: Lộc OO:?????

Lâm ca: Uống rượu xong nhất thời sáng, tỉnh rượu xong điên muốn nhảy lầu J

Tôi tuyên bố, kết thúc nam nữ chính đã thăng lên thành quan hệ cha con, toàn, văn, hoàn!!!

Đùa thôi =))))))

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Lúc Tô Lâm tỉnh lại, ý thức gì cũng đều không có, chỉ cảm thấy có một cái búa lớn đang gõ trong đầu.

Rõ ràng có cảm giác mang bịt tai đi ngủ, nhưng bên tai vẫn luôn kêu lên ong ong.

Đau đầu đến mức anh hận không thể một lần nữa đi ngủ lại.

Nhưng cũng bởi vì quá đau, không có khả năng ngủ lại được, anh lấy xuống bịt mắt cũng bịt tai, mở to mắt.

Lần này mẹ nó sao lại đau như vậy ---

À.

Anh nhớ ra rồi, liên hoan.

Đi hết mười mấy gần hai mươi người, nam nữ đều có. Tất cả đều là những người đã tham gia biểu diễn tiết mục trong buổi tiệc chào đón tân sinh viên. Ban đầu mọi người đều cảm thấy họ không quen thuộc với anh lắm, cũng không có người nào nói chuyện mời rượu anh.

Sau đó, vài nhóm người thay nhau uống rượu với Tần Phóng. Tên Tần gốc bạch ngọc này ai đến cũng không cự tuyệt, rất nhanh liền bắt đầu mê sảng, một lúc lại nhào lên trên người anh ồn ào,

"Cậu vì sao lại xem thường lão tử, lão tử ăn gà! Nhưng lão tử cũng là người đẹp trai!"

"....."

Tóm lại nói điên rồi cũng không khác nhau lắm.

Tô Lâm liền giúp cậu ta uống một vòng.

Anh uống rượu không biểu hiện lên mặt, ánh mắt lại còn tỉnh táo. Trước đó khi học cấp ba, anh có say hay không không ai nhìn ra được, thường thường không cần thận nên rất dễ uống nhiều.

Quan trọng là, anh say hay không say, chính anh cũng không biết.

Hơn nữa còn đặc biệt dễ uống thêm nhiều.

Sau đó thì sao....

Tô Lâm chậm rãi ngồi dậy, một tay đặt trên chân, một tay gắp gao ăn lên huyết thái dương.

Một ít hình ảnh tràn vào trong đầu, làm cho anh hoa mắt, không bắt giữ lại được, chết sống chấp vá lại cũng không ra được cảnh tượng hoàn chỉnh.

Lúc này, bên người truyền đến tiếng rên thống khổ,

"Con mẹ nó....Có phải lão tử bị người ta đánh cho não chấn động rồi không...."

"....."

Tô Lâm nhìn giường đối diện.

Tần Phóng giống như con cá chết không nhúc nhích, hai tay ôm đầu.

"Tối hôm qua tôi đón xe đi đâu?"

Tần Phóng giống như bị choáng váng, cả buổi mới đáp lại:

"Con mẹ nó tôi cũng không biết...."

Cậu ta dừng lại một chút, lại nói:

"Sau khi uống say, cũng không mù đến mức không biết gọi điện thoại chứ? Nhìn nhật ký cuộc gọi chẳng phải sẽ biết sao. Để tôi nhìn của tôi một chút, lão tử mẹ nó---"

Giọng nói liền im bật.

Tô Lâm đang mở điện thoại ra, còn chưa kịp mở khóa, nhìn về phía Tần Phóng:

"Sao rồi?"

Tần Phóng "Bịch" một cái ngồi dậy, mắt vốn không nhỏ trừng càng lớn hơn:

"Lão tử! Mẹ nói gọi cho Vương Nhất Hàm hai mươi cuộc điện thoại!!!"

Tô Lâm: "....." Thật ngốc bức.

Mặc dù đầu Tô Lâm vẫn còn đau, nhưng vẫn rất không tử tế cười nhạo một tiếng.

Sau đó anh thu tầm mắt lại, rũ mắt nhìn nhật ký cuộc gọi của mình.

Trong phút chốc con người liền thít chặt.

[137xxxxxxxx – Lộc Viên Viên] 【13】

13 cuộc.

Mười, ba, cuộc, điện, thoại.

Tô Lâm: "....."

Đầu càng ngày càng đau.

Anh vò tóc một hồi, chậm rãi nhắm mắt lại liều mạng mà nhớ xem gọi điện thoại đã nói những gì với cô.

Hình như đầu tiên là bắt xe đến nhà cô.

Sau đó gọi điện thoại bảo cô xuống.

Sau đó....Sau đó....hình như anh, nói lời gì đó không nên nói.

Đại khái qua hai phút, ký ức hình ảnh sau cùng rốt cuộc cũng tái hiện. Anh phảng phất thấy mình ngồi ở trên ghế dài, bầu không khí rất đúng lúc, còn ôm cô ở trong ngực.

Sau đó anh ở bên tai cô nói ra năm chữ kia.

Nếu không, gọi, ba.

"....."

Mẹ nó thật tuyệt.

Đây là cái lời nói ngu xuẩn gì???

Không đợi anh từ trong khiếp sợ tỉnh lại, Tần Phóng lại một tiếng hô lên.

Anh quay đầu, nhìn đối phương.... Có biểu cảm rất phức tạp.

Kinh ngạc, giống như ăn phân vậy, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra sự kích động.

"Lâm ca." Tần Phóng ngay lập tức rời khỏi giường, bước đi có chút không vững, nhưng vẫn hai bước đi đến giường anh, tay vịn ở lan can giường trên Tô Lâm.

"Lâm ca," Tần Phóng lại gọi một tiếng, giọng nói đều run rẩy:

"Con mẹ nó tối hôm qua tôi tỏ tình với Vương Nhất Hàm."

"....."

"Cậu biết đó, là người bạn pháo ---"

Tô Lâm chặn ngang cậu ta:

"Tôi biết." Dừng một chút, lại tăng thêm một câu: "Cậu đừng nói."

Tần Phóng làm như không nghe thấy:

"Tôi....Bây giờ tôi, thoát FA."

"....."

"Tần Phóng tôi!! Thoát FA a a a a a!!!"

Gào xong một trận, cậu ta giống như đánh máu gà vậy*, lập tức xông vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa.

(*:Chơi máu gà đề cập đến một hành vi châm biếm những người có cảm xúc háo hức bất ngờ đối với một người hoặc vật cụ thể, và cũng có ý nghĩa chế giễu.)

Tô Lâm: "....."

Nội tâm Tô Lâm bây giờ tràn đầy mưa đạn lời lẽ thô tục.

Tần Phóng uống say, đi tìm người ta tỏ tình, liền thành công.

Mà anh uống say.

Lại mẹ nó bắt người ta xuống lầu, còn bảo cô gái nhỏ người ta gọi anh là ba.

.....Trong đầu là phân sao.

Anh đem điện thoại di động quăng qua một bên, cả người một lần nữa nằm vật xuống giường, đầu đập mạnh vào chiếc gối mềm.

Suy nghĩ, một lần nữa lấy điện thoại trở lại, hí hoáy vài cái mới lần nữa ném đi.

Sau đó trùm chăn che kín đầu.

Tiếng nước trong phòng tắm không vang lên quá lâu. Tần Phóng với mái tóc còn ướt huyết sáo bước ra, cả người thần thanh khí爽, đau đầu cũng không ngăn được thần kinh phấn khích.

Cậu ta ngồi trên giường, mở Wechat ra, nhìn ghi chép trò chuyện của [Cầu Đản Vương Nhất Hàm], lật đi lật lại rất nhiều lần.

Đến giờ màn hình tự động khóa, cậu ta bất ngờ không kịp đề phòng nhìn khuôn mặt tươi cười như bông hoa cúc của mình trên màn hình màu đen.

"....." Có chút đáng sợ.

Tần Phóng không chế biểu cảm của mình xuống, lần nữa mở điện thoại, thoát ra khỏi khung trò chuyện, dự định quét qua vòng bạn bè một chút để hạ tâm trạng của mình xuống.

Không nghĩ tới, cái thứ nhất lại là....

Cậu ta nheo mắt lại liên tục xác nhận, người đứng đầu vòng tròn bạn bè hình như là Tô Lâm, chú thích cũng đúng.

Tô Lâm? Lại đang ở trên vòng tròn bạn bè?

Giống như một bức tranh mở ra, nhưng Tần Phóng không nhìn đã ấn like cho Lâm ca của cậu ta, trước tiên vì kính trọng.

Sau đó cậu ta nhìn nội dung.

[.]

Rất đơn giản, chỉ có một dấu chấm tròn.

Hả? Cái này là có ý gì?

Tần Phóng lại nhìn hình ảnh anh đăng lên.

Trong hình là một đóa hoa sen, không nở, cánh hoa gắn chặt với nhau, vẫn là hình dáng nụ hoa.

Phía dưới phối hợp bốn chữ to:

[Tôi tự bế]

-

Bởi vì tuần trước không đi dạy thêm cho Thư Diễm được, tuần này Lộ Viên Viên đã nói với cô ấy, sẽ qua sớm hơn hai giờ.

Chờ đến khi trở lại trường học, đã là hoàng hôn. Đám mây lớn ở đường chân trời không giống như màu đỏ ngày thường hay có, màu sắc trầm xuống giống như đen.

Gió rất nhỏ, không khí cũng có chút ngọt ngào, trời hình như muốn mưa.

Lộc Viên Viên đứng ở cổng trường, ngửa đầu quan sát một chút.

Hôm nay cô phải đi siêu thị trường mua vài món đồ, nhưng bây giờ nếu trở về ký túc xá cầm dù rồi lại đi siêu thị sẽ mất rất nhiều thời gian. Cho nên....hay là trực tiếp đi.

Đánh cược, trời không mưa.

Trên đường đi tận lực bước nhanh, cô dùng hết mười lăm phút mới mò tới siêu thị. Vừa mới bước vào cửa, thấy được bóng người quen thuộc từ hướng khác đi tới, mục đích rõ ràng giống như cô.

Bước chân cô dừng lại ở cửa ra vào.

Sau đó người đó hướng cô đi tới.

Sau khi anh đứng vững, Lộc Viên Viên liếc nhìn khuôn mặt ngày hôm qua vừa mới gặp. Có lẽ bởi vì say rượu, sắc mặt của anh không tốt lắm, dưới mắt cũng có màu xanh nhàn nhạt.

Nhất thời thật nhiều hình ảnh tối hôm qua hiện ra trước mắt.

Cô hơi do dự, tay hơi nắm chặt lấy quai đeo cặp, chỉ nói một câu "Chào học trưởng" liền định bước vào siêu thị.

Mới vừa giơ chân lên ---

Quai đeo cặp truyền đến một lực kéo về phía sau.

Lộc Viên Viên nghi hoặc quay đầu,

"Học trưởng....?"

"....."

Thật sự Tô Lâm cũng không nghĩ tới có thể gặp được cô ở đây.

Bước chân anh dừng lại một cái chớp mắt. Sau đó đi đến trước mặt cô. Cô gái nhỏ từng chút ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt to đen trắng rõ ràng trong suốt, không có một chút tạp chất nào, làn da trắng nõn tinh tế, đôi môi hồng hào.

Trước kia cô cùng anh chào hỏi, không hẳn là kích động, nhưng ít nhất vui vẻ. Mà vừa rồi, tiếng "Chào học trưởng" kia của cô, giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng, giống như anh thật sự chỉ là một người học trưởng bình thường.

Chuyện này không thể được.

Tô Lâm đáp một tiếng, nhìn cô hồi lâu, vắt hết óc, cũng chỉ xuất ra được một câu:

"Đi cùng nhau nhé?"

"....."

-

Lộc Viên Viên lần này không chỉ mua đồ cho riêng mình, còn phải giúp ba người trong ký túc mua. Bởi vì có quá nhiều đồ, cô phải đối chiếu với danh sách trong nhóm trên Wechat để mua.

Lúc đầu còn cho là sẽ rất rắc rối khi mua đông này, không nghĩ tới lại giống bây giờ --- có người giúp cô mang theo giỏ mua sắm, tốc độ không nhanh không chậm đi bên người cô. Cô chỉ cần tìm được đồ vật, sau đó quăng vào trong giỏ là được.

Toàn bộ hành trình hai người đều không nói chuyện.

Đột nhiên Tô Lâm chú ý tới, cách mỗi mấy phút, cô sẽ đưa tay ra sau vuốt tóc sau đầu một chút, cau mày, dáng vẻ không quá dễ chịu.

Chờ đến lần kế tiếp cô vuốt tóc, anh không nhịn được gọi cô:

"Lộc Viên Viên."

Tay của cô vẫn còn trên tóc, "Ừm?"

Anh chỉ chỉ tóc cô: "Em không thoải mái sao?"

"Hả...." Lộc Viên Viên vừa kịp phản ứng, mới rõ anh đang chỉ cái gì, "Không có gì, chỉ là tóc bị kéo hơi khó chịu."

Hôm nay lúc ra cửa cô chỉ cột một cái đuôi ngựa thấp, không biết chỗ nào có vấn đề, luôn có mấy nơi da đầu bị kéo co chút khó chịu.

Nhưng mà cũng không quá khó chịu, cô cũng không muốn lần nữa buộc lại. Chẳng qua là thỉnh thoảng giơ tay lên chạm một cái, không nghĩ tới lại bị anh nhìn thấy.

Phảng phất như mở ra lời nói, sau khi đáp xong vấn đề này, Tô Lâm phát hiện cảm giác hai người lại khôi phục loại nói chuyện bình thường như trước.

Bởi vì có người hỗ trợ xách đồ, quá trình mua đồ diễn ra rất nhanh. Không đến hai mươi phút, Lộc Viên Viên đã mua hết mọi thứ ở trong danh sách, cất điện thoại vào.

Tô Lâm thấy động tác của cô,

"Em mua xong?"

"Ừm." Cô gật đầu, "Học trường vất vả rồi, chúng ta đi tính tiền thôi."

Mắt thấy cô muốn rời khỏi kệ hàng, Tô Lâm lần nữa kéo lại quai đeo cặp của cô:

"Đợi một chút."

".....Hả?"

Tô Lâm siết chặt quai hàm, tận lực thả chậm giọng nói:

"Tối hôm qua, anh uống say. Sau đó đi tìm em nói mấy lời có hơi ---" Anh suy nghĩ một chút, tìm một từ không chính xác lắm hình dung: "Kỳ lạ."

"Em...." Anh kiên trì nói tiếp: "Tuyệt đối đừng coi là thật."

Cô gái nhỏ giống như là vừa tiêu hóa lời nói của anh, trừng mắt nhìn,

"Ừm, em biết rồi."

Sau đó, cô đưa tay lấy cặp sách của mình, kéo khóa kéo bên cạnh chiếc cặp, rút ra hai tờ tiền mặt màu đỏ.

Lập tức đưa tới trước mặt anh.

Tô Lâm giật mình: "?"

Đây là cái hành động gì?

Anh không nhận, nghe cô tiếp tục giải thích:

"Học trưởng, em vốn định khi tính tiền sẽ đưa cho anh, vậy hiện tại em đưa trước cho anh cũng được."

Tô Lâm chần chờ nói:

"Em cho anh....Tiền? Làm gì?"

Lộc Viên Viên cũng có chút kinh ngạc:

"Chuyện tối hôm qua anh quên rồi sao?"

"Không phải toàn bộ..." Nhắc tới tối hôm qua, anh liền có chút không khống chế được cảm thấy xấu hổ, anh đưa tay không lên cào tóc, trả lời: "Nhớ được một số chuyện."

"À..." Cô nhẹ gật đầu: "Vậy để em kể cho anh nghe."

"...."

"Anh còn nhớ anh đã nói...." Biểu cảm của Lộc Viên Viên không được tự nhiên chớp mắt một cái, dời đi ánh mắt nhìn túi khoai tây bên cạnh: "Nói gọi cái gì....ba."

"...Nhớ."

"Sau đó, trước khi đi anh nhất định phải nhét vào túi của em hai trăm khối, nói là cho em tiền sinh hoạt."

"...?!"

"Em muốn trả lại cho anh, anh không nhận. Sau khi anh đi về lại gọi điện thoại cho em, nói tiền sinh hoạt không đủ thì nói với anh."

"....."

Vẻ mặt cô thành thật tăng thêm một câu cuối cùng:

"Còn có --- Tuyệt đối đừng tiết kiệm tiền cho anh."

Tô Lâm: "...."

Cái này cũng mẹ nó quá kích thích rồi.

Anh lại muốn tự bế.

-

Tính tiền xong ra cửa siêu thị, Lộc Viên Viên phát giác trước đó mình đánh cuộc sai rồi.

Bên ngoài tiếng sấm chớp thay nhau xuất hiện, sau đó mưa rơi xuống như trút nước, tranh nhau chen lấn rơi xuống mặt đất.

Trời mưa to.

Không phải mưa lớn giống bình thường.

Trong tay Tô Lâm xách theo đồ của cô, đứng ở dưới mái hiên trước cửa siêu thị quan sát mưa rơi, bên tai truyền đến âm thanh phàn nàn nhỏ nhỏ:

"Làm sao mưa lại lớn như vậy...."

Thành phố S thường xuyên có mưa nhỏ, hoặc là mưa bụi, nhiều khi chỉ cần đường đi không xa lắm, không cần mở dù cũng có thể đi được. Không nghĩ tới lần này mưa cùng những trận mưa trước đó hoàn toàn khác biệt, lượng mưa hết sức kinh người.

"Học trưởng, anh cũng không mang dù sao?" Lộc Viên Viên cau mày, lẩm bẩm muốn quay người: "Em đi mua cây dù ---"

Tô Lâm níu lại cánh tay cô.

Cô nghi hoặc quay đầu, nhìn anh:

".....Sao vậy?"

"Khụ," Anh hơi mất tự nhiên hắng giọng một cái, "Trời mưa như thế này, có che dù cũng không có hiệu quả, nhất định vẫn bị ướt."

"....."

"Cho nên không bằng ở nơi này, chờ mưa nhỏ lại một chút rồi đi."

Lộc Viên Viên đưa mắt nhìn trời.

Thật sự không nói khoa trương một chút nào. Hiên giờ trời mưa này giống như từng chậu nước ở trên trời dội xuống vậy, đúng là....đoán chừng che dù cũng vô ích.

Cô đưa mắt nhìn Tô Lâm,

"Vậy thì ở đây chờ đi."

Mái hiên bên ngoài bằng hiệu siêu thị rất lớn, không gian dưới mái hiên cũng rất rộng rãi, so với không gian bên trong nhiều người chen chúc, cô vẫn thích ở nơi này hơn.

Tô Lâm không nói gì, nhẹ gật đầu.

Lộc Viên Viên hôm nay dạy thêm hai giờ cho Thư Diễm, lại thêm vừa rồi mới mua đồ, vẫn luôn cảm thấy mệt mỏi, lại không nói rõ được mệt ở đâu, liền dứt khoát ở nơi hẻo lánh nhất nơi cửa, trực tiếp ôm đầu gối ngồi xõm xuống.

Tô Lâm nhìn cô đột nhiên thấp xuống một khoảng lớn, sau khi thấy rõ động tác của cô, hơi ngẩn ra.

Hôm nay Lộc Viên Viên mặc một chiếc áo len trắng, quần jeans màu xám đen bó sát người, đem đôi chân bọc lại đặc biệt nhỏ, ngồi xõm xuống ở nơi đó, nhìn gầy gò nhỏ nhỏ thành một đoàn.

Anh đi qua chỗ cô:

"Em sao vậy?"

"Không sao, hơi mệt một chút...." Giọng nói của cô gái nhỏ buồn buồn, "Hơn nữa chỉ là em không thích trời mưa, nhất là mưa lớn như vậy...."

"....."

Không đợi Tô Lâm lên tiếng, một tiếng sấm lớn vừa vạn đánh xuống, người bị dọa đến ngồi xổm trên mặt đất cuộn thành một đoàn khoai tây nhỏ run lên một cái.

Lộc Viên Viên đối với âm thanh lớn đột nhiên vang lên có phản ứng hơi lớn, cô còn chưa kịp hoàn hồn từ trong tiếng sấm, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái tay.

Quen thuộc, đẹp mắt, lấy cánh tay này làm mô hình cũng đủ tư cách.

Cô ngẩng đầu.

Ở góc độ này nhày, ngũ quan trên khuôn mặt anh có chút mơ hồ, chỉ có thể nhìn ra đôi môi đang chuyển động.

Anh nói:

"Em đứng lên đi."

Giọng nói trầm trầm, ở trong tiếng mưa rơi lộ ra có chút dịu dàng. Bỗng dưng cô nhớ tới, lần trước anh dùng giọng này dạy cô học tiếng Pháp, cô đều cảm thấy không chống đỡ được, lỗ tai rất ngứa.

Hướng hồ bây giờ như thế này.

Lộc Viên Viên vừa rồi mới bị dọa sợ, trong đầu đều trống rỗng.

Cô không nghĩ được gì, giống như bị mê hoặc vậy, đưa tay lên đặt vào lòng bàn tay anh, mượn lực đứng lên.

Sau khi đứng dậy.

Anh không lập tức buông tay.

Lòng bàn tay hai người gần như hoàn toàn sát nhau.

Nhiệt độ trên tay anh hơi lạnh, có chút trơn, cầm tay cô rất dễ chịu. Từ lúc tiếp xúc kia, một cảm giác tê dại yếu ớt truyền trực tiếp từ tay đến các nơi trong cơ thể.

Không rõ ràng, không mãnh liệt, nhưng lại làm cho toàn thân cô cứng đờ, khuôn mặt bắt đầu nóng lên.

Cô quên lấy tay về, ngược lại Tô Lâm là người đầu tiên buông tay cô ra.

Anh đứng ở ngay phía trước cô, chặn lại hầu hết cảnh tượng bên ngoài. Dư quang cô quét đến bỗng nhiên có mấy tia sáng mạnh làm cả bầu trời sáng lên, tia chớp từng cái này đến cái kia, tiếng sấm còn chưa tới.

Nhưng hẳn là rất nhanh sẽ tới ----

Không đợi cô chuẩn bị tâm lý, hai mảnh lạnh lạnh dán lên trên lỗ tai.

Lộc Viên Viên sửng sờ.

Lập tức nhận ra, đó là tay anh.

Có thể cảm thấy tay anh hơi cứng lại, che kín lỗ tai, sau đó tiếng sấm truyền đến lọt qua tầng ngăn cản này, rơi vào trong tai cô liền trở nên không

đáng kể.

Sau tiếng sấm dữ dội, anh buông lỏng tay.

Có lẽ do xúc cảm quá dễ chịu, cô thậm chí sinh ra một loại ý nghĩ không muốn để cho tay của anh rời đi.

Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt.

Lộc Viên Viên cảm thấy có chút may mắn hiện tại khung cảnh mờ mờ, trên khuôn mặt đỏ hỏn là không bị nhìn ra,

"Cảm ơn học trưởng."

Tô Lâm "Ừm" một tiếng, "Không có gì."

Không biết có phải ngẩng đầu nhìn anh lâu hay không, Lộc Viên Viên cảm thấy sợi tóc kéo vào có chút đau nhức. Cô đưa tay giật dây buộc tóc, nhúu mày một cái, quyết định không cần dây buộc tóc này nữa.

Qua thêm vài giây hoặc mười giây.

Tô Lâm không di chuyển vị trí, nhưng anh hơi cúi đầu xuống, người cũng có chút nghiêng về phía trước. Cứ như vậy, ánh sáng phía sau siêu thị chiếu vào khuôn mặt anh, hình dáng ngũ quan trên mặt anh xuất hiện trong tầm mắt cô.

Anh vừa buông tay ra lại đưa lên lần nữa, ở một bên mặt cô lượn quanh một vòng ---

Đưa đến đuôi ngựa sau đầu cô.

Tay anh giật giật dây cột tóc của cô.

Cô trợn to mắt.

Nhìn đôi môi nhạt màu của anh lúc mở lúc đóng:

"Cái này của em....vẫn không thoải mái?"

Giọng nói từ tính hòa vào tiếng mưa rơi, phảng phất tăng thêm hơi nước.

Lộc Viên Viên máy móc gật đầu.

Đột nhiên anh nở nụ cười.

Nụ cười bên môi rất nhạt, một bên khóe môi cao hơn bên kia, anh lại hơi cúi đầu, cô thẳng tắp mà đụng vào trong mắt anh.

Đèn trong siêu thị phía sau rất sáng.

Tất cả ánh sáng đều chiếu vào trong đôi mắt anh, mở ra vô số ấm áp.

Cô cảm thấy trên đầu buông lỏng.

Giống như vẫn luôn bị xách đầu lên bất chợt được thả ra, những sợi tóc vừa rồi khó chịu, bây giờ toàn bộ đều đang kêu gào thoải mái dễ chịu.

Lộc Viên Viên không tự chủ mà "Ôi" một tiếng.

Anh giống như bị phản ứng của cô lại chọc cười thêm một lần.

Khác biệt là, lần này nụ cười càng sâu, đôi mắt hẹp dài thậm chí còn tạo thành độ cong, anh đè giọng nói xuống:

"Khó chịu thì mở ra đi."

"....."

Tay của anh còn đặt sau gáy cô, ngón tay khẽ nhúc nhích, chạm vào tóc cô mấy lần, lời nói ra mang theo ý cười không nhìn được, nếu như cô

không nghe lầm, còn mang theo một chút bất đắc dĩ.

"Có phải ngốc hay không."

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Bầu không khí trong nháy mắt thay đổi.

Khoảng cách của anh và cô gần đến mức không thể xem thường. Lộ Viên Viên bỗng nhiên hơi ngửa đầu ra sau, đưa tay lên vuốt tóc mình, thuận tiện đem tay anh đang chạm tách ra.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào bức tường bên cạnh, rồi nhìn vách đá loang lỗ, cảm thấy mình có chút chật vật:

"....Anh mới ngốc."

Thật sự không dám nhìn vào anh....

Lộ Viên Viên có chút buồn bực, vì sao cô cảm thấy, gần đây Tô học trưởng hình như càng ngày càng....Đẹp trai? Đẹp mắt?

Trước kia lần đầu tiên nhìn thấy anh, cũng cảm thấy anh rất tốt rất đẹp trai, nhưng cô cũng chỉ là có cảm giác cảnh đẹp ý vui, không giống hiện tại.

Chỉ đối mặt một lúc, liền cảm thấy trái tim đập lên thành thịch.

Hai người đứng ở bên ngoài khoảng chừng mười phút.

Mưa đã nhỏ hơn một chút, Tô Lâm nhìn thoáng qua. Thật sự che ô cũng không đến mức sẽ bị ướt quá mức.

Nhưng mà.....

Thật vất vả mới được ở riêng với nhau, anh không muốn đi chút nào.

Anh nhìn khuôn mặt nghiêng của cô gái nhỏ, biểu cảm có chút không được tự nhiên, giọng nói cũng vậy.

"Lộc Viên Viên," Anh đứng hơi dựa về phía sau, suy nghĩ, lại hỏi một lần:

"Em....thật sự không xem diễn đàn?"

Nghe xong, cô nhanh chóng quay mặt lại nhìn anh, bờ môi khẽ nhếch, rõ ràng rất kinh ngạc.

"...."

Không biết vì sao, đột nhiên trong lòng anh sinh ra chắc chắn.

Phản ứng thế này, làm sao có thể chưa xem?

Tô Lâm lập tức nở nụ cười, híp mắt, vừa định lên tiếng nói tiếp ---

Điện thoại trong túi rung lên, sau đó tiếng nhạc chuông vang lên theo.

Anh dừng một chút, liếc nhìn tên người gọi, ngẩng đầu nói với cô:

"Anh nghe điện thoại."

Lộc Viên Viên gật đầu.

Cô nhìn anh ấn lên màn hình điện thoại, sau đó đưa điện thoại đến bên tai, rũ mắt nghe máy,

"Mẹ."

Anh không tránh mặt cô mà ở bên cạnh cô nhận cuộc điện thoại này, lời nói không sót một chữ truyền vào trong lỗ tai cô.

"Ừ, vẫn như vậy."

"Tạm được."

"Không cần gửi thêm cho con, đủ."

"..."

Lộc Viên Viên vốn đang cúi đầu, vẫn đang nghe, trước đó đều đáp rất trôi chảy, đột nhiên anh trầm mặc mười mấy giây, giống như bị kẹt lại.

Cô hơi nghi hoặc giương mắt nhìn.

Không nghĩ tới, lại đối diện với đôi mắt anh nhìn qua.

Con người màu đen của anh tỏa sáng, yên lặng nhìn chăm chăm cô, không hề chớp mắt, một lát sau, mới nhếch lên khóe môi nói với phía bên kia:

"---Nhanh thôi."

Nhanh?

Nhanh nhưng tại sao lại phải nhìn chăm chăm vào cô nói?

Lộc Viên Viên ban đầu có chút mờ mịt, nhưng nghĩ lại, có lẽ là đang nói chuyện thường ngày, sau đó nhìn sang nơi khác, trùng hợp liền đối mắt với cô.

Quả nhiên, rất nhanh anh liền quay đầu, tiếp tục cùng đầu kia nói chuyện.

Là mẹ của anh.

Thì ra, Tô học trưởng khi nghe điện thoại của người nhà là như vậy.

Mặc dù có đôi khi sẽ lộ ra biểu cảm ghét bỏ, nhưng môi vẫn luôn cong lên, đường cong khuôn mặt rất nhu hòa, dù ít nói, nhưng trong giọng nói không có chút nào mất kiên nhẫn.

Cả người đều trở nên thật ấm áp.

Nhìn một bên mặt anh, đột nhiên ký ức liền trở lại.

Hôm nay, cô cũng nhận được điện thoại.

Đến từ ba cô.

Khi đó cô vừa mới tỉnh dậy không lâu, mới từ trên giường ngồi dậy. Đột nhiên điện thoại bên gối rung lên, nhìn tên hiển thị trên màn hình, cô sửng sốt một chút mới nhận, gọi một tiếng "Ba".

Sau khi lên đại học, ông đã gọi cho cô một lần. Thời gian trôi qua một tháng rưỡi, đây là lần thứ hai.

Cô siết chặt điện thoại, yên lặng nghe người bên kia nói mấy câu, trong lòng dâng lên mất mát, nhưng một chút cũng không bất ngờ.

Bên kia truyền đến giọng của người đàn ông vẫn quen thuộc như cũ nói theo thông lệ, không có chút nhiệt độ nào, nội dung đơn giản là gọi tới hỏi cô muốn tiền sinh hoạt bao nhiêu.

Lộc Viên Viên không lập tức trả lời.

Cho đến khi kiên nhẫn của người bên kia đã hao hết, bắt đầu thúc dục cô, cô cắn răng, từng chữ từng chữ nói:

"Con không cần tiền của ba."

"Con đi dạy thêm, tiền lương rất nhiều, con không xin ba, không xin tiền ông bà cũng có thể sống được."

"Ba," Đôi mắt vừa mới rời giường vốn khô khốc, cô càng nói càng khó chịu. Cuối cùng dùng một tay khác xoa lên đôi mắt đau nhức, cố gắng che giấu giọng nói nghẹn ngào, "Ba....sau này đừng gọi điện thoại cho con nữa, có được không?"

Ba không nhớ con, không muốn gọi cho con, thì đừng gọi có được không.

Sau câu nói kia, người đàn ông không nói gì.

Giống như thờ dài, sau đó trực tiếp cúp máy.

Cô lấy điện thoại từ bên tai xuống, ngồi ở trên giường cúi thấp đầu, nước mắt theo kẽ ngón tay từng giọt từng giọt rơi xuống trên chăn.

Thật ra đã nhiều năm như vậy, cô nên sớm quen thuộc.

Nhưng con người có lúc chính là như vậy. Cho dù bạn biết lần này trong điện thoại người kia sẽ nói gì, nhưng vẫn không thực tế mà ảo tưởng.

Mong đợi, người kia có thể hay không, dù chỉ là hỏi bạn một câu, ở trường học sống có thoải mái hay không, có mâu thuẫn với bạn cùng phòng hay không, hoặc là, chỉ đơn giản một câu, ba nhớ con.

Nhưng mà ảo tưởng chung quy cũng chỉ là ảo tưởng.

Khóc xong, nghĩ thông suốt rồi cũng tốt.

"....Em sao vậy?"

Trước mắt đột nhiên thoáng qua bóng một cái tay.

Lộc Viên Viên lấy lại tinh thần, ánh mắt tập trung vào người trước mặt,

"Ừm?"

Tô Lâm đem điện thoại cất vào trong túi áo, đi đến gần cô hơn một chút.

Trời đã gần như tối, đèn đường bên cạnh siêu thị sáng lên, anh nhìn thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt cô.

Rõ ràng trước đó dáng vẻ còn rất có sức sống, đột nhiên giống như biến thành người khác, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt mờ mịt.

Trọng điểm là, không biết vì sao.

Anh luôn cảm thấy... cô giống như muốn khóc.

Lời nói trong cổ họng nghẹn lại, anh thử thăm dò hỏi:

"...Không vui?"

Ban đầu Lộc Viên Viên muốn trực tiếp lắc đầu.

Lắc được một nửa, nhìn anh hơi nhú mày lại, trong mắt lo lắng, đột nhiên không muốn kìm nén nữa.

Muốn cùng một người tâm sự hết.

Kìm nén quá khó chịu.

"Ừm, không vui."

Tô Lâm sững sờ, còn chưa kịp nói gì, cô lại dùng tốc độ nhanh nói thêm một câu:

"Học trường, em nói một chút cho anh nghe, sau đó anh quên đi nhé."

"Rất lâu rất lâu rồi, em cũng không biết mình đã làm sai điều gì. Ba em cứ như vậy không thích em."

"Ông ấy không muốn chăm sóc em cũng được, trực tiếp quên em đi cũng được, nhưng hết lần này đến lần khác ông ấy còn nhớ tới gọi điện thoại cho em, hỏi em muốn bao nhiêu tiền."

"Ông ấy hỏi em muốn bao nhiêu tiền, nhưng em đoán, ông ấy căn bản cũng không muốn em nói ra một con số nào."

"Bởi vì ông ấy không có nhiều tiền để có thể cho em."

"Em biết tất cả, cho nên em mới muốn đi làm gia sư....."

"...."

Từng câu từng câu cô nói, từ lúc bắt đầu anh là sững sờ, đến sau cùng chuyển thành ngạc nhiên.

Giọng nói cô không lớn, giọng điệu cũng không hề dữ dội, chỉ là loại giọng nói nhỏ nhỏ tinh tế kia mang theo ủy khuất cùng phàn nàn.

Trong phút chốc làm anh nhớ tới, trước đó anh đưa cô về nhà, khi cô ghé ở trên lưng anh nói câu kia.

-- "Ba em sẽ không đối tốt với em như vậy đâu."

Anh không nói rõ được trong lòng có cảm giác gì.

Giống như bị tảng đá đè nặng, rất bức bối, lại vừa giống như bị sợi dây vòng quanh, từng vòng từng vòng quấn chặt.

Tóm lại, có chút khó chịu.

Anh vẫn luôn không lên tiếng, nhìn Lộc Viên Viên sau khi nói xong, thở dài ra một hơi, đầu hơi cúi lại lần nữa nâng lên, như trút được gánh nặng, cười:

"Hôm nay em vẫn luôn không làm sao vui vẻ được. Bây giờ nói xong, thật sự khá hơn rất nhiều rồi."

"Cảm ơn anh nha học trưởng," Cô do dự một chút, lại nói một lần:

"Anh nghe xong, quên đi nhé."

"...Ừm," Tô Lâm gật nhẹ đầu, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói từ chỗ nào, cuối cùng chỉ phun ra một chữ, "Được."

Quên là không thể, nhưng cô bây giờ, anh không nghĩ lại hỏi tiếp.

Lộc Viên Viên đi ra ngoài, đưa tay hứng một chút mưa bên ngoài. Sau đó thu tay lại, quay đầu cười:

"Mưa nhỏ hơn rồi học trưởng, chúng ta đi mua dù, sau đó về thôi?"

Tô Lâm gật gật đầu:

"Anh đi mua, em ở đây chờ anh."

Lộc Viên Viên đứng ở dưới mái hiên siêu thị, nhìn những sinh viên thỉnh thoảng che dù đi qua, mưa nhỏ rơi tí tách trên mặt đất.

Vừa mới trút hết một trận, ngọt ngọt ở trong lòng đã khá hơn nhiều.

Thật ra cho tới bây giờ cô chưa từng cùng bạn bè trong trường đại học nhắc đến những chuyện này, trong ký túc xá mọi người nói chuyện phiếm rất ít liên quan đến gia đình, hơn nữa khả năng cô cũng không nói được nên lời.

Nhưng không biết vì sao, vừa rồi khi đối mặt với anh, lại đơn giản mà nói ra miệng như vậy.

"Mua xong rồi."

Giọng nói quen thuộc truyền đến trong tai, cô theo giọng nói quay đầu.

Tô Lâm chân dài, mấy bước liền đi tới trước mặt cô, một khắc khi Lộ Viên Viên nhìn thấy đồ vật trong tay anh.

Tất cả những suy nghĩ vừa rồi, như trút được gánh nặng hay vẫn còn không vui, tất cả đều biến mất, không còn dấu vết.

Trong đầu chỉ còn lại thứ trong tay anh ---

Là một cây dù, màu hồng phấn của thiếu nữ.

Cô lại nhìn kỹ một chút, thế mà trên cán dù....còn in hình dấu tây?

Tựa hồ nhận ra ánh mắt nhìn chăm chú của cô, anh giơ tay cầm cái dù lên, vừa bật nó ra vừa hỏi:

"Thích không?"

"....Thích." Lộ Viên Viên hơi ngừng, lại tăng thêm một câu: "Thật là đáng yêu."

Dù sao, khen....vậy chắc được rồi.

Anh bung dù ra, Lộ Viên Viên đi bên anh dưới cây dù, nghĩ đến ghi chép về anh cô đã ghi trong bản ghi nhớ.

Cô đoán đúng rồi, không sai.

Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng Tô học trưởng, thật sự rất rất thích màu hồng!

-

Mất mười phút, hai người đi đến bên cạnh gốc cây trước đó Tô Lâm đạp xe chở cô về ký túc xá.

Đối diện có hai người đang đi tới, có thể nhìn ra một nam một nữ, dáng vẻ rất thân mật, cùng nhau che dưới một cái dù đen.

Thời điểm đi ngang qua nhau, Lộc Viên Viên nghe được cuộc trò chuyện của họ.

"Anh nhìn đi! Bạn trai người ta lại cầm một cái dù màu hồng! Nhất định là do bạn gái bắt cầm, em bảo anh cầm cái dù màu vàng anh lại không vui! Nhất định phải dùng cái dùng cái dù màu tối thui này, xấu chết mất!"

"Ai chà, chỉ là một cái màu thôi mà, đừng xoắn xuýt nữa...."

"Không được, hôm nào em phải đi mua một cái dù màu hồng phấn. Ngày khác trời mưa anh có cầm hay không!"

"Bà cô à, tha cho anh đi...."

Tiếng nói của đôi tình nhân kia dần dần giảm đi, cho đến khi không còn nghe rõ cuộc trò chuyện của họ.

Bạn trai.....

Tô học trưởng chắc là cũng nghe được.

Đọc theo con đường này, ngẫu nhiên sẽ gặp người cưỡi xe đạp, Tô Lâm dùng tay không cầm dù kia đặt ở trên bả vai cô, hơi hướng vào trong một chút.

Kỳ thật cô đã đếm.

Tổng cộng ba lần.

Lộc Viên Viên không hiểu sao có chút nóng mặt, trước mắt là tòa nhà ký túc xá nữ, cô nói cảm ơn với anh sau đó nhanh chóng bước đi.

Lại đột nhiên bị anh gọi tên.

"Lộc Viên Viên."

".....Vâng?"

Tô Lâm đổi tay cầm cây dù, tỉ mỉ mà nhìn khuôn mặt cô.

Ánh mắt của cô gái nhỏ giống như bình thường, vô cùng trong suốt, giống như thật sự không có cảm xúc khổ sở gì.

Nhưng mà....trước đó cô nói những lời kia, khẳng định đã nhận nhận rất lâu, thật vất vả mới nói ra.

Nào có lại dễ dàng trở nên tốt như vậy.

Anh hỏi:

"Em...ngày đầu tiên đại hội thể dục thể thao, không có hạng mục gì phải không."

Lộc Viên Viên suy nghĩ một chút,

"Hình như là không có, đều là ở ngày thứ hai thứ ba, sao vậy?"

"Ừm," Tô Lâm giống như đã đoán trước được câu trả lời của cô, nhẹ gật đầu: "Đi ra ngoài chơi đi."

Lộc Viên Viên không kịp phản ứng:

".....Hả?"

"Anh đưa em đi ra ngoài chơi." Anh tiếp tục nói.

Anh một tay cầm chiếc dù, một tay khác đột nhiên nâng lên, chạm vào tóc cô.

"Đừng không vui nữa."

-

Lộc Viên Viên làm học sinh nhiều năm như vậy. Từ khi bắt đầu học mẫu giáo đã cầm tiểu hồng hoa*, lên tiểu học bắt đầu cầm giấy khen, học sinh ba tốt một năm cũng không để bị lột. Mặc dù người nhỏ gầy, nhưng ở đại hội thể dục thể thao cũng có thể làm cho lớp được vinh dự cùng về vang, điển hình cho hình ảnh học sinh mẫu mực có đủ đức trí thể mỹ.

(*: hoa bé ngoan)

Khi học cấp hai, cấp ba, là lứa tuổi thiếu niên xúc động nhất. Ở trong lớp luôn có học sinh nam trốn học hoặc đánh nhau. Mặc kệ cô được phân đến lớp nào cũng đều có chức vị là đại diện môn học hoặc ủy viên học tập, cô không nhịn được mà thở dài.

Haizz, yên lặng học tập tốt biết bao nhiêu, tại sao lại phải vi phạm nội quy của trường học chứ.

Tuần trước, cô cũng là bị đau bụng do đi cả đến, mới không có cách nào đi học tiếng Pháp.

Đối với loại chuyện hoạt động tập thể này, có lẽ bên ngoài không thể nhìn ra, nhưng Lộc Viên Viên thật sự là một người có ý thức tập thể rất mạnh mẽ.

Mặc dù đại hội thể dục thể thao có rất nhiều người không chọn tham gia, nhưng bình thường mà nói, coi như cô không tham gia, nhất định cũng sẽ không vắng mặt.

Nhưng mà....

Có lẽ là ngày đó giọng nói của anh quá êm tai, có lẽ cô cũng muốn đi chơi.

Mặc kệ nguyên nhân gì, cô đều bị Tô Lâm thuyết phục.

Nhưng mà cô không nghĩ tới chính là, anh nói đưa cô đi chơi, nơi muốn đi lại là công viên trò chơi lần trước hai người vẫn chưa chơi hết trò chơi, đồng thời cũng để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho hai người.

Công viên trò chơi hồ của bạn không ở trong thành phố S, chính xác mà nói, là ở bên rìa của một thị trấn nhỏ nơi giao nhau giữa hai thành phố lớn.

Lần trước là thuê xe buýt, mà lần này lại không có. Lộ Viên Viên liền đề nghị ngồi tàu hỏa.

Tàu hỏa khởi hành lúc chín giờ rưỡi, nhưng nhà ga lại không gần đại học C. Cho nên buổi sáng tám giờ hai người liền xuất phát.

Lộ Viên Viên giống như lần trước, mang cặp sách đựng chai nước và ví tiền, cùng một số đồ linh tinh, không mang quá nhiều. Chờ khi đi tới cổng trường nhìn thấy Tô Lâm, cô hơi sửng sốt.

Anh mặc một bộ đồ thể thao có ba vạch màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai màu trắng, khuôn mặt không có biểu cảm gì, mặt mày nhàn nhạt. Thật sự cùng bình thường không có gì khác biệt quá lớn, chỉ là.....

Quầng thâm dưới mắt nặng hơn một chút.

Lại thêm màu sắc trên môi anh tương đối trắng bệch, cả người nhìn có chút mệt mỏi.

"Chào học trưởng." Cô bước nhanh đến trước mặt anh.

Tô Lâm cất điện thoại, cười với cô một chút,

"Ừm, đi thôi."

Ra khỏi cổng trường, đột nhiên cô nhớ ngày thứ hai, hình như anh phát tin lên vòng bạn bè, hơn ba giờ sáng, trong hình ảnh chằng chịt một đồng tiếng Anh. Anh không gõ văn bản, chỉ dùng một biểu tượng con dao bấp đẫm máu.

Là bài tập sao?

"Học trưởng," Cô vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn anh, "Có phải anh....ngủ không ngon không?"

Anh "Ừm" một tiếng.

Dừng một chút, lần nữa phát ra giọng nói có chút buồn bực:

"Rất rõ ràng sao?"

"Không phải rất rõ ràng," Lộc Viên Viên cảm thấy anh chắc là rất chú ý hình tượng, thế là trái lương tâm nói: "Chỉ là một chút chút."

Cô còn đưa tay ra, dùng ngón tay so "một chút xíu" là thế nào cho anh xem.

Tô Lâm không còn buồn bực, cười một tiếng, đè vành mũ xuống.

Buổi sáng rất khó bắt xe, đứng ở bên lề đường ngoài cổng trường đợi mười phút, mới có một chiếc xe trống đi tới. Cũng may trên đường không

bị kẹt, hai mươi phút sau đã tới ga tàu.

Kiểm vé xong, thời gian còn rất dư dả, Tô Lâm mang cô đi ăn sáng. Sau khi ăn xong Lộc Viên Viên ngồi đối diện anh, mở to mắt nhìn anh ngáp lần thứ năm.

Lại nghĩ tới anh phát cái kia trên vòng bạn bè, cô nhin không được hỏi:

"Anh thức đêm làm bài tập sao?"

Anh "Ừ", giọng mũi có chút nặng.

"Học trưởng," Cô cố gắng làm khuôn mặt nghiêm túc: "Thức đêm không tốt."

Động tác cầm túi trên lưng của Tô Lâm dừng lại, ngược mắt nhìn Lộc Viên Viên đang kéo căng khuôn mặt nhỏ, dáng vẻ tận tình khuyên bảo anh.

Anh lập tức liền cười.

Cô gái nhỏ xù lông:

"Anh cười cái gì? Thật sự không tốt đâu. Ông nội cũng không cho em thức đêm. Anh còn ngủ muộn như vậy, sẽ trở nên xấu xí dần dần ---"

Tô Lâm đứng lên, cách cái bàn đưa tay sờ lên đỉnh đầu cô.

Sau đó xoa nhẹ một cái.

Lộc Viên Viên im bật dừng lại.

Cô nhìn anh mở miệng cười:

"Ừ, không thức."

-

Bởi vì thời gian mua vé tương đối trễ, chỉ còn lại ghế ngồi toa hạng hai, nhưng cũng may là mua vé cùng nhau, hai người ngồi sát bên, 12A và 12B.

Dây A sát bên cửa sổ. Lộc Viên Viên để anh đi vào,

"Anh ngồi ở trong đi, sẽ không bị ồn ào, có thể ngủ bù một giấc."

"....." Tô Lâm có chút kinh ngạc.

Nhưng anh quả thật phải ngủ một chút, nói "Được" xong liền tiến vào chỗ ngồi trong cùng ngồi xuống.

Nhà ga này ở thành phố S là trạm đầu tiên, thời gian dừng lại là hai mươi phút. Họ coi như là nhóm người đầu tiên lên tàu. Sau đó, nhiều người lục tục đi lên, tiếng người tìm chỗ ngồi, tiếng trẻ con khóc, tiếng ồn càng ngày càng lớn.

Lộc Viên Viên có chút lo lắng thay cho anh.

Cô quay đầu hỏi:

"Học trưởng, anh mang tai nghe không?"

"Có mang."

Tô Lâm nói xong, rút dây tai nghe màu trắng từ túi bên hông của cái túi đen, sau khi mở ra, một bên nhét vào lỗ tai, nói với cô:

"Có chuyện gì thì gọi anh."

"Được, anh ngủ đi."

Năm phút sau, Lộc Viên Viên đang chơi điện thoại, cô cảm giác hô hấp của người bên cạnh ngày càng có tiết tấu.

Cô vụng trộm nhiều lần nhìn qua, nhưng bởi vì mũ lưỡi trai đã che đi ba phần tư khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy đường cong cái cằm cùng đôi môi đang mím chặt.

Chắc là ngủ thiếp đi rồi.

Lộc Viên Viên lần nữa nhìn lên, khi quay đầu lại, trước mặt có một người con gái, đang khom người, khuôn mặt cách cô rất gần.

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt, cô bị dọa, ở chỗ ngồi giật bắn một cái.

Thấy cô có phản ứng lớn như vậy, cô gái kia hình như có chút ngưng ngừng, hơi cười:

"Thật xin lỗi thật xin lỗi! Dọa đến bạn sao?"

Lộc Viên Viên khôi phục lại một chút hô hấp, cũng đáp lại một nụ cười:

"Không sao không sao."

"Là thế này," Cô gái kia cầm vé trong tay cho cô nhìn, "Vé của mình là 12C, ở ngay bên cạnh bạn."

"...."

"Anh ấy là bạn trai mình, vé ở 12D, cách ở giữa mình là một lối đi nhỏ," Cô gái kia chỉ chỉ người con trai đứng ở một bên, lại cười một chút, "Mình muốn ngồi cạnh anh ấy, không biết có thể nhờ bạn đổi vị trí với anh ấy được không?"

"....."

Lộc Viên Viên nhìn thoáng qua chỗ 12D.

Toa hạng hai trên tàu hỏa sắp xếp dãy ABC ở một bên, DE ở một bên khác, ở giữa có một hành lang cho mọi người đi lại.

Bọn họ bị hành lang tách ra.

Nếu chỉ là cô, khẳng định cô sẽ đổi.

Nhưng mà không phải chỉ có cô.

Hơn nữa nếu đổi, cô cùng Tô Lâm cũng sẽ bị tách ra.

Cô cảm thấy mình không muốn cùng anh bị ngăn cách....

Lộc Viên Viên quay đầu liếc nhìn người ngồi bên vẫn không có động tĩnh, tim đập rộn lên, trong lòng bàn tay đổ chút mồ hôi.

Nếu không....nói dối một câu chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Dù sao anh đang ngủ, sẽ không nghe được cô nói gì.

Thật ra Tô Lâm vẫn luôn không ngủ.

Tai nghe của anh không phải loại tai nghe chuyên dụng, căn bản không ngăn được quá nhiều tạp âm, nhưng nhắm mắt lại cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Lộc Viên Viên đột nhiên động một chút, anh cảm giác được.

Sau đó anh liền tháo xuống tai nghe bên phải, nghe được toàn bộ cuộc trò chuyện của hai cô gái.

Trong lòng anh thở dài.

Lộc Viên Viên là người tốt bụng, nhất định sẽ cam tâm tình nguyện đem chỗ ngồi tặng cho đôi tình nhân bị chia rẽ kia ---

Giọng nói quen thuộc truyền đến,

"Chuyện đó, xin lỗi nha...."

Hử? Xin lỗi?

Vậy mà lại cự tuyệt?

Anh hết sức tập trung ở trong một đồng âm thanh ồn ào phân biệt ra giọng nói của cô.

Qua mấy giây, giọng nói mềm mại nhỏ nhỏ lần nữa bị anh bắt lại.

- --"Minh cùng bạn trai cũng ngồi cùng nhau, nên, không thể đổi với bạn được rồi."

#Tối nay An sẽ up màn tỏ tình "cầu huyết" của bạn Tô. Mọi người đừng nôn nóng.

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 37

"Tôi cùng bạn trai tôi."

"Bạn trai tôi."

"Bạn trai."

"....."

Mẹ nó đây là Lộc Viên Viên nói??

Bây giờ cả người Tô Lâm cứng đờ ở chỗ ngồi, anh cảm thấy chỉ cần mình hơi cử động một cái, khớp xương đều sẽ rời ra thành từng mảnh.

Anh còn cảm thấy có phải mình đã nghe nhầm rồi không.

Không bao lâu, sau khi nghe Lộc Viên Viên trả lời, giọng nói của cô gái muốn nhờ đổi chỗ truyền tới, nói một câu "Xin lỗi".

Sau đó anh cảm thấy Lộc Viên Viên lần nữa dựa lưng vào ghế ngồi, tiếp đó ghế sau lưng anh cũng bị rung nhẹ một cái.

.....Hiện tại anh vẫn chưa mở mắt.

Nếu mở mắt, nói với cô lời em nói vừa rồi đều bị anh nghe được, Lộc Viên Viên có phải em nên cho anh một câu trả lời hợp lý hay không.

Sau đó....

Sau đó cô sẽ trả lời cái gì, thật sự hình như anh không đoán được.

- -- Học trưởng, em không nói như vậy chúng ta sẽ phải tách ra chỗ ngồi.

Hoặc là --- Học trưởng, em sợ họ làm ồn đến anh ngủ nha.

- -- Chuyện này mẹ nó không thể được.

Gần đây có rất nhiều lần anh cố ý, hoặc là không chịu khống chế mà tiếp cận cô, chính là muốn nhìn xem phản ứng của cô gái nhỏ một chút.

Trước đó, hoặc là nói, bắt đầu từ buổi tối ngày diễn ra buổi tiệc chào đón tân sinh viên khi cô hỏi vấn đề kia, anh đã cảm thấy cô hình như có chỗ nào đó không giống.

Hỏi cô có xem diễn đàn hay không, ánh mắt cũng đều là né tránh.

Hơi lại gần một chút, lỗ tai nhỏ cùng trên mặt liền bắt đầu đỏ ửng.

Anh không ngốc.

Những biểu hiện này hoàn toàn chứng minh, Lộ Viên Viên đối với anh cũng không phải không có chút cảm giác nào.

Nhưng anh vẫn không nắm chắc.

Trước đó khi cô vô tình nói câu kia "Học trưởng em mới chỉ tốt nghiệp cấp ba được bốn tháng", giống như một còi báo động, từng lần một, động một chút lại ở trong đầu vang lên.

Anh cũng rất buồn bực, thật ra thì sinh viên năm nhất nào không phải cũng vừa mới tốt nghiệp cấp ba bốn tháng chứ? Mọi người không phải đều cùng nhau tốt nghiệp sao?

Nhưng mà, chung quy lại nghĩ là một chuyện, đặt vào trên người cô lại là chuyện khác.

Cho nên mỗi khi anh muốn hung ác quyết tâm đi đến bước cuối cùng kia, vừa nhìn thấy cô nhìn đến đôi mắt cô, nghe cô gọi "Học trưởng", liền sẽ cảm thấy....

Thôi đợi thêm chút nữa.

Cho cô thêm chút thời gian.

Nhưng mà bây giờ, anh không đợi được nữa, mà cô cũng ---

Vừa nghĩ đến đây.

Tô Lâm tùy ý đặt cánh tay phải lên trên đùi, tay áo giống như bị ai động một chút. Bởi vì lực rất nhẹ, anh cũng không xác định được có phải ảo giác của mình hay không.

Anh dừng lại suy nghĩ hỗn tạp trong đầu, ngưng thần cảm nhận cổ lực kia.

Một giây sau, xúc cảm tinh tế lạnh buốt lướt qua trên mặt.

Toàn thân anh lần nữa cứng đờ.

Xúc cảm kia rất nhanh liền biến mất, ngay sau đó, lỗ tai của anh liền mát lạnh.

Tiếp đó, tiếng âm nhạc đồng thời chui vào trong tai, trở nên rõ ràng, âm thanh bên ngoài có chút mơ hồ.

"...."

Là Lộc Viên Viên.

Cô lại, mang lên cho anh....tai nghe vừa mới bị anh giật xuống?

Tô Lâm rất muốn cười.

Anh dùng hết sức lực toàn thân, mới kìm nén được tiếng cười sắp bật ra, mà suy nghĩ trong đầu trước đó, một đồng phân tích lớn --- tất cả đều bị động tác này của cô đánh tan.

Tô Lâm nhắm mắt lại nghe ba bài hát, căn đúng thời gian, chậm rãi đưa tay lấy cái mũ xuống, thuận tiện tháo tai nghe ra.

Người bên cạnh nhận ra được động tĩnh, nhanh chóng quay đầu:

"Học trưởng, nhanh như vậy anh....đã tỉnh rồi."

Anh cào mài tóc, gật đầu với cô.

Biểu cảm trên mặt Lộc Viên Viên có chút xoắn xuýt, cô trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng lần nữa:

"Học trưởng, cái đó, anh vừa rồi mới ngủ sao?"

"....."

Tô Lâm cố gắng làm cho nét mặt mình nhìn giống như vừa mới tỉnh ngủ, không cùng cô đối mặt, lấy điện thoại ra cầm trên tay:

"Ừm, vừa mới ngủ."

"Vậy sao anh lại....."

"Có chỗ trong bài tập chưa anh giao cho thành viên trong nhóm."

Cô gái nhỏ bừng tỉnh hiểu ra "À" một tiếng, "Vậy học trưởng anh mau mau giao đi."

Bài tập đương nhiên thức đêm đã làm xong.

Tô Lâm mở ra Wechat, lật danh bạ tìm người muốn tìm.

Tô Lâm: [Lão Thâm, lát nữa tôi muốn tỏ tình với một cô gái.]

Tô Lâm: [Có chút hồi hộp.]

Hai tháng không liên lạc, thế mà bên kia mấy giây đã trả lời lại.

Thâm Cố Minh: [Mẹ nó, chuyện là như thế nào?]

Tô Lâm: [Tôi con mẹ nó thật hồi hộp, cậu lúc đó làm sao tỏ tình?]

Thâm Cố Minh là bạn của anh từ khi học cấp hai lên đến cấp ba, coi như là thân thiết. Thâm Cố Minh học đại học ở thành phố B. Mặc dù chỉ có ngày nghỉ hai người mới hẹn nhau ra đá bóng, uống rượu một chút, thỉnh thoảng mới liên hệ nhưng cũng không có một chút xa cách.

Bây giờ tìm người này là bởi vì --- Đám bạn cùng phòng đại học như Tần Phóng, ở phương diện yêu đương quả thật rất ngu xuẩn, mà Thâm Cố Minh chỉ ít đã bắt đầu có bạn gái từ khi học cấp ba.

Chung quy lại có kinh nghiệm hơn.

Thâm Cố Minh: [.....]

Thâm Cố Minh:[Nên làm sao tỏ tình, tỏ tình không phải có thể trực tiếp bày tỏ là được rồi sao?"]

Tô Lâm: [Tôi cũng nghĩ trực tiếp tỏ tình, cậu dạy tôi một chút đi?]

Thâm Cố Minh: [.....Ngu ngốc.]

Thâm Cố Minh:[Cậu yêu đương vào liền trở nên ngốc bức như vậy?]

Tô Lâm nhìn ba chữ yêu đương kia, không hiểu sao lại vui vẻ.

Nhưng anh vẫn ăn ngay nói thật:

[Còn chưa nói đâu, tôi đây không phải đang hỏi hột sao.]

Thẩm Cố Minh: [Đã nhiều năm như vậy, không nghĩ rằng mẹ nó rốt cuộc cậu cũng xác định được đúng giới tính.]

"....."

Tô Lâm gõ chữ: [Cút, lão tử vẫn luôn thích con gái.]

Chỉ là gặp....Hơi trẻ.

Thẩm Cố Minh:[Cậu làm sao tỏ tình không phải là chuyện quan trọng, trọng điểm là cô gái đó có thích cậu không?]

Nhìn thấy những lời này, Tô Lâm sửng sốt, ngón tay ngay lập tức khựng lại ở trên bàn phím.

Trọng điểm.

Cô gái kia, thích cậu?

Thích không?

Anh nghĩ đến vừa rồi, cô nói với người khác.

Cô giúp anh đeo tai nghe lên.

Còn có trước kia rất nhiều lần, mỗi lần tới gần cô một chút, dáng vẻ cô liền thẹn thùng đến không chịu được.

Anh rũ mắt, cong môi.

Từng chữ từng chữ gõ xuống: [Ừm, cô ấy thích.]

-

Sau khi tàu hỏa đến ga, đi từ ga tàu đến cổng công viên giải trí quen thuộc mất không đầy mười phút. Tô Lâm đi mua vé xong, mang Lộc Viên Viên vào cổng.

Khoảng thời gian này vào buổi sáng có rất ít người, cơ bản là mọi người cũng chưa đến. Trong công viên trò chơi lớn như vậy vô cùng quanh quẽ, cùng với sau khi mùa thu đến làm lá cây rụng rơi lá tả, nhìn lại còn có mấy phần cảm giác đìu hiu.

Tô Lâm vừa đi vừa hỏi:

"Chơi cái gì trước?"

"Vòng đu quay!" Lộc Viên Viên lập tức nói.

Lần trước không đủ thời gian để chơi, hơn nữa tâm trạng hai người sau đó lại bị làm tụt xuống, cho nên lần này cô nhất định phải chơi vòng đu quay.

Tô Lâm cũng không có ý kiến gì, tới đây chính là muốn làm cô vui vẻ, anh gật nhẹ đầu:

"Đi thôi."

Sau đó anh nhìn vào bản đồ tìm được địa điểm, lại phát hiện hình như vòng đu quay có bán vé riêng.

"Em ở đây chờ anh, anh đi xem một chút."

"Ừm ừm."

Lộc Viên Viên ở tại chỗ đợi năm phút, Tô Lâm mới trở về.

Chân anh dài, làm cho cô cảm thấy hai người cách nhau rất xa, nhưng anh chỉ mấy bước liền có thể bước đến trước mặt cô.

Đôi chân dài khoát khoát tay cầm vé với cô,

"Không có người khác ngồi, chỉ có chúng ta."

"Hả?" Mặc dù trên đường tới đây cũng không thấy có nhiều người, nhưng Lộc Viên Viên không nghĩ đến một người ngồi đu quay cũng không có,

"Vậy họ mở cho chúng ta sao?"

"Cho."

"...."

Lộc Viên Viên gật đầu, đi theo phía sau anh, bước vào sân nhỏ viết [Hố vòng đu quay dành cho bạn].

Nói thật, cô rất chờ mong.

Không biết người sáng lập ra công viên trò chơi này hay là nhà thiết kế những trò chơi này là ai, nhưng mỗi trò chơi ở trong này cùng công viên trò chơi bên ngoài đều đặc biệt không giống.

Mặc dù có một ít, ừm, phù hợp với cái chữ [Hố] này.

Ví dụ như nhà ma kia.

Ở cái hình thức kia, thế mà lại có thể làm tai nghe của người ngồi cuối cùng bị hư mất! Quả thật quá Hố*!

(*: gài bẫy, chơi xấu)

Nhưng mà, cô vẫn luôn không nói cho Tô học trưởng biết, thật ra cô rất thích [Hố vòng tròn ngựa gỗ dành cho bạn].

Hơn nữa tấm ảnh kia cô chụp cho anh bây giờ vẫn còn trong điện thoại cô.

Mặc dù thật sự lúc ấy xấu hổ, nhưng mà sau đó khi cô trở về, nhìn tấm ảnh kia, nhớ lại một chút cảnh tượng lúc đó, dáng vẻ của anh kết hợp với bài <<yêu người kéo thuyền>>, quả thật càng nghĩ càng buồn cười.

Lộc Viên Viên đi theo sau người Tô Lâm, đi qua một cánh cửa nhỏ.

Hi vọng, cái vòng đu quay này, cũng có thể khiến người khác không --

-

Trong nháy mắt ngẩng đầu, cô "A" lên một tiếng.

Đây cũng không giống so với bình thường rồi.

Không có gì khác, chỉ là cái vòng đu quay này.....

Đầu tiên, nó đặc biệt nhỏ.

Lộc Viên Viên chưa từng ngồi vòng đu quay, nhưng cũng có thấy qua ở trên TV cùng trong hình ảnh, cũng biết vòng đu quay ở trong công viên trò chơi bình thường như thế nào, ít nhất cũng có 30 cabin, độ cao cũng phải khoảng chừng 100 mét.

Cái trước mặt này.....

Chỉ có mười cái cabin, vòng tròn đỡ thấp và trục trông rất nhỏ, càng không cần nhắc tới rất thấp, nhưng mà ----

Cái này, cũng, quá, dễ thương rồi!

Lộc Viên Viên cho tới bây giờ chưa nhìn qua thứ nào có tâm hồn thiếu nữ như vậy.

Toàn bộ giá đỡ vòng đu quay, đều được thay đổi màu sơn, màu hồng nhạt, màu cam nhạt, màu vàng nhạt, màu sắc không có chút nào quá phô trương. Bởi vì chỉ có 10 cái cabin, mỗi cabin đều có một màu khác nhau, xanh bạc hà, xanh da trời, vân vân. Thậm chí hình dạng mỗi cabin đều có một chút xíu khác biệt.

Cái này.....hoàn toàn không phù hợp với hình tượng trong công viên giải trí.

Lộc Viên Viên ngơ ngác nhìn một lát, không bao lâu, bị giọng nói người bên cạnh gọi thần thức trở về,

"Thích không?"

Cô lập tức gật đầu:

"Thích!"

Còn chưa đủ, lại tặng thêm một câu:

"Nhìn thật đẹp nha học trưởng!"

Đôi mắt của cô gái nhỏ nhìn qua giống như vì tinh tú đang tỏa sáng, lúm đồng tiền nhỏ bên má lúc ẩn lúc hiện, vui vẻ đến mức khuôn mặt cũng sáng bừng lên.

"Ừ," Anh không nhịn được cười một chút, "Vậy lên thôi."

-

Vào trong cabin, Lộc Viên Viên lại sửng sốt lần nữa.

Hai chỗ ngồi đối diện nhau không sai, vách khoang vẽ cái gì tình yêu hay con vật đáng yêu, nhìn rất xinh đẹp rất dễ thương cũng rất tốt.

Nhưng.....hai cái chỗ kia.....

"Học trưởng," Lộc Viên Viên vừa đi vào, cẩn thận giữ thẳng bằng ngồi xuống, vừa hỏi người đi lên phía sau, "Đây là gì vậy?"

Tô Lâm còn chưa đáp.

Cô lại phát hiện, đây là một màn hình, bên cạnh đặt một cái bút rất lớn có ngoại hình màu hồng rất khoa trương, rất hoạt họa.

Cô tiện tay cầm tới, chọc một cái lên màn hình.

Trong nháy mắt màn hình liền sáng lên, phía trên hiện lên bốn chữ lớn: Chào mừng quý khách.

Sau đó là âm thanh điện tử sắc nét: "Hỗ đọc sách dành cho bạn, nơi nào sẽ không chọn nơi nào."

"....." Đây có phải là máy đọc không?

Tô Lâm ngồi đối diện cô, bên tay phải có một thiết bị giống nhau như đúc. Hai người ngồi cách nhau không xa. Thậm chí cô chỉ cần ngồi dịch về phía trước một chút, là có thể chạm vào đầu gối anh.

Cô thấy Tô Lâm cũng cầm lên cây bút khoa trương kia, chạm vào trên màn hình tối đen. Trên màn hình cũng hiện ra bốn chữ, đoán chừng cũng giống như cô.

Nhưng giọng nói lại thay đổi.

Giọng nói cũng như vậy, chỉ là lần này kèm thêm nụ cười làm người khác bực bội:

"Ha ha ha ha ha ha, đùa với mấy người thôi."

"...?"

Bề ngoài cái vòng đu quay này, vốn Lộc Viên Viên còn cho rằng cái này là công viên trò chơi đổi mới. Nhưng bây giờ cô cảm thấy ngoại hình vừa mới tạo nên hình tượng với cô giờ có chút xíu đã sụp đổ.

Không khí cát điêu nồng đậm quen thuộc đập vào mặt.

Tô Lâm hình như không thấy kinh ngạc.

Anh không chỉ không kinh ngạc, còn chạm vào trên màn hình mấy lần, ngẩng đầu nhìn cô:

"Anh đã hỏi xem cách dùng, thật ra hai cái này là hai máy vấn đáp, anh ở bên này hỏi, em ở bên kia đáp."

"...?" Lộc Viên Viên cảm thấy biểu cảm của mình một chút cũng không thể hiểu: "Ủm? Em không thấy câu hỏi đâu cả?"

"Bởi vì anh còn chưa nhập vào."

Tô Lâm nói xong, dùng bút trên màn hình chọc mấy lần, "Bây giờ em nhìn đi."

Lộc Viên Viên cúi đầu.

Trên màn hình quả nhiên thay đổi.

[Một cộng một bằng?]

A.2

B.3

"...."

"Em chọn A đi." Tô Lâm lên tiếng.

Lộc Viên Viên chọn vào A.

"Sau khi em chọn xong, cần người đặt câu hỏi --- là anh, cho em thông qua," Anh lại chọc vào trên màn hình một cái, "Lúc này ---"

Anh còn chưa nói xong, cabin quanh người đột nhiên rung lên, cô không khống chế được mà "A" một tiếng.

Sau đó cảm thấy cabin đang dần đi lên cao, sau mười mấy giây mới lần nữa dừng lại.

"...."

Cho nên cái đu quay này, là trả lời chính xác, mới di chuyển???

Tô Lâm phảng phất như nhìn thấu ý nghĩ của cô, gật đầu nói:

"Đúng thế, chính là như em nghĩ. Bọn họ nói với anh, cái vòng quay ngu xuẩn này gọi là thần giao cách cảm."

Anh lại muốn mắng người.

Mẹ nó, một cái vòng đu quay tốt như vậy, còn làm cái gì ngu xuẩn mà thần giao cách cảm? Trực tiếp di chuyển đi không được sao?

"...." Lộc Viên Viên có chút không thể tin được: "Học trưởng, cái này là tự động sao? Thông minh....như vậy sao?"

"Không phải, phía dưới có nhân viên làm việc. Nếu như qua năm phút không đáp, liền sẽ tự động đi lên."

"À...."

Trách không được chỉ thiết kế có mười cabin.

Hai người đang dừng ở nấc thứ hai, Lộc Viên Viên cảm thấy có chút mới lạ:

"Học trưởng, nếu không để em ra đề hỏi anh đi?"

"Muốn đánh chữ," Tô Lâm nhìn dáng vẻ kích động của cô, nở nụ cười, "Là loại bàn phím kia, vẫn nên để anh ra câu hỏi đi, em phụ trách chọn A hoặc B là được."

"....À vậy cũng được." Gõ chữ vẫn nên quên đi.

Tô Lâm chuẩn bị gõ đại câu thứ hai, ví dụ như một chuỗi con số, sau đó để cho Lộc Viên Viên tùy tiện chọn đáp án, làm cho cái vòng đu quay này đi nhanh lên một chút.

Khi chuẩn bị ấn gửi câu hỏi thứ hai, trong đầu anh lóe lên một ý.

Tay anh dừng lại.

Suy nghĩ, một lần nữa xóa đi gõ lại.

-

Sau năm phút, hai người đã lên ở nấc thứ tư.

Ngồi đu quay, mong đợi nhất chính là một khắc lên đến trên đỉnh này. Lộc Viên Viên nghĩ vậy. Cô cảm thấy Tô Lâm cũng sẽ nghĩ như vậy.

Bởi vì những câu anh hỏi đều là muốn nhanh đi qua, câu hỏi lại cực kỳ đơn giản.

Anh hỏi "Em thích sữa bò dâu tây sao?" "Em thích thỏ sao?" ""Em thích trà sữa sao?" Combo ba câu liên tục.

Lộc Viên Viên một chút do dự cũng không có, tất cả đều chọn đáp án A. Thích.

Đến nấc thứ năm --- Đỉnh cao nhất.

Lộc Viên Viên nhìn màn hình một chút, lại nhìn ở ngoài cửa sổ, có chút kích động.

Mặc dù đây chỉ là một cái vòng đu quay nhỏ, nhưng cũng cách trên mặt đất mấy chục mét, lại còn có thể quan sát được phần lớn khu vực trong công viên trò chơi. Thậm chí cô còn lấy điện thoại ra cầm trên tay chuẩn bị chụp hình.

Âm thanh "Đỉnh" nhắc nhở truyền đến.

Cô đã quen thuộc, đây là âm thanh câu hỏi gửi tới.

Lộc Viên Viên bởi vì nóng lòng, trực tiếp quét về phía câu trả lời, quả nhiên lại là A. Thích, B. Không thích.

Vậy khẳng định cùng mấy cái trước đều giống nhau là đáp án A.

Sau khi chọn xong "Thích", cô tùy ý liếc mắt nhìn câu hỏi.

"Tô Lâm thích bạn sao?"

Ừm, cô trả lời không sai mà, Tô Lâm thích ---

Chờ một chút!

....?

Đây là anh đang hỏi cô, anh....thích cô sao?

Sau đó cô không qua suy nghĩ đã chọn.....

"Thích"???

Bên kia truyền đến âm thanh xác nhận của anh.

Lộc Viên Viên nhìn chăm chăm màn hình, cả người đều cứng đờ.

Cô vừa mới, chọn thích.

Mà anh xác nhận, đây là đáp án đúng.

Bởi vì bên kia xác nhận, cabin lại lần nữa đi thêm một nấc, cũng là mười mấy giây, lần này lại phá lệ có vẻ chậm chạp.

Mười mấy giây này, cô cảm thấy cả người mình đều đang nóng lên.

Sau khi cabin dừng lại, Lộc Viên Viên nhìn về phía người đối diện.

Anh cầm bút cực nhanh ấn ở trên màn hình, không bao lâu, bên phía cô lại "Đinh" một tiếng.

Cô cúi đầu nhìn câu hỏi anh gửi tới.

"Bạn trả lời đúng, vậy bạn có nguyện ý làm bạn gái cậu ấy không?"

A.Nguyện ý

B.Nguyện ý

"....."

Lộc Viên Viên hoàn toàn ngây người.

Cô nhìn chăm chăm màn hình, còn chưa kịp phản ứng, cabin bỗng lung lay một chút, mất đi thăng bằng làm cô lập tức kêu lên: "A---!"

Một giây sau ---

Bên cạnh ghế trầm xuống.

Trọng tâm của toàn bộ cabin đều nghiêng về phía bên cô.

- --- Tô Lâm cũng ngồi ở đây.

"Lộc Viên Viên." Anh gọi cô.

Cô giương mắt nhìn lên, không chớp mắt mà nhìn anh.

Mặc dù trước đó nhìn thấy người khác đăng bài lại lời nói của Tô Lâm, cô mới biết câu "Tôi đang theo đuổi cô ấy".

Nhưng mà vừa rồi quá nhiều thông tin trực tiếp tấp kích vào, đầu cô dường như vẫn chưa hoạt động.

Chỉ có nơi trung tâm trái tim giống như một cái khinh khí cầu, đang dần phình lên.

Tô Lâm dựa lưng vào sau cabin dán giấy dán tường màu xanh, đôi môi nhếch lên, không có chút dáng vẻ nào còn liên tục ngáp không ngớt trước đó.

Xoay người, đối mặt với cô, anh nói tiếp:

"Ngày đó anh uống say, sau đó theo bản năng muốn đi tìm em, hơn nữa, anh nghĩ anh vốn không phải muốn nói....."

"Ừm, những lời đó, quá xấu hổ, anh cũng không muốn nhắc lại."

"....."

"Tối hôm đó, thật ra anh muốn nói là ---"

Tô Lâm lại gọi tên cô thêm một lần.

Anh nghiêng người, cách cô càng ngày càng gần.

Hai người gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở lúc anh đang nói chuyện.

"Lộc Viên Viên." Anh hạ thấp giọng xuống, giọng mũi rất nặng bắt đầu từ buổi sáng vẫn còn tồn tại như cũ, trong chất giọng còn mang theo một chút khàn khàn.

Anh nói tiếp, dùng giọng nói ngày càng nhẹ, "Anh thích em."

Lỗi tai cô phút chốc tê rần.

Trong cabin còn vang lên tạp âm mơ hồ, còn có giọng nói của du khách bên ngoài truyền tới, hoặc là còn có âm thanh gì khác.

Thế nhưng trong đầu cô giờ chỉ còn lại một câu.

Lộc Viên Viên, anh thích em.

Hai bên cửa sổ trong cabin không tính là nhỏ. Ánh nắng buổi sáng mùa thu vừa vắn chiếu vào, làm cả người anh tỏa ra một tầng ánh sáng nhu hòa. Trên mặt anh không còn nhìn ra vẻ rã rời vào buổi sáng, một tầng mí mắt hơi mỏng, đường nét bên trong rõ ràng đẹp đẽ.

Màu môi vẫn nhạt như cũ, lại được bao phủ bởi đường cong mờ.

"Đừng hỏi anh vì sao, không có lý do gì cả, dù sao --- chỉ là ---"

Lộc Viên Viên nhìn anh nâng tay lên, ngay lập tức trên mặt có cảm giác quen thuộc, bị anh nhẹ nhàng nắm lấy.

Lúc này ở trên đỉnh cao nhất của vòng đu quay, anh lại một lần nữa, ở trước mặt cô mở to đôi mắt, trong đôi mắt đen nhánh chứa đầy ánh sáng dịu dàng, lông mi hơi run nhẹ, lúc bao trùm xuống dưới giống như quạ vũ.

"Chỉ là...."

"Mẹ nó siêu thích em." Anh nói.

#An: Và sau đây là quá trình rải đường xin phép được bắt đầu. À mà rải từ đầu chương đến giờ rồi =))) Thiết nghĩ trans xong bộ này chắc phải đi thay nguyên hàm răng -_-

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Khi vừa mới bước vào, Lộ Viên Viên cảm thấy không gian của cabin này rất rộng rãi, ít nhất cũng có thể chứa được bốn người ngồi trong đó.

Bây giờ cô đang tựa vào trong góc.

Tô Lâm đang gần ở bên người cô.

Toàn bộ trọng lượng của hai người đều dồn lại ở một góc này. Đoán chừng từ bên ngoài nhìn, toàn bộ cabin đều đang nghiêng về một phía.

Nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, cô bắt đầu cảm thấy chật chội.

Cái cabin này cũng quá nhỏ rồi, chật chội làm cả người cô cũng đều nóng lên. Hơn nữa giống như chỉ có mình cô là không được tự nhiên --- Còn người vừa rồi mới cùng cô tỏ tình, nét mặt bây giờ đặc biệt bình tĩnh.

Cô không biết là, Tô Lâm đang cực kỳ căng thẳng.

Trước đó Thẩm Cố Minh sau khi thấy anh trả lời [Ừm, cô ấy thích], sau đó liền nhả lại một câu, vậy cậu khẩn trương cái rắm, con gái người ta thích cậu, cậu chỉ cần nhắm mắt làm mù mấy cái là được.

Sau đó anh tiến lên.

Thật ra khi Tô Lâm lại đây ngồi, trong lòng còn rất nắm chắc.

Nhưng vừa mới mở miệng, nhất là khi nói đến lần kia anh uống say, anh tưởng tượng lúc ấy mình đã nói, liền ---

Liền lại bắt đầu căng thẳng.

Đặc biệt cô cũng không nói chuyện chỉ trừng đôi mắt to, suy nghĩ trong lòng Tô Lâm liền thay đổi nhảy vọt --- Con mẹ nó anh không đoán sau đâu --- Con mẹ nó nếu cô cự tuyệt vậy hai người sẽ tiếp tục hay dừng lại --- dừng lại anh không cam lòng --- nhưng mà tiếp tục cũng sẽ rất lúng túng.

Nghĩ vậy, anh đột nhiên hiện lên hồi hận nồng đậm.

Mặc dù hoạt động tâm lý cực kỳ phong phú, thật ra những ý nghĩ này cũng chỉ là nghĩ trong chớp mắt, anh không chế biểu cảm khuôn mặt không thay đổi, tay cũng không thu lại.

Còn chưa hồi hận được năm giây.

Cô gái nhỏ trước mặt đột nhiên cử động.

Lộc Viên Viên hơi nghiêng đầu một chút, khuôn mặt bị chạm vào có hơi biến dạng, nhìn có chút buồn cười.

Tay của anh đặt ở trên mặt cô, có thể cảm nhận được độ ấm trên làn da trơn mềm ở đó.

Sau đó --- Màu sắc cũng bắt đầu nhiễm đỏ.

Cô lại trừng mắt nhìn, rồi đôi mắt nhìn đi nơi khác, lông mi dày cong vút, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu phát ra,

"Anh buông tay...."

"....." Anh nắm tay lại hạ xuống.

Cùng lần trước lần trước nữa, sau khi véo mặt cô cuối cùng buông ra, có chút không muốn buông ra xúc cảm mềm mại trên khuôn mặt cô.

Ánh mắt Tô Lâm vẫn luôn đặt ở trên người cô.

Anh thấy cô sau khi trốn tránh ma trảo của anh, trực tiếp quay đầu, một bên khuôn mặt hướng về phía anh, khuôn mặt cô đối diện với màn hình.

Hử?

Đối diện với --- Màn hình?

Anh giờ mới chú ý tới, tay phải Lộc Viên Viên vẫn luôn cầm cây bút kia.

Cái bút lớn đến mức khoa trương, hình dạng hoạt họa, cùng bàn tay nhỏ nhỏ của cô tạo nên chênh lệch rõ ràng, cô cầm cây bút, chọn đáp án [A] ở trên màn hình.

"Tích ---"

Đây là âm thanh sau khi chọn đáp án.

"...."

Bầu không khí trong cabin giống như đang dừng lại.

Tô Lâm nhìn chăm chăm vào đáp án [A. Nguyên ý] đối chiếu với cái cô chọn, nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, nhìn một bên khuôn mặt cô, đôi tai đỏ rực, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Nửa ngày, anh mới tìm về giọng nói của mình:

"Em ---"

Lời còn chưa nói hết, đã bị cô vượt lên một bước.

Cô đột nhiên "Ừ" một tiếng.

Âm cuối nho nhỏ, nhưng rất rõ ràng.

"....."

Đột nhiên cổ họng Tô Lâm bị ngứa, anh quay đầu hắng giọng một cái, rồi lại quay trở lại.

Hình nền là giấy dán tường màu xanh hồng, cô gái nhỏ mặc áo khoác bóng chày màu trắng, bên má đối diện với anh, trong tay vẫn cầm cây bút kia.

Anh nhìn đôi tai càng ngày càng đỏ của cô, thật sự nhịn không được, đưa tay chạm vào một cái.

Nóng rực.

Anh không nhịn được gọi tên cô,

"Viên Viên."

"....."

Cô gái nhỏ hơi rụt cổ lại, đôi mắt kia vẫn không nhìn anh, lông mi run lên một cái,

"Ừm...."

Cô vừa rồi chọn [Nguyễn ý].

Nguyễn ý làm bạn gái anh.

Vừa rồi, cô lần đầu tiên đáp lại anh gọi "Viên Viên".

Tô Lâm cảm thấy trong lòng anh nhiều cảm xúc hỗn tạp đang hòa vào nhau, khó mà dùng đơn giản một từ hay nhiều từ khái quát lại được.

Cô bây giờ ngồi rất ngay ngắn, lại còn không hề nhúc nhích, hoàn mỹ làm mẫu giống như người ta thường gọi là "Ngồi như chuông". Ánh mắt của anh rơi vào nơi duy nhất trên dưới người cô đang cử động.

Tay của Lộc Viên Viên nhỏ, ngón tay vừa trắng lại mịn, đang vô ý mà cọ xát cây bút trong tay.

Anh muốn vươn tay ra, vừa mới nâng lên ----

"Khụ khụ." Loa phóng thanh bên trong cabin không biết đặt ở nơi nào truyền đến một trận ho khan.

Âm thanh này xuất hiện quá đột ngột. Lộc Viên Viên giật nảy mình, bỗng nhiên ngẩng đầu, theo phản xạ có điều kiện nhìn về phía anh.

Tô Lâm cũng sửng sốt, thu tay về chỗ cũ.

Ngay sau đó là một giọng nữ, bên trong chất giọng dịu dàng mang theo ý cười:

"Vị chàng trai trẻ đẹp trai và bạn gái nhỏ xinh đẹp, mấy người nhân viên công tác chúng tôi mặc dù nhìn hai người cùng nhau ngồi một chỗ cũng đặc biệt rất hạnh phúc, đặc biệt rất vui vẻ. Nhưng hai người hãy suy nghĩ một chút đến du khách đang xếp hàng ở phía dưới nha. Lúc này thời gian cũng đã đến, chúng tôi sẽ trực tiếp cho các bạn đi xuống. Xuống vòng đu quay lại tiếp tục vui vẻ nói chuyện, hai người xem có được không?"

Lộc Viên Viên: "....."

Tô Lâm: "....."

Chàng trai trẻ đẹp trai mang theo bạn gái nhỏ xinh đẹp xuống vòng đu quay.

Hai người dọc theo đường đi ra ngoài. Trên đường đi ai cũng đều không mở miệng nói chuyện.

Tô Lâm đưa mắt nhìn thời gian, hai người ở trên vòng đu quay không sai biệt lắm hết bốn mươi phút. Hiện tại giờ này, cũng có thể đi ăn trưa, hoặc có thể chơi thêm một trò chơi rồi đi ăn cũng được.

Lộc Viên Viên vẫn luôn cúi đầu nhìn dưới mặt đất, hình như rất chuyên chú vào con đường dưới chân.

Ra khỏi khu vực vòng đu quay, Tô Lâm do dự lên tiếng:

"Em....có đói bụng không?"

"Ừm?" Lộc Viên Viên dừng lại, lắc đầu một cái: "Không đói."

"Vậy lại đi chơi trò chơi tiếp nhé."

"Chơi---" Lộc Viên Viên trước khi đến đều đã suy nghĩ kỹ, trực tiếp thốt ra: "Chúng ta lại chơi trò xe điện đung đi."

Tô Lâm gật đầu:

"Được, đi thôi."

Nơi có trò xe điện đung nằm sát cổng chính công viên trò chơi, anh đại khái vẫn còn nhớ rõ đường đi thế nào, cho nên bảng hướng dẫn cũng không cần nhìn.

Thật sự Tô Lâm còn có chút hoảng hốt.

Trong đầu đầy cảnh tượng vừa rồi ở trên vòng đu quay, động tác vừa rồi chưa hoàn thành kia.

Hình ảnh tay cô cầm cây bút dần dần rõ ràng, anh khẳng định xúc cảm trên tay cô cũng trên khuôn mặt cũng không sai biệt lắm, mềm mại, non mịn.

Tô Lâm nhìn thoáng qua Lộc Viên viên, cô vẫn đang cúi đầu, mái tóc dài che đi khuôn mặt không thấy rõ biểu cảm, cánh tay theo tự nhiên khẽ đong đưa.

Do dự mấy giây.

Tô Lâm trực tiếp kéo tay cô về phía mình.

Anh cảm thấy cô hơi cứng đờ một chút, sau đó cực nhanh ngẩng đầu nhìn anh một cái, rồi lại lần nữa cúi đầu xuống.

Chỉ là tay đã buông lỏng.

Quả nhiên xúc cảm giống như anh đã nghĩ.

Làn da ấm áp mịn màng, tay rất nhỏ, mềm mại giống như không có xương.

Lại đi vài bước.

Đột nhiên cô không hề báo trước mà gãy ra khỏi tay anh.

Tô Lâm sửng sốt một chút, dừng bước lại nhìn cô.

Lộc viên Viên dường như nhận ra được ánh mắt của anh, cũng nhìn anh một cái, khuôn mặt nhanh chóng bị phủ lên một tầng sắc đỏ.

"Học trưởng." Lộc Viên Viên sau khi gọi một tiếng, một lần nữa đưa tay ra, mở ra năm ngón tay, xuyên qua kẽ bàn tay anh, sau đó nắm lại thật chặt.

"..." Khi Tô Lâm còn có chút không phản ứng kịp, giọng nói của cô lại lần nữa truyền đến.

"Hình như nắm như vậy thoải mái hơn." Lộc Viên Viên ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt, gương mặt ửng hồng, "Anh cảm thấy....đúng không?"

"....."

Giọng nói của cô vừa mềm mại lại dịu dàng, anh nhìn mười ngón tay hai người đan chặt, không khống chế được mà cong môi lên, nắm bàn tay nhỏ nhỏ của cô, cười càng không dừng lại được.

Kỳ thật trước đó chân chính chạm vào cô, anh vẫn luôn cảm thấy....dường như không quá chân thật.

Giống như một bảo bối từ trước đến nay vẫn luôn rất muốn đột nhiên đạt được, rồi lại không biết nên làm sao đối xử và bảo vệ nó.

Bây giờ, đã biết.

Tô Lâm giơ cái tay không kia lên, xoa đầu cô một chút, giọng nói khàn khàn,

"Đúng."

Nửa giờ ngồi xe điện đung so với lần trước cảm xúc còn mạnh mẽ hơn.

Tô Lâm vốn cho rằng, sau khi vừa mới đồng ý chuyện này, khẳng định Lộc Viên Viên sẽ đặc biệt thận trọng mà tay chân luống cuống gì đó.

Hoàn toàn là anh đã nghĩ quá nhiều.

Tô Lâm cài dây an toàn lên người, cảm nhận được một lực mạnh mẽ đột kích tới, nghe người lái xe bị cô đụng vào hét lên chói tai, tay bám vào cửa xe nhỏ hẹp nhìn cô.

Cô gái nhỏ tay vừa chạm vào vô lăng, giống như một công tắc vừa được kích hoạt, nụ cười đặc biệt lớn, mỗi lần đụng bay đi một cái xe khác liền cười lên vô cùng vui vẻ.

Anh giống như bị lây nhiễm vậy, mặt cười cũng sắp cương cứng đến nơi.

Anh không nhìn được ở trong lắc lư lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Thẩm Cố Minh:

[Ha ha ha ha ha.]

Thẩm Cố Minh rất nhanh liền trả lời:

[Nhìn như vậy là đã thành công?]

Tô Lâm: [Ừm.]

Thẩm Cố Minh: [Được rồi, trở về nhớ mời bạn bè.]

Tô Lâm gửi lại biểu cảm OK.

Thẩm Cố Minh lại hỏi:

[Tôi nói chứ, so với trước đó, bây giờ thành công, có phải là cậu vui vẻ đến ngu ngốc luôn rồi không?]

Tô Lâm vuốt mặt một cái.

Liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang chuyên tâm lái xe đụng người khác.

Sau đó mỉm cười trả lời:

[Đúng thế. Vui vẻ thành ngốc bức luôn rồi.]

Thời điểm hết giờ chơi trò xe điện đụng, vừa vắn đến giờ cơm.

Trong công viên trò chơi, có một khu ẩm thực dành riêng cho khách du lịch đến ăn. Ở khu ẩm thực cơm nước xong xuôi. Ban đầu Tô Lâm muốn hỏi Lộc Viên Viên còn muốn đi chơi cái gì.

Kết quả vừa quay đầu, vừa lúc nhìn thấy cô dùng hai tay che miệng, híp mắt đánh một cái ngáp.

Sau đó anh không nói chuyện, trong lòng nhẩm đếm thời gian.

Cách mười mấy giây, cô lại ngáp một cái.

"....."

Tô Lâm nở nụ cười, hỏi cô:

"Buồn ngủ?"

"Hả?" Lộc Viên Viên nhìn về phía anh, bởi vì vừa mới ngáp hai cái, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng ngập nước, ánh mặt trời giữa trưa chiếu vào tỏa ra ánh sáng lung linh.

Tô Lâm sững sốt một chút, hỏi tiếp:

"Có muốn ngủ một giấc hay không?"

"Không cần không ---" Lời còn chưa nói hết, cô cúi đầu xuống, che miệng, lại ngáp một cái.

"....."

Lộc Viên Viên cũng có chút buồn bực, đây là thế nào.

Bình thường mỗi ngày cô cũng không phải hay ngủ trưa. Không biết vì sao, hôm nay hết lần này đến lần khác ở giờ này đột nhiên cứ bị buồn ngủ như vậy.

Cô còn muốn nói tiếp cái gì đó, tay trái đột nhiên bị kéo, sau đó cả người đều bị mang đi về phía trước.

"Trước mặt hình như có nơi có thể nghỉ ngơi." Tô Lâm vừa đi vừa hất cằm chỉ về một nơi.

Lộc Viên Viên thuận theo hướng anh nói mà nhìn sang.

Nơi đó cách không xa đối diện với khu ẩm thực, trông giống như một bãi cỏ dưới vòm cây mà công viên thiết kế, diện tích rất lớn, những cây đại thụ nối với nhau như một cái võng, có một số che phía trên người, có một số bị trống rỗng.

Thoạt nhìn giống như nơi dùng để ăn cơm dã ngoại và nghỉ ngơi.

Bên cạnh có cửa hàng rong đang bán dụng cụ dã ngoại. Tô Lâm đưa cô đi mua một tấm vải dùng khi đi dã ngoại, màu trắng gạo. Sau đó mang cô đi đến một nơi có ít người, trải tấm vải trên mặt đất.

Lộc Viên Viên vừa rồi quên nhìn kích thước, ngồi xồm ở trên mặt cỏ nhìn động tác của anh,

"Học trưởng, anh mua có lớn không?"

Lúc này, tấm vải vẫn chưa hoàn toàn trải rộng ra, cô có chút lo lắng:

"Có khi nào không đủ dài hay không....."

"....." Người đang chuẩn bị đem tấm vải trải rộng ra ngừng một lát.

Sau đó Lộc Viên Viên nhìn thấy anh đặc biệt vòng qua tới, ở bên người cô ngồi xuống, giọng nói mang theo trấn an cùng trù mẫn:

"Yên tâm, tấm này hai mét, khẳng định đủ năm."

Lộc Viên Viên: "....."

Cô mạnh mẽ đứng lên, vốn là muốn từ trên xuống nhìn anh, nhưng Tô Lâm cũng theo cô đứng lên. Cô lập tức.....

Lại phải ngẩng đầu lên.

Khí thế thay đổi hoàn toàn.

....Được rồi, thật ra thì cái gì anh cũng chưa nói, lại nói cô đúng là..... không đủ hai mét thật.

Lộc Viên Viên "Ồ" một tiếng, cũng không lại ngồi xuống, đứng ở bên cạnh nhìn Tô Lâm trải xong tấm vải.

Ngược lại còn đánh thêm mấy cái ngáp.

Tấm vải hình vuông màu trắng gạo ở trên mặt cỏ tuyệt đối không thấy không hài hòa. Mà hai người họ ở nơi dưới gốc cây. Xung quanh đều là mùi thực vật thơm ngát, mùa này cũng không có côn trùng.

Lộc Viên Viên đã ngồi ở mép tấm vải, trước khi chuẩn bị nằm xuống, đột nhiên nhớ tới người nào đó hình như đã phải thức đến rất khuya.

"....Học trường." Lộc Viên Viên nửa quỳ ở trên tấm vải, hỏi anh: "Anh có muốn cùng nhau ngủ không?"

Lời vừa mới ra khỏi miệng, cả hai người đều ngẩn ra.

Tô Lâm ngồi ở một chỗ khác trên tấm vải, động tác cứng lại một cái, sau đó cười một cái, vừa cười vừa đáp:

"Được."

Tay anh dài, tùy tiện là có thể chạm tới cô. Vừa mới dứt lời vừa một tay kéo Lộc Viên Viên qua, kéo cô một khoảng đi đến bên cạnh anh.

Lộc Viên Viên còn chưa kịp phản ứng, trước mặt đã là khuôn mặt phóng đại của anh.

Khóe môi nhếch lên cao, đồng tử đen nhánh, sống mũi thẳng tắp, chóp mũi nhanh chóng cùng cô kề sát vào nhau.

Anh nói:

"Em muốn làm sao cùng nhau ngủ?"

"..." Trong lúc nhất thời Lộc Viên Viên nghẹn lại, con mắt trừng đến càng căng tròn, mắt cũng không chớp nổi, môi hé ra, lại một câu cũng không nói nên lời.

Chỉ là nhịp tim lại bắt đầu mất luật.

Cứ nhìn nhau như vậy mười mấy giây, Tô Lâm hắng giọng một cái, buông tay cô ra:

"Đùa thôi, em ngủ đi."

"....."

Lộc Viên Viên nhìn tấm vải ở dưới đầu gối, suy nghĩ, bắt đầu cởi áo khoác.

Cô kéo khóa áo đến cuối, khi chuẩn bị cởi ra, cánh tay đột nhiên bị người giữ chặt.

"Em....Cởi cái này làm gì?" Biểu cảm của Tô Lâm nhìn rất nghi hoặc.

Lộc Viên Viên cũng nghi hoặc:

"Em không có gối đầu, không gối lên cái gì đó sẽ bị sái cổ."

"....."

Tô Lâm trầm mặc một lúc, đưa tay hạ vành nón, đột nhiên nói:

"Bây giờ em ngồi xuống trước đi."

"....Hả?"

"Ngồi ở trên tấm vải, đưa lưng về phía anh."

"....."

Lộc Viên Viên ngồi xong, quay đầu nhìn anh:

"Sau đó thì sao? Anh muốn làm gì vậy --- a!"

Động tác quay đầu của cô mới làm được một nửa, nơi bả vai đưa tới một cái tay, lực kéo không lớn, nhưng động tác rất nhanh, cô chỉ cảm thấy trời đất một trận quay cuồng ---

Một giây sau, liền nằm ngửa --- trên thứ gì đó?

Lộc Viên Viên mờ màng một chớp mắt, rồi đảo mắt một cái.

Ở góc độ cô đang nằm, phía trên là khuôn mặt quen thuộc.

"A....." Cô đột nhiên biết mình đang nằm trên thứ gì.

"Học trưởng, anh không ngủ ---" Cô vừa nói được một nửa.

Tô Lâm đột nhiên đưa tay che lại miệng cô, một tay khác đặt trên đôi mắt cô.

Trong nháy mắt trước mắt cô đen nhánh.

Thị giác không nhìn thấy, thính giác càng trở nên nhạy bén.

Cô nghe giọng nói của anh từ trên truyền xuống, trầm thấp mang theo giọng mũi, hòa cùng một chút tiếng gió, là mùa duy nhất có gió mang theo tiếng xào xạc lá rụng.

Êm tai đến không tưởng tượng nổi.

Anh nói: "Ngủ đi."

Buổi sáng Tô Lâm rất buồn ngủ.

Nhưng mà con người anh, nếu có tin tức gì có thể làm chấn động đến anh, tinh thần sẽ lập tức được kích thích.

Ví dụ như hiện tại.

Anh cũng hoài nghi ban đêm anh có khi nào ngủ rồi hay không, chứ nói gì là hiện tại muốn anh đi ngủ.

Mười phút sau.

Hô hấp của cô gái nhỏ gối trên đùi anh trở nên có quy luật và kéo dài, không tự giác trở người, thành năm nghiêng.

Khuôn mặt đối diện với anh.

Tô Lâm giờ điện thoại, tìm góc độ xong, chụp hình.

Sau đó thử chụp một góc độ khác --- hình như cũng rất đẹp.

Chính diện --- rất đẹp.

Xoay người --- cũng mẹ nó rất đẹp.

Sau khi chụp hơn mười tấm, anh mở album ảnh ra, không có một tấm nào muốn xóa. Dùng máy ảnh trong điện thoại của anh chụp, vậy mà đều đẹp như vậy.

Anh mở Wechat ra, vừa định phát lên vòng bạn bè, lại ấn hủy bỏ.

Chính diện không thể được.

Tiếp đó trong mười phút, ánh mắt của anh vẫn luôn rơi xuống trên mặt Lộc Viên Viên, nhìn đến xuất thần, cho đến khi --- rốt cuộc cô lật người.

Tô Lâm lập tức chỉnh máy ảnh ở sau gáy cô, để đùi mình, cảnh sắc xung quanh cũng vào trong ống kính, phối thêm ánh nắng buổi chiều, vậy mà nhìn lại có chút duy mỹ.

Anh không ấn nút chụp ảnh.

Một tay khác không cầm điện thoại, đưa tới vuốt trên tóc cô.

Sau khi tỉ mỉ thực hiện xong, rồi chụp một bức tay cầm sợi tóc, Tô Lâm cuối cùng cũng hài lòng, phát lên vòng tròn bạn bè.

Khi cập nhật lại lần nữa, đã có bảy, tám bình luận ở phía dưới, cùng một loạt dấu chấm than và đầy rẫy những câu mẹ nó.

Anh cười nhẹ, không để ý, trực tiếp khóa điện thoại.

Anh lại đưa tay cầm sợi tóc vừa mới chụp của Lộc Viên Viên lên.

Tóc cô đen nhánh, chất tóc rất mềm, đặt ở trên tay vừa mượt lại trơn, chơi chơi một hồi, liền không nhìn được mà cầm nhiều hơn.

Lộc Viên Viên bỗng nhiên nhúc nhích.

Tay Tô Lâm cầm tóc cô dừng lại giữa không trung.

Sau đó, cô gái nhỏ lại trở mình --- Khuôn mặt một lần nữa đối diện với anh, khóe môi hơi nhếch lên, dáng vẻ hình như rất dễ chịu.

Anh thử thăm dò, lại nhẹ nhàng giật giật sợi tóc cô.

Cô gái nhỏ phát ra tiếng "Hừ" rất nhỏ, khuôn mặt đầy thỏa mãn giống như mèo sữa nhỏ đang làm nũng.

Tô Lâm lại cười.

Anh lại dùng tay vuốt lông mèo sữa nhỏ một chút, đột nhiên nghĩ đến trước đó nói chuyện phiếm.

Thẩm Cố Minh nói rất đúng, anh yêu đương vào thật ngu ngốc.

Quan trọng nhất là:

Một bên cảm thấy mình ngu ngốc.

Một bên lại hạnh phúc muốn bay lên.

Lúc Lộc Viên Viên vừa mới tỉnh lại, cảm thấy cả người đều đặc biệt thoải mái dễ chịu.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại suy nghĩ.

Hình như là ngủ ở trên bãi cỏ, làm sao lại thoải mái như vậy --- À, có bắp đùi của học trưởng làm gối --- À, còn có người vuốt tóc cho cô, trách không được.

Khi mở mắt ra, có chút không bỏ được.

Cô dừng một lúc, ánh mắt chậm rãi tập trung lại, thấy rõ người trước mặt.

Cái mũ của anh không biết đã tháo xuống từ lúc nào, phía sau là những cây đại thụ xếp thành hàng, trên người mặc bộ đồ màu đen làm nổi bật lên làn da rất trắng, đang ngồi xem điện thoại, lưu lại cho cô ba phần tư bên khuôn mặt, hình dáng sắc nét.

Anh hình như phát giác ra.

Ánh mắt từ trên màn hình điện thoại di chuyển đến khuôn mặt cô, sau khi đối mặt, biểu cảm sững sốt mấy giây.

Sau đó anh cong mắt, bàn tay đặt trên đầu cô,

"Tình?"

Lộc Viên Viên gật gật đầu, cơ thể lại vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Tô Lâm đưa tay sờ tóc cô, lực độ giống như cô ở trong mơ cảm nhận được.

Cô nhìn Tô Lâm càng ngày càng đến gần, biểu cảm trên mặt anh như muốn nói với cô, anh đang giữ một chiêu, chuẩn bị cho cô một đòn trí mạng.

"Chào buổi chiều." Anh từng chữ nói ra: "Bạn gái."

Lộc Viên Viên: "....."

Cô cảm thấy khuôn mặt mình sắp đỏ bừng.

Vì vậy, cô vừa chuẩn bị ngồi dậy, không ngờ được nửa người trên vừa mới ngồi thẳng ---

Cô bị một cỗ lực nhắc lên, dời vị trí.

Cô ngồi xuống ở nơi vừa rồi mới năm qua.

Lộc Viên Viên sững sờ nhìn khuôn mặt anh, một tay anh ôm cô, một tay chống ở trên mặt cô.

Anh làm bộ nhú mày:

"Chân anh em vừa năm bị tê."

Sau đó thay đổi thành biểu cảm khác.

Buổi sáng khi Tô Lâm nói thích cô, cũng không có biểu cảm như vậy.

Nụ cười bây giờ của anh cà lơ phất phơ, mí mắt cùng môi hơi mỏng, hai con mắt híp lại, lời nói ra mang theo vẻ nhàn tản.

"Cho nên ---" Giọng nói của anh vừa thấp lại khàn, mang theo khí thổi bên tai cô: "Có bồi thường không."

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lộc Viên Viên cũng không biết mình ngủ bao lâu:

Đại não vẫn còn chưa thanh tỉnh, cũng chưa kịp nhìn điện thoại, liền bị Tô Lâm ôm ngồi ở trên đùi anh. Cô có thể cảm nhận được lực cánh tay anh trên eo mình.

Vẫn chưa tới tháng mười một, thời tiết ở vùng đất ẩm ướt lệch về phương nam này không cần mặc nhiều quần áo dày, hai người kề sát vào nhau, cũng không cảm thấy nóng.

Cô nghe lời anh vừa nói, có chút ngốc:

"Bồi, bồi thường?"

Tô Lâm gật đầu: "Đúng."

Anh cười không có ý tốt, lại sát lại gần thêm một chút, chóp mũi lập tức chạm vào cô.

Lộc Viên Viên nâng một cái tay lên ---

Tô Lâm nhàn nhạt nhìn, trong lòng có hơi kích động.

Theo kinh nghiệm của anh, cô đây là đang xấu hổ.

Cái tay nâng lên này, không phải sờ đầu, thì là sờ lỗ tai --- Hử?

Tay cô trắng trẻo nhỏ, trực tiếp đưa đến phía anh, động tác không nhanh không chậm.

Tô Lâm sững sờ.

Sau đó cảm thấy trên đầu truyền đến một xúc cảm rất nhỏ.

Tóc của anh hình như bị vuốt mấy lần, sợi tóc có chút thoải mái tê dại mà dễ chịu.

"....."

Cô gái nhỏ sờ tóc anh hai lần, giống như hoàn thành nhiệm vụ vậy. Sờ xong lập tức thu tay về, đổ mắt đẩy bả vai anh một chút:

"....Em bồi thường xong rồi, anh buông tay, em muốn đứng lên...."

À, cho nên bồi thường là....sờ anh hai lần? (-_- đen tối rồi, thiện tai thiện tai)

Lúc đầu Tô Lâm cũng không nghĩ quá mức, nhưng ít ra cũng nên hôn một cái trên mặt chứ. Không nghĩ tới anh còn chưa đưa ra yêu cầu, Lộ Viên Viên hành động vượt trước một bước.

Sau đó.

Nội tâm những thứ dao động kia, giống như đều được vuốt xuống.

Ừm, anh phát hiện cô sờ như thế này, anh cũng còn....rất hưởng thụ.

Lộ Viên Viên sau khi "bồi thường" xong muốn đẩy anh ra. Tô Lâm không tiếp tục ngăn cản cô. Sau khi cô ở trên đùi anh tuột xuống, thuận thế ngồi trên tấm vải dã ngoại. Lộ Viên Viên đưa lưng về phía anh, trái tim nhảy lên, trên tay còn lưu lại xúc cảm trên tóc anh.

Cô chưa kịp trở lại bình thường, người phía sau vỗ vai cô, trong tầm mắt xuất hiện một chiếc điện thoại màu đen.

Lộc Viên Viên không lập tức nhận lấy, thuận theo hướng điện thoại nhìn về phía chủ nhân nó:

"....Sao vậy ạ?"

Chủ nhân điện thoại dương cái cằm với cô:

"Em xem đi, có muốn đi hay không."

Lộc Viên Viên nhận lấy, phát hiện đó là một cái blog.

Hai phút sau.

"Muốn đi!" Lộc Viên Viên ngạc nhiên quay đầu lại, mắt sáng lên:

"Trong công viên này luôn sao học trường? Em muốn đi!"

"Đúng thế, ở ngay chỗ này." Đối với sự kích động của cô, Tô Lâm không kinh ngạc chút nào, "Lát nữa sẽ dẫn em đi."

Lộc Viên Viên ngay lập tức đứng dậy, theo thói quen muốn phải mộng. Nhưng lại nhớ vừa rồi ngồi ở trên tấm vải sạch sẽ.

Cô có chút lúng túng thu tay lại, cúi đầu nhìn người nào đó không nhúc nhích.

Không phải nói mang cô đi sao....

Cô không nhịn được hỏi:

"Học trường, chúng ta không đi sao?"

Tô Lâm đem hai tay đều chống ở trên bãi cỏ sau lưng, cả người nhìn uể oải,

"Không phải anh nói lát nữa sao."

"....."

Lộc Viên Viên cảm thấy cô đứng anh ngồi ở góc độ này nhìn rất lạ.

Cô suy nghĩ, bước một bước đến bên cạnh anh ngồi xuống, mong chờ hỏi:

"Vậy, lát nữa là khi nào?"

Tô Lâm lại cười.

Anh chậm rãi xích lại gần người đang ngồi xõm thành một đoàn, tiến tới bên tai cô,

"Có phải em quên rồi không."

"....."

Lộc Viên Viên cảm thấy lỗ tai thật ngứa, nhưng lúc đó bị câu hỏi của anh làm cho sững sờ:

"Em....Em quên cái gì?"

Tô Lâm đột nhiên giơ tay lên, vỗ xuống chân, "Ba" một tiếng rất vang dội.

Sau đó nở nụ cười, môi mỏng xích lại gần tai cô,

"Em quên, chân anh bị tê."

Lộc Viên Viên: "....."

Lộc Viên Viên đã sinh ra cảm giác như vậy rất nhiều lần.

Hình như anh biết bí mật lỗ tai cô, biết rõ giọng nói của mình rất êm tai, mỗi lần tiến lại gần lỗ tai cô vừa thổi khí vừa nói chuyện, hay là loại giọng nói trầm thấp kia.

Nhưng mà!

Loại chuyện chân bị tê này! Cũng phải nói như vậy sao.....

Cô thật sự nhịn không được.

Trong nháy mắt đưa tay sờ lên tai, hình như cô nghe được một tiếng cười khẽ.

Lại nghỉ ngơi hơn mười phút, đôi chân dài của người nào đó mới khôi phục bình thường.

Hai người từ khu âm thực xuất phát, mất mười lăm phút mới đến nơi.

Vừa rồi Tô Lâm thừa dịp lúc cô đang ngủ, anh đã tìm hiểu nghiên cứu một chút liên quan về công viên trò chơi cát điều này.

Lúc đầu cũng không ôm hi vọng gì, không nghĩ tới anh lại tìm được một trò chơi bình thường, hơn nữa lại là một tòa lâu đài, trang trí nhìn rất đẹp, khen ngợi cũng đặc biệt nhiều.

Mấu chốt là --- Cái tên cuối cùng không có bất kỳ liên quan gì đến cái chữ [Hố] kia.

Người ta lấy cái tên đặc biệt ở trên cao.

Gọi là [Đảo ngược thời gian].

Không thấy được cái chữ [HỒ], lúc ấy không hiểu sao anh sinh ra một loại cảm giác được giải thoát.

Sau đó Tô Lâm lưu lại trang web, tính toán đợi sau khi Lộc Viên Viên tỉnh lại sẽ cho cô xem.

Mặc dù Lộc Viên Viên đã nhìn qua ảnh chụp, nhưng khi thật sự đến trước tòa lâu đài, vẫn bị kinh diễm một chút.

Nhìn từ ngoại hình, tháp nhọn cao ngất, mái vòm hình tròn, cổng vòm hình nhọn, kiểu dáng điển hình phong cách Châu Âu, một chút xấu xí cũng không có. Về phương diện màu sắc, có chút tương tự giống như cái vòng đu quay thiếu nữ kia.

Mãi cho đến khi đi vào, cô mới hiểu ý nghĩa của cái tên đó.

Sở dĩ gọi là đảo ngược thời gian, tựa hồ bởi vì bên trong vòm cao này không phải trang trí theo phổ thông bình thường hay là giấy dán tường --- Mà là mô phỏng bầu trời chân thật.

Rõ ràng bây giờ là giữa trưa, bên trong này lại là bầu trời đầy sao sáng cùng mặt trăng.

Lộc Viên Viên không nhìn ra đó là tấm màn điện tử hay là công nghệ cao gì. Cô chỉ biết là, cái này cùng bầu trời đêm thật sự đặc biệt giống nhau.

Khi cô nhìn về phía Tô Lâm, anh cũng vừa thu hồi ánh mắt nhìn lên vòm lâu đài. Chạm vào tầm mắt của cô, nhếch khóe môi lên, cười đến mặt mày cong cong:

"Thích không?"

"Thích." Trên mặt hơi nóng, Lộc Viên Viên không nhìn anh nữa, ngẩng đầu chỉ phía trên:

"Học trưởng, nóc nhà này thật là đẹp."

"Ừm." Tô Lâm nắm chặt tay cô, "Đi xem có gì chơi hay không."

Trên đường đi hai người họ vẫn nắm tay.

Dùng dạng phương thức trước đó cô đã sửa lại.

Lộc Viên Viên theo lực nắm của anh đi về phía trước.

Tuy gọi là tòa lâu đài, nhìn bên ngoài cũng rất cao, thật sự bên trong cũng chỉ có một tầng. Nhưng mà bên trong lại rất dài --- nhìn không thấy điểm cuối, ở giữa là khu vực cho mọi người đi lại, mà hai bên là các loại gian hàng trò chơi.

Lộc Viên Viên không biết phải hình dung tòa lâu đài này như thế nào.

Trên đường đi, cô phát hiện thật ra phần lớn trò chơi đều rất thường gặp, ngay cả ở trong công viên bình thường đều có. Cũng không có nhiều mới mẻ độc đáo, nhưng người chơi trò chơi quá nhiều, người xem hoa hết cả mắt.

Cô vẫn luôn nhìn trò chơi ở phía bên phải đường, không chú ý tới bên trái.

Cho nên khi bên trái truyền đến tiếng súng, cô hoàn toàn không có chút phòng bị.

Người chơi trò bắn súng cách cô chưa đầy nửa mét, cách rất gần. Một khắc khi tiếng súng vang lên, cô bị dọa cho giật mình.

Theo phản xạ có điều kiện, một tay bên khác trực tiếp ôm lấy cánh tay Tô Lâm.

Cả người cũng theo đó kéo về bên phải một chút.

Lực nắm của cô không lớn, nhưng lại bất thành linh, Tô Lâm bị kéo sững sốt một chút, nhìn về phía cô:

"Sao vậy?"

"..." Lộc Viên Viên chậm rãi hồi thần, sau khi nghe giọng nói của anh có chút cứng đờ lắc đầu một cái:

"À, không sao không sao, em chỉ là ---" Dừng một chút, cô nhỏ giọng bổ sung: "Có hơi hơi sợ tiếng súng."

"....."

Không muốn đứng ở giữa đường, Tô Lâm trực tiếp kéo cô đến một nơi trống đứng đó.

Dáng vẻ của cô giống như vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, vẫn luôn cúi đầu, bàn tay không bị anh nắm còn che lỗ tai bên trái.

"....." Do dự vài giây, Tô Lâm sờ lên đầu cô, "Rất sợ?"

Cảm giác được đầu được anh chạm vào, Lộc Viên Viên ngẩng đầu lên nhìn.

Biểu cảm ban đầu còn có chút mờ mịt, sau đó trừng mắt nhìn, mới "A" một tiếng, lắc đầu với anh một cái,

"Không phải không phải, chỉ là....là vừa rồi vang lên quá to."

Cô phục hồi tinh thần lại, đột nhiên không nhịn được muốn nói chi tiết với anh hơn một chút,

"...Em chỉ là có chút sợ mấy loại đó, âm thanh nào đột nhiên vang lên, như là tiếng sấm, còn có tiếng súng tiếng pháo gì đó. Nhưng nếu cách xa thì sẽ không sao....."

Thật ra, sau khi cô nói "Không phải" xong.

Tô Lâm liền thả lỏng, ngay sau đó, lực chú ý của anh liền chuyển sang chỗ khác.

Giọng nói của Lộ Viên Viên vốn mềm mại, giọng điệu khi nói liên miên lải nhải lại giống như một bà vợ nhỏ, anh thất thần đi đến trước mặt cô.

Ngón tay của cô gái nhỏ đang đưa ra đếm trước anh, dưới tình huống nào cô sợ những thứ này. Đôi môi hồng trơn bóng khẽ động, khuôn mặt trắng nõn phồng lên theo chuyển động của đôi môi. Thỉnh thoảng lại nhấp môi một chút, lúm đồng tiền nhỏ chỉ có ở bên phải kia lúc ẩn lúc hiện.

Bỗng dưng nhớ lại xúc cảm vừa trơn vừa mềm trên mặt cô.

Tô Lâm cảm thấy tay mình thật sự rất ngứa.

Cái này mà không bóp một cái không phải là người.

Sau khi làm theo trái tim mách bảo, cô gái nhỏ bị bóp khuôn mặt lập tức không nói nữa, khuôn mặt mơ màng ngẩng lên nhìn anh.

Trong lòng Tô Lâm đều là cảm giác thỏa mãn.

Anh nhớ vừa rồi cũng không nghe rõ cô đã nói gì, liền thuận miệng đáp lại một tiếng,

"Hử?"

Lộc Viên Viên: "....."

Cái tiếng "Hử" này là có ý gì.

Cô vừa nói suốt một phút, hình như không phải để người ta đặt câu hỏi đâu.

"Anh hỏi cái gì vậy, học trưởng," Cô rất nghi hoặc: "Anh không nghe rõ sao?"

"Không phải," Một tay khác của Tô Lâm cũng sờ lên một bên kia khuôn mặt cô, động tác rất nhẹ mà xoa xoa, cảm giác mềm mại trong tay cũng làm đầu óc anh mềm nhũn thành bột nhào, trực tiếp ăn ngay nói thật: "--- Là anh không nghe."

"...."

Vừa mới dứt lời, động tác trên tay anh khựng lại.

Đôi mắt của cô gái nhỏ trước mặt lập tức trợn tròn, anh cảm thấy cái biểu cảm này hình như rất quen thuộc.

Giống như lúc trước anh nâng cô lên ngồi trên ghế sau xe đạp, biểu cảm của cô cũng là như thế này, tức giận như cá vàng nhỏ.

Cá vàng nhỏ đánh lên tay anh "ba ba" hai tiếng, vừa muốn mở miệng nói ---

Đầu óc Tô Lâm vốn đang mềm như bột nhào bắt đầu cấp tốc chuyển động.

Vừa rồi anh đã làm cái gì vậy --- Bạn gái nói thật lâu mà anh một câu cũng không nghe --- Không chỉ không nghe còn xoa bóp mặt người ta ---

Xoa mặt không nghe coi như xong đi, vậy mà anh còn ngu xuân hê hê đi thừa nhận.

Tốt lắm.

Lộc Viên Viên vừa muốn nói chuyện, đã nhìn thấy biểu cảm của người trước mặt đột nhiên thay đổi.

Anh rất cao, muốn nhìn thẳng cô cần phải cúi người xuống một chút. Cô nhìn khuôn mặt anh đột nhiên phóng đại trước mặt mình, nhìn anh nhanh chóng nói ra từng chữ từng chữ rõ ràng:

"Anh sai rồi."

Lộc Viên Viên: "....."

Hình dạng đôi mắt Tô Lâm đặc biệt xinh đẹp. Đuôi mắt không bị kéo lên, vừa thẳng lại hẹp dài, nhưng không hiểu sao lại rất câu người. Trong con người đen nhanh tràn đầy đều là thành ý, sáng rực. Lộc Viên Viên cảm thấy bị anh nhìn chăm chăm như vậy ai cũng đều không chống đỡ được.

Đương nhiên cô cũng vậy.

Không chỉ không giận, mặt còn có chút nóng.

Cô nuốt xuống lời lúc đầu muốn nói, nhỏ giọng:

"...Không sao đâu, em không giận."

"....."

Không biết có phải thật hay không.

Nhưng mà ---

Tô Lâm không muốn đứng thẳng dậy. Anh phát hiện ánh mắt cô lại bắt đầu trốn tránh, nhin không được đùa cô:

"Anh không tin."

"....."

"Em chứng minh đi."

Đợi một lát, nhìn trạng thái cô xem ra vẫn còn mơ hồ.

Lúc Tô Lâm định đứng lên, đột nhiên cô có động tác.

Lộc Viên Viên không hề báo trước đưa tay --- nắm lấy tai anh.

Cô lại đưa lên một cái tay khác, kéo cổ anh xuống thấp một chút.

Tô Lâm không rõ cô muốn làm gì, chỉ là thuận theo lực kéo của cô hạ thấp thân trên xuống.

Sau đó Lộc Viên Viên lập tức kéo lại gần khoảng cách với anh, mặt của cô đối diện với lỗ tai anh, khoảng cách gần đến mức anh có thể cảm nhận được sợi tóc dài của cô quét qua trên mặt ngựa ngựa, cùng với --- cô ở bên tai thổi khí ra.

Động tác của cô có chút không thành thạo, nhưng lại hoàn thành vô cùng tốt. Cuối cùng một tay nhẹ nhàng níu giữ tai anh, một tay khác giữ trên vai anh.

Tiếp đó, cô bắt đầu nói chuyện.

Cô gái nhỏ đọc rõ từng chữ so với bình thường càng mềm nhẹ hơn, giống như cố ý học theo mỗi cử chỉ của anh vậy, tốc độ cũng thả rất chậm:

"Em không giận đâu."

"....."

Toàn thân Tô Lâm đều cứng đờ.

Anh cảm thấy ngay cả máu trong người cũng đều ngừng chảy.

Lộc Viên Viên buông hai cánh tay ra, quan sát nét mặt anh một lúc, đặc biệt cười vui vẻ rất lâu.

Tô Lâm chậm rãi đứng thẳng dậy.

Nhìn cô đang nở nụ cười rất lớn rất vui vẻ, mang theo vẻ nghịch ngợm sau khi ác ý trêu đùa.

Mà tai anh vẫn còn tê dại.

Đoán chừng còn rất nóng bỏng.

Anh đột nhiên muốn hỏi Thẩm Cố Minh một chút.

Hoặc là Tần Phóng vừa mới nói chuyện yêu đương kia.

Bọn họ có phải đều như vậy hay không.

Vừa nhìn thấy cô ấy cười, cái gì cô cũng đều không cần làm, đã cảm thấy trái tim muốn tan ra.

Làm loạn một trận ở trong góc, vừa rồi Lộc Viên Viên còn bị kính hãi đã bị cô quên đi sạch sẽ.

Một lần nữa lại đi về phía trước. Cơ hồ mà đi xong hết một đường. Mặc dù nơi này không có trò chơi sáng tạo gì, nhưng cơ hồ tất cả trò chơi muốn chơi ở trong các gian hàng đều có.

Không biết qua bao lâu, vừa mới chơi xong trò bắt cá vàng bằng thìa giấy. Lộc Viên Viên một con cũng không bắt được. Tô Lâm thử một lần,

sáu lần chơi bắt được ba con. Sau đó hai người lại đem ba con cá kia thả đi.

Bất tri bất giác, cũng đã đi hết tòa lâu đài.

Có thể nhìn thấy ở nơi có trò chơi cuối cùng, một đám người đang vây lại đứng đó. Tô Lâm đang cúi đầu. Một tay nắm tay cô, một tay gõ chữ. Không biết đang nhắn tin với ai. Cô nhón chân lên quan sát một chút.

Hình như... Nhìn thấy một cái giỏ bóng.

Khung giỏ rất cao, đằng sau cái giỏ, hình như trên kệ treo cái gì đó.

Cô đi hai bước lại gần mới nhìn rõ.

Là một con thỏ màu trắng thuần, có bộ lông xù, đôi tay cùng cái đầu rất lớn, đang ôm cà rốt, cao khoảng chừng một phần ba chiều cao của cô. Nhìn đặc biệt đáng yêu.

Cô lập tức liền bị hấp dẫn, bước chân không tự giác nhanh hơn.

Tô Lâm cảm nhận được lực của cô đi về phía trước, cất điện thoại nhìn cô:

"Muốn chơi không?"

"Em nhìn thấy một con thỏ, rất đáng yêu." Lộ Viên Viên chỉ hướng về phía cái giỏ, "Chúng ta đi xem cách chơi một chút đi."

Lộ Viên Viên hình như đối với phần thưởng rất thích, lôi kéo Tô Lâm hòa vào trong đám người. Khi nhìn thấy có người đang ném bóng vào trong rổ.

"Đây là ---" Cô vừa mới nói hai chữ, người đứng phía sau liền nối tiếp: "Xác định ba điểm."

"...Có khó không?"

"..." Anh không nói chuyện, nhếch môi một chút.

Trên bảng hiệu có ghi, mười quả bóng vào rổ sẽ được phần thưởng đặc biệt, cũng chính là con thỏ lớn.

Trong đám người này có người chơi mười quả bóng vào được bảy quả, đạt được giải khuyến khích.

Khi người kia vừa chơi xong, trong lúc nhất thời không có người tiến lên. Tô Lâm hất cằm về phía con thỏ lớn:

"Muốn cái đó sao?"

Lộc Viên Viên không biết anh có thể chơi được hay không, lập lời nói:

"Cũng, không phải rất muốn, là ---"

Cô chưa nói xong, bị Tô Lâm cắt ngang: "Đơn giản."

Sau đó anh vỗ nhẹ đầu cô. Lộc Viên Viên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói quen thuộc của anh,

"Nhìn đi, anh thắng lấy nó về cho em."

Lộc Viên Viên còn chưa kịp phản ứng. Anh chạy đi phía ông chủ giao tiền. Ông chủ tùy ý ở trong rổ lấy cho anh quả bóng. Một số thanh niên phụ trách nhặt bóng cầm lá cờ bị bắn, để mọi người lui ra đứng bên ngoài đường biên.

Lộc Viên Viên đứng ở chỗ có tầm nhìn tốt nhất trong đám người xem.

Cho nên nhất cử nhất động của người đứng bên trong, cô nhìn đặc biệt rõ ràng.

Đầu tiên Tô Lâm cân nhắc quả bóng, sau đó chớp mắt, nhìn thoáng cái rồi bên người chủ quán.

Tiếng thảo luận xung quanh vốn còn nhiệt liệt, cũng bởi vì có người bước vào trong sân mà yên tĩnh hơn rất nhiều.

Say đó, Lộ Viên Viên nghe có người nói:

"Người anh em cố lên, quả bóng này nặng hơn so với bình thường nhiều."

Cô nhìn qua, phát hiện là cái người vừa rồi còn thiếu mất ba quả bóng.

Tô Lâm cũng nghe thấy, anh quay đầu hướng người kia gật một cái.

Sau đó cúi đầu nhìn đường vạch phân chia, hai chân dang rộng đứng.

Lộ Viên Viên chỉ khi ở giờ thể dục trên trường mới nhìn thấy nam sinh trong lớp chơi bóng. Cô không hiểu cách chơi, mà thấy nam sinh trong lớp chạy đến người đầy mồ hôi, thở hổn hển, nhìn qua đáng vẻ rất mệt mỏi.

Cho nên cô đối với ấn tượng ban đầu chơi bóng rổ, chính là rất mệt mỏi.

Nhưng mà có thể là bởi vì xác định vị trí ném bóng không cần vận động quá nhiều, hoặc là do biểu cảm của người trong sân quá lạnh nhạt. Cô đột nhiên cảm thấy, chơi bóng rổ có lẽ không không mệt mỏi như vậy.

Tô Lâm một tay cầm bóng, hoạt động bả vai với cổ một chút. Sau đó, một tay khác cũng nâng lên giữ bóng.

Ba giây sau, anh biên độ cực nhỏ hơi cong đầu gối, dễ dàng nhảy lên một cái, khoảng cách so với mặt đất rất gần.

Trong khi nhảy anh nâng lên quả bóng trong tay, tay trái cao hơn tay phải, đẩy quả bóng đi, cổ tay phải của anh hơi hướng xuống dưới ---

Quả bóng màu vỏ quýt vẽ ra một đường vòng cung, khi đụng vào bên cạnh vòng rổ, phát ra một tiếng vang.

Quỹ đạo của quả bóng đặc biệt đẹp. Thời điểm vừa tiến vào trong rổ. Không ít người vây xem xung quanh phát ra tiếng hô.

Tô Lâm vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Nhìn bóng vào rổ rồi, biểu cảm cũng không chút nào thay đổi, giống như không phải anh là người ném vậy.

Có người lấy quả bóng tiếp theo cho anh. Đột nhiên anh giương mắt, nghiêng đầu về phía bên trái, ở trong đám người chuẩn xác tìm được vị trí cô đang đứng.

Cách nhau mấy mét, cong môi với cô một chút.

Tô Lâm từ đầu buổi chiều đã không còn đội mũ lưỡi trai màu trắng nữa. Không biết anh dùng phương pháp gì, đem mũ treo vào trên dây áo khoác của mình. Một thân màu đen ở trước ngực bỗng có một khối màu trắng, ở trên người anh đặc biệt đẹp đẽ.

"....."

Lộc Viên Viên đứng ở bên cạnh, nhìn thấy nụ cười quen thuộc của anh, đột nhiên cảm thấy tim bị hụt một nhịp.

Tiếp theo còn chín quả bóng.

Mặc kệ là góc độ hay là độ cao khi nhảy. Mỗi lần động tác của anh hầu như một chút cũng không thay đổi. Bóng đi vào vừa ổn lại nhanh.

Năm phút sau, khi Tô Lâm ôm con thỏ lớn treo ở sau khung bóng rổ đến trước mặt cô. Lộc Viên Viên còn có chút mơ màng, trong đầu đầy một bên khuôn mặt nhàn nhạt của anh lúc ném bóng rổ.

Người vây xem cơ bản đều là người trẻ tuổi, thấy một màn này, đám người lập tức tuôn trào lên một trận ồn ào.

Tô Lâm nói gì đó, bởi vì xung quanh âm thanh quá lớn, cô không nghe rõ.

Cho đến khi anh lôi kéo cô đi xa, đến một cái ghế dài dùng để nghỉ ngơi. Anh đem con thỏ lớn trong tay đưa về phía cô.

"..." Cô không đưa tay ra, biểu cảm thoạt nhìn vẫn còn có chút sững sờ.

Tô Lâm hơi kỳ lạ, sờ đầu cô một chút, "Choáng váng?"

"..." Cô vẫn không có phản ứng.

Anh đem con thả thả xuống trên ghế dài, nhếch môi đem khoảng cách với cô kéo gần lại, hạ giọng:

"Có phải cảm thấy bạn trai em đặc biệt đẹp trai?"

"....."

Không nghĩ tới.

Qua mấy giây, cô gái nhỏ thế mà nhẹ gật đầu, lộ ra cái tai hơi đỏ.

Tô Lâm: "....."

Còn tưởng rằng cô sẽ thẹn thùng không trả lời.

Không nghĩ tới....như bây giờ, ngược lại anh không biết nên nói gì.

Hai người cứ như vậy đứng một lúc.

Nửa ngày, Lộc Viên Viên mở miệng trước:

"...Học trưởng, em đi, đi nhà vệ sinh."

"Được."

Khi đang đợi cô, Tô Lâm ngồi ở trên ghế dài, mắt nhìn con thỏ lớn bên người.

Sau đó lại liếc mắt nhìn.

Nghĩ đến cô gái nhỏ thành thật vừa rồi, nhin không được cười một chút.

Điện thoại trong túi rung lên.

Anh mở Wechat ra.

Thẩm Cố Minh: [Tôi nhìn vị trí nơi cậu đi, cái công viên trò chơi đó, hình như không ở gần trường đại học cậu?]

Tô Lâm: [Ừm, rất xa, ở bên ngoài thành phố.]

Thẩm Cố Minh: [Ngày đầu tiên ở bên nhau?]

Tô Lâm: [Ừm, đúng.]

Thẩm Cố Minh: [Không phải bây giờ cậu vẫn còn ở công viên đấy chứ?]

Tô Lâm: [Đúng, sao vậy?]

Tô Lâm cười, lười biếng gõ chữ: [Cậu không biết cái công viên trò chơi này mẹ nó thú vị thế nào đâu A ha ha ha ha.]

Anh đang chuẩn bị nói cho người an hem của mình một chút làm thế nào đoạt được trái tim cô gái nhỏ, vừa gõ chữ được một nửa ---

Thẩm Cố Minh: [Đúng thế, tôi không biết chơi được như vậy đâu.]

Thẩm Cố Minh: [Tôi cũng biết cậu, ngày đầu tiên ở bên nhau mẹ nó cậu để cho cô gái nhỏ cùng mình ở ngoại thành gốc đến tận giờ này, vậy mà còn không định trở về.]

Tô Lam lập tức cứng đờ: "....."

Con mẹ nó????

Vừa lúc này Lộc Viên Viên trở về, trên đường cô chạy chậm đến, khi đến trước mặt anh khuôn mặt đều thất kinh, không kịp thở mở miệng nói:

"Học trưởng! Em vừa rồi nhìn điện thoại, mới phát hiện thế mà bây giờ đã tám giờ rồi!"

"...."

"Làm sao bây giờ," Cô nói tiếp: "Vé xe lửa của chúng ta là bảy giờ rưỡi, nhưng mà thời gian...."

Anh còn chưa nói gì, cùng lúc đó, điện thoại lại rung lên.

Thẩm Cố Minh: [Aizzz.]

Thẩm Cố Minh: [Súc sinh.]

"....."

Tô Lâm ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà.

Mặt trời chói chang, bầu trời xanh thẳm, vạn dặm một mảnh quang đăng.

Bên trong phòng sáng như ban ngày, không có chỗ nào không đúng.

Đảo ngược thời gian....Cái búa.

Trong huyết thái dương Tô Lâm giống như có quả bóng đang nhảy.

Sớm muộn gì anh cũng mẹ nó phá hủy nơi này.

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Vào lúc tám giờ tối, người mang theo con mình đi chơi cũng đã theo đường cũ mang đứa bé về nhà. Thiếu đi những đứa trẻ cũng có ý nghĩa thiếu đi rất nhiều tạp âm. Xung quanh không còn âm ĩ giống như buổi chiều.

Ở trong lâu đài [Đảo ngược thời gian] luôn vang lên một bản nhạc nhẹ nhàng. Ngược lại rất phù hợp với vẻ ngoài của tòa lâu đài này. Cái gì nhạc dương cầm cổ điển, nhạc hiện đại jazz, tất cả đều có, ở khung cảnh yên tĩnh bên trong cuối cùng cũng có thể nghe rõ được giai điệu.

Nhưng Tô Lâm một chút cũng không muốn nghe.

Anh thoát ra Wechat, tìm phần mềm gọi xe, nhập địa chỉ hẹn trước vào trong đó. Bởi vì khoảng cách dài, anh lại gọi chuyến đặc biệt. Cơ hồ là lập tức liền có người tiếp nhận đơn.

"....Không sao." Sau khi làm xong, anh nhìn Lộc Viên Viên, cho cô nhìn màn hình điện thoại: "Anh vừa dùng phần mềm gọi xe đi về."

Sau đó một tay cầm con thỏ trên ghế dài, một tay kéo cô gái nhỏ còn chưa kịp phản ứng, bắt đầu đi ra ngoài.

Lộc Viên Viên đi theo bên cạnh anh, có chút vất vả.

Nhưng mà...cả ngày hôm nay rõ ràng tốc độ đi đường của anh đều rất chậm.

Cô hơi lắc tay nơi hai người đan vào nhau một chút.

Nhìn thấy anh quay đầu lại, có chút chần chờ hỏi:

"Học trưởng, anh...tức giận?"

Là bởi vì bỏ lỡ thời gian lên tàu hỏa.

Không đúng, không phải đã giải quyết rồi sao....

Nhưng mà, nếu không còn có thể vì cái gì....?

Cô vừa hỏi ra lời, đột nhiên bước chân Tô Lâm ngày càng chậm, cuối cùng dừng lại tại chỗ.

Anh quay đầu, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, biểu cảm đặc biệt nghiêm túc.

Ngay khi Lộ Viên Viên đang chuẩn bị tinh thần, cho rằng anh muốn nói mấy loại câu như là "Anh làm mất ví tiền" ---

"Không phải anh cố ý," Tô Lâm nói, "Vừa rồi.... là thật sự không xem giờ."

Thật ra anh biết vừa rồi Thẩm Cố Minh nhắc câu kia hơn phân nửa là nói đùa.

Nhưng mà....người nọ vừa gửi tới hai chữ kia giống như lời nguyện khắc ở trong đầu anh không gạt đi được. Anh cảm thấy mặc kệ Lộ Viên Viên nghĩ như thế nào, anh cũng phải giải thích một chút.

"À, em biết mà," Lộc Viên Viên gật đầu, lại nở nụ cười với anh, "Học trưởng, không sao đâu. Không phải em cũng quên sao."

"....."

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô một chút cũng không đề phòng, anh bỗng nhiên muốn hỏi cô một chút, vì sao lại tin tưởng anh như thế.

Nhưng anh không nói ra miệng được.

Chẳng qua nở nụ cười, sau đó một lần nữa mang cô đi ra ngoài.

Giống như ban ngày, tốc độ bước đi chậm lại rất nhiều.

- - Vì muốn phối hợp với chân ngắn nhỏ.

Chuyến xe đặc biệt đặt đã dừng ở cổng công viên trò chơi. Sau khi lên xe, có lẽ là chơi cả một buổi chiều hơi mệt, không bao lâu, Lộc Viên Viên liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc cô tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã một màu đen kịt, đèn đường từng chiếc từng chiếc bay qua, tốc độ xe đi vẫn rất bình ổn.

Quan sát ngoài cửa sổ một lúc, cô cảm thấy hẳn là đang ở trên đường cao tốc.

Lộc Viên Viên trừng mắt nhìn, mới ý thức được tư thế của mình bây giờ.

Đầu tựa vào trên vai phải Tô Lâm, hai tay ôm lấy cánh tay phải của anh --- lại còn ôm rất chặt chẽ.

Trong đầu nháy ra một câu.

- - Như cái cao dán ở trên người anh.

"...." Hừ, cô không phải là cao dán.

Cô trực tiếp ngồi thẳng, lắc lắc đầu, chậm rãi buông tay ra, sau đó nghe thấy bên người truyền đến giọng nói quen thuộc:

"Tình?"

"...Ừm." Cô nắm mái tóc, cũng không biết dựa vào anh bao lâu, có chút áy náy,

"Học trưởng, anh mệt không, có muốn ngủ một lát không?"

Anh trả lời rất nhanh: "Không cần."

Lộc Viên viên chú ý thấy anh đưa tay trái lên, giật bả vai phải xuống, chính là chỗ vừa rồi cô dựa vào.

Cô còn có chút chưa hoàn toàn tỉnh lại, nhìn thấy động tác của anh, không chút suy nghĩ liền đưa tay giúp anh xoa bóp hai cái.

Tay trái Tô Lâm lập tức cứng đờ: "...."

Anh giữ yên một động tác quá lâu, bả vai tê dại, muốn hoạt động một chút.

Không nghĩ tới cô sẽ làm như vậy.

Tay cô nhỏ như vậy, lực bóp cũng rất nhỏ, cách hai lớp quần áo xoa bóp làm anh không đau không ngứa chứ đừng nói gì đến hiệu quả.

Nhưng anh vẫn cười: "Em chỉ xoa bóp hai lần sao."

"Viên Viên," Anh hơi xích lại gần mặt cô: "Hai lần có thể làm được gì?"

"....."

Lần này Lộc Viên Viên còn chưa kịp đỏ mặt, chiếc điện thoại vẫn luôn yên tĩnh liên tiếp rung lên mấy lần.

Cảm giác trên bả vai Tô Lâm vẫn không sai biệt lắm, không có gì thay đổi. Nhưng trong nháy mắt tay cô vừa rời khỏi bả vai, đột nhiên lại có chút khôngỡ bỏ.

Cô gái nhỏ nhìn màn hình điện thoại, ánh sáng màn hình chiếu vào trên khuôn mặt, anh nhìn thấy biểu cảm cô trong nháy mắt trở nên kinh ngạc, "A" lên một tiếng.

Anh hỏi: "Sao vậy?"

Tựa hồ sau một lúc cô mới nghe được, ngẩng đầu trừng mắt nhìn, biểu cảm có chút ngốc:

"Bọn họ vừa mới nói với em, thứ tự chạy tiếp sức sửa lại, em là người chạy đầu tiên...."

"...."

Chạy đầu tiên là thế nào?

"Học trưởng!" Không đợi anh hỏi, cô gái nhỏ lập tức ngồi lại gần anh hơn một chút, "Trước đó không phải em nói với anh, em sợ những thứ như tiếng sấm tiếng súng sao. Thật ra em chạy rất nhanh, nhưng lại không dám chơi vì sợ tiếng súng của trọng tài."

Tô Lâm chuẩn xác bắt được trọng điểm:

"Cho nên tại sao lại muốn em từ vị trí thứ tư sang vị trí thứ nhất?"

Nói đến đây, Lộc Viên Viên có chút không phục:

"Bởi vì bọn họ tìm một người chạy nhanh hơn em thay vào vị trí thứ tư."

"....."

"Vị trí hai và ba không cần chạy quá nhanh. Người của lớp bọn em nói dựa vào em và nữ sinh vừa mới tìm được kia. Em không chạy nhanh bằng cô ấy, nên chỉ có thể đi....vị trí thứ nhất."

"...."

Sau khi nói xong, khuôn mặt cô ưu sầu dựa vào ghế xe sau lưng:

"Em nói với bọn họ rồi, bọn họ đều cảm thấy là em nói phóng đại quá. Thật sự em rất sợ nghe được tiếng súng sẽ liền bắt đầu bất động tại chỗ, vậy mất mặt lắm....."

Có lẽ cô thật sự lo lắng, liên tục nói lái nhải rất nhiều, sợ lúc đó như xe bị tuột dây xích làm cản trở lớp mình.

"...." Anh suy nghĩ, vẫn nhịn không được hỏi: "Vậy....trước đó em không nghe qua tiếng súng chạy bộ sao?"

Lộc Viên Viên đáp rất nhanh:

"À, không có, em chỉ là ---"

"Em đừng sợ," Anh đánh gãy lời cô: "Chiều mai em đi thi đấu?"

"Vâng."

Lộc Viên Viên gật đầu một cái, nhìn Tô Lâm hình như nghĩ tới gì đó, đột nhiên anh nở nụ cười với cô, anh nói:

"Không có gì."

"Đến lúc đó anh đi tìm em, tin anh," Anh dùng sức vuốt tóc cô, "Tình huống em lo lắng sẽ không có."

Trong đôi mắt anh phản chiếu ánh sáng bên ngoài, lúc sáng lúc tối, độ cong bên môi rất đẹp.

Cô một lần nữa ngồi trở về nơi lúc này vừa tỉnh lại, do dự vài giây.

Lại đưa tay ra ôm lấy cánh tay anh.

Rất thần kỳ, Lộc Viên Viên đột nhiên giống như một chút cũng không cảm thấy buồn phiền nữa.

Không hiểu sao cảm thấy, anh nói không sao, liền khẳng định sẽ thuận lợi.

....

Không thuận lợi một chút nào!

Buổi chiều ngày thứ hai của đại hội thể dục thể thao, bây giờ Lộc Viên Viên đang đứng ở khu vực dành cho lớp mình, mặc quần áo thể thao, trước ngực cài một con số, vừa mới xem tin nhắn mấy người trong ký túc xá nhắn ở trong nhóm.

Hiện giờ cô rất tức giận.

Mấy cái liên kết kia trên diễn đàn trường học, tiêu đề khiến cho người khác hết sức chú ý.

Liên kết thứ nhất: #Kinh sợ? Hôm nay chạy bộ vì sao không phải là thầy Vương bắn súng? Người bắn súng kia là Tô Lâm phải không? Tôi không nhìn nhầm đấy chứ???

Cái này thì....quên đi.

Mặc dù một chữ anh cũng không đề cập một chút với cô, nhưng cô cũng không tức giận.

Liên kết thứ hai:#Mẹ nó! Tô Lâm nhanh như vậy đã đổi bạn gái khác???

Khi vừa nhìn thấy cái tiêu đề này, cô hơi sững sờ.

Sau đó ấn vào xem nội dung.

- - -

1L[Lâu chủ]: Mẹ kiếp! Con mẹ nó chứ tôi đi cố vũ cho bạn cùng phòng cố lên, vậy mà lại nhìn thấy một màn này!!!

[Hình ảnh] [Hình ảnh]

Cô em gái này không phải người mà mọi người lúc trước nói đúng không. Nhìn cô ấy đứng lên rất cao lại còn có chân siêu cấp dài!!!

Trong hai tấm ảnh, bối cảnh là đường chạy đua màu đỏ. Từ trong tấm ảnh có thể nhìn thấy vạch xuất phát. Có một bàn lớn ở bên cạnh khán đài, viết ba chữ trạm kết quả, từ khoảng cách xa thấy một nam một nữ đang tựa bên bàn nói chuyện.

Tất cả nhìn đều rất đẹp.

Động tác dựa vào bàn của hai người, còn đặc biệt lộ ra một điểm --- đều có đôi chân dài.

Nam chính là bạn trai cô Tô Lâm, nữ thì không biết. Dù sao dáng vẻ nhìn rất đẹp là được rồi.

Lộc Viên Viên phóng đại ảnh chụp lên, thấy rõ khuôn mặt tươi cười của hai người.

Là loại nụ cười rất vui vẻ.

Trong tấm ảnh thứ hai, Tô Lâm cho cô ấy xem cái gì đó trên điện thoại.

Hai người vẫn còn đang cười.

"....."

Lộc Viên Viên tùy tiện tìm một chỗ trống ngồi xuống. Lại nhìn bài đăng này một lần, đột nhiên không thấy tức giận nữa.

Chỉ là có chút khó chịu.

Không phải, là đặc biệt khó chịu.

Buổi sáng cô thi điền kinh là nhảy cao nhảy xa. Sau khi thi xong mới nhìn thấy Tô Lâm.

Anh chạy qua xem cô, khi anh đến trên trán đều là mồ hôi. Nghe cô nói thi xong, sờ lên đầu cô, lại nói chuyện một lúc, không bao lâu liền rời đi.

Rõ ràng giữa trưa hai người còn nhắn tin trên Wechat.

Thế mà buổi chiều liền có người đăng cái bài viết này.

Thật ra trong tấm ảnh hai người cũng không đứng gần nhau, ngược lại rất xa. Hơn nữa cái người đăng bài viết này khả năng chỉ là nói chuyện lung tung, bạn gái cái gì chứ.

Nhưng mà cô vẫn thấy....không được vui vẻ.

"Lộc Viên Viên!" Có người gọi cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy cô gái chạy thứ tư một bên cột tóc một bên đi ra ngoài:

"Đi thôi, chuẩn bị chạy rồi."

"....."

Cô chậm rãi chống hai đầu gối đứng lên.

Người trong lớp đi không ít, nam sinh rất nhiều, đều là đi để cổ vũ, trên đường đi đều cười cười nói nói.

Cô chậm rãi đi theo sau lưng một đám người, cầm điện thoại, nhìn mấy người trong ký túc ở trong nhóm chat liên tục gửi tin nhắn, trong lòng có chút không yên.

Trong lớp có một nam sinh phụ trách đăng ký cùng sắp xếp công việc trong đại hội thể dục thể thao, rất tận lực, lần lượt mang bốn người đứng ở trên vị trí của mình. Sau đó mời lui ra đứng một bên.

Lớp bọn cô là lớp thứ nhất trên đường đua, đứng ở ngoài rìa.

Lộc Viên Viên đứng yên, cúi đầu nhìn số "1" thật to dưới chân, ngần người một lúc mới bắt đầu cởi áo khoác.

Vừa định đưa cho bạn học, lại bị người khác nửa đường cướp đi.

Cô sững sờ ngẩng đầu.

Thấy được người vừa ở trong tấm ảnh trên diễn đàn cười đặc ý với cô gái kia.

Anh mang theo ánh sáng, khoe môi nhếch lên, một tay đưa ra cầm lấy áo cô, tay bên kia.....

Cầm một khẩu súng.

Vương Nhất Hàm là người nóng tính.

Cô ấy là người đầu tiên trong phòng phát hiện một loạt bài đăng về Tô Lâm trên diễn đàn.

Nhưng khi đó cô ấy đang cùng Tần Phóng hẹn hò ở bên ngoài. Sau khi nhìn thấy, tức giận lại chỉ có thể gửi tin nhắn vào trong nhóm cho các cô biết.

Nếu không phải Tần Phóng ngăn cản, suýt chút nữa cô ấy đã trở về trường học chém giết.

Suy nghĩ muốn trực tiếp hỏi Tô Lâm một chút.

Hôm qua anh đem bảo bảo của bọn tôi bắt cóc cả ngày đến nửa đêm mười một giờ mới trở về, lại còn để cho lão nương xuống lầu nhờ quản lý mở cửa. Cô gái nhỏ kia còn phẫn khích và xấu hổ nói rằng cô đang yêu đương. Thế mà ngày hôm nay bạn trai cô lại cùng cô gái khác cười nói vui vẻ, hơn nữa còn bị chụp được?

Nhưng cũng may cô ấy không đi.

Đại khái đến năm giờ chiều, Vương Nhất Hàm không yên lòng cùng bạn trai coi phim, đột nhiên bạn trai lại kích động chửi bậy:

"Này này này, trong bài đăng có biển, con mẹ nó!"

Trong nháy mắt Vương Nhất Hàm hoàn hồn.

Hai người tìm một cái ghế nghỉ ngơi ngồi xuống, không kịp chờ đợi mở bài đăng ra.

[Diễn đàn trường đại học C – Nhóm bát quái]

[Mới]#Tôi là cô gái mà mọi người đã thảo luận ở trên diễn đàn rất lâu đây, sau khi ăn dưa xong lại vào đây ăn dưa tiếp. Mời vào xem chuyện giữa tôi và Tô Lâm! Ai! Đánh!:)#

"....." Đây không phải là nói mọi người sao.

Tần Phóng cùng Vương Nhất Hàm đang ăn dưa đến vui vẻ lúc này không do dự ấn vào.

- - -

1L[Lâu chủ]: Ồ một ngày làm việc xong mới có thời gian rảnh đi lướt diễn đàn, đột nhiên phát hiện mình bị điểm danh?

Còn nói cái gì?

Tô Lâm có niềm vui mới??

Tô soái không thích bạn gái mới lại thích tôi???

Loại lời bêu xấu này.

Tôi có chút không thể nhịn qua được.

Vậy nên mới tới đây muốn nói cho mọi người biết rõ chân tướng một chút.

Trước kia tôi cùng Tô soái đã quen biết, học cùng một ngành. Ngành bọn tôi có một giáo sư nổi tiếng là khẩu phật tâm xà (Hi vọng thầy ấy không xem diễn đàn). Năm nhất có lần bắt hai người bọn tôi làm một cái dự án, chỉ có hai người làm.

Không lừa dối mọi người, một người có ngoại hình đẹp trai như thế cùng tôi làm bài tập nhóm. Sao tôi có thể! Không! Xuyên tâm rạo rức! Được!!!

Ngoại hình của tôi cũng được, khụ, hôm nay trong diễn đàn có có người khen, tôi nhìn thấy A ha ha ha ha rất vui.

Cái dự án kia kéo dài hai tuần, bọn tôi cũng nhiều lần đi thư viện hoặc là ở phòng học để thảo luận, mỗi lần đều đơn độc ở chung.

Dần dần những cái tâm tư kia của cô gái nhỏ trong tôi cũng bị phai nhạt.

Tóm lại --- Nửa tháng trôi qua, con mẹ nó chứ tôi thậm chí còn hoài nghi có phải Tô soái căn bản không thích con gái không:)

Cụ thể cũng không có ví dụ gì chứng minh, mà tôi cũng không nhớ rõ lắm.

Dù sao từ sau lần đó, tôi đối với cậu ta không có một chút suy nghĩ hồng phấn nào. Rồi bọn tôi trở thành, là loại....biết nói sao nhỉ.

Tôi là một trong số ít nữ sinh có thể nói vài câu với cậu ta lại có quan hệ bạn học thuần khiết với cậu ta đi.

Ừm.

Tôi cảm thấy định nghĩa này rất hoàn mỹ.

Lầu chủ là ở bộ phận thể thao bên trong hội sinh viên. Bằng không thì không thể làm công việc nặng nhọc ở trạm kiểm tra kết quả được. Sáng hôm nay, tôi đến khoa để nhận mẫu đơn, sau đó nghe nói thầy Vương (phụ trách tính giờ trong môn thể dục)) không bắn súng mà đổi sang sinh viên khác.

Tôi hỏi đổi sang người nào.

Bọn họ nói là Tô Lâm.

Tôi nhất thời:.....

Tô soái vốn lười biếng....Tôi cũng không hình dung ra được, là người mà mọi người nói rằng sẽ là trọng tài nổ súng.

Chuyện này so với phong cách của Tô soái quả thật không giống, đứng ở kia nổ một phát súng, sau đó nhìn một đám người vất chân lên cổ mà chạy.

Thật sự thì cũng không phải như vậy, rất khó có thể chấp nhận chuyện này.

Đầu tiên, nếu một ngày bạn nổ súng, đoán chừng cánh tay cũng phải tê dại hết cả nửa ngày, hơn nữa còn phải mang một thứ gì đó bịt lỗ tai lại, nếu không sẽ bị ù tai rất lâu.

Người bình thường nổ một phát súng cho đã ghiền là được. Tôi nghe nói lúc đầu Tô Lâm cũng chỉ dự định nổ một phát súng, giống như là nổ súng tiếp sức.

Nhưng thầy Vương không! Đồng! Ý!

Thầy Vương nói muốn nổ súng thì phải nổ hết một ngày, không có chuyện tốt đẹp như vậy. Lúc này mới có khung cảnh như mọi người nhìn thấy.

Cậu ta dựa trên bàn của tôi? Đó là vì cậu ta không có ghế ngồi, thật thảm, mệt mỏi không chịu được mới dựa vào đó.

Toàn bộ quá trình cậu ta cùng tôi nói chuyện phiếm? Tôi sẽ giải thích sau.

Cậu ta không làm gì liền cho tôi xem điện thoại? Cùng đáp án lúc trước giống nhau. Tôi....bây giờ sẽ giải thích.

Cuộc nói chuyện từ lúc đầu là như thế này ---

Cậu ta cười: Này, xx, tôi đang yêu đương.

Tôi sốc: Phụt --- Ai vậy ai vậy???

Sau đó!

Cậu ta!!!

Lại bắt đầu!!!

"Xinh đẹp không", "Dễ thương không", "Tấm này thì sao", "Có phải chỉ nhìn sau gáy cũng thấy đáng yêu không", "Cậu đừng đáp qua loa lấy lệ được không, chuyên tâm một chút đi", "Tấm nào đẹp nhất", "Được rồi thật ra thì tấm nào cũng đều đẹp".

.....

Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi, cậu ta cho tôi nhìn hai, ba mươi tấm ảnh cậu ta chụp bạn gái mình.

Bình tĩnh mà nói, là một em gái thật đáng yêu thật xinh đẹp, ngoại hình giống như một đứa trẻ vậy, vừa nhìn liền thích.

Trước đó ba tấm tôi còn "Wow thật đáng yêu" "Mẹ nó tôi rất thích em gái dễ thương như vậy" vân vân và vân vân, rất mạnh mẽ mà cổ vũ.

Nhưng mà!!

Cảm xúc mạnh mẽ rất nhanh liền bị biến mất! Tô Lâm cậu có hiểu không?!

Cậu cho tôi nhìn hơn hai mươi tấm ảnh còn trông cậu tôi có thể phối hợp với cậu cùng nhau khen liên tục sao???

Hơn nữa đại ca à, cái người cao lãnh* kia ở đâu rồi?

(*: Cao ngạo, lạnh lùng)

Cộng lại năm nhất cậu cười cũng không nhiều bằng ngày hôm nay
đâu:)

À.

Hiện tại trong lòng tôi....

Đúng rồi.

Vừa rồi nhìn thấy một người chị em nào đó đăng bài viết, nói là [Tô
Lâm tại sao lại ngu ngốc hề hề đến làm trọng tài nổ súng, chẳng lẽ cậu ta là
đang chơi đùa sao].

[Mím cười] Nứt tường đề cử.

Không nhìn không phải người!!!

- - -

2L[Phục]:... Cái chuyện biến này tôi thật mẹ nó phục rồi!

Con mẹ nó cuối cùng bất ngờ không kịp đề phòng mà bị ăn câu
lương???

Bây giờ tôi rất khó chịu, nhưng lại rất muốn xem bài đăng của lâu chủ.
Ha ha.

- - -

3L[Thật no bụng]: Nghe giọng điệu này của lâu chủ, tôi phỏng phất đã
biết được nội dung của bài đăng tiếp theo.

....À, cùng lắm thì lại ăn thêm một bát.

Thức ăn ngon nhất dành cho chó!!! Gâu gâu gâu!!!

- - -

4L[Mẹ tôi ơi vịt kìa]: A a a a a chỉ có tôi cảm thấy Tô soái siêu cấp tương phản đáng yêu sao a a a a a rất thích a a a a!!!

.....

Vương Nhất Hàm: "...Mẹ nó."

Tần Phóng: ".....Anh nói rồi mà."

Vương Nhất Hàm một tay cầm điện thoại của cậu ta, mở ra một bài đăng khác.

"Ồ." Cô ấy liếc mắt liền thấy: "Là cái này đi." Sau đó lập tức ấn vào.

Tần Phóng cũng lại gần nhìn.

[Mới]#Mọi người quá ngu ngốc..... Tôi cảm thấy ngoại trừ Tô Lâm và bạn gái cậu ta, có lẽ tôi là người duy nhất biết tại sao cậu ta lại đi làm trọng tài nổ súng..... Con mẹ nó tôi không nghĩ mình lại chịu đựng phần đau khổ này. Mời các chị em bát quái trong đại học C vào xem.#

- - -

1L[Lầu chủ]: Haiz.... Đây thật là một ngày bi thảm.

Tôi đi thẳng vào vấn đề.

Tôi ở trong nhóm thể dục, môn chạy cự ly ngắn. Hôm qua vừa mới thi xong một trăm hai trăm mét gì đó. Hôm nay chạy tiếp sức là hạng mục cuối cùng của tôi.

Tôi được phân ở đường thứ hai trên vạch thứ nhất. Đến rất sớm, ở vạch thứ nhất trên đường đua, nhìn thấy mọi người lục tục đi tới. Sau đó bên tay trái tôi, lệch ở phía trước một chút --- Vạch thứ nhất, lại đi tới một -- cô gái nhỏ.

.... Là rất nhỏ.

Chân cũng.... À, thật ra tỉ lệ dáng người cô ấy nhìn rất được. Nhưng bình tĩnh mà nói tôi lại cảm thấy ở trong các tuyến thủ ở vị trí thứ nhất, ừm, người có hơi thấp, lại còn chân có hơi ngắn.

Nhưng khi nhìn bỗng nhiên lại thấy đáng yêu.

Lúc ấy tôi nghĩ thầm, đây là lớp nào cử ra, cũng chịu để cho em gái có làn da mềm mại mịn màng chạy đi tranh tài ở nơi hung tàn này.

Chặc chặc chặc.

Em gái nhỏ có chút lo lắng, nhìn chăm chăm trên mặt đất.

Tôi chưa từng nhìn thấy em gái nào có ngoại hình dạng này, mẹ ơi, tôi một bên vừa làm nóng người một bên vừa lén nhìn cô ấy.

Như một tên lưu manh vậy.

Sau đó tôi nhìn thấy cô ấy cởi áo khoác thể thao bên ngoài, bên trong là áo ngắn tay. Tôi còn đang suy nghĩ, cánh tay nhỏ như vậy lát nữa có thể làm được gì. Lúc tôi đang thay cô ấy sốt ruột, đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện một người --- cũng có lẽ là do tôi nhìn em gái kia quá nhập thần.

Tôi ngẩng đầu một cái --- Mẹ của tôi ơi, đây không phải là Tô đại soái ca giữa trưa vừa ở trên diễn đàn sao!

Tại sao cậu ta lại tới đây!

Tại sao cậu ta lại cười như vậy!

Tại sao cậu ta lại đem bàn tay --- đặt lên trên đầu em gái nhỏ????

Tôi bắt đầu không biết xấu hổ mà giả vờ ép chân, thật ra tôi khom gối bên trái vì muốn cách gần bọn họ hơn một chút.

Sau đó tôi cảm thấy, làm sao cũng đều không đủ.

Không thể không nói, giọng nói của Tô Lâm mẹ nó rất có âm sắc. Không hổ là chủ tịch câu lạc bộ âm nhạc có khác.

Cậu ta nói: Làm sao lại không vui?

Em gái không nói lời nào.

Cậu ta lại đưa tay sờ đầu em gái, bị em gái tránh đi --- Ồ, trong lòng tôi bỗng kích động mà không biết vì sao.

Sau đó, em gái nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe giọng nói của cô ấy: Học trưởng, buổi sáng anh đi làm gì vậy.

Tô Lâm cho cô ấy nhìn vật trong tay: Làm trọng tài nổ súng.

Giọng nói của em gái tôi nghe thấy được sự tức giận: Em nhìn thấy rồi!

Tô Lâm: Hửm? Thấy cái gì.

Giờ phút này, tôi không kìm nén được tâm hồn bất quá, trực tiếp thay đổi phương hướng đối diện với hai người họ ép chân.

Sau đó tôi nhìn thấy --- Mẹ nó một bên khuôn mặt đẹp trai của Tô soái, cậu ta nhú mày, lại hỏi một lần: Thấy cái gì?

Cậu ta đối diện khuôn mặt phồng lên tức giận của em gái, đôi mắt vừa lớn lại tròn. Tôi đặc biệt nghĩ muốn bóp mặt cô ấy một chút, xúc cảm tuyệt đối rất tuyệt --- A. Sau đó Tô Lâm đã thay tôi bóp mặt cô ấy. Ha ha.

Em gái bị cậu ta bóp mặt cũng không thèm để ý, vẫn nhìn cậu ta chăm chăm.

Tôi cảm thấy bị người có ngoại hình đáng yêu như thế trừng mắt đoán chừng một chút cũng không thấy tức giận mà ngược lại còn rất hạnh phúc -- Quả nhiên, biểu cảm của Tô Lâm chứng minh giống như suy nghĩ của tôi.

Hai người họ chiều cao chênh lệch khoảng chừng --- Tôi cũng không tính ra. Rồi đột nhiên thân trên Tô Lâm nghiêng về phía trước, cơ hồ là cách rất sát gương mặt cô ấy.

Đây là hiện trường ăn dấm sao?

Tôi dựng lỗ tai lên!!! Tôi cho là cậu ta muốn tự mình giải thích!!!

Nhưng mà ----

Cậu ta nói: Không phải em sợ tiếng súng sao. Anh đã nói với giáo viên thể dục muốn thay ông ấy bắn súng. Cho nên lát nữa khi chuẩn bị chạy em nhìn anh là được. Đừng suy nghĩ gì đến súng cả, khẳng định sẽ không có vấn đề.

Em gái choáng váng.

Thật ra tôi cũng choáng váng. Trong lúc nhất thời tôi không thể lý giải được toàn bộ ý nghĩa trong lời nói này. Lúc này Tô Lâm có động tác.

Tôi một bên vừa máy móc ép chân, một bên vừa nhìn --- Miệng Tô Lâm --- hôn lên khuôn mặt trắng nõn của em gái.

Đột nhiên cậu ta cười đến mặt mày đều cong cong.

Lại kề sát lỗ tai em gái, nói: Hơn nữa, anh hôn xong rồi, khả năng bây giờ em càng không sợ tiếng súng.

Khuôn mặt trắng nõn của em gái trong nháy mắt trở nên hồng hồng (Tha thứ cho một sinh viên thể dục thiếu thốn từ ngữ), không nói chuyện, nhưng lấy một tay khác che lên chỗ vừa rồi mới bị hôn. Biểu cảm một chút cũng không tức giận, thậm chí đến không chịu được.

Tôi nhìn thấy hết tất cả:.....

Kỳ thật tại sao tôi phải giả bộ làm nóng người ở chỗ này lén lén lút lút quan sát bọn họ chứ?

Hai người đó sẽ để ý đến tôi sao?

Toàn bộ quá trình người ta không thèm dè ép giọng nói nhỏ xuống! Căn bản cũng không sợ tôi nghe được!

Vì sao tôi lại cần để mắt đến mình như thế???

Nhất thời tôi cảm thấy vừa rồi tôi phảng phất như một con đại bàng ngu xuẩn giương cánh nhảy múa trước mặt hai người họ.

Vậy nên tôi liền lập tức mẹ nó không làm nóng người nữa.

Tôi nhìn Tô Lâm nói xong câu đó, đứng lên trở về chỗ đứng của cậu ta, bắt đầu nói "Các tuyến thủ vào vị trí".

Tôi ngồi xuống, làm cái tư thế chuẩn bị chạy.

Vẫn cảm thấy chưa đủ, không nhìn được nhìn về bên trái phía trước một cái.

.....

Aizzz.

Bi thảm nhất chính là chỗ này đây.

Em gái gọi là Viên Viên đặc biệt phát huy rất tốt, nhìn chăm chăm mọi người, tiếng sủng vang lên cũng không sợ, trực tiếp chạy đi.

Ngược lại là tôi.

....Không nói tới cũng được.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, thật ra Tô Lâm có lẽ nhìn thấu tôi là người cạnh tranh mạnh mẽ nhất. Cho nên vì để cho vợ cậu ta thắng mới cố ý nói cho tôi nghe QAQ.

Thần tiên rơi vào yêu đương.

Tôi đi theo phật đây.

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Lộc Viên Viên chưa từng được đào tạo gì liên quan về chạy thể thao. Lúc còn học tiểu học có đại hội thể dục thể thao, giáo viên nhìn thể hình cô nhỏ nhắn nên xưa nay cũng không tìm đến cô. Lần thứ nhất phát hiện bản thân có tiềm lực chạy nhanh là ở trường cấp hai, khi chạy cự ly tám trăm mét.

Khi đó cô cũng chỉ giống như một mầm đậu nhỏ, mà mầm đậu nhỏ Viên Viên ở vòng đầu tiên lại nhanh hơn gần nửa giây. Mặc dù sức chịu đựng của cô không đủ, nhưng cuối cùng không ngờ lớp lại đứng nhất.

Cô nhớ rõ biểu cảm của giáo viên thể dục khi đó vô cùng kinh ngạc, vừa trên dưới dò xét cô vừa hỏi cô có thật cô chưa từng tập luyện hay không.

Về sau, bởi vì biết cô nghe tiếng trọng tài nổ súng sẽ bị giật mình. Tiếp đó ở hàng đầu tiên sẽ bị thua lại. Dù sao đối với cự ly chạy một trăm hai trăm mét, chậm hai ba giây thôi cũng thành trí mạng. Cho nên cấp hai, cấp ba, mỗi năm đại hội thể dục thể thao, Lộc Viên Viên đều chạy tiếp sức ở vạch cuối cùng --- là điểm cuối cùng chạy tới vạch đích.

Đây là lần đầu tiên cô chạy ở vạch thứ nhất.

Bởi vì đã chạy tiếp sức rất nhiều lần, cô vẫn luôn là người cuối cùng nhận gậy tiếp sức. Nhưng chuyện đưa gậy chuyển tay người khác cũng không phải khó khăn gì, nhìn nhiều lần như vậy sớm đã biết.

Cô chạy đến vị trí nữ sinh đứng vạch thứ hai. Lại chạy thêm mấy bước. Chờ nữ sinh kia cầm chắc gậy tiếp sức chạy mới dừng bước chân lại.

Trong đầu vẫn có chút mơ màng.

Cô giơ tay lên sờ bên má trái một chút, nhớ ra gì đó, trong đầu nhanh chóng nhảy ra mấy hình ảnh chuyện vừa rồi xảy ra, lại giống như bị điện giật rất nhanh thả tay xuống.

Làn da rất nhỏ vừa rồi bị....môi của anh chạm vào kia, hình như vẫn luôn nóng bừng lên.

Cô đứng tại chỗ một lát. Sau khi lấy lại tinh thần muốn quay trở lại điểm xuất phát. Ngẩng đầu lên thấy bên người có một người đang đứng.

Bộ đồ thể thao màu vàng bó sát người, buộc tóc đuôi ngựa, dáng người cao chỉ ít cũng phải.....170cm, cùng chiều cao của Vương Nhất Hàm cũng không khác nhau lắm.

Không biết vì sao, Lộ Viên Viên cảm thấy cô gái này nhìn cô bằng ánh mắt hết sức phức tạp.

"Em gái," Cô gái kia đột nhiên mở miệng: "Chạy rất nhanh."

Đột nhiên được khen, Lộ Viên Viên hơi ngốc một chút, mấy giây sau mới trả lời:

"Ồ, cảm ơn...."

Vừa mới dứt lời, đột nhiên cô nhớ ra, vừa rồi khi đang chạy hình như bên cạnh có một vệt màu vàng.

Bây giờ hai người lại đứng gần như vậy, chẳng lẽ là cô ấy?

Vì vậy Lộ Viên viên hỏi ra miệng:

"Cái đó, bạn học, vừa rồi.....có phải chúng ta chạy gần nhau không?"

"...."

Nghe vậy, biểu cảm của cô gái này càng phức tạp hơn.

Nửa ngày, cô ấy mới gật nhẹ đầu nói đúng vậy, sau đó thở dài --- một hơi thật dài.

Sau đó xoay người đi.

Dáng vẻ cúi đầu ủ rũ.

Lộc Viên Viên sững sờ tại chỗ: "....?"

Cô vẫn cảm thấy khắp nơi đều rất kỳ lạ. Nhưng cô gái kia đã đi rồi, cô cũng rất nhanh liền quên đi chuyện này.

Cho tới tận đêm khuya, sau khi Vương Nhất Hàm cho cô xem hai cái bài đăng kia, cô mới hiểu lý do vì sao cô gái kia như vậy.

Được rồi.

Do khi đó tất cả sự chú ý của cô đều tập trung trên người Tô Lâm, hoàn toàn không chú ý tới ---

Bên cạnh vẫn luôn có người vừa làm nóng người vừa nhìn hai người họ.....

Sau hai cái bài đăng này, Lộc Viên Viên cảm thấy chuyện cô cùng Tô Lâm yêu đương khả năng toàn trường ở trên diễn đàn đều đã biết.

Hơn nữa, ngày cuối cùng Đại hội thể dục thể thao, Tô Lâm còn ở khu nghỉ ngơi lớp cô ngồi ngay người với cô rờn rã cho tới tận trưa.

Đó là lần đầu tiên, cô đi học nhiều năm như vậy, cảm nhận được loại cảm giác của người nổi tiếng. Cảm thấy sau lưng mình lúc nào cũng có cảm giác có người đang nhìn mình.

Lộc Viên Viên trước cho tới nay chưa từng nói qua chuyện yêu đương.

Thật ra khi vừa nhận lời anh, trong lòng cô rất lo lắng.

Cô không biết quan hệ của nam nữ yêu nhau, mỗi ngày nói chuyện gì mới là bình thường, cũng không biết nên làm cái gì.

Có chút sợ.... sẽ nháo ra chuyện gì xấu hổ.

Nhưng mà cùng Tô Lâm ở bên nhau mới mấy ngày thôi, cô dần dần không có những suy nghĩ này nữa.

Hình thức hai người ở chung, so sánh cùng trước đó chỉ thay đổi duy nhất một thứ --- Đại khái chính là tiếp xúc tay chân nhiều hơn.

Còn có anh thường xuyên, sẽ dán vào bên tai cô nói một ít.....

Lời nói làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Vào cuối tuần, Lộc Viên Viên như thường lệ đi dạy kèm cho Thư Điền.

Lúc đến nhà Thư Điền, không biết Thư Điền đang nhìn cái gì, chăm chú đến mức cô tới cũng không phát hiện.

Lộc Viên Viên nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, đi đến bên người cô ấy kéo ghế ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi:

"Nhìn cái gì vậy?"

Hình như Thư Điềm bị dọa giật mình, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên.

"A," Sau khi thiếu nữ thấy rõ người tới, cười một chút, một đôi mắt hạnh xinh đẹp cong cong, lúm đồng tiền nhỏ bên môi rất ngọt, "Chị, chị tới rồi!"

"Ừ." Lộc Viên Viên gật đầu.

Quan hệ của hai cô đã rất tốt, Thư Điềm có chuyện gì cũng sẽ cùng cô chia sẻ. Lộc Viên Viên ngồi ở bên người cô ấy, lại hỏi một lần:

"Em nhìn cái gì mà chuyên tâm như thế?"

Không nghĩ tới thiếu nữ đột nhiên đỏ mặt.

Cô ấy cắn môi một chút,

"Em đang nhìn.....diễn đàn trường bọn em."

Lộc Viên Viên có chút kinh ngạc:

"Trường cấp ba các em, cũng có diễn đàn sao?"

Trường trung học của Thư Điềm là trường trung học S, nghe nói là trường chuyên cấp ba, không nghĩ tới cũng có diễn đàn để học sinh đi bắt quái.

"Đương nhiên có rồi," Thư Điềm đem điện thoại trên bàn đưa cho cô nhìn, "Chị nhìn đi, vừa rồi em đang xem bài viết trên đó."

Lộc Viên Viên quét mắt hai lần, hơi xúc động:

"Chị lên đại học, diễn đàn trường học bọn chị có rất nhiều người xem. Chị mới biết được thứ này đó."

Hơn nữa.... Thế mà cô lại còn trở thành nhân vật bên trong bài viết của người khác.

Ở trong lòng cô yên lặng bổ sung thêm một câu.

Thư Điền nhỏ giọng phàn nàn:

"Có nhiều bài viết liên quan đến Giang Dịch quá đi. Nữ sinh trường bọn em thật là bát quái....."

"Còn hoa si nữa." Cô ấy lại nói một câu.

Không đợi Lộc Viên Viên trả lời. Cô ấy lập tức nằm sấp xuống bàn, cả người giống như tê liệt, than thở nói:

"Haiz, em cũng vậy, vừa bát quái lại hoa si.... Bởi vì anh ấy quá đẹp trai."

Giang Dịch chính là người mà cô ấy luôn tâm tâm niệm niệm nói rằng đã từng sống đối diện nhà cô ấy, bây giờ lại là bạn học so với cô ấy lớn hơn một tuổi --- Được Thư Điền định nghĩa là --- Anh trai.

Lộc Viên Viên cảm thấy cô ấy nhất định không biết biểu cảm trên mặt mình như thế nào.

Giống như một thiếu nữ đang hoài xuân.

Tiếp đó cũng không nói chuyện quá nhiều, Lộc Viên Viên bắt đầu giảng bài cho cô ấy.

Lúc gần kết thúc, nhận được một tin nhắn trên Wechat.

Là Tô Lâm gửi tới, hỏi cô khi nào kết thúc.

Lộc Viên Viên trả lời: [Vừa kết thúc, sao vậy]

Tô Lâm: [Ừm, bây giờ anh đang ở công tiểu khu chờ em.]

Lộc Viên Viên sững sốt.

Ngày cuối cùng Đại hội thể dục thể thao, lúc anh đi tìm cô, có hỏi cô thời gian cùng địa điểm dạy thêm.

Nhưng mà, bởi vì đi dạy thêm mặc kệ là Thư Điềm hay là phụ huynh cũng đều thật sự quá tốt, cơ bản mỗi một lần Lộc Viên Viên đều không tính toán thời gian.

Lại thêm ban đầu chủ nhật cũng không có chuyện gì, nên sẽ dạy nhiều thêm một chút cho Thư Điềm, cho đến khi Thư Điềm la hét muốn nghỉ mới kết thúc.

Cô nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình điện thoại.

So với thời gian cô nói với anh cũng đã hơn nửa giờ.

"Chị, đi thôi," Thư Điềm thu dọn xong cặp sách, kéo cánh tay cô, "Xuống nhà ăn trái cây đi."

Một một lần dạy xong, cô đều bị kéo xuống phòng khách ăn một chút gì đó.

"Hôm nay.....không cần đâu," Lộc Viên Viên cầm điện thoại đưng lên, đeo cặp sách lên lưng, cảm thấy mặt hơi nóng, "Hôm nay chị muốn đi trước."

"Hả? Sao vậy ạ?"

"....Bạn trai chị đang chờ chị ở dưới lầu."

Tô Lâm đã đứng ở dưới lầu bốn mươi phút.

Lúc đầu anh sợ cô dạy xong sớm, nên đến trước mười phút. Không nghĩ tới lại trễ như vậy.

Sự kiên nhẫn của anh vẫn luôn không tốt lắm. Máy người trong ký túc xá, trong lớp hoặc là bạn bè trước kia đều biết.

Nhưng mà bốn mươi phút này, anh không chỉ không sinh ra một chút nào không kiên nhẫn, ngược lại tâm trạng còn có chút tăng lên.

Anh đưa mắt nhìn vào hai tin nhắn trên điện thoại mà Lộ Viên Viên trả lời.

【Σ(っ°Д°;)っ!!!!】

【 Học trưởng anh đợi em một chút! Bây giờ em đi xuống!!!】

Tô Lâm vuốt vuốt mũi.

Trước kia anh cảm thấy rất phiền khi nhìn thấy những cái biểu tượng này.

Nhưng mà Lộ Viên Viên gửi, làm sao lại mẹ nó đáng yêu như vậy chứ.

Anh đề xuống khoe môi đang không tự giác nhếch lên. Khóa điện thoại bỏ vào túi, vừa ngẩng đầu liền nghe được âm thanh lộc cộc.

Theo tiếng động nhìn lại, thấy được dáng người quen thuộc, mềm mại nho nhỏ, đang cúi đầu chạy chậm.

Sắp tới gần cổng tiểu khu, cô thả chậm bước chân. Trong nháy mắt đi ra khỏi cổng, hình như nhận ra được ánh mắt của anh, lập tức đi lại phía bên này.

Tô Lâm vốn đang đứng ở bên cạnh cổng. Cách cô mấy mét, phản ứng của cô anh nhìn thấy đặc biệt rõ ràng.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo len trắng cùng váy xếp li màu đen. Chiều dài của chiếc váy đến đầu gối. Đôi chân tinh tế được bao lấy trong đôi tất chân đen tuyền. Dưới chân là một đôi giày da cùng màu, phản chiếu một chút ánh sáng có hơi bóng lên. Đoán chừng tiếng lộc cộc vừa rồi là của đôi giày phát ra.

Trong nháy mắt đối diện nhau, đôi mắt cô gái nhỏ phút chốc sáng lên. Cô nở nụ cười với anh, tóc dài được vén ở sau tai, lúm đồng tiền bên má phải hiện lên rõ ràng.

Tô Lâm cứ như vậy nhìn cô đi tới. Sau đó cô ngẩng đầu nhìn anh, biểu cảm có chút ngượng ngùng:

"Học trưởng, anh đợi có lâu không?"

Tô Lâm không đáp.

Anh đưa tay gạt đi mái tóc ở có chút loạn ở trên trán cô, lại không nhìn được, chạm một cái vào khuôn mặt cô.

Trắng trẻo, mềm mại, có chút lạnh.

Giống như kẹo đường.

Mặc dù cô mặc một đồ màu đen trắng, nhưng anh cảm thấy, chỉ cần nhìn thấy cô trong lòng liền ngọt ngào.

Anh chỉ nhẹ nhàng chạm vào một cái. Sau đó anh nắm chặt tay cô, dắt cô đi đến ven đường chuẩn bị đón xe về trường học.

Cô gái nhỏ hình như còn có chút bất an, nói liên miên lái nhái:

"Học trưởng, lúc trước em nói với anh đó là thời gian quy ước với phụ huynh cô ấy. Nhưng mà em thường xuyên sẽ dạy nhiều ----"

Tô Lâm đánh gãy lời cô: "Ừm, anh biết."

Anh vừa nói chuyện vừa đưa tay chặn một chiếc taxi lại.

Lộc Viên Viên nhìn xe dừng ở trước mặt hai người. Anh đi tới trước, một tay đưa lên tay nắm cửa sau xe, một tay khác vẫn luôn nắm lấy tay cô.

"Anh tới đón bạn gái anh," Sau khi Tô Lâm mở cửa xe, quay đầu lại cong môi cười với cô, âm sắc trầm thấp lại êm tai: "Chờ lâu nữa cũng được."

Không biết là bởi vì nụ cười kia của anh, hay là bởi vì câu nói kia. Từ lúc Lộc Viên Viên bắt đầu lên xe, trái tim nhỏ vẫn luôn nhảy lên bình bịch. Cho đến khi đến cổng trường học mới hơi bình tĩnh lại một chút.

Sau khi xuống xe, Tô Lâm rất tự nhiên đưa tay về phía cô, cô cầm lấy, nắm chặt.

Thật ra hình như cũng chưa nắm tay được bao nhiêu lần mà...

Lộc Viên Viên có chút buồn bực.

Sao động tác này lại....thuần thục như vậy chứ.....

Đã là cuối tháng mười, trời tối càng ngày càng nhanh. Mới sáu giờ rưỡi tối, đèn đường trong trường học đã từng chiếc từng chiếc đã sáng lên.

Đêm chủ nhật, trên đường lớn trong trường không có quá nhiều sinh viên. Ngẫu nhiên có người đạp xe bấm chuông đi ngang qua hai người. Bên người có gió thổi lá cây tạo ra âm thanh xào xạc.

Hai người họ đi rất chậm, bầu không khí này, không nói chuyện cũng không cảm thấy lúng túng.

Lộc Viên Viên vừa nghĩ như vậy, một giây sau ---

Đột nhiên Tô Lâm mở miệng:

"Sắp tới sinh nhật anh."

Lộc Viên Viên: "....."

Kết thúc Đại hội thể dục thể thao, cách sinh nhật Tô Lâm càng ngày càng gần. Lộc Viên Viên đặc biệt xem qua sinh nhật anh vào đúng ngày chủ nhật, cũng có nghĩa còn có một tuần.

Cô cũng đã sớm suy nghĩ kỹ nên mua cái gì. Hơn nữa tối hôm qua vừa mới đặt xong ở trên mạng. Không nghĩ tới bây giờ anh lại chủ động nhắc tới.

Anh nhắc tới đột ngột, giọng điệu lại còn giống như một đứa trẻ muốn đòi quà ba mẹ.

Lộc Viên Viên có chút buồn cười, lắc cánh tay anh,

"Em nhớ mà, ngày mừng 1 tháng 11."

Tô Lâm nói xong cũng cảm thấy không ổn lắm.

Anh suy nghĩ, giải thích một chút:

"Anh không phải muốn đòi quà, chỉ là muốn nói với em. Ngày đó.....Nhớ để trống."

"Ừ." Lộc Viên Viên gật đầu, vẫn không nhận được nói cho anh biết: "Em đã mua xong quà rồi."

"....."

Tô Lâm trầm mặc một lúc.

Vẫn không nhin được hỏi:

"Là gì vậy ---"

Vừa hỏi xong, lập tức liền hối hận: "Quên đi, đừng nói cho anh."

Cô gái nhỏ ở một bên cười đến không chịu được.

Hôm nay cô vẫn như cũ đi giày đế bằng. Nhưng không biết gót giày làm bằng vật liệu gì, đi một bước liền vang một tiếng, cộc cộc cộc, nghe còn rất hay.

Lại đi một lát.

Tô Lâm suy nghĩ, không biết nên nói cái gì, khen bạn gái chắc là không sai đâu.

Thế là anh nói:

"Em --- Hôm nay mặc đồ so với trước kia không giống nhau lắm."

Ban đầu nghĩ ném ra lời nói này, cứ như vậy, Lộc Viên Viên sẽ hỏi vì sao lại không giống nhau, sau đó anh có thể khen ----

"Anh cảm thấy..... không đẹp sao?"

"....."

Tô Lâm đột nhiên dừng bước lại, rũ mắt nhìn cô chăm chăm.

Vừa rời anh..... Hình như chưa hề nói bất kỳ cái gì làm cho người ta cảm thấy là nói cô không đẹp cả.

Làm sao cô lại trực tiếp liên hệ với cái trên này?

Có lẽ là do trước đó cùng cô không thân mật như vậy, trước kia phương diện này cũng không hiểu rõ ràng.

Bây giờ suy nghĩ một chút, hình như cô nhiều khi sẽ đặc biệt rất để ý cái nhìn của anh. Mỗi lần cô hỏi mấy loại câu như "Học trưởng, anh không thích sao" "Học trưởng, anh tức giận sao". Anh đều không chút nào để ở trong lòng.

Nét mặt cô khi nói những câu kia, giống như bây giờ.

Có chút cẩn thận dè dặt.

Anh vừa định mở miệng phủ nhận, một suy nghĩ bỗng dừng nhảy ra trong đầu.

Phản ứng của cô như vậy....Có phải là cùng gia đình cô có quan hệ hay không. Hình như cô có nói qua về ba của cô. Mặc kệ cô học tập tốt bao nhiêu, trong nhà thể hiện tốt như thế nào. Ông ấy cũng đều không nhìn thấy, đều không thích cô.

Là bởi vì chuyện này sao?

Cho nên cô mới.....để ý đến cách nhìn của người khác như vậy?

Thời gian dài anh không nói chuyện, bước đi lại trở nên chậm chạp. Lộ Viên Viên có chút buồn bực, cúi đầu nhìn cách mình ăn mặc. Cô lại hỏi một lần:

"Học trưởng, anh thật sự cảm thấy không đẹp sao?"

Tô Lâm đột nhiên buông tay cô ra. Sau đó anh ở trước mặt cô hơi cúi người.

Một loạt động tác này của anh rất đột ngột. Lộc Viên Viên giật mình, lên tiếng hỏi:

"Anh làm gì ---- A!"

Cô còn chưa dứt lời, bỗng nhiên anh đem cả người cô ôm thẳng đứng.

Đến khi Lộc Viên Viên lấy lại tinh thần, chân đã cách mặt đất, cả người đều nằm ở trên vai anh.

Động tác này làm cô nhớ tới trước đó, anh đem cô nâng lên chỗ ngồi phía sau xe đạp --- còn không chỉ một lần.

Khi cô muốn kêu lên kháng nghị, lại phát hiện dưới chân có thể đứng được.

Lộc Viên Viên từ trên vai anh đứng thẳng dậy, đứng vững, lại phát hiện ---

Bây giờ Tô Lâm so với cô thấp hơn một khoảng.

Mà cô đang đứng ở trên ghế nghỉ nào đó trong trường học.

"Đây," Lộc Viên Viên không hiểu: "Học trưởng, anh làm gì vậy?"

Anh ngửa đầu, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn cô.

Lộc Viên Viên nghĩ nghĩ, "Em không muốn đứng ở trên ghế đâu, còn có người sẽ ngồi đó...."

"Một lát anh lau. Không sao đâu." Anh giữ chặt cánh tay cô, ngăn cản động tác của cô.

Tô Lâm lại nhìn cô một lúc, đột nhiên bật cười,

"Không phải vừa rồi em mới hỏi anh sao, có phải cảm thấy không đẹp hay không."

"....."

Anh đưa tay ôm lấy eo cô:

"Em xinh đẹp nhất."

Lộc Viên Viên sững sốt.

Sau đó, một tay khác của anh cũng nâng lên, hai cánh tay cùng nhau khóa chặt vòng eo cô, lại hơi cúi đầu --- thuận thế vùi đầu vào vai cô.

Hai người dán sát vào nhau, cơ hồ trong nháy mắt cô liền đỏ mặt.

Lộc Viên Viên vừa nhắc tay là có thể chạm vào tóc anh, ngăn nhưng xúc cảm lại mềm mại.

Cô cắn môi, được anh ôm rất ấm áp, vừa nghi hoặc lại thẹn thùng, nhỏ giọng thì thầm:

"Rốt cuộc là anh làm gì vậy. Học trưởng, hôm nay anh giống như một đứa trẻ con vậy....."

Đứa trẻ Tô Lâm nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu,

"Em mới là trẻ con."

Lộc Viên Viên sững sờ:

"Hả? Em mới là.....cái gì?"

"Em mới là trẻ con." Anh đáp.

".....?"

Lộc Viên Viên muốn phản bác, lại thấy biểu cảm anh đột nhiên thay đổi.

Bởi vì trạng thái bây giờ, Tô Lâm muốn nhìn cô phải ngửa mặt lên. Mỗi một thay đổi trên khuôn mặt anh Lộc Viên Viên đều thấy rõ.

"Biết tại sao không?"

"....." Lộc Viên Viên lắc đầu.

Đèn đường chiếu vào khuôn mặt anh, bóng ở hốc mắt và sống mũi càng trở nên sắc nét hơn. Con người đen nhánh của anh nhìn cô chăm chăm, cũng không chớp mắt. Sau đó từng chút từng chút nở nụ cười.

Tay anh vẫn đang ôm lấy cô, giọng nói rất nhẹ, nhưng toàn bộ đều truyền vào trong tai cô.

"Bởi vì em là bảo bảo của anh."

#Hôm qua quên lưu nên An phải trans lại:(, hôm nay lại bận ăn rằm nên giờ An mới up được. Xin lỗi mọi người!!!

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Cái từ bảo bảo này.

Thật ra giữa đám nữ sinh với nhau cũng thường dùng từ này. Có lúc Lâm Thiển cùng các cô nói chuyện trên trời dưới đất, mở đầu đều dùng câu, "Bảo bảo cậu muốn tắm trước không", "Bảo bảo mình dùng cây bút này của cậu chút nhé", "Bảo bảo hôm nay đi đâu không"....

Ban đầu Lộc Viên Viên còn có chút không quen. Sau khi nghe nhiều lần phát hiện, thật ra cái danh từ bảo bảo này không có ý nghĩa gì đặc biệt. Chỉ cần có quan hệ thân thiết với bạn, cho nên mới muốn gọi như vậy.

Nhưng mà Tô Lâm nói..... lại không giống nhau.

Anh dán sát vào người cô, hơi ngửa đầu, yết hầu lẩn nhẹ. Lúc nói chuyện cô có thể cảm nhận được lồng ngực chuyển động.

Cô lại giật giật ngón tay, trên ngón tay là mái tóc mềm mại của anh.

Tô Lâm cảm nhận được động tác của cô, nhưng không ngừng đầu.

Không biết áo len của Lộc Viên Viên làm bằng chất liệu gì. Khuôn mặt của Tô Lâm áp vào đó, cảm thấy giống như con người của cô, mềm mại đến không chịu được.

Anh hít sâu một hơi.

Người được một mùi hương ngọt ngào, rất nhạt, hòa cùng mùi hương sữa. Mỗi lần cách gần cô mới có thể ngửi được.

Có lẽ là do mỗi ngày cô đều uống sữa. Anh nghĩ vậy.

Sau khi anh nói xong câu kia, người trong ngực trong chớp mắt cứng đờ. Sau đó vẫn luôn không có động tĩnh. Chờ một lúc, anh vừa định ngẩng đầu nhìn cô ---

Đột nhiên cả đầu liền bị mềm mại bao phủ.

Hoặc là nói, bị cô ôm lấy.

Bên tai anh là cánh tay của cô. Cảm giác hình như cô hơi cong eo một chút, giữ đầu anh hơi lỏng ra.

Trước mắt Tô Lâm một màu đen kịt.

Tưởng tượng một chút tư thế hiện tại của cô, anh cười, giọng nói phát ra hơi buồn bực:

"Sao vậy bảo bảo?"

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng "Ôi này". Sau đó một cái vỗ nhẹ vào gáy anh, "Anh đừng nói gì có được không..."

Giọng nói của cô gái nhỏ mềm mại không hình dung được. Cách rất gần, giống như ghé sát vào tai anh nói, tinh tế. Nghe xong hô hấp của anh hơi chậm lại.

Hồi lâu, Tô Lâm thở dài:

"Đây là em đang làm nũng sao?"

Làm anh mẹ nó suýt không cầm lại được.

"Em không làm nũng mà...."

"Em...." Tay cô gái nhỏ dừng một chút, lại vuốt một chùm tóc của anh, giọng nói lại càng nhỏ hơn: "Em thẹn thùng không được sao."

Tô Lâm: "....."

Lộc Viên Viên nói xong câu kia, vẫn luôn chờ anh nói chuyện.

Qua mười mấy giây, cô cảm thấy đột nhiên bả vai anh bắt đầu run lên.

Lộc Viên Viên nhất thời không kịp phản ứng.

Cô buông đầu anh ra:

"Anh cười cái ---- A!"

Giống như lúc bị ôm lên. Cô được anh ôm eo xuống, chân giẫm ở trên mặt đất.

Lộc Viên Viên dậm chân. Trước mắt là áo khoác màu đen của Tô lâm. Lúc này cô mới ý thức được....

Haiz, lại phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn khuôn mặt anh.

"Học trưởng, anh...." Cô vừa nói chuyện, lời nói dừng lại lúc cô nhìn lên khuôn mặt anh.

Anh.... Lại đang cười.

Lộc Viên Viên cảm thấy nóng mặt. Nhưng lại không ngừng suy đoán anh đang cười cái gì.

Không chờ cô nói chuyện, đột nhiên anh đưa tay ra vuốt lên tóc cô, độ cong bên môi chưa giảm:

"Lộc Viên Viên."

Cô hơi sững sờ.

Nhiều ngày qua, anh chưa bao giờ gọi tên đầy đủ của cô. Không phải gọi trực tiếp tên thì là gọi thẳng, hoặc là Viên Viên.

Hình như anh cũng không cần cô phải trả lời.

Tô Lâm gọi xong. Đột nhiên cong eo xuống một chút, khoảng cách cùng cô đặc biệt gần, dùng chóp mũi cọ xát trên trán cô, nói:

"Nói lại lần nữa đi."

.....?

Không đầu không đuôi, là còn chưa nói xong?

Lộc Viên Viên không lên tiếng hỏi, cũng không thúc giục anh. Trước mắt cô là yết hầu của anh, cô nhìn nó nhấp nhô lên xuống. Sau đó truyền tới giọng nói trầm trầm của anh:

"Chúng ta quen nhau một thời gian, đối với những người yêu nhau mà nói mới chỉ rất ngắn."

"Anh biết con gái bọn em, rất nhiều khi không có cảm giác an toàn. Anh không biết em suy nghĩ thế nào."

"Nhưng anh vẫn giống như lần trước," Anh đứng thẳng dậy, ôm cô vào lòng, "Không có lý do, chỉ là mẹ nó rất thích em."

Cùng Lộc Viên Viên ăn cơm ở nhà ăn xong. Buổi tối Tô Lâm trở về ký túc xá, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Này," Anh hỏi Tần Phóng đang ở bên giường đối diện cười ngu xuẩn: "Chuyện diễn đàn, tôi nhớ có phải sinh viên đăng lên đều công khai không?"

Tần Phóng liếc mắt:

"Vâng vâng vâng, mỗi trường nhóm chuyên mục hay mỗi chủ tịch câu lạc bộ đều không thể ẩn danh đăng bài được. Dù ngài trước đó có đăng ký bằng số điện thoại di động, vừa lên đó sẽ được ghi bằng chữ đỏ. Người trong hội sinh viên sẽ sửa lại thành tên cậu."

Diễn đàn trường đại học C vẫn luôn do Hội sinh viên cai quản. Từng bộ phận đều có quản trị viên. Cho dù chủ tịch câu lạc bộ hay trưởng nhóm chuyên mục, tài khoản cũng có chỗ đặc biệt, đăng bài hay trả lời bài đăng, tên hiển thị lên là màu đỏ, không thể đổi, chỉ có thể là tên của mình, tương đương với chứng nhận chính thức.

Nói thật, rất nổi bật.

Tần Phóng ghen tị rất lâu. Đáng tiếc Tô Lâm một bài cũng không hề đăng lên. Cậu ta không chỉ một lần cảm khái thật là phung phí của trời.

Cậu ta ngẩng đầu lên từ trong khung chat của Vương Nhất Hàm, không nhin được hỏi:

"Sao vậy, bây giờ lại muốn đăng bài lên sao?"

Tô Lâm không trả lời.

Tiếp đó lấy điện thoại ở trên gối cầm lên, mở ra app diễn đàn buổi tối đã tải xuống.

Suy nghĩ một lát.

Ấn vào [Tạo bài viết mới].

Có người nói tình yêu cuồng nhiệt là ở tháng thứ nhất.

Tô Lâm cảm thấy, anh cũng quá xui xẻo rồi.

Một tháng quý giá như vậy, kể từ khi ngày cuối tuần đi đón bạn gái dạy thêm xong, còn thuận tiện ôm ấp âu yếm nhau một phen. Sau đó gần một tuần tiếp theo mẹ nó anh đều có project.

Học kỳ này giáo sư môn đầu tư chứng khoán đổi thành người khác. Gần đây diên cuồng đưa ra các phân tích về trường hợp các công ty nước ngoài bị phá sản trong đầu tư chứng khoán.

Tài liệu khó tìm thì không nói, tìm được cũng toàn là tiếng Anh. Thời gian cần để làm cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Hơn nữa đây không phải là bài tập cá nhân.

Là bài tập nhóm, sáu người tạo thành một nhóm, hơn nữa nhóm này được quyết định bằng cách rút thăm.

Vị giáo sư này đã đi du học từ khi còn học trung học. Nghe nói lý lịch và trình độ học vấn vô cùng xuất sắc, giảng bài cũng không tệ, thích để cho sinh viên làm bài tập theo nhóm. Anh thấy hoàn toàn cũng không tệ.

Chỉ một điểm, khiến người ta vô cùng phản cảm.

Nhiều lần chọn nhóm đều là rút thăm quyết định.

Theo vị giáo sư này nói thì, sự giáo dục mà cô ấy nhận được, nhóm được hình thành do rút thăm quyết định. Khi đó có thể nhìn ra trình độ của một người.

.....Cái này có thể nhìn ra được cái rắm.

Thật ra trong lòng mọi người đều biết rõ, chuyện này chính là tùy vào may mắn. Nếu bạn gặp một cái đui, bạn sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Dù sao bạn đang là đồ ăn. Điểm của nhóm chính là điểm của sáu người trong đó. Cái đui chắc chắn sẽ không để mình bị điểm thấp.

Nói cách khác, nếu chỉ nằm xuống, thật sự sẽ rất áy náy, cho nên muốn góp thêm một chút sức.

Tuần này vừa làm xong bài tập nộp lên. Trong nhóm có hai người cùng trong phòng ký túc, là Tần Phóng và lão nhị. Cũng không biết làm sao lại trùng hợp như vậy.

Mà lão đại cũng rất thảm. Cậu ta đã sớm hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, còn phải đổi cho thành viên yếu gà ở trong nhóm.

Bởi vì thành tích đều là của mọi người trong nhóm, mà không dựa vào từng người một cho điểm.

Mặc dù kỳ thi ở đại học C rất khó, môn tài chính gần như là khó nhất. Nhưng một số người khi vào đại học liền bắt đầu không học.

Trong chuyên ngành, nếu bạn không đi học nghe giảng bài. Cơ bản khi làm bài tập không khác với kẻ đần cho lắm.

Tô Lâm nhìn hai nữ sinh trước mặt, trong lòng phiền đến không chịu được.

Đây là thành viên trong nhóm mà anh rút thăm ở project mới.

Quan hệ của hai nữ sinh rất tốt. Mặc quần áo hình như cũng giống nhau. Áo tay dài liền mũ, trước ngực có in một logo rất nổi bật cá tính. Giá cả nhãn hiệu không rẻ. Bên dưới là một chiếc váy ngắn.

Tô Lâm thật sự rất khâm phục các cô ấy.

Còn hai ngày nữa là đến tháng mười một. Cuối mùa thu, rất nhanh sẽ đến mùa đông. Vậy mà có thể để chân trần lộ ra trong không khí như thế.

Đây là dùng sĩ áo giáp sao.

Có lẽ người nào yêu đương, nhìn thấy ai cũng bắt đầu muốn đi so sánh với người đó một lần.

Anh nghĩ cô bạn gái nhỏ của mình mỗi ngày đều mặc đồ rất dày. Ngay lập tức tâm trạng đều tốt lên rất nhiều.

"Tô Lâm. Bọn mình cùng một nhóm đó nha." Nữ sinh mở miệng nói trước là người mặc áo len màu vàng. Bên cạnh cô ấy là nữ sinh mặc áo màu xanh lục. Hai người này tên là gì thật sự anh không nhớ ra.

Tô Lâm "Ừm" một tiếng.

Trên tiết học bình thường, anh mang đồ vật đi rất ít. Chỉ có môn học chuyên ngành thế này anh mới mang theo sách vở đi. Anh vừa đem đồ vật thu dọn vào trong cặp sách, vừa đáp:

"Có chuyện gì thảo luận ở trong nhóm."

Toàn bộ quá trình cũng không ngắt đầu.

Có một nam sinh ở trong nhóm tốc độ rất nhanh. Mới vừa kết thúc buổi học đã lập xong nhóm trên Wechat.

"À..." Áo vàng không cam lòng, lần nữa lên tiếng, "Bọn mình thấy rồi. Nhưng mà gặp mặt nói chuyện sẽ tốt ơn mà. Tối nay cậu....có rảnh không?"

"...."

Áo xanh cũng gia nhập:

"Chúng ta đi quán ăn gần trường ăn cơm đi. Thuận tiện thảo luận một chút ---"

"Không được." Hai người nhìn Tô Lâm đứng lên, cắt ngang các cô, đôi mắt đen quét qua các cô, "Buổi tối tôi rất bận."

Nói xong, anh quay người muốn đi. Áo vàng dưới tình hình cấp bách hơi kéo cặp sách của anh lại. Chờ anh quay đầu, lập tức liền buông tay ra.

Bình thường mặc dù Tô Lâm ít nói, nhìn cũng lạnh lùng. Nhưng bất kỳ là ai, cơ bản nói chuyện với anh anh đều sẽ trả lời. Mọi người đều biết anh rất ít khi làm cho người ta bị khó xử.

Lần này cũng vậy.

Mặc dù sau khi bị níu lại, nét mặt của anh rõ ràng thay đổi, nhưng vẫn nhíu mày hỏi:

"Còn có việc?"

"À, chuyện đó," Thật sự ngoại hình của anh quá tốt, đôi mắt mấy giây, liền sẽ thấy nhiệt độ trên mặt tăng vọt, áo vàng lấy lại bình tĩnh:

"Chuyện đó, bọn mình đã thêm Wechat của cậu. Lúc này ngồi học đã gửi lời mời. Cậu có thể.....xác nhận được không?"

Nghe xong, Tô Lâm trầm mặc mấy giây.

Sau đó, khóe môi chậm rãi nhếch lên. Tư thế đứng biếng nhác, ánh đèn trong phòng học chiếu vào trên người anh. Cả người anh bỗng dừng trở nên rất câu người.

"Xin lỗi nhé," Giọng nói của anh mang theo ý cười: "Không thêm được. Bạn gái tôi rất thích ăn dấm."

Tô Lâm ra khỏi tòa nhà dạy học, đến cửa bên của một tòa nhà khác, liếc nhìn người bạn gái thích ăn dấm của mình.

Lộc Viên Viên không biết mình vừa mới được đặt danh hiệu.

Gần đây hai người đều cùng nhau ăn cơm tối. Cô rất tự nhiên đi đến bên cạnh anh, nắm chặt tay mà anh đưa qua, nhảy tung tăng xuống bậc thang,

"Học trưởng, ngày mốt chúng ta ra ngoài chơi sao?"

Tô Lâm nhìn cột tóc đuôi ngựa nhún nhảy theo động tác của cô, không nhìn được cười một chút,

"Đúng thế, sao vậy?"

"Không có gì," Cô lắc đầu, "Em nói với Thư Diễm rồi, ngày mai sẽ đi dạy thêm cho cô ấy. Cho nên mới muốn xác nhận với anh một chút."

"....." Anh quên mất chuyện cô còn phải đi dạy thêm.

Vừa muốn mở miệng, Lộc Viên Viên lại hỏi:

"Học trưởng, em nghe nói nam sinh lớp bọn em nói bọn họ muốn đi tham gia vào trận đấu bóng rổ với đại học F. Bọn họ nói anh cũng chơi, thật sao?"

Tô Lâm gật đầu: "Ừm."

"Ồ," Ký ức về dáng vẻ lần trước anh chơi bóng rổ ở trong công viên trò chơi vẫn còn rất mới trong đầu Lộc Viên Viên, cô cười hỏi: "Có phải anh rất thích chơi bóng rổ không?"

"Trước kia rất thích," Mắt thấy Lộc Viên Viên sắp đi sai phương hướng, anh hơi dùng lực kéo cô trở lại rẽ ngoặt, "Khi còn học cấp hai, cấp

ba, anh cùng bạn của anh đều ở trong đội bóng."

"Oa," Cô gái nhỏ đặc biệt tăng bốc, "Thật lợi hại."

Lộc Viên Viên cảm thấy đề tài này có thể kết thúc. Cô muốn hỏi ngày sinh nhật anh sắp xếp như thế nào, không nghĩ tới ---

Tô Lâm rất đồng ý lời của cô:

"Anh quả thật lợi hại."

Lộc Viên Viên: "...."

"Nhưng lần này không phải anh muốn đi." Anh nhìn ánh mắt yên tĩnh của cô, tay đưa lên sờ tóc cô một chút.

"Vậy thì vì sao?"

"Thầy Vương --- À, là thầy dạy thể dục bọn anh, đã thấy anh chơi bóng rổ, rất quen thuộc. Hậu vệ đội bóng của ông ấy bị thương ở đầu gối, không thể ra trận, nên gọi anh đi."

"Ồ." Lộc Viên Viên tiếp tục khen: "Khả năng là ông ấy thấy anh rất lợi hại."

Tô Lâm nói: "Ừ, nhưng anh cự tuyệt."

Lộc Viên Viên: "....."

Hôm nay sao cuộc trò chuyện lại thành ra thế này.....

"Sau đó ----" Anh nắm chặt tay cô một chút, dừng bước lại, xoay cô qua đối diện mình, "Anh nói anh phải đi bắn súng, vì bạn gái anh sợ."

"...." Lộc Viên Viên ngửa đầu nhìn anh, trong đầu vẫn còn đang tiêu hóa lời anh vừa nói.

"Cho nên," Cô bị Tô Lâm kéo lại gần, anh đưa tay chạm vào một bên gương mặt cô, cười nói: "Anh cũng là vì bạn gái anh."

"...."

Một tay khác của anh cũng đưa lên, bưng lấy khuôn mặt cô,

"Em có muốn thưởng cho anh hay không."

Lộc Viên Viên đã quen việc anh thích sờ nắm cô.

Dù sao lực của anh rất nhẹ, tay trơn trượt, cô cũng thấy thoải mái.

Nhưng mà....cái đề tài này, đến cuối cùng làm sao lại biến thành cô muốn thưởng cho anh.....

Lộc Viên Viên suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Em có."

Lúc này đến lượt Tô Lâm ngậy người,

"...Có?"

Vừa mới dứt lời.

Khuôn mặt cô gái nhỏ được anh bưng lấy đột nhiên nở nụ cười, giọng nói mềm mại ngọt ngào:

"Hi hi, chính là quà sinh nhật đó!"

Tô Lâm: "....."

Anh cũng cười, buông tay ra, lần nữa kéo cô đi về phía nhà ăn,

"VẬY ANH CHỜ."

Trong đôi mắt to của Lộc Viên Viên tràn đầy lòng tin:

"Học trưởng, anh không thích em liền ăn phân!"

"...Ăn, phân?" Tô Lâm lặn nửa dừng bước, quay đầu nhìn cô: "Học ai?"

"Bạn cùng phòng của em đó....., sao vậy?"

Tô Lâm nghiêng răng,

"Em....đừng nói bậy bạ."

Lúc vừa mới quen biết, rõ ràng ngay cả học người ta nói "Mẹ nó" cũng muốn làm rõ không phải cô nói. Mà bây giờ đến ăn phân cũng dám nói.

"Hừ." Cô có chút không phục, "Học trưởng. Khi Vương Nhất Hàm cũng bạn trai cô ấy gọi điện thoại với nhau, em nghe thấy tiếng anh mắng chửi người."

"....." Con mẹ nó.

Tô Lâm không nhịn được ở trong lòng mắng. Tên Tần Phóng ngu xuẩn này cùng bạn gái gọi điện thoại, mẹ nó có thể không mở loa ngoài hay không.

Người bạn gái không phục vẫn còn đang trách móc:

"Vậy sao anh lại không cho em nói --- Ờ?"

Tô Lâm giữ cô đứng yên, sau đó cúi người hôn lên gò má trắng mềm.
Tiếp theo ----

Hài lòng nhìn cô im miệng hóa đá.

"Tốt lắm bảo bảo, đi ăn cơm thôi."

Rạng sáng chủ nhật, Tô Lâm nhận được rất nhiều lời chúc mừng.

Trong Wechat anh không thêm người mình không quen, cho bên bạn tốt cũng rất ít, nên anh cũng không mất nhiều thời gian để trả lời.

Duy nhất không nghĩ tới chính là, xem đến tin nhắn dưới cùng nhất. Anh phát hiện vào đúng mười hai giờ đêm, Lộ Viên Viên đã gửi cho anh một tin nhắn.

【 Học trưởng! Sinh nhật vui vẻ!('v')/】

"....."

Rõ ràng mười giờ hai người đã chúc nhau ngủ ngon.

Tô Lâm liếc nhìn thời gian.

Bởi vì trả lời tin nhắn từ trên xuống dưới, từ lúc bắt đầu đến bây giờ đã là mười hai giờ mười lăm.

Anh nhắn lại: [Tại sao còn chưa ngủ?]

Kết quả, đợi nửa ngày bên kia cũng không có động tĩnh.

Anh cũng không hỏi lại, sau đó khóa điện thoại đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, anh ra ngoài sớm hơn so với thời gian hẹn, muốn đi đến dưới tòa nhà ký túc xá nữ để chờ cô.

Vừa ra khỏi khu ký túc xá nam, đã nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Lộ Viên Viên cũng nhìn thấy anh.

Cô đặt cái hộp trên tay xuống, nhanh chóng vẫy tay về phía anh. Đợi anh đến gần, cô chỉ chỉ đồ vật dưới chân:

"Học trường, ký túc xá nam cũng thật khó tìm. Em đến được đây phải hỏi tới năm sáu người đó!"

Khuôn mặt cô gái trắng nõn tinh tế, ánh nắng sáng sớm chiếu lên, mềm mại đàn hồi. Hình như cô vừa mới tới, còn hơi thở mạnh, trên trán cũng có chút mồ hôi.

Tô Lâm thay cô lau mồ hôi đi, rũ mắt:

".....Không phải đã nói anh đi tìm em sao."

"Nhưng hôm nay là sinh nhật anh mà," Cô cười, lộ ra hàm răng: "Bạn cùng phòng em nói, đây gọi là kinh hi*, anh thấy quà tặng sẽ càng vui hơn."

(*: ngạc nhiên mừng rỡ)

"....."

Trong nháy mắt Tô Lâm cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói.

Anh muốn nói chỉ cần nhìn thấy em, cũng đã vui vẻ muốn chết rồi, còn cần gì vui vẻ hơn nữa.

Lời nói ở bên miệng lượn một vòng, cuối cùng anh chỉ "Ừm" một tiếng.

Sau đó đưa tay sờ lên đỉnh đầu cô gái nhỏ,

"VẬY em đợi anh một lát, anh mang cái này....lên trên."

"ĐƯỢC ĐƯỢC." Cô gật đầu.

Tô Lâm cúi người mang cái hộp lên, trước khi xoay người bước đi liền dừng lại một chút, quay đầu nhắc nhở cô:

"Có nam sinh nào đến tìm em bắt chuyện, không cho phép để ý."

"Ừm ừm." Cô gái nhỏ càng cười vui vẻ hơn: "Em biết rồi."

Tô Lâm lúc này mới yên tâm lên lầu.

Trong thang máy, anh ước lượng chiều rộng của cái hộp đại khái khoảng nửa mét.

...Hoàn toàn không đoán ra là cái gì.

Khi bước vào phòng ký túc, bởi vì là sáng chủ nhật, ba cái đầu heo kia vẫn còn chưa tỉnh.

Anh ở trong ngăn kéo tìm ra cây kéo. Lúc mở cái hộp ra, cảm thấy ngón tay đều đang run.

Mẹ nó.

Sinh nhật qua nhiều lần như vậy, quà tặng nhận được cũng không biết bao nhiêu, nhưng đây là lần đầu tiên anh hưng phấn như vậy.

Anh hít một hơi sâu, hơi ổn định lại cảm xúc một chút.

Mở hộp giấy ra, tháo ra tấm xộp màu trắng, thứ bên trong dần dần lộ ra.

Trên cùng là một tấm thiệp.

Là chữ viết tay đáng yêu của Lộc Viên Viên.

【 Học trưởng ~~~ Sinh nhật vui vẻ nha ~~~

Món quà này có thể nhìn không đẹp, nhưng đó là cái tốt nhất em tìm rồi tvt. Anh đừng chê nó nha, nhất định phải dùng thường xuyên vệt*!

(*: giống biểu tượng, ý chỉ đáng yêu)

Nhưng mà em cảm thấy, em không nói, anh cũng sẽ dùng nó ^o^ 】【

Tô Lâm nhìn hai lần, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Anh thả tấm thiệp xuống bên cạnh cái gói, sau đó mở quà.

Một cái đầu màu trắng lộ ra.

Hả? Sao lại có chút giống cái ấm nước?

Nhưng hình như có vẻ lớn hơn.....

Anh đem tất cả miếng xốp mềm lấy ra, cầm nó lên nhìn, rốt cuộc đây là cái ---

Trong nháy mắt nhìn thấy toàn bộ, cả người anh triệt để sửng sốt.

Qua mấy giây, anh lại nhìn trong hộp có thêm đồ vật khác.

Một đồ vật màu hồng, máy làm sữa đậu nành.

Cùng mấy túi đậu.

Bên tai dường như phát lại câu nói kia của cô, học trưởng, anh không thích em liền ăn phân.

.....

Tô Lâm cảm thấy anh phải tỉnh táo một lúc mới xuống lầu được.

Tác giả có lời muốn nói:

Lộc OO: Tháng mười một, trường học không phát sữa đậu nành nữa, ôi mình thật là nhanh trí nha ^o^ ~

Lâm ca:.....Bảo bảo, em là ma quý sao????

Lâm ca:..... Thật xin lỗi, khả năng hôm nay không thối ra cầu vồng được rồi, cái rằm.

#Bạn gái vì sao vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ#

#An: Dạo này An đang có project và bận ôn thi HSK nên không trans được. Cho nên từ giờ An không cập nhật thường xuyên được. Yên tâm là An sẽ cố gắng update không bỏ hố đâu. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện An dịch. Yêu thương! <3

P/s: Mấy bữa đọc tin Ahn Jae Hyun và Goo Hye Sun buồn quá:(:(

BẠN GÁI TÔI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI

Xa Li Tửu

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tô Lâm cẩn thận nghĩ lại.

Thật sự gần đây có lẽ là do quá bận, nên anh không chú ý tới Lộ Viên Viên đã cho anh những ám chỉ.

Ngay ở ngày hôm trước, buổi sáng thứ sáu học tiếng Pháp. Tô Lâm cười xe đi đón cô bạn gái nhỏ, đến nhà ăn mua đồ ăn sáng.

Tất nhiên cô đi nhận sữa đậu nành.

Hôm đó là ngày ba mươi tháng mười.

Đến phòng học, khi cô đưa sữa đậu nành cho anh, biểu cảm rất tiếc nuối, một bên hút hộp sữa của cô một bên thúc giục anh:

"Sắp đến giờ học rồi, học trưởng anh uống nhanh đi, nếu không sẽ đói."

Anh uống xong.

Bạn gái nhỏ lại than thở:

"Haiz, vì sao trường học không thuận tiện đưa thêm tháng mười một chứ..... Rõ ràng mùa đông càng cần sữa đậu nành nóng hơn mà....."

Lúc ấy trong lòng anh còn rất vui vẻ.

Nhưng vẫn rất phối hợp, không lộ ra biểu cảm vui sướng gì. Ngược lại phụ họa cô mà cảm khái hai câu.

Sau đó, Lộc Viên Viên đột nhiên thay đổi lời nói, biểu cảm biến đổi, vỗ vỗ bả vai làm anh yên tâm rồi nói không sao đâu.

Khi đó anh không hiểu tại sao bỗng nhiên lại nói không sao.

Vừa vặn đúng lúc Nghiêm Xuyên bước vào lớp, nên cũng không hỏi.

.....Bây giờ anh đã hiểu.

Lúc Tô Lâm mở cái hộp ra đang ngồi trên mặt đất. Lúc này đã hoàn toàn mở ra, anh nhìn chăm chăm cái máy làm sữa đậu nành có nhan sắc cực kỳ nổi bật rực rỡ, rất lâu mới đứng dậy, ngồi ở mép giường.

Anh có chút không biết nói gì.

Điện thoại trong túi áo rung lên.

Thẩm Cố Minh: [Sinh nhật vui vẻ.]

Thẩm Cố Minh: [Đi du lịch mấy ngày mệt quá, tối hôm qua không thức được đến mười hai giờ.]

Tô Lâm tùy ý ấn vào trả lời.

Tô Lâm suy nghĩ một chút, rất nhanh liền gõ chữ: [11 tặng quà mà cậu không thích nên làm sao bây giờ?]

[Làm sao có thể ngay lập tức thật vui vẻ mà nói với cô ấy cậu rất thích?]

Bạn gái của Thẩm Cố Minh tên là Thời Y, cùng học chung trường cấp ba, bình thường đều gọi hài hước là "11".

[Thật ra cũng không khó. Trong đầu cậu chỉ việc nghĩ đến hôn cô ấy. Tốt nhất là tưởng tượng ra cảnh tượng đó. Xem xem cậu có vui vẻ hay không.]

Tô Lâm lên lầu khoảng chừng mười phút. Lộc Viên Viên vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ. Bởi vì buổi sáng có hơi lạnh, hai tay cô nhét vào trong túi áo khoác không lấy ra.

Cô giẫm lên ô gạch ở trên mặt đất. Cô vừa đi qua đi lại xung quanh chín ô gạch. Vừa giẫm lên vừa đếm. Đến cuối cùng cô cũng không biết mình đã đếm được tới bao nhiêu. Đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng người.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy người vừa rồi ôm cái hộp lên lầu đang ở ngay trước mặt.

Lộc Viên Viên quan sát nét mặt của anh mấy giây.

Mặt mày nhàn nhạt, khóe môi thẳng, đôi mắt trong suốt, giống như.....cùng với trước đó đi lên không thay đổi gì.

Nhưng mà bình thường hầu như anh cũng là đáng vẻ như thế này. Cô không nhìn ra anh là vui vẻ hay là không vui, dứt khoát trực tiếp mở miệng hỏi:

"Học trưởng, anh mở quà chưa?"

Anh gật đầu: "Mở rồi."

"Vậy anh thích không?"

Lời nói là hỏi như vậy.

Nhưng thật ra trong lòng Lộc Viên Viên rất chắc chắn.

Trước đó cô mua ở trên mạng. Suy tư rất lâu. Tổng hợp lại nhiều phương diện mới nghĩ ra được món quà này. Thứ sáu hôm đó, cô còn đặc biệt nói mấy loại lời như "Sau tháng mười một trường học không phát sữa đậu nành nữa", làm nền trước một chút, để cuối cùng khi mở quà ra càng kinh ngạc vui mừng hơn.

Cô nhìn Tô Lâm cong môi, đôi mắt đẹp híp lại một nửa, anh đưa tay sờ lên đầu cô, giọng nói cực kỳ cảm khái:

"Thích chứ."

"....." Cô còn chưa kịp nói cái gì, anh lại nhìn chăm chăm cô nói:

"Em tặng, anh đương nhiên thích."

Lúc anh nói lời này, đôi đồng tử sáng trong, loại tỏ vẻ vui sướng kia không thể diễn tả được.

Ngoại trừ....không biết tại sao, ánh mắt của anh luôn dừng ở hướng.....trên đôi môi cô.

Anh vẫn luôn cười, Lộ Viên Viên nhìn hồi lâu, mặt có chút đỏ.

Bất kể thế nào đi nữa, dù sao chỉ cần anh thích là được rồi.

Tô Lâm đưa tay về phía cô:

"Đi thôi."

Cô cầm lấy, cúi đầu xuống, cảm thấy tâm trạng rất phức tạp.

Vui vẻ thì rất vui vẻ. Nhưng mà máy làm sữa đậu nành đã là món quà tốt nhất cô có thể nghĩ ra. Tặng món quà này xong, lần sinh nhật tiếp cô muốn đưa nhiều loại ---

Hả? Đợi một chút.

Vì sao lại nghĩ đến sang năm?

Rõ ràng vẫn còn chưa qua năm nay đâu???

"...Hửm?" Tô Lâm kéo cô đến, quay đầu lại, biểu cảm có chút nghi hoặc: "Sao lại không đi?"

"...."

Lộc Viên Viên ngẩng đầu lên nheo mắt nhìn.

Trong nháy mắt cùng anh đối mặt, đột nhiên cô có ảo giác vừa rời bản thân lén lút cẩn thận bị anh nhìn thấu.

Cô dừng mấy giây, nhanh chóng lắc đầu một cái, cười với anh:

"À, không có gì, đi thôi."

Tô Lâm nắm tay cô, thở phào nhẹ nhõm.

Anh cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình cũng không tệ lắm. Cũng may là Lộc Viên Viên không nhắc lại chuyện có liên quan đến máy làm sữa đậu nành nữa. Hai người đi ra cổng lớn. Anh mang cô đi một quán ăn gần trường học mà anh cảm thấy bữa sáng ở đó không tệ lắm.

Ngồi ở trong quán ăn. Sau khi anh ăn xong, sáu cái bánh bao nhỏ trước mặt Lộc Viên Viên mới chỉ ăn được một nửa.

Anh nhìn cô gái nhỏ ngồi đối diện đang thổi hơi nóng trên chiếc bánh bao, khuôn mặt trắng nõn bị khí nóng phả lên nhiễm một màu hồng. Từng đám từng đám, đôi môi hơi đỏ. Khi cong môi lên.....

....Trong đầu đều là câu nói kia của Thẩm Cố Minh.

Tô Lâm lại nhìn mấy giây, cảm thấy cổ họng mình hơi ngứa ngáy. Chớp chớp mắt, cầm điện thoại lên xem vòng tròn bạn bè.

Không được bao lâu liền để xuống, dứt khoát lần nữa nhìn chăm chăm người đối diện.

....Dù sao một chữ cũng không xem vào.

Lộc Viên Viên lớn như thế rồi. Mặc dù đã hơn mười tám tuổi mấy tháng. Thật ra chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy, đơn điệu giống như tờ giấy trắng. Chính cô nhìn lại cũng cảm thấy mình nhàm chán.

Công viên trò chơi lúc trước Tô Lâm đã mang cô đi. Bây giờ, anh lại muốn dẫn cô đến đó trượt patin. Đó chỉ là cô nghe được, còn cô thời học sinh chưa bao giờ chạm vào cái thứ đó.

Bắt taxi đến nơi, là một trung tâm mua sắm mà cô chưa từng đến. Đi thang máy lên tầng trên cùng, Tô Lâm vừa đi vừa nói với cô:

"Ở bên dưới là khu mua sắm, tầng trên cùng là khu vui chơi, rạp chiếu phim hay là khu trò chơi điện tử gì đó."

"Sau đó, sân trượt patin ở bên trong khu trò chơi điện tử."

Ánh sáng ở tầng trên cùng rất tối, có lẽ là do buổi sáng nên rất quạnh quẽ. Lộc Viên Viên đi ở phía sau anh, có chút tò mò:

"Bây giờ người đi vẫn rất ít. Aiz....Học trưởng, sao buổi sáng lại muốn tới đây chơi?"

Tô Lâm không quay đầu:

"Khi có nhiều người, rất dễ gặp tai nạn. Ngay cả khi anh cũng trượt, khả năng vẫn nhìn không thấy em."

Lộc Viên Viên: "....."

Nhưng mà.

Mấy tiếng sau khi ra sân trượt patin, Lộc Viên Viên rất kiêu ngạo.

Đương nhiên không có sự cố gì xảy ra. Bởi vì căn bản không có mấy người. Không chỉ như vậy, một lần cô cũng đều không bị té ngã.

Có lẽ là môn thể thao này làm cô quá phấn khích. Thời điểm nghỉ ngơi giữa trưa cũng không cảm thấy quá buồn ngủ. Buổi chiều hai người xem phim ở trong rạp chiếu phim. Lúc ăn xong cơm tối mới chỉ có bảy giờ.

Lộc Viên Viên cho là anh sẽ tiếp tục mang cô đi chơi chỗ nào đó. Không nghĩ tới lúc bắt xe taxi, anh lại nói vị trí trường học.

Cô hơi kinh ngạc:

"Học trường, bây giờ chúng ta trở về sao?"

"Ừm." Tô Lâm dựa vào ghế ngồi, dùng lực nhẹ kéo tay cô tới bên cạnh anh, ôm lấy cô, "Trở về ký túc xá sớm, bảo bảo ngoan nên ngủ sớm một chút."

"....."

Bây giờ Lộc Viên Viên nghe xong hai chữ "bảo bảo" này, mặt đều sẽ nóng lên.

Nhất là lúc anh nói.

Hơn nữa, vẫn đang ôm cô mà nói.

Nhưng mà trời đã tối. Trong xe taxi lại không có đèn. Lộc Viên Viên cảm thấy trong hoàn cảnh lờ mờ như vậy. Khăng định anh không nhìn ra cô

Một giây sau, trên gò má có một cỗ lạnh lạnh dán sát vào, ngón tay cô rất quen thuộc.

"Mặt nóng quá." Giọng nói của chủ nhân ngón tay mang theo ý cười. Sau đó, anh siết chặt một cánh tay khác đang nằm ở trên eo cô. Bờ môi xích lại gần lỗ tai cô:

"Làm sao lại dễ thẹn thùng như vậy?"

"....." Toàn thân Lộc Viên Viên đều cứng đờ.

Rõ ràng vào ban ngày, anh cũng không như thế này....không kiêng kỵ gì như vậy.

Lộc Viên Viên đang đối diện với phía trước của chiếc xe. Cô ngồi ở giữa hàng ghế ngồi sau. Khi đang nhìn ngăm lung tung, đối diện với ánh mắt của tài xế qua gương chiếu hậu.

Tài xế ý vị thâm trường cười một tiếng.

Lộc Viên Viên còn chưa kịp phản ứng.

Liền thấy tài xế một lần nữa nhìn phía trước con đường. Một tay cầm vô lăng, một tay khác đưa lên --- Sau đó gập cái gương chiếu hậu lên trên.

Tựa như đang nói: Hai người tiếp tục đi, tôi không nhìn.

Lộc Viên Viên: "....."

Lộc Viên Viên cảm thấy khuôn mặt mình bây giờ có thể luộc chín một quả trứng gà.

Trên đường đi có hơi kẹt xe. Sau bốn mươi phút, mới nhìn thấy cánh cổng trường đại học C quen thuộc.

Con đường này đi từ cổng trường đến ký túc xá. Thêm lần này nữa, trong ấn tượng của cô tất cả có ba lần.

Lần đầu tiên là đi xe đạp.

Anh chở cô, nhưng lại gắng gượng đem quãng đường có thể đi bộ hai mươi phút kéo dài đến tận hơn nửa giờ.

Thật ra bây giờ suy nghĩ một chút, anh cũng đã kéo dài đến nửa giờ.....

Thế mà cô cũng không phát hiện ra, cũng hoàn toàn không có cảm giác "A đạp xe lâu rồi sao vẫn còn chưa tới nơi".

Nếu sau đó cô không lấy điện thoại ra xem thấy thời gian, thật sự không biết sẽ cười đến khi nào.

Lộc Viên Viên suy nghĩ một chút, nhớ lại lúc anh cười xe chở cô, một bên vừa nói chuyện phiếm di chuyển lực chú ý của cô đi, một bên chạy vòng quanh trường học, chỉ là không đi đến khu vực ký túc xá nữ sinh.

Cô thật sự không nhịn được, cười ra tiếng.

Tiếng cười không nhỏ. Tô Lâm quay đầu lại nhìn cô:

"Cười gì vậy?"

Lộc Viên Viên híp mắt nhếch môi, lắc đầu với anh.

"....."

Tô Lâm có chút tò mò.

Bình thường Lộc Viên viên cũng sẽ cười, luôn luôn cười, nhưng đều là đường cong nhỏ. Cho dù có chuyện gì rất vui vẻ đi nữa, cũng rất ít khi nghe thấy cô cười ra tiếng.

Anh nắm chặt tay cô, lại hỏi một lần: "Không nói?"

Vẫn lắc đầu.

Tô Lâm trầm mặc.

Rất nhanh liền đến khu ký túc xá nữ, có thể nhìn thấy gốc cây kia ở phía trước.

Hình như là lần đó anh công cô về ký túc xá, đặt cô ở trên ghế dài dưới cây. Khi đó lá cây vẫn còn rất xanh tốt, bây giờ lại chuyển sang màu vàng màu đỏ, rơi đầy đất.

Khi đó anh....chỉ có một thân phận là học trưởng.

Mà bây giờ, mặc dù vẫn gọi là học trưởng, nhưng chuyện trước kia anh muốn àm không thể làm, hiện tại cơ bản có thể làm rồi.

Anh thấy Lộc Viên Viên thả bước chân chậm lại.

Anh cũng phối hợp dừng lại, sau đó nghe cô nói:

"Học trưởng, chúng ta trở về ký túc xá sau được không?"

"...Hửm?" Tô Lâm không kịp phản ứng, nhìn biểu cảm của cô có chút khó chịu.

Lộc Viên Viên đưa tay chỉ cái ghế vừa rồi đã nhìn:

"Chúng ta đến đó ngồi đi, lát nữa rồi lên."

"....."

Tô Lâm gật đầu.

Trước kia ngồi ở chỗ này, là chờ cô và bạn cùng phòng của cô, anh chỉ thuận tiện ngồi nghỉ ngơi.

Bây giờ.....

Chỉ cần nghĩ đến những cái này, anh quả thực ước chế không nhìn được muốn cười.

Lộc Viên Viên đã được ngồi ở trên ghế dài như ý nguyện.

Nhịp tim cô càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức ảnh hưởng đến khả năng nói chuyện của cô.

Cô hắng giọng, cố gắng làm cho giọng nói mình nghe thật bình thường,

"Học trưởng, bộ phim vào lúc chiều, anh có thấy hay không?"

Tô Lâm không chút do dự:

"Anh có xem không em còn không biết?"

".....Hả?"

Đột nhiên anh quay đầu lại, cầm tay cô vuốt ve một chút. Một nửa khuôn mặt anh bị che khuất trong ánh sáng, nở nụ cười,

"Không phải anh vẫn luôn nhìn em sao?"

"....."

Lộc Viên Viên lần nữa bình phục lại nhịp tim bị mất khống chế của mình một chút.

Bỏ qua nửa câu sau, anh không xem phim.....

Vậy thì không biết đi.

Tô Lâm không biết vì sao cô lại đột nhiên hỏi về bộ phim, anh nắm chặt đôi tay mềm mại ở trong lòng bàn tay.

Nhiệt độ buổi tối so với ban ngày vẫn thấp hơn. Khả năng con gái dễ bị lạnh. Anh thật sự không có cảm giác gì về sự chênh lệch nhiệt độ, nhưng anh có thể cảm nhận thấy tay của Lộc Viên Viên hơi lạnh.

Anh muốn nhắc nhở cô sau này nhớ mặc nhiều một chút. Trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại.

"....."

Xúc cảm ở trên đôi mắt, có nhiệt độ thấp hơn nhiều so với làn da trên mặt anh.

Anh đưa tay sờ soạng một chút, không lấy ra, hơi cong môi lên:

"Che mắt anh?"

"....." Người đang che mắt anh không nói chuyện.

"Có tiền đồ, đây là muốn chơi ---"

Anh nghĩ muốn trêu chọc cô một chút. Nói được nửa câu, một bàn tay khác ban đầu vẫn đang nắm bị rút ra, sau đó cái tay kia liền che ở trên miệng anh.

Tô Lâm: "....."

Không thể nhìn, cũng không thể nói, anh chỉ có thể nghe.

Vừa nghĩ như vậy, giọng nói tinh tế của cô gái nhỏ liền truyền vào trong lỗ tai anh:

"Học trưởng, anh đừng mở mắt nha."

"Ừm." Đây là âm duy nhất hiện tại anh có thể phát ra.

Hình như vẫn còn chưa yên lòng:

"Em nói lỏng tay, anh cũng không được mở ra nha."

"Ừm."

Sau khi cô nói xong, hai cái tay ở trên mặt anh thả xuống dưới.

Tô Lâm nhớ kỹ lời cô nói, cả người đều không di chuyển, đầu đối diện với cô, vô cùng thành thật mà nhắm hai mắt.

"Em xem ở trong bộ phim, nhân vật nữ chính đã làm chuyện đó với nam chính. Em cảm thấy....."

"....."

"Em cảm thấy, chính là....."

"....." Cảm thấy cái gì?

"Chính là..... à, dù sao đi nữa cũng rất tuyệt."

"....." Được rồi.

"Anh đừng mở mắt." Cô lại nhấn mạnh một lần nữa.

"Ừm, không mở."

Lại qua mười mấy giây.

Anh nghe được tiếng quần áo cô ma sát "sột soạt", ghế dài cũng hơi rung một chút, có lẽ là do đổi tư thế.

Không bao lâu, cô gái nhỏ lại mở miệng:

"Học trưởng, em không phải đã nói với anh....."

Giọng nói lần này truyền đến không giống trước đó, âm cuối hơi run, giống như đang cực kỳ căng thẳng vậy.

Ngay sau đó trái tim anh cũng run theo.

Một giây sau.

Mắt trái của anh được phủ lên xúc cảm hoàn toàn khác với trước đó.

Ấm áp, mềm mại giống như thạch.

Chỉ là thời gian chạm vào rất ngắn, ngắn đến Tô Lâm còn chưa kịp phân biệt cái gì, đã biến mất.

Anh vừa định mở mắt ---

Bả vai bỗng nhiên nặng xuống. Hai bên đặt lên một chút trọng lượng, trong nháy mắt quanh thân bị một mùi hương quen thuộc bao quanh.

"Học trưởng, không phải em đã nói với anh rồi sao." Lại là cây này.

Anh có chút hoảng hốt nghĩ, hẳn là cô cách lỗi tai của anh rất gần, nếu không làm sao lại ngứa như vậy.

Giọng nói của cô gái rất nhẹ rất nhẹ, nhẹ nhàng giống như cánh hoa rơi trên mặt đất, gần như không nghe được, nhưng mỗi một chữ lại như đập vào trong lòng anh.

"....Em cũng thích anh."

Tác giả có lời muốn nói: Lâm ca: Mẹ nó!!!

Tô Lâm thật sự không có văn hóa, mong mọi người thứ lỗi.

Bỏ bê lâu quá nên hôm nay tranh thủ An trans một chương. An đang ôn thi HSK5 nên hơi bận:(:(

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)